Creatura

Nely Cab

LEDA

Nely Cab

Creatura

Traducere din limba engleză de
Adrian Deliu

LEDA
2013

Nely Cab
Creatura
© 2011 by Nely Cab
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediţii
sunt rezervate Editurii LEDA,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

Editura LEDA
Difuzare şi Clubul Cărţii
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti, cod poştal 060012
Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77.
Fax: 021.319.88.66
E-mail: *vanzari@edituracorint.ro*
Magazin virtual: *www.grupulcorint.ro*
www.ledabooks.ro

Redactor: Mariana Bădescu
Tehnoredactare computerizată: Olimpia Bolozan

ISBN ePUB: 978-973-102-587-2
ISBN PDF: 978-973-102-604-6
ISBN Print: 978-973-102-569-8

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte

fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

NELY CAB s-a născut în Matamoros, Tamaulipas, Mexic. A lucrat în domeniul bancar câțiva ani, ca apoi să se dedice studiului artei culinare și picturii. Locuiește în sudul Texasului, împreună cu soțul și fiul ei. Unul dintre cele mai ambițioase obiective ale scriitoarei este să cucerească lumea. În timp ce aspiră la dominația mondială, Nely Cab continuă să lucreze la seria care a debutat cu romanul *Creatura*.

Pentru mai multe informații
despre autoare puteți accesa site-ul:
www. nelycab.com

Pentru surioara mea, Krystle,
care a crezut în mine încă de la primele cuvinte scrise.

„O nădejde amânată îmbolnăveşte inima,
dar o dorinţă împlinită este un arbore al vieţii.”

— Proverbe 13:12

Prolog

Însemnarea nr. 1 în jurnal, 1:01 a.m.

Mă numesc Isis Martin. Am șaptesprezece ani și sufăr de tulburări de somn. O siluetă întunecată îmi bântuie visele, făcându-mă să mă îngrozească însăși ideea de somn.

Sunt în ultimul an la liceul din Los Fresnos[1], unde urmez și cursuri pentru avansați, ca să obțin punctaj suplimentar pentru admiterea la facultate: dublă înscriere. E greu să funcționezi atunci când dormi numai o oră sau două pe noapte.

Astăzi mai am o ședință cu doctorul Jameson. Fiica lui e cea mai bună prietenă a mea, iar el e unicul psihiatru din oraș. Tot el mi-a propus să țin un jurnal, în speranța că așa o să mă eliberez de stres și, poate, într-o zi, o să reușesc să dorm din nou. El susține că visul meu repetitiv nu e decât o reflexie a anxietății pe care mi-o produce somnul, dar ceva îmi spune că se înșală.

Însemnarea nr. 2 în jurnal, 12:14 a.m.

De ce mă chinuiești așa… bântuindu-mi visele și răpindu-mi gândurile? Nu fac nimic ca să te invoc, și cu toate acestea, vii la mine noapte de noapte. Mă tot urmărești cu privirea ta vigilentă. Găsești vreo plăcere în frica mea? De trei luni nu mai duc o viață normală.

Ce ești tu?

Azi-noapte, în visul meu, zăceam întinsă pe acel câmp cu flori, fără să am vreo grijă. Chiar puteam să simt mirosul macilor. Când m-am întors să privesc roșul aprins al apusului, acolo erai… încă o dată. De ce mă tem de tine, dacă nu ești decât o siluetă neagră înaripată în depărtare, punându-mi la încercare nervii?

Trei luni de nesomn am fost nevoită să trăiesc cu tine în subconștient. Ședințele la psihiatru nu m-au ajutat cu nimic, iar acum vor să mă drogheze. Am refuzat, firește. Am șaptesprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vreau să fiu sedată pentru tot restul vieții mele.

Mama își concentrează atenția asupra cearcănelor întunecate de sub ochii mei când vorbește cu mine: e îngrijorată. Ce pot să fac, dacă problema e în capul meu, și nu altundeva? Te disprețuiesc!

Însemnarea nr. 3 în jurnal, 5:45 a.m.

În noaptea asta ai venit spre mine. Am împietrit. Ai mârâit și ai patrulat înainte și-napoi pe câmp, ca o fiară sălbatică. Tot ce pot să văd e doar umbra ta întunecată și sclipirile ochilor tăi.

Te-am blestemat pentru jumătate din nopțile mele nedormite și mi-am dorit să fi urmat rețeta prescrisă de doctor. El zice că trebuie să mă silesc să cred că tu nu ești nimic, și-așa, nimic vei deveni. Lui îi vine atât de ușor s-o spună… Panica pe care o resimt în somn e cum nu se poate mai reală. Știu că sunt vinovată pentru că îi dau voie să pună stăpânire pe mine. Dar cum poate trăi cineva așa, stând treaz toată noaptea?

* * *

1 Orășel din statul american Texas, al cărui nume înseamnă, în limba spaniolă, Frasinii (n. tr.).

Capitolul 1

Mereu am fost în măsură să-mi controlez visele. Nu știu cum, dar am putut. Călătoream până în frumoase locuri îndepărtate. Puteam să mă relaxez lângă un iaz sau să stau întinsă, înconjurată de flori galbene de piciorul-cocoșului.

Preferatul meu era câmpul cu maci. Soarele auriu era mereu cald și de o formă perfectă pe orizontul roșu aprins. Simțeam că sunt una cu natura. Dar toate astea s-au terminat când peste visele mele a pus stăpânire cineva care mă hărțuiește.

Acum, abia dacă mai dorm.

Azi, n-am avut energie să mă ferchezuiesc cine știe ce. Mi-am conturat ochii verzi cu creion negru, dându-mi pe urmă cu rimel. Mi-am ondulat părul șaten-deschis cu fierul, și am fost gata de plecare.

Dimineața de martie era înăbușitoare și umedă. Am pornit pe jos spre școală. Am luat acest obicei la scurt timp după ce au apărut visele, ca să-mi mențin simțurile treze: cu o cafea în mână și cu *Boulevard of Broken Dreams*, piesa trupei Green Day, zbierând în căștile de la iPod.

Când am traversat intersecția cu strada principală, am fost ispitită să mă opresc la stația de benzină pentru încă o porție de cafea, dar până la urmă m-am răzgândit. Pentru un metru jumătate, cât măsor, aveam suficientă cafeină la dispoziție. Dacă aș fi mărit doza, probabil că picioarele mi-ar fi fost cuprinse de un tremur frenetic.

Los Fresnos, Texas, e un orășel tipic, cu o populație mică, de aproximativ 5 000 de locuitori. E genul de oraș în care toți se cunosc între

ei. Se află în partea cea mai sudică a Texasului, la granița cu Mexicul. Clima e umedă, caniculară și însorită, practic, pe toată durata anului. Nu mă dau în vânt nici după arșiță, nici după umezeală, dar de nevoie m-am obișnuit cu ele, din moment ce am trăit toată viața aici.

Orașul e pașnic, liniștit, și la doar câteva mile distanță de alte câteva mici orașe care-l înconjoară: acolo își fac cumpărăturile concitadinii mei. Una peste alta, e un loc destul de monoton. Un orășel sigur, în care poți merge pe jos până și noaptea.

Cea mai bună prietenă a mea, Andy, mă aștepta la masa noastră obișnuită, împreună cu iubitul ei, Bill. Eu nu mai am așa ceva.

Îmi amintesc de relația de trei ani, din liceu, cu tipul despre care crezusem că mi-era sortit să-mi fie soț. Îl chema Gabriel Betancourt. Gabriel e acum boboc la Florida State University. A absolvit liceul mai devreme, urmând o programă pentru avansați, și a plecat imediat ce a îndeplinit cerințele obligatorii. Beneficiind de o bursă de studii, a sărit direct la semestrul din primăvară. Tare mă mai mândream cu el!

Fratele mai mare al lui Gabriel, și el la facultate, are o locuință a lui în Florida. Nu era de mirare, în consecință, că fostul meu iubit s-a gândit să plece imediat după ce-a terminat liceul.

„Isis”, mi-a zis, înainte să plece, „o să mă întorc de fiecare dată când prind o ocazie, îți promit. Nici măcar n-o să ți se facă dor de mine. O să vorbim la telefon în fiecare zi… stăm și pe chat, ne trimitem SMS-uri. O să fie ca și cum nici n-aș fi plecat!”

Eu, ca o idioată, nu vedeam absolut nimic din ce ne aștepta.

Îmi amintesc că-l privisem în ochii lui căprui, crezând fiecare cuvințel.

Nu contează! mi-am zis, amintindu-mi de ziua plecării lui.

Am simțit cum lacrimile încep să-mi izvorască încet din ochi, scurgându-se pe obrajii mei rotunzi, dar le-am șters repede. M-am întrebat cât de importantă fusesem eu, în realitate, pentru el. Fiindcă mi-a dat papucii printr-un SMS, ca să știți. Ce metodă crudă de a o rupe cu mine! Insomniile începuseră deja.

Nu m-a vizitat nici măcar o dată de când a plecat în Florida. A tot găsit pretexte ca să scape de conversațiile cu mine. Pusesem distanțarea asta a lui pe seama unui program prea încărcat la școală.

Eram consternată. Am analizat întâmplările ultimilor trei ani, întrebându-mă care erau motivele bruștei lui schimbări. Presupun că lucrurile se întâmplă cu un motiv, așa cum îmi spune mereu mama.

Mama m-a avertizat să nu iau povestea asta prea în serios și m-a bătut la cap să-mi fac prieteni în continuare. Gabriel îmi consumase tot timpul, și, din viața mea, de la un anumit punct încolo, prietenii începuseră să dispară, încetul cu încetul.

„Trebuie să petreci mai mult timp cu prietenele tale”, îmi zicea ea, „iar ele vor fi mereu prezente, chiar și când iubiții vor lipsi”.

Mama e o cunoscătoare în domeniu. Tata o înșelase de atâtea ori, încât chiar nu știu cum de găsise tăria de a îndura atâta umilință într-un oraș ca ăsta. Toată lumea știa despre micile lui aventuri, dar nimeni nu comentase; cel puțin, nu de față cu ea.

Ziua despărțirii lor a fost grea pentru amândouă. Mama mi-a spus că depune actele pentru divorț. Aveam doisprezece ani.

„Destul mi-a fost frântă inima”, mi-a zis, „e vremea să încep s-o repar”.

N-a pomenit niciodată despre infidelitatea tatei, dar eu am știut întotdeauna, și sunt convinsă că și ea știa că știu. Cred că a rămas doar pentru binele meu. Era o adeptă ferventă a unității familiei și s-a luptat să o păstreze pe-a ei. I-am fost recunoscătoare pentru faptul că și-a sacrificat atât de mulți ani din viață într-un mariaj nefericit doar ca să-mi ofere un mediu familial oarecum normal.

Acum, eram bucuroasă că o ascultasem. Măcar aveam un umăr pe care să plâng. Pe ea o cheamă Andrea, „Andy” Jameson. Suntem cele mai bune prietene încă de când aveam cinci ani. Atunci am salvat-o de broscoiul pe care micul Billy Nesbit i-l strecurase pe sub bluză, pe la ceafă, când eram la grădiniță. I-am vârât broscoiul lui Billy în gură, ca să-l învăț minte, și am fost dată afară pentru o zi. Aș da oricând o zi de școală pentru o astfel de prietenă. Eram, practic, nedespărțite, până când a apărut Gabriel. Ca o

ironie a sorții, micul Billy Nesbit este acum iubitul lui Andy. Și preferă să i se spună „Bill”.

— Ce ’aceți, copii? am strigat, străduindu-mă să par trează și plină de energie.

— Cum ai dormit? m-a întrebat Andy, scoțând un tub de fard corector din gentuța ei cu cosmetice.

— Aproape trei ore, am răspuns, punându-mi ghiozdanul pe masă și așezându-mă, așteptând ca Andy să înceapă ritualul nostru zilnic.

— Somnoroasă? a zis.

— Mmm-hmm, am mormăit.

Andy a luat un burețel, a aplicat fard pe el, după care a început să-mi acopere zonele vinețiii din jurul ochilor, pe care le neglijasem de dimineață.

Bill a oftat, clătinând încet din cap.

— Nu trebuie decât să iei pastilele, Isis. Arăți din ce în ce mai nasol.

— Ce drăguț, am pufnit, în timp ce Andy continua să-mi aplice fardul. Aceleași replici poetice le-ai folosit și cu Andy?

— Are dreptate, să știi, l-a susținut Andy, înșurubând capacul tubului corector.

— O să mă gândesc, am zis, oftând. Am tot obosit să fiu… *obosită*, m-am plâns, după o scurtă pauză în care am căutat cuvântul potrivit.

Am inspirat adânc și mi-am lăsat capul pe brațul întins pe masă.

— Așadar, e teamă de somn sau insomnie? s-a interesat Bill, pentru a treia oară pe luna asta.

— N-are importanță, dacă rezultatul final înseamnă nopți nedormite, i-a răspuns Andy, înainte de a putea spune eu ceva. Tata zice că ar trebui să încerci pastilele timp de câteva zile, ca să vezi cum reacționezi la ele.

— Tatăl tău a vorbit cu tine despre cazul meu? m-am mirat eu.

— Normal că nu! Știi ce părere are el despre confidențialitatea relației medic-pacient, mi-a zis Andy, mușcându-și colțul drept al buzei de jos și uitându-se în podea. Am auzit întâmplător când vorbea la telefon cu mama.

A ezitat pentru o clipă, rozându-și unghia.

— Bine, mă rog, e posibil să fi cam tras cu urechea, dar cu un scop nobil. Îmi fac griji pentru tine.

A ridicat din umeri.

— Nu s-ar putea, vă rog, să începem ziua cu un alt subiect, măcar o dată? s-a văitat Bill. Suntem tineri. Ar trebui să discutăm despre muzică sau despre filme, nu despre boli. Ăsta nu e un subiect normal de conversație când ești adolescent.

— Isis trebuie să vorbească despre asta. Nu vreau să cadă și mai mult în depresie, s-a răstit Andy la el.

— Dar NU sunt deprimată! am protestat, ofensată. Tatăl tău a zis *și asta*? am întrebat-o, încruntându-mă.

Andy a avut o scurtă ezitare înainte de a-mi răspunde.

— Nu, a spus, aproape în șoaptă.

— Nu mai încerca să-mi pui diagnostice. Ești cumva medic și eu nu știu? i-am zis, necăjită. Sunt doar obosită, și-atât.

Peste noi s-a așternut o tăcere stânjenitoare, care a durat câteva minute bune. Atmosfera a fost detensionată de niște hohote zgomotoase și pițigăiate de râs care veneau dinspre masa majoretelor.

— Ce naiba o avea Jean Murphy de e atât de veselă azi? am întrebat, pe un ton aspru.

— Păi, a început Andy, altădată râdeai și tu, ți-aduci aminte?

S-a întors s-o privească pe Jean, căpitanul echipei de majorete.

— Vocea ei mă zgârie pe creier. Fă-o să înceteze, i-am zis, scrâșnind din dinți și apucându-mă cu mâinile de capul care-mi atârna deasupra mesei.

Bill s-a ridicat de la masă, luându-și caietul.

— Nț, nu e deprimată, a zis el, adresându-i-se lui Andy, dar referindu-se la mine. Îmbătrânește prematur și într-un ritm accelerat. E o babă morocănoasă. Asta e.

Bill a reușit să-mi smulgă un zâmbet. Andy a chicotit și l-a pupat cu zgomot pe obraz.

— Hai să ne ducem în clasă până nu dau năvală toți, m-a îmboldit Andy.

Orele s-au scurs alene, ca de obicei. Prânzul a fost anost și, după o lungă zi, plină de teme, în sfârșit s-a terminat și școala.

După ore, Bill și Andy m-au dus cu mașina până la cabinetul doctorului Jameson, unde trebuia să mă întâlnesc cu mama. Înainte de a intra în cabinet, i-am privit îndepărtându-se pe Ocean Boulevard, principala arteră de circulație a orașului. Bill își tot tura motorul Fordului său Mustang model ’67. Tare mândru mai e de mașina lui.

Mama, pe care o cheamă Claire, stătea deja pe un scaun în sala de așteptare. Lucra la câteva străzi mai încolo, la tribunalul districtual, ca asistent executiv al judecătorului.

Claire are treizeci și cinci de ani. După divorț, a făcut cursuri la seral și a obținut o diplomă de asistent juridic. La scurt timp după ce s-a despărțit de mama, tata a murit din cauza unui infarct. Avea treizeci și unu de ani pe atunci.

Mama e foarte sexy. Are un păr șaten frumos, ochi arămii imenși și un corp mortal. Nu puteam în ruptul capului să înțeleg de ce era singură. Are o fire veselă și e foarte distractiv să stai în jurul ei. Mereu îmi zicea că încă nu i-a bătut la ușă Bărbatul Potrivit.

— Bună, mamă!

— Bună, iubi. Cum te simți azi?

— Sunt bine, am mințit eu.

Asistenta m-a chemat în cabinetul doctorului Jameson, înainte ca mama să aibă ocazia de a mă bombarda cu o groază de întrebări privitoare la simptomele depresiei. Se chinuise să rețină ce spuneau reclamele de la televizor și sunt aproape sigură că o văzusem căutând și pe Google de vreo câteva ori. Dintr-odată, toți cei în care aveam încredere își doreau să facă pe doctorii.

Doctorul Jameson stătea la biroul lui când am intrat în cabinetul pentru consultații. El era singurul care avea voie să îmi pună întrebări despre depresie, din punctul meu de vedere.

— Sunt un caz asimptomatic de depresie, domnule doctor Jameson?

— Isis, nu pot să te diagnostichez cu depresie sau cu orice altă afecțiune, în afară de insomnie. Singurul lucru pe care pot să-l fac este să-ți

sugerez să iei tratamentul prescris, ca să poți dormi. Este evident că teama de visul ăsta recurent prevalează în cazul tău. Trebuie să lași visul să se deruleze până la capăt. Vei vedea, sunt sigur, că, de fapt, n-ai de ce să te temi, iar anxietatea se va atenua.

I-am spus doctorului că am început să țin un jurnal, așa cum îmi sugerase, sperând să-l abat de la subiectul cu tratamentul medicamentos. Din nefericire, n-am avut șanse de izbândă. A insistat să iau medicamentele prescrise încă din *seara aceasta*.

După vreo douăzeci de minute în care a tot încercat să mă convingă, l-am refuzat politicos. Ca rezultat, el a chemat-o pe mama în cabinetul lui, la sfârșitul ședinței.

În timp ce ne îndreptam spre mașină, am observat o cută adâncă pe fruntea mamei. Era ori foarte supărată, ori foarte adâncită în gânduri, ori și una, și alta.

— O să iei pastila aia diseară, Isis, m-a avertizat cu asprime de îndată ce ne-am suit în mașină.

— Nici nu mă gândesc, mamă, i-am răspuns, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.

— Eu nu te rog, Isis, eu îți spun ce-o să faci, mi-a atras atenția, și vocea îi suna, într-adevăr, amenințător. A introdus cheia în contact, dar n-a răsucit-o. Nu crezi că merit și eu un pic de considerație? Muncesc toată ziua, îți dau să mănânci, îți spăl, fac toate treburile din casă și n-am mai dormit o noapte ca lumea de două luni, pentru că mă tot trezesc să văd ce faci. Am și eu nevoie de odihnă, Isis. Nu ne permitem luxul de a avea un bărbat în viața noastră, care să aibă grijă de noi. Trebuie să avem grijă una de cealaltă.

Ochii ei începuseră să se înroșească. În realitate, Claire e o femeie puternică: n-ai s-o vezi prea des înlăcrimată, numai că, în ultima vreme, din cine știe ce motive, devenise mai emotivă. Iar eu mă simțeam extrem de vinovată.

— Mamă, hai, nu plânge, am zis, întinzându-mă spre ea.

— Sunt îngrijorată, Isis. Nu dormi, abia dacă mănânci… nu cumva iei droguri? Spune-mi, orice-ar fi, și-ți promit că nu mă supăr. Îți promit, s-a smiorcăit ea.

— Mamă, nu iau droguri și nu-ți fac asta dinadins! am protestat.

Fusesem atât de preocupată de propria persoană, încât nu mă sinchisisem să mă gândesc și la ea și la calvarul prin care trecea. Am inspirat adânc, apoi am expirat, înainte de a rosti următoarele cuvinte:

— O să iau pastila, mamă. O s-o iau diseară, bine?

Am aruncat o privire spre ceas: se apropia ora zece. Mama s-a întins peste masa din bucătărie, cu un pahar cu apă și infamul somnifer. Am oftat, am pus pastila pe masă și am fixat-o cu privirea.

— Mi-ai promis, mi-a amintit Claire, proptindu-și mâna în șold.

Am ridicat ochii spre ea și i-am zâmbit strâmb.

— Știu, i-am răspuns, luând mica pastilă albă într-o mână și paharul cu apă în cealaltă. E dezgustătoare, am icnit, în timp ce pilula începea să mi se dizolve pe limbă.

Am luat repede o înghițitură pe apă și i-am făcut vânt în jos, pe gât.

— Parc-ai fi bebeluș, a bombănit mama, ieșind din bucătărie.

Am găsit-o pe Claire întinsă lângă mine, la ora 3:30, când m-am trezit încă o dată din acel coșmar lucid. Dormisem pe puțin cinci ore. Cu toate că, din punct de vedere fizic, mă simțeam un pic mai bine, din punct de vedere emoțional eram varză.

Medicamentul își făcea încă de cap în interiorul corpului meu. Mă simțeam amețită, însă aveam suficientă energie ca să mă lupt cu el. Doar nu puteam să-mi permit două vise oribile într-o singură noapte.

Claire m-a simțit când m-am strecurat jos din pat și m-a urmat până la parter, în living.

— Du-te înapoi în pat, mamă, i-am zis în șoaptă.

A scuturat din cap, a îngăimat ceva și a adormit acolo, pe canapea. Am privit-o cum doarme timp de câteva minute, gândindu-mă de câtă vreme îmi tot tolera ea nopțile astea de insomnie.

Nu-i spusesem că nu puteam să dorm decât după o lună, pentru a evita exact asta: să stea trează cu mine. Mă gândisem că ea trebuie să muncească a doua zi, pe când eu puteam să moțăi la școală.

Mama nu voia ca eu să lucrez cât eram încă la liceu. Mi-a zis că e bine să fii răsfățată până n-ai ieșit din copilărie, și că o să fiu mulțumită că am putut să mă bucur de anii tinereții, când o să mai îmbătrânesc.

Ea începuse să lucreze de la vârsta de paisprezece ani, fiind chelneriță la singurul restaurant existent în oraș la vremea aceea. Nu știu dacă pe-atunci era legal. Iar pe mine m-a făcut la frageda vârstă de optsprezece ani, măritându-se cu tata imediat după terminarea liceului.

Mama și tata fuseseră iubiți în liceu, iar ea rămăsese însărcinată cu două luni înainte de absolvire. Presupun că, subconștient, mereu își făcuse griji ca nu cumva să am și eu aceeași soartă, dar acum nu mai era cazul să se frământe.

Am luat repede o pătură din dulapul pentru haine și am acoperit-o pe biata mea mamă istovită.

Și pentru că era încă proaspăt în memorie, am început să scriu despre vis în jurnal, pe masa din bucătărie.

Însemnarea nr. 4 în jurnal, 4:03 a.m.

Somniferul și-a făcut datoria. Am adormit la o jumătate de oră după ce l-am luat. Mai bine nu și-ar mai fi făcut-o.

De data asta, te-am văzut cu ceva mai multe amănunte. Ai trăsături omenești, musculoase, ușor întunecate. Inima mi-a luat-o la goană când te-am văzut în depărtare, venind spre mine, mârâind. Am dormit cinci ore în cap până să te repezi spre mine, amenințător, și să mă trezesc scăldată într-o sudoare rece.

Doctorul n-a avut dreptate când mi-a zis să-mi las visul să se deruleze până la capăt. Mi-e mai frică decât la precedentele noastre întâlniri.

Mi-e frică de tine, dar nu vreau să mai trăiesc așa. La noapte, o să te înfrunt. N-ai decât să mă sfâșii în bucăți, dacă asta vrei, dar n-o să mă mai bântui!

* * *

Scrisul nu mi-a luat prea mult timp, așa că mi-au rămas două ore până să încep să mă pregătesc pentru școală. Timpul se scurge cu încetineală când nu e nimic bun de văzut la televizor, nu ai cu cine să vorbești și nici ce să faci. Așteptarea răsăritului sigur e o virtute.

Claire a deschis ușa de la camera mea în timp ce-mi ondulam cu fierul vârfurile părului. Ea și-l strânsese în coc, și arăta odihnită și frumoasă în costumul ei cu pantaloni.

— Iubi, ți-am lăsat câteva clătite pe masă. Sună-l pe doctorul Jameson să-i spui cum te-ai simțit după ce-ai luat pastila. Menține nivelul de cafeină la minimum astăzi și, te rog, *te rog*, adu-ți aminte să încui ușa de la intrare: ai fost destul de neatentă în ultima vreme.

Toate acestea mi le-a spus dintr-o singură suflare.

— Așa o să fac, i-am promis, răsucindu-mi în jurul ondulatorului ultima șuviță de păr.

Claire s-a apropiat de mine și m-a sărutat pe frunte.

— Mersi pentru că ai luat medicamentul, puiule. Habar n-ai cât de mult m-am liniștit.

M-a mai privit o dată, după care a închis ușa, zâmbind.

— Am plecat la muncă! am auzit-o urlând de pe hol.

— Bine! am zbierat și eu.

Mă bucuram că mama avusese o noapte odihnitoare. Și vedeam clar cât de multe dintre grijile ei dispăruseră.

Azi, am acordat mai multă atenție cearcănelor de sub ochi. Nu se schimbaseră prea mult peste noapte, dar le-am acoperit cu mai mult fond de ten ca de obicei, ca să nu se mai îngrijoreze și Andy pentru mine.

Mobilul a început să sune în timp ce terminam de aplicat fondul de ten sub ochiul stâng.

— Ia zi, vrei să te duc cu mașina la școală sau vii iar pe jos ca somnambula? m-a tachinat Andy.

— Ha! am răspuns, zâmbind. Vin pe jos.

— N-ai dormit?

După voce, nu-i venea să creadă.

— Mda, am dormit, cam cinci ore, pe-acolo.

— Ce-ai visat?

— Același lucru, doar că… Am ezitat puțin. Doar că un pic mai detaliat cu privire la FIARĂ, am zis, dramatizând puțin.

— Îmi povestești la școală?

— Sigur. Lasă-mă să termin cu pregătitul ca să mai pot merge pe jos ca somnambula până acolo.

— Bill tocmai a ajuns la mine. Sigur nu vrei să trecem pe la tine? a insistat ea.

— Am nevoie de mersul pe jos, dar mersi, oricum, i-am răspuns, dându-mă cu luciu pe buze.

— Treaba ta. Ne vedem într-o clipă, a mai zis Andy și a închis.

La școală, le-am povestit, lui Andy și lui Bill, cum chestia aia din visul meu a sărit și s-a repezit spre mine, mârâind amenințător. Era prima oară când le povesteam visul în amănunțime.

— Crezi că ar putea să aibă de-a face, știi, cu demonii sau cu spiritele rele? s-a interesat Bill.

— Bill, am zis, închizând ochii și scuturând din cap, n-am nevoie să aud așa ceva. Deja am ajuns să mă rog ca o habotnică. Nu faci decât să mă îngrozești și mai tare.

Andy a făcut ochii mari.

— Doamne, Isis! De ce nu ne-ai spus niciodată cât de speriată ești de fapt? Tata știe despre asta?

— Normal, i-am răspuns, dându-mi ochii peste cap.

În timpul orelor de dimineață, n-am putut să-mi scot din cap cuvintele lui Bill: „demonii sau spiritele rele”. Mă simțeam moleșită și incapabilă să mă concentrez la lecții. Nu ardeam de nerăbdare să iau din nou pastila. Acele vorbe nu făceau decât să-mi sporească frica de noapte. Dar, oricum, eram nevoită să iau medicamentația și să înfrunt vietatea.

La prânz, mi-am rezervat puțin timp ca să-l sun pe doctorul Jameson și să-i spun la ce rezultat ajunsesem. N-a fost prea încântat de faptul că dormisem numai cinci ore. Mi-a propus să iau pastila mai devreme, ba chiar

să dublez doza. Nu m-au bucurat deloc spusele lui, dar trebuia să îndur, de dragul mamei.

Nervozitatea mi s-a accentuat de la o oră la alta, știind că în jurul orei opt trebuia să fiu în pat, pregătită pentru confruntarea cu teroarea mea.

La opt fix, pe masa din bucătărie mă așteptau un pahar cu lapte și două pastile, lăsate de Claire. Le-am luat fără proteste.

Mama m-a condus până în camera mea și s-a așezat pe pat, privindu-mă, în timp ce medicamentul își croia încet drum prin fluxul meu sanguin.

— Nu trebuie să dormi cu mine. N-o să am probleme, i-am zis, mângâindu-i ușurel mâna.

Mintea îmi era înceţoşată, iar corpul începea să mi se destindă. Partea asta nu mă deranja. Trecuse mult timp de când nu mă mai simțisem în largul meu adormind. Poate că noaptea asta avea să fie altfel decât restul; poate, zic doar poate, în noaptea asta urma să visez ceva plăcut. Tare norocoasă aș fi fost.

Eram întinsă pe un câmp, înconjurată de un rond cu flori galbene. Era câmpul de maci pe care-l visam noapte de noapte.

O boare voluptoasă de lemn de santal se împletea cu un delicat val de arome florale. Am inhalat adânc dulceața din aer. Petalele macilor îmi dezmierdau pielea, imitând cea mai fină dintre mătăsuri. Când am întors capul, vrând să admir nuanțele lila și roz ale cerului, într-un atât de puternic contrast cu auriul câmpului, l-am văzut; penumbra aceea în depărtare. Știam că așteaptă să-mi reînnoiască suferințele, însă de data asta visul avea să cunoască o schimbare. Mi-am jurat c-o să-l înfrunt, punând astfel capăt nefericirii mele.

M-am ridicat și am început să merg spre el. Am vrut să mă opresc când l-am văzut depărtându-și picioarele și pregătindu-se să țâșnească, dar subconștientul meu era istovit și furios și voia să se termine odată cu coșmarurile astea; așa că am menținut ritmul. Doar nu era să mă las intimidată de o plăsmuire a propriului creier.

Când chestia aia m-a văzut apropiindu-mă, a scos un mârâit sonor, pe care l-am simțit izbindu-mă în piept și ricoșând. Am continuat să merg. S-a

năpustit spre mine cu o viteză incredibilă. Am închis ochii și am mers mai departe. Inima îmi bătea nebunește de frică și am început să spun Tatăl Nostru. Nefiind în stare să-mi amintesc cuvintele, m-am întrerupt, rămânând cu ochii închiși.

Nu mai auzeam pașii. Am fost convinsă că se dusese.

Încet, am deschis ochii. Consternată, am icnit, încremenind. Tot sângele mi s-a scurs din obraji când l-am văzut chiar în fața mea, privindu-mă în ochi cu o sfidare rece. Mârâitul i-a răsunat ca huruitul unui tunet peste câmp. Tremuram din tot corpul.

Nu puteam nici să clipesc. Începeam să-i văd contururile ca prin ceață. În cele din urmă, a făcut câțiva pași înapoi, și atunci mi-am recăpătat claritatea.

Era un bărbat tânăr, înalt, sculptural. Avea părul negru ca pana corbului. Pielea îi era aurie, iar ochii lui aveau o nuanță rară de albastru-indigo. Aripile i se întindeau cam doi metri de-o parte și de cealaltă a corpului. Nu avea pe el altceva decât o fustanelă din pânză albă, tivită cu auriu.

Am rămas cu gura căscată. Eram incapabilă să articulez vreun cuvânt, însă el s-a grăbit să mă ia la întrebări.

— De ce tot vii aici? m-a interogat, țintuindu-mă cu o privire disprețuitoare.

Încă șocată de vederea a ceea ce crezusem că ar fi un monstru, n-am putut să vorbesc. Era, într-o oarecare măsură, îngeresc: perfect dăltuit și frumos din cap până-n picioare.

— În numele cui ai venit la mine? a insistat el cu întrebările.

Încetul cu încetul, mi-am recăpătat calmul.

— Ăsta e visul *meu*. Tu n-ai voie să mă iei la întrebări. Eu vorbesc, nu tu. Am văzut ce ești de fapt, și mârâiturile și rânjetele tale mă fac să râd. Nu mi-e frică de tine. Nu ești decât un personaj fictiv din imaginația mea hiperactivă.

L-am văzut așezându-se pe o piatră. Și-a pus mâna la gură, tăcut, parcă afundându-se în gânduri.

— Cum ai găsit drumul până aici? De ce nu rămâi în lumea ta? Ăsta e teritoriul meu, în care tu nu ai ce căuta.

— Dar tu cine ești, să mă dai afară din propriile vise? am pufnit, sfidătoare.

La faza asta, a râs, foarte amuzat.

— Sunt urzitorul viselor tale, draga mea. Ceva de care sunteți neștiutori în realitatea voastră.

— Nu… Tu nu ești decât o plăsmuire a imaginației mele, și mie nu mi-e frică de tine, am zis, încrucișându-mi brațele și așteptându-i răspunsul.

— Ești o zburdalnică foarte carismatică… nu-i așa?

S-a ridicat, a făcut câțiva pași în direcția mea și a mârâit amenințător.

Eu am scâncit încetișor.

— Minți când spui că nu îți este frică de mine. Îți este foarte frică, draga mea, a pufnit el.

— De ce-ar trebui să-mi fie frică, din moment ce nu ești adevărat? am contraatacat eu, cu voce tremurândă.

— O, dimpotrivă, sunt cât se poate de adevărat, și pot să ți-o dovedesc, m-a amenințat el, cu o voce joasă.

I-am studiat în tăcere fața aurie. M-am reasigurat că e doar un vis, ca nu cumva să izbucnesc în plâns.

— Atunci, dovedește-mi-o, l-am provocat.

Am auzit cum un mârâit gros îi pornește din piept. S-a ridicat cu iuțeală de pe locul pe care se așezase. Și-a apropiat chipul la doi centimetri de al meu, apoi și-a arătat dinții, cu buza de sus fremătând. Am început să mă rog, de parcă toată viața mea ar fi depins de asta. Dar, dintr-odată, privirea i s-a îmblânzit, a făcut un pas înapoi, după care a dispărut, lăsând în urma lui un nor de pâlpâiri aurii.

Am rămas singură pe câmp. Reușisem: bărbatul plecase. M-am așezat, cu un zâmbet larg de satisfacție pe față. Câmpul era din nou al meu, să pot visa pe el.

Pentru prima oară, după atâtea luni, m-am trezit când a sunat alarma telefonului. Claire adormise lângă mine. Zgomotul puternic al alarmei

antirachetă a speriat-o aproape de moarte. A sărit cât colo din pat, aterizând cu palmele și cu genunchii pe podea. Am izbucnit în hohote de râs, incapabilă s-o ajut să se ridice.

— Oprește chestia aia! a strigat, furioasă la culme.

După ce am oprit telefonul, m-am străduit din răsputeri s-o ajut să se ridice, dar am ajuns să mă rostogolesc și eu pe podea, hohotind.

— Mamă, Doamne! am exclamat, râzând pe înfundate. Prea tare!

— Ia mai taci și îmbracă-te! m-a repezit, ieșind din cameră și trântind ușa după ea.

Dar am auzit-o chicotind pe hol.

Am ajuns la școală zâmbind, un pic toropită din cauza somniferelor. Bill a remarcat imediat noua stare de spirit. Ochii mei lucioși sigur i-au dat un indiciu.

— Ești euforică sau ai dormit? m-a întrebat.

— Ambele, i-am răspuns, râzând. Am dormit toată noaptea!

Andy mi-a zâmbit la rândul ei și mi-a întins un fursec din ovăz.

— Arăți mult mai bine.

— Mda, am încuviințat, căscând, dar tot îmi e somn.

— Și, hai, povestește-mi visul, m-a îmboldit Andy, mușcând din fursecul ei.

— L-am înfruntat, Andy! Și, stai să vezi: nu era absolut deloc un monstru! Doar un tip cu aripi și pielea aurie… care mârâia în prostie, am adăugat, chicotind.

— Un băiat de aur cu aripi? s-a amestecat Bill în conversație, dându-și ochii peste cap.

— Uau! Oare să fi fost un înger? și-a dat cu părerea Andy, curioasă.

— Crede-mă, nu era nicidecum înger. Mi-a mârâit drept în nas. M-a speriat de moarte.

Am sorbit puțin din paharul cu lapte al lui Andy.

— Totuși, s-a dus. A dispărut, sper, pentru totdeauna. I-am spus că nu mi-e frică de el, și, puf, s-a dus!

— Asta fată! a exclamat Andy, cuprinzându-mă cu un braț și strângându-mă cu putere. Să-l suni mai târziu pe tata, să-i dai veștile.

— Mmm-hmm, am încuviințat, vârându-mi în gură ultima bucățică de fursec.

Mi-a fost greu să rămân trează în timpul orelor de dimineață. În timpul prânzului, l-am pus la curent pe doctorul Jameson cu starea mea. I-am zis că sunt mult prea somnoroasă, iar el mi-a răspuns că s-ar putea să mă simt așa până când mi se va obișnui organismul cu tratamentul.

— Ia stați puțin, domnule doctor Jameson. Cam cât anume o să țină chestia asta?

— Mai încercăm încă două săptămâni și-o să vedem dacă e suficient ca să-ți poți relua ritmul normal al somnului.

— Două săptămâni? Dar dacă pot să adorm și fără pastile?

— Două săptămâni, Isis. Fără discuții.

În sala de studiu unde-mi fac aproape toate temele pentru a doua zi, n-am mai putut să-mi țin capul ridicat. Îmi era atât de somn, încât mi-am lăsat obrazul pe braț și m-am lăsat imediat mistuită de lumea viselor.

Mai repede decât de obicei, eram visul meu, pe pajiște. Mi-am răsucit capul spre apus, să văd dacă băiatul care mârâia venise. Azi, nici urmă de el.

„Ha!”, am exclamat, zâmbind în sinea mea. Reușisem, într-adevăr, să-mi înving subconștientul. Gata cu sâcâielile din partea lui cine-o mai fi și ăsta. În sfârșit, liberă!

Am simțit o mână pe umăr. Icnind, am căzut pe spate. Băiatul auriu mă speriase ca naiba.

— Dacă ai de gând să tot vii aici, am putea măcar să încheiem un armistițiu. Cu toate că nu ar trebui să fii în locul ăsta, știi? Habar nu ai în ce încurcătură am intra amândoi, dacă ai fi descoperită.

— Tu nici măcar nu ești adevărat. De ce mi-aș bate capul? m-am împotrivit eu, dându-mi ochii peste cap.

— Nu îți forța norocul, fată dragă. Habar n-ai de ce sunt capabil, mi-a atras el atenția, fixându-mă cu privirea aceea glacială.

— Nu poți să mă intimidezi, am replicat, nonșalantă. Știu că nu ești real.

Atunci, mi-a luat mâna și mi-a lipit-o de pieptul lui. I-am simțit bătăile inimii și căldura mâinii.

— Ți se pare suficient de real?

— E un vis cu aparența realității: orice e posibil.

— Ești încăpățânată.

— Nu accept critici din partea persoanelor care nu există.

M-a apucat ferm de braț și mi-a examinat fața.

— Eu…, a început, pe un ton aspru, dar apoi mi-a lăsat brațul liber. Aș vrea să știu cum te cheamă.

— Poftim? am întrebat, nevenindu-mi să cred. Mă sâcâi de trei luni încoace, iar acum vrei să fim *amici*? Nu ești în toate minților!

— Scuzele mele sincere, și nu sunt trei luni de când te veghez, este aproape un an. Nu înțeleg de ce te tot întorci, chiar și după ce am încercat să te ademenesc altundeva.

S-a oprit puțin, după care a continuat.

— Mă crezi dacă îți spun că ești singura ființă umană care a pătruns vreodată în Somnium? Zeii ne-ar lua capul amândurora, dacă ar afla că ai fost aici.

Chipul meu era lipsit de orice emoție în timp ce-l ascultam. Începeam să mă îndoiesc cu toată seriozitatea de sănătatea mea mintală. Nu mai departe de azi-noapte, vietatea asta aproape că fusese gata să-mi smulgă capul de pe umeri dintr-o mușcătură, iar azi, încerca să ne împrietenim? Oare nu cumva era vorba despre un efect secundar al tratamentului medicamentos? Trebuia să mă interesez, imediat după ce mă trezeam.

— Fată încăpățânată? mi-a zis, solicitându-mi atenția.

— Nu așa mă cheamă.

— Atunci, spune-mi numele tău.

— Mai întâi tu.

— Te comporți copilărește.

Detest asta: să mi se spună că sunt imatură.

— Nu sunt copilăroasă.

— Și-atunci, de ce nu îmi spui cum te numești… Isis, nu-i așa?

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— De unde știi?

— Știu o mulțime de lucruri. Tot ce visezi tu este chiar aici, mi-a zis, ciocănindu-și tâmpla cu degetul arătător.

— Ascultă, băiete din vis, tu faci parte din subconștientul meu, iar subconștientul meu știe totul despre mine. Normal că-mi știi numele. Cât de naivă îți închipui că sunt?

Și, cu asta, i-am întors spatele și am dat să mă îndepărtez.

— Stai, m-a oprit el, punându-mi o mână pe umăr. Trebuie să facem cunoștință cum se cuvine.

— Să facem cunoștință? Mai întâi mârâi la mine, iar acum vrei să te prezinți cum se cuvine?

Mi-a adresat un zâmbet infatuat, făcând câțiva pași în direcția mea.

— Numele meu este David, mi-a zis, întinzând mâna, luând-o pe-a mea și apăsându-și buzele pe ea. Îmi face plăcere să te cunosc, Isis.

— Isis… Isis, am auzit, ca un ecou, vocea lui Andy, iar imaginea lui David a început să pâlpâie, dispărând în cele din urmă.

— El nu e real, am bâiguit, trezindu-mă.

— Nu, nu e. Și-acum, hai la oră, până nu ne pune absență, mi-a zis Andy, luptându-se să mă ridice de pe bancă.

— Hm? am mormăit, amețită.

— Mișcă-ți fundul de pe scaunul ăla, Isis. O să întârziem! m-a zorit Andy.

În mare viteză, mi-am înșfăcat cărțile și mi le-am îndesat în geantă, după care am pornit împreună spre ultima oră de curs a zilei.

Când ne-am primit bilețelele pe care profesoara notase cât întârziasem, am observat pe dosul palmei drepte o substanță aurie, sclipitoare.

— Andy, am șoptit, așezându-mă în banca din spatele ei. Asta ce-o fi? am întrebat-o, arătându-i mâna.

— Pare să fie fard auriu pentru pleoape.

— În formă de buze? am replicat, pe un ton ascuțit.

— Probabil că e luciu pentru buze, de când ai adormit la ora trecută.

— Andy, nu mi-am dat cu luciu pe buze, i-am atras atenția, de data asta cu vocea mea de zi cu zi.

— Fetelor! a exclamat doamna Vincent, întrerupându-ne convorbirea. Vă deranjez dacă-mi continui lecția?

— Scuze! i-a răspuns Andy profesoarei noastre.

Să fi rămas o urmă după ce îmi sărutase mâna? Nu, imposibil. El nu era adevărat. Poate că îmi dădusem cu luciu pe buze după-amiaza, și nu-mi mai aduceam aminte. Am frecat ușor pata aurie, ca să-i simt consistența. Categoric nu era luciu pentru buze. Substanța era un fel de pulbere mătăsoasă.

Scotocind prin geantă, mi-am scos pudriera și m-am privit în oglindă. Nu aveam fard auriu la ochi. Mi-am șters complet conturul buzelor de pe mână. Praful mi-a lăsat sclipiri aurii pe palme.

Nu i-am pomenit lui Andy despre teoria mea conform căreia praful auriu provenea, probabil, din cel mai recent vis. Aș fi fost nebună să-i spun că existența băiatului auriu îmi alimenta paranoia. Aș fi fost nebună să cred că el exista de fapt, punct. Pură coincidență, aici trebuia să-l încadrez.

Când s-a făcut opt seara, i-am spus mamei că aș vrea să văd dacă pot adormi și fără ajutorul pastilelor. N-a fost de acord. I-am explicat că am ațipit la școală, dar ea mi-a replicat că asta se datora orelor de somn pierdute. Nu m-am supărat. Dintr-odată, nu mai avea importanță. Trebuia să aflu dacă tot ce se petrece ținea de paranoia sau nu. Îmi *doream* să adorm.

Am închis ochii și mi-am golit mintea de gânduri. Când i-am deschis, stăteam lângă o apă curgătoare, pe tărâmul pe care David îl numise Somnium. Eram sigură că dorm și că sunt foarte stăpână pe visul meu.

— Ai revenit, hm?

O voce care venea din spatele meu m-a făcut să tresar violent.

— Mi-ar plăcea să încetezi cu aparițiile astea, l-am apostrofat pe David, simțind cum îmi bate inima.

— Exact asta mi-ar plăcea și mie să faci, mi-a întors-o el, înălțând sprânceana stângă.

I-am ignorat comentariul și mi-am lăsat mâna în apa rece a râului. După câteva clipe de tăcere, David s-a așezat lângă mine.

— Pot să te întreb ceva?

Dintr-odată, devenise sfios! Am ridicat din umeri.

— Cum vrei.

— Cum se face că vii aici de fiecare dată când dormi?

— Nu știu. Doar mă gândesc la asta în timp ce aţipesc, și pe urmă ajung aici, sau oriunde altundeva vreau să fiu.

— Înțeleg, a zis, măsurându-mă cu privirea din cap până-n picioare.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, sâcâită de stăruința privirii lui.

— Ești minionă. E ceva încântător, la o fată.

Era un compliment? Acum ce mai urmărea tipul?

— Da. Am doar un metru jumătate, i-am zis, neștiind ce altceva să-i răspund.

— Ai ochi ispititori și gene bogate. De-a dreptul splendid, a comentat, clătinând aprobator din cap.

— Tu ce… M-am oprit, tușind ca să-mi dreg glasul. Ce faci, flirtezi cu mine?

David a chicotit încet.

— Nu fac decât să îți scot în evidență calitățile. Ești chiar frumoasă când nu ești necuviincioasă.

— O! am exclamat, făcându-mi gura pungă.

Nu prea știu să primesc complimentele. Mă simt stânjenită și nu-mi dau seama cum ar trebui să reacționez.

— Și, am zis până la urmă, hotărându-mă să rup tăcerea, de ce ai pielea aurie?

— Aș prefera să nu vorbesc despre asta, fiindcă nu mi-e permis. Nu se știe niciodată cine ar putea să asculte, mi-a răspuns, zâmbind.

— Ei, uite un răspuns care n-a fost absolut deloc ciudat, am comentat, sarcastică. Să presupun că nici despre asta nu pot să te întreb?

— Nu, a zis, scuturând din cap.

Începeam să mă simt iritată de faptul că mă privea în continuare. Am întors capul, încercând să mă comport firesc. L-am privit fix în ochii lui

scânteietori și am simțit un fior de neliniște și spaimă. Puteam să simt parfumul acela magic care emana din el. Era mireasma lemnului de santal. Avea asupra mea un misterios efect calmant, liniștindu-mă imediat.

— Miroase frumos apa ta de colonie, am remarcat.

— Sigur, m-a aprobat, râzând. Nu este apă de colonie.

— Atunci, ce e? am întrebat, adulmecând aerul.

— Eu, mi-a răspuns.

Am râs, crezând că glumește, dar nu era așa.

— De ce nu mă crezi când spun că sunt real? m-a întrebat, oarecum deranjat.

— Pentru că nu ești.

— Pot dovedi, scumpa mea, a zis, bosumflându-se.

— Te provoc s-o faci, l-am sfidat eu.

— Chiar așa? a replicat, chicotind. Ești sigură?

— Absolut, i-am răspuns fără ezitare.

— Te previn, sunt un adversar redutabil.

— Vedem noi cine câștigă…, am ripostat, zâmbind cu superioritate.

În urma acestei confruntări, în sfârșit aveam să mă eliberez de el. Eram absolut sigură de faptul că subconștientul meu era cel care-mi juca feste.

— Atunci, îți doresc să ai o zi bună mâine, mi-a zis David, înclinându-și capul și apoi dispărând într-un nor de praf sclipitor.

Dimineața a sosit, și eu am plecat din nou spre școală. Era vineri și aveam întrunirea pentru Festivalul Primăverii.

Festivalul Primăverii, în Los Fresnos, e un eveniment anual, în cadrul căruia se strâng fonduri pentru organizarea balului absolvenților. Cred că ar fi trebuit să fiu emoționată, din moment ce era și balul meu. Din nefericire, nu știam să se fi înscris vreun Casanova pe lista pretendenților la mâna mea, iar dacă era vreunul, n-aveam cunoștință.

Așa că m-am dus să mă întâlnesc cu Andy în sala de sport. Bill făcea parte din echipa de fotbal american, iar înainte de meci participa la întâlnirea cu fanii. Eu mă aflam acolo ca să-mi susțin prietenul. Nu eram tocmai nerăbdătoare să vină balul, din moment ce n-aveam un partener, iar

să merg singură nu intra în planurile mele. Trebuia să plec mai devreme de la întrunire, ca să discut despre înscrierea la facultate cu îndrumătoarea mea, domnișoara Albright. Așa că mi-am luat ghiozdanul și am pornit spre cancelarie. Pe lista de așteptare de la secretariat nu era nimeni, așa că m-am bucurat că nu eram nevoită să stau prea mult.

Un alt elev a intrat în secretariat și a început să completeze niște formulare. Din spate, arăta mai bine făcut decât fotbaliștii.

— Cum se pronunță numele de familie? l-a întrebat secretara.

— Chios, cu „i” lungit, a răspuns băiatul.

— Îndrumătoarea te va primi în câteva minute. Stai jos, domnule Chios.

Secretara a arătat spre rândul de scaune pe care stăteam și eu. Mi-am întors privirea în altă parte, ca el să nu-și dea seama că ascultasem ce vorbise. Mi-am scos la repezeală mobilul și am început să-mi fac de lucru cu el.

Am reușit să-i arunc o privire fugară băiatului pe nume Chios, cu coada ochiului drept, când s-a așezat la un scaun distanță. Clar nu era de pe-aici. Arăta impresionant de chipeș: tenul deschis la culoare, ochii de un albastru intens și părul negru. Ca un fotomodel luat direct de pe podium. Categoric, cineva nou în școală.

— Isis, domnișoara Albright e liberă pentru tine acum, dragă. Intră, te rog, m-a anunțat secretara, tăindu-mă de pe listă.

M-am aplecat să-mi ridic ghiozdanul de pe podea și am întors capul un pic, ca să-l mai văd o dată pe băiatul acela splendid. Când am observat că și el mă privea, l-am întors repede la loc, jenată. Ridicându-mă, m-am împiedicat, dându-mi cu stângul în dreptul. Îi și simțeam privirea în ceafă. Era posibil să fiu mai penibilă de-atât?

— Ai pățit ceva? m-a întrebat, zâmbind.

— Nimic, i-am răspuns, roșie la față.

Am intrat în biroul îndrumătorilor și am găsit-o pe domnișoara Albright sorbind din cafea și ronțăind dintr-un baton cu proteine, în spatele unui altar de dosare. Părul ei creț, de un roșu aprins, îi țâșnea din cap în toate direcțiile.

— Bună, Isis. Ce vânt te aduce azi pe-aici? m-a întrebat, întinzând mâna spre telefonul fix de pe birou și ridicându-și arătătorul ca să-mi dea de înțeles să aștept puțin. Da, am aici orarul lui, a rostit în receptor. Sunt gata în câteva minute. Mulțumesc, Gladys, a mai zis domnișoara Albright, după care s-a întors spre mine.

— Mi-ați spus că ar fi cazul să trec azi, ca să discutăm despre ce facultăți aș avea de ales, i-am amintit eu.

— A, da, mi-a răspuns, înmânându-mi un pachet. Uite niște formulare de înscriere pentru câteva facultăți pe care le-ai putea lua în calcul. Completează-le și lasă-mi-le la secretariat, după care te anunț eu cum e treaba.

Și-a scos din poșetă o oglinjoară și un ruj roșu și a început să-și vopsească buzele, exact în timp ce s-a auzit prima sonerie din ziua aceea.

— Am o întâlnire cu niște părinți peste cinci minute, Isis. Îmi pare rău că n-am mai avut timp să discut lista facultăților cu tine, mi-a zis, întinzându-și rujul.

— Nu-i nimic, i-am răspuns, ridicându-mă de pe scaun.

— A, stai, uite ceva la care aș avea nevoie de ajutorul tău, m-a oprit, întinzând din nou mâna spre telefon. Gladys, poți să mi-l trimiți înăuntru pe băiatul cel nou? Mersi.

A pus receptorul în furcă și s-a îndreptat spre ușă. Ieșind pe hol, mi-a făcut semn s-o urmez.

— Isis îți va arăta astăzi locurile pe-aici, i-a zis noului și superbului nostru coleg, bătându-l ușurel cu palma peste braț. E un elev nou, mi-a explicat apoi.

Domnișoara Albright i-a înmânat noului elev orarul și i-a urat bun venit în școală. După care, fără să mai aștepte să audă vreun răspuns, din partea oricăruia dintre noi, i-a invitat să intre pe cei doi, soț și soție, care o așteptau să stea de vorbă cu ea.

El avea să fie subiectul numărul unu al bârfele zilei… mai ales la cum arăta. Trebuie să recunosc, eram prea emoționată ca să-l privesc în ochi, sau măcar să vorbesc cu el, darămite să port o conversație normală. Și era un

comportament atipic pentru mine. Băieții — nu mai vorbesc *un singur băiat* — nu m-au intimidat niciodată.

Gladys, secretara, ne-a scris biletele de motivare pentru oră, ca să nu fim trecuți absenți.

Mă simțeam ca o idioată căscând gura la el și apoi întorcând capul. Nu știam cum să inițiez o conversație. Ce se-ntâmpla cu mine?

— După tine, m-a invitat, deschizând ușa secretariatului.

M-am hotărât să încep excursia noastră prin școală cu cantina, care era exact vizavi.

— Asta e cantina, i-am zis, de parcă n-ar fi putut să-și dea seama și singur.

Probabil se și gândea că sunt complet idioată. Dar l-am văzut că încuviințează și rămâne cu ochii la mine.

— Acolo e sala de sport, i-am arătat.

Noul coleg mă fixa cu privirea în timp ce mergeam. Chiar mi-am dat seama că încep să fiu agitată și că mă înroșesc un pic.

Am pornit mai departe pe coridor, trecând pe lângă biblioteca pe care, evident, i-am arătat-o. El a păstrat tăcerea pe durata marelui tur.

— Ăăă… bănuiesc că ar trebui să-ți arăt unde ai prima oră, după care probabil o să-ți poți găsi pe cineva care să te conducă pentru a doua, am zis, potrivindu-mi mai bine geanta pe umăr.

— Nu m-ai întrebat cum mă numesc, a vorbit el, în cele din urmă.

— A. Scuze.

Fața mea a căpătat o nuanță de roșu aprins. Acum chiar că nu mai aveam curaj să-l întreb, dacă tot mă dăduse în vileag.

Ne-am continuat drumul pe coridor. Dar, imediat înainte de a trece de colț, el s-a oprit din mers.

— Văd că ești timidă de felul tău, mi-a zis, încercând să mă analizeze.

— Nicidecum, i-am răspuns, azvârlindu-mi părul pe spate, după ureche.

A pornit spre mine și m-a țintuit de peretele alb al coridorului. Inima a început să-mi bată foarte repede.

— Ei bine, chiar nu mă întrebi cum mă numesc? a insistat el.

— Să nu… să nu încerci ceva. Pot să țip, l-am avertizat. Îmi simțeam gâtul cum se usucă tot mai rău. Dacă încerci vreo chestie, imediat apar cei de la firma de securitate, am zis.

Râsetele lui au răsunat pe tot coridorul.

— Nu vreau decât să știi cum mă numesc.

Am făcut un pas în lateral, dar el m-a urmat imediat.

— Îți voi *spune eu* cum mă numesc, din moment ce ești prea timidă ca să mă întrebi.

Acum îmi simțeam inima în gât, în timp ce mintea îmi vuia de toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le fac: *Ar trebui să țip. Ar trebui să-i ard un pumn în burtă.*

Stăteam încremenită ca o căprioară prinsă în bătaia farurilor.

— Mă numesc David…

Și-a aplecat cu încetineală fața spre a mea.

— …și sunt real.

Dintr-odată, am recunoscut vocea. Am deschis gura, într-o sforțare de a țipa. Numai că el și-a apăsat palma peste gura mea, sugrumând palida tentativă de a striga după ajutor.

— Am câștigat, mi-a zis, zâmbind larg.

Întregul trup îmi tremura necontrolat, și-mi simțeam tot sângele scurgându-se din cap în picioare. Nu mai respiram. Începeam să simt o amorțeală rece. Totul se întuneca. Picioarele mi s-au înmuiat, cedând și luându-mi și simțirile cu ele.

Capitolul 2

Când m-am trezit, asistenta medicală a școlii îmi ținea un termometru în gură.

— Nici prin gând să nu-ți treacă să te ridici, domnișoară, m-a avertizat ea, proptindu-și brațul stâng pe pieptul meu.

Of, slavă Domnului. N-a fost decât un vis, mi-am zis în sinea mea.

— Am încercat să dau de mama ta, la tribunal, dar era ocupată. I-am lăsat mesaj că nu te simți bine. Probabil c-o să sune cât de curând.

Și-a ridicat termometrul la lumină.

— N-ai temperatură. Ai mâncat ceva în dimineața asta?

— Da, am zis.

— Dacă nu mănânci, te țin aici sub supraveghere în fiecare zi, la ora prânzului, m-a amenințat ea.

— Nu este necesar, s-a auzit o voce bărbătească din pragul ușii. Voi sta eu cu ochii pe ea.

M-am ridicat imediat în capul oaselor de pe patul cu rotile. Am simțit din nou că mi se scurge sângele din obraji când l-am văzut acolo. Era o halucinație! Înnebunisem!

— Foarte frumos din partea dumitale, a răspuns asistenta la replica lui David.

— Și dumneavoastră îl vedeți? am întrebat-o, rămânând cu gura căscată.

— S-a lovit cumva la cap? a întrebat asistenta, apucându-se să-mi examineze scalpul.

— Nu cred, i-a răspuns David.

Am simțit că nu mai am aer. Ochii și gura îmi rămăseseră larg căscate. Nu puteam să cred ceea ce vedeam. Nu fusese un vis, și nu halucinam. Cu toate astea, încă nu excludeam nebunia.

Asistenta s-a aplecat spre urechea mea.

— Închide gura, dragă. Încearcă să faci pe inabordabila.

Am sărit jos de pe pat și am întins mâna după geantă, fără să-l slăbesc din ochi pe David. Trebuia să existe o explicație pentru asta. Oare încă visam?

— Trebuie să plec spre casă, i-am zis asistentei.

— Mai întâi e necesar să anunți la secretariat, m-a sfătuit asistenta, întinzându-mi o motivare.

Îmi tremurau mâinile când am luat bucata de hârtie. Asistenta a observat și s-a oferit încă o dată s-o sune pe mama.

— Nu, lăsați, îmi revin, i-am zis.

— O conduc eu. Nu va avea probleme dacă este cu mine, s-a oferit David.

Ba cât se poate de clar că *urma să am* probleme dacă mă conducea el! Eram categoric, absolut înspăimântată. Să fie posibil ca băiatul din visele mele să se materializeze acum în lumea fizică? Cui aș fi putut să-i spun asta, și să mă și creadă? Nu puteam să-i spun doctorului Jameson, nici lui Andy, nici mamei mele. M-ar fi pus în cămașă de forță până s-o pot rupe la fugă.

Poate că avusesem un episod maniacal. Poate că pe coridor nu se întâmplase nimic. Era posibil ca totul să se fi petrecut numai în mintea mea. Citisem despre schizofrenie, în broșurile acelea din sala de așteptare a cabinetului doctorului Jameson. Poate că în creierul meu se declanșase ceva, și acum derula toate astea, din proprie voință, făcându-mă să cred că au loc în realitate.

David mi-a luat geanta și m-a lăsat să ies prima pe coridor. Imediat cum s-a închis ușa în spatele lui, m-am întors spre el și l-am privit cu gura căscată.

M-a luat de braț și m-a înghesuit între automatul cu răcoritoare și perete. Se înălța impunător deasupra mea, cu statura lui de un metru optzeci.

— Nu trebuie să spui nimănui. Înțelegi?

Avea pe chip o expresie dură, gravă.

S-a dat înapoi cu câțiva pași, lăsându-mă să trec. Urechile începuseră să mi se înfierbânte, și simțeam cum un val de roșeață se întinde peste tot, pe piept și pe brațe.

— Ce ai pățit? s-a mirat el, încruntându-se în timp ce-mi examina petele roșii de pe piele.

Lacrimile au început să-mi șiroiască din ochi.

— Ai de gând să mă răpești, sau ce? Să mă omori? l-am întrebat, plângând încetișor.

— Ce tot spui, pentru numele lui Dumnezeu? a strigat David, trăgându-mă din nou lângă automatul cu răcoritoare. De ce aș comite o astfel de atrocitate?

M-am lăsat pe podea, plângând. David mi-a lăsat geanta să cadă și a îngenuncheat lângă mine.

— Isis, iartă-mă dacă te-am speriat. Nu m-am gândit că ai putea să reacționezi așa. Tu ai fost cea care a zis că…

S-a oprit, apoi a continuat, pe un ton mai scăzut.

— Isis, tu ai zis că vrei neapărat să-ți dovedesc că sunt adevărat. Eu doar m-am luat după ce-ai spus tu.

— Dar asta nu se poate să fie așa. *Nu* ești adevărat. N-ai cum să fii, am insistat, clătinând din cap.

Am auzit pași apropiindu-se pe coridor. David mi-a șters lacrimile și m-a ajutat să mă ridic. Mi-am atârnat ghiozdanul pe umăr. Șiroaiele de apă sărată continuau să-mi curgă în voie pe obraji.

— Se apropie o femeie, m-a prevenit David. Încetează cu plânsul.

— Nu pot, am scâncit eu.

Pașii se auzeau tot mai tare, pe măsură ce femeia se apropia. Îmi venea să strig în gura mare după ajutor, însă nodul din gât nu mă lăsa. Eram sigură că David era un soi de psihopat.

— Isis, încetează, m-a rugat el. Te va lua la întrebări.

Faptul că mi-a cerut să încetez m-a făcut să plâng și mai tare. L-am văzut aruncând o privire peste umăr, apoi întorcându-se din nou spre mine. Apoi, cu o expresie de disperare, mi-a cuprins fața între palme. Lacrimile au încetat să-mi șiroiască, și respirația mi s-a oprit. Am avut impresia că e pe cale să-mi rupă gâtul. Dar, în schimb, și-a lipit buzele de ale mele, cu o mișcare delicată, legănată.

Respirația mi-a revenit la normal și am devenit conștientă de prezența discretă a aromei de lemn de santal. Corpul mi s-a relaxat complet. În schimb, îmi simțeam capul amorțit. Parcă aș fi fost anesteziată. Era o senzație pe care n-aș putea s-o compar decât cu cea dată de morfină.

— Duceți-vă la ore, copii, s-a auzit vocea poruncitoare a doamnei directoare Miller, care tocmai trecea pe lângă noi.

David m-a prins exact când mi s-au înmuiat picioarele.

— Ai grijă, m-a atenționat, zâmbind. Sunt un pericol mortal.

— De ce mi-ai făcut asta? l-am întrebat, pe jumătate inconștientă și incapabilă să-mi susțin propria greutate.

— Iartă-mă, mi-a zis, strecurându-și brațul pe după mijlocul meu. Trebuia să fac ceva ca să te liniștesc. Efectul va înceta să se manifeste peste câteva minute, dar trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi. Nu înțelegi care ar fi consecințele dacă ar lua cineva cunoștință de existența mea.

— Unde mă duci? l-am întrebat. Vrei să mă afa… afa… afafinezi?

Limba nu voia să mă mai asculte. Era ca și cum aș fi fost anesteziată cu novocainã.

— Nu…, nu mi se permite.

Chicotitul i-a produs două gropițe, de-o parte și de cealaltă a feței. Mi-a luat geanta de pe umăr și a pus-o lângă a lui. M-a ridicat pe brațe și a parcurs coridorul. Ajungând la colțul dinspre secretariat, unde puteam fi văzuți de personal, m-a așezat în picioare. M-a ajutat să merg — mai degrabă, m-a târât — până la geam și a ciocănit în el, ca să-i atragă atenția funcționarei de-acolo.

— Se duce acasă, din dispoziția doamnei asistente, a anunțat, întinzându-i femeii motivarea primită de la cabinet.

Apoi, David mi-a scris numele în condica de ieșiri a elevilor, după care m-a ajutat să merg până după colț, unde m-a ridicat din nou în brațe. Aș fi vrut să protestez, să fug, să țip și să-l lovesc cu picioarele, dar era mai puternic decât mine.

Cu ochii întredeschiși, am încercat să mă lupt cu el. Nu aveam să mă las doborâtă fără luptă.

— Termină, sau te adorm de tot, m-a avertizat, cu glas scăzut.

Când am ajuns în parcarea pentru elevi, chiar la primul șir de mașini, m-a lăsat jos lângă un vehicul negru, sclipitor. A deschis portiera și m-a ajutat să mă așez. Mi-a pus centura de siguranță și a închis ușa. Am încercat să-mi desfac centura, dar fără folos, eram prizonieră. Îmi simțeam gâtul ca de plastilină, abia capabil să-mi țină capul sus.

— Trebuie să fii complet trează ca să vorbesc cu tine, mi-a explicat David, răsucind cheia în contact.

— O să sun la poliție, l-am avertizat, scoțându-mi mobilul din buzunar, și parcă vocea îmi suna mai puțin adormită.

— O, nu, draga mea. Nu vei face una ca asta, mi-a zis, smulgându-mi telefonul din mână. Vei asculta ceea ce am de spus, după care îmi vei explica repede cum ai ajuns în Terra Somnium.

Am bombănit câteva cuvinte grosolane, făcându-l în fel și chip, crezând că nu mă aude.

— Limbajul acesta îți murdărește buzele, frumoasa mea. Te-aș fi crezut mai cuviincioasă.

Pe chip i se citea dezamăgirea, care, la rândul ei, m-a făcut să mă simt jenată de gura mea păcătoasă.

I-aș fi oferit o scuză, dar eram speriată și enervată pentru că fusesem luată împotriva voinței mele. Așa că am încetat să vorbesc cu el cât timp conducea.

Amorțeala începea să-mi treacă. Încetul cu încetul, corpul meu își recăpăta vitalitatea. Limba mi se dezlegase cât să pot vorbi.

— Unde mă duci? l-am întrebat, și în același timp am încercat să deschid portiera.

— Sunt blocate toate, m-a informat David, oftând. Încă nu mi-ai dat ocazia să-ți explic că nu-ți vreau absolut deloc răul.

— Poftim?! Practic, mă răpești, și vrei să te mai și ascult explicându-mi raționamentul din spatele răpirii?

— Da, mi-a răspuns David, zâmbindu-mi total netulburat de reacția mea.

Mi-am încrucișat brațele pe piept și am clătinat din cap.

— Ești un psihopat, i-am zis.

Abătându-mi privirea de la el, mi-am plimbat-o prin luxosul interior de culoare roșie al automobilului. Am întins mâna și am pipăit inscripția încastrată cu litere din argint în bordul din fața mea: „Maserati”.

— Și mașina ai furat-o?

Acuzația mi-a zburat de pe buze cu o intonație sarcastică.

— Eu nu sunt hoț, mi-a răspuns, pe un ton ofensat. Darurile și ofrandele din partea regilor și reginelor mi-au întemeiat statutul financiar. Am acumulat și reinvestit capitalul timp de secole. Furtul nu-mi este necesar, și în niciun caz nu-i găsesc scuze.

A scos de sub scaun o sticlă cu apă și mi-a întins-o.

— Și, hai să fie cât se poate de clar: eu nu te răpesc și nici nu voi încerca să-ți fac rău, în orice fel. Nu vreau decât să avem o discuție.

— Unde mergem? m-am interesat, deschizând sticla.

— Aici, mi-a răspuns, arătându-mi un punct pe ecranul sistemului de navigație.

David se îndrepta spre insula South Padre, un punct de atracție pentru turiștii aflați în vacanțele de primăvară și pentru amatorii de plajă. „Insula”, cum o numeam noi, localnicii, era cam la o jumătate de oră de mers de Los Fresnos. Așa că aveam la dispoziție aproximativ douăzeci de minute ca să născocesc un plan de evadare, sau să mă conving pe mine însămi că nu mă paște niciun pericol.

— Chiar cred că ar fi cazul să-ți suni mama și să-i aduci la cunoștință faptul că ai părăsit perimetrul școlii. Ai trei apeluri ratate din partea ei.

A ridicat mobilul spre mine, astfel încât să pot vedea ecranul, după care mi l-a înmânat.

— E îngrijorată pentru tine. Sunt încredințat că nu-i vei sufla o vorbă despre ce s-a întâmplat.

— Și ce te face să crezi că nu-i voi sufla?

— Am încredere în tine, mi-a zis, luându-mi mâna într-a lui. Și, te rog, ai încredere în mine, la rândul tău.

I-am privit mâna așezată peste a mea în timp ce-l ascultam vorbind. L-am studiat din cap până-n picioare. Cămașa lui neagră îi scotea în evidență ochii albaștri ca oceanul și se potriveau de minune cu părul lui negru. Maxilarul i se curba perfect deasupra gâtului. După părerea mea, era o minune a arhitecturii și a anatomiei. Poate că înfățișarea lui, sau poate faptul că-mi stârnise atât de mult curiozitatea, m-a făcut să mă hotărăsc ce să fac în continuare.

Am sunat-o pe mama, dar nu mi-a răspuns. I-am lăsat un mesaj vocal.

— Mamă, știu că probabil ești îngrijorată, dar sunt bine. Nu știu ce ți-o fi spus asistenta, dar nu e nevoie să mă cauți, bine? Asistenta m-a învoit să merg acasă. O să dau pe la bibliotecă, să lucrez la un proiect. Ne vedem după-amiază. Te pup.

— Mulțumesc, mi-a zis David, zâmbindu-mi, când am închis telefonul.

Când ne-am apropiat de podul care face legătura dintre continent și Insulă, am simțit că David mă privește. Începea să mă doară stomacul de la atâtea emoții. Nu știam ce gândea el, dar știam că era posibil să sfârșesc într-o groapă puțin adâncă, nemarcată, în Insulă, ca loc de odihnă veșnică.

După ce am trecut podul și am ajuns pe insula South Padre, David a tras la un fast-food și a comandat un suc de portocale și o sticlă cu apă plată.

— Bea, m-a îndemnat, întinzându-mi sucul. Probabil că ți-a scăzut glicemia în urma comoției.

— Mersi, i-am zis, luând sucul.

Văzându-l cât e de prevenitor, mi-am amintit de cuvintele grosolane cu care-l gratulasem mai devreme. Remușcările au început să mă copleșească în timp ce pătrundeam într-o parcare din apropierea plajei.

— Îmi cer scuze pentru că te-am jignit mai devreme, am zis, examinându-i chipul în așteptarea unei reacții.

— Date fiind circumstanțele, presupun că e normal. Doar că niciodată nu m-aș fi așteptat să aud cuvintele acelea rostite de tine.

S-a întrerupt puțin, cât să oprească motorul.

— Îți mulțumesc pentru scuze.

David părea că seamănă mai degrabă cu un gentleman, decât cu un asasin psihopat. Nervii mi s-au mai domolit un pic, dar tot am ținut garda sus. În definitiv, el era motivul pentru care nu dormeam de trei luni încoace.

— Isis, mi-ar plăcea să-ți împărtășesc cine sunt, de unde vin și de ce-am ajuns aici. Dar, dacă este să fac așa ceva, trebuie să juri pe ce ai mai scump că nu vei repeta nimănui discuția noastră de azi.

A coborât puțin geamurile automobilului, ocazie cu care am descoperit că sunt ridicol de întunecate, când am văzut cerul iţindu-se prin crăpătură, și mi-a așteptat răspunsul.

— Jur, am zis, ridicând mâna, ca și cum aș fi depus jurământ în sala tribunalului.

Mi-am răsucit trunchiul spre el, mi-am încrucișat brațele și picioarele și m-am rezemat de portiera mașinii. M-am gândit că, dacă tot n-am unde să mă duc, măcar să mă fac comodă.

— Ascult, l-am îmboldit apoi să-și înceapă relatarea.

— Povestea mea este veche. Sunt de obârșie divină, de nemuritori, demult uitată de muritori. Suntem mulți, dar puțini comparativ cu omenirea. Istoria și numele ne-au fost răstălmăcite de-a lungul secolelor. Eu sunt unul dintre acei nemuritori. Ai voștri ne numesc „zei”.

S-a oprit pentru o clipă, așteptând o reacție din partea mea, dar, în loc să-l iau la întrebări, l-am lăsat să continue.

— Odinioară, zeitățile erau venerate de toate civilizațiile antice: chiar și înainte de epoca imperiilor grec și roman, înainte de epoca omului de Neanderthal, încă din clipa în care omul muritor a luat naștere pe Pământ. Am trăit în armonie, unii cu alții — muritorii și zeitățile — dar asta, numai până în vremea cuceririlor romane.

Două probleme s-au ridicat pe durata acelei perioade. Prima: că un mic număr de zeităţi au devenit egocentriste.

Trebuie să ştii că oamenii, în majoritatea lor, ar fi cu uşurinţă copleşiţi doar la simpla apariţie a unei zeităţi.

Un număr considerabil de zeităţi lipsite de scrupule s-au folosit de oameni pentru satisfacerea propriilor plăceri. Au conceput vietăţi pe jumătate umane, pe jumătate zeieşti, ceea ce, în majoritatea cazurilor, a dus la apariţia unor monştri. Erau fiinţe malefice şi nemiloase: fiare sălbatice. Acele Creaturi, aşa cum au fost numite, i-au făcut pe oameni să-i dispreţuiască pe zei.

Era epoca în care oamenii s-au răzvrătit, pretinzând că zeii i-ar fi blestemat, când ei n-au făcut niciodată altceva decât să-i preţuiască. Au văzut ce anomalii dezgustătoare s-au născut din aceste relaţii care fuseseră strict interzise de Deus, Creatorul; astfel, s-a iscat vrajbă între zeităţi şi oameni.

În al doilea rând, oamenii au început să accepte alte credinţe, deschizând calea războaielor religioase.

Astfel, a izbucnit un război între oameni, zei şi Creaturi. Creaturile au fost măcelărite. Cu toate acestea, oamenii au fost cruţaţi prin milostivirea lui Deus, care le-a poruncit zeităţilor să se retragă, după ce a văzut tragica vărsare de sânge.

Oracolele, acele persoane cu harul prevestirii viitorului, au văzut că oamenii şi zeii se vor distruge reciproc, dacă s-ar continua aşa. Exista o singură opţiune care putea fi considerată raţională: zeii au fost învăţaţi de Deus să facă abstracţie de oameni; de toţi, cu excepţia Lui, cel care e Creatorul.

Nu din dorinţa de a fi adorat sau din trufie şi-a pus El legea în aplicare; ci pentru că, vezi tu, omul nu poate exista fără credinţă. Iar credinţa nu poate exista fără om, fiindcă tocmai credinţa este cea care-i menţine aprinsă flacăra sufletului… până şi Lui.

Pe măsură ce timpul a trecut, unele zeităţi au fost date uitării, iar altele au devenit personaje fictive: menirea, numele şi istoria le-au fost permanent

alterate de omenire, de-a lungul generațiilor. Prin urmare, zeitățile au ajuns să devină mituri și legende, pe care oamenii să le spună copiilor.

Niciodată n-au călcat oamenii în ţinuturile zeilor; nimeni, cu excepţia ta. Tu eşti motivul pentru care eu sunt, acum, aici.

Tărâmul în care pătrunzi în visele tale rămâne sub stăpânirea mea. Eu dau formă acestor vise, le populez. Le transmit unora mesaje divine, iar altora, coşmaruri divine. Dar nu totdeauna sunt eu autorul. În structurarea viselor, subconștientul acționează de cele mai multe ori de sine stătător. Eu nu sunt decât un colaborator mut. Existența mea face posibil ca starea de inconștiență să fie redată trupului conștient.

Explicațiile lui David depășeau cu mult orice învățasem vreodată, din punct de vedere școlar și religios. Nu prea puteam să-l cred, dar după greaua încercare cu sărutul îmbătător, m-am simţit dispusă să-i ofer o șansă… Dar asta numai timp de zece secunde! După care mi-am readus-o cu forța în minte pe Isis cea analitică.

— Asta vine în contradicţie cu absolut toate credinţele mele. Cum e posibil ca tu să fii un zeu? E ceva imposibil de digerat pentru mine. Îţi dai seama cât de irațională și de nebunească pare povestea asta, da? În definitiv, cam cât de naivă mă crezi?

— Isis, eu nu te voi minți *niciodată*. Adevărul i-a fost ascuns neamului tău timp de milenii de-a rândul. Unii dintre noi și-au dus viețile, incognito, printre oameni. Legile Doctrinare le-au interzis zeităților să întrețină orice fel de legături intime, să-i omoare, sau să-i transporte pe oameni în lumile noastre. Iată de ce nu pot să înțeleg cum de ai descoperit tu Somnium.

— Așa, am încuviințat eu. Cumva te vizitează acolo și Zâna Măseluță, ia zi?

— Fii serioasă, m-a mustrat el, strângând din buze. Isis, gândește-te: dacă eu nu sunt cine pretind că aș fi, atunci cum altfel îmi explici prezența aici, când, nu mai departe de noaptea trecută, eu am fost cel care ți-a spus că o să-și dovedească adevărul existenței?

— Nu știu. N-am vreo explicație pentru asta, am mărturisit, oftând și mușcându-mi unghia degetului mare.

— Atunci, cred că scorul este de doi la unu, pentru mine. Nu-i așa? Recunoaște faptul că ți-am furnizat probe suficiente ca să-mi dovedesc existența.

— Dar, dacă erai atât de curios în privința mea, atunci de ce m-ai chinuit în fiecare noapte, timp de atâtea luni?

— Am încercat să te fac să fugi și să nu te mai întorci niciodată. Mă preocupa siguranța ta.

— Siguranța mea? am repetat, nedumerită. Dar era numai un vis. Chiar tu ai spus-o.

— Nu era un vis. Era Terra Somnium, și nu sunt numai zeii cei care populează aceste alte tărâmuri, Isis. Există un echilibru între bine și rău, între drept și nedrept, la fel ca pe Pământ. Zeitățile sunt foarte protectoare față de ținuturile lor și față de oameni, oricât de absurd ți s-ar putea părea că sună. Îmi era teamă să nu fii văzută de cineva, sau de ceva, care să te condamne la existența pe unul dintre tărâmurile întunericului.

— Să mă condamne, pentru ce? N-am făcut nimic rău.

— Simpla ta prezență acolo ne condamnă pe amândoi. Nu trebuie să te mai duci în acel loc, dacă-ți prețuiești existența de pe Pământ. Mă înțelegi?

Am clătinat din cap.

David a ciocănit volanul cu degetul arătător.

— Trebuie să te înțeleg. Există ceva la tine cu totul diferit față de ceilalți oameni. Cât timp mă aflu aici, aș vrea să te observ, exact așa cum te-am observat tot anul.

— Dar eu nu te-am văzut decât de trei luni.

— Doar pentru că nu m-ai văzut nu înseamnă că nu am fost acolo, mi-a replicat, și buzele i s-au arcuit într-un zâmbet. Sincer să fiu, nu am avut deloc tragere de inimă ca să te sperii.

— De ce? m-am mirat, îngustându-mi ochii.

Și-a întins mâna spre mine și mi-a atins obrazul cu dosul palmei.

— Pentru că, Isis… — a zâmbit — doar pentru că.

M-am tras înapoi și m-am lovit cu capul de geam.

— Ce faci? l-am luat la rost, pe un ton defensiv.

— Scuză-mă. Doar că pari foarte, foarte… nevinovată, mi-a răspuns el, oftând. Apoi, a deschis portiera din partea lui, a coborât și a dat roată mașinii, ca s-o deschidă și pe a mea. Faci o plimbare cu mine? m-a întrebat, întinzându-mi mâna ca să mă ajute să cobor.

Am ezitat o clipă până să-i accept mâna. Plaja nu era goală. Erau vreo câteva persoane care se plimbau pe mal, așa că puteam fi sigură că n-o să mă asasineze acolo, pe loc. L-am prins de mână, și el m-a tras afară din mașină.

David a mers alături de mine până la dunele de nisip, unde s-a oprit.

— Zona aceasta este adecvată, sau vrei să mergem mai departe, până la plajă?

— Mai departe, i-am răspuns imediat.

Nu aveam de gând să risc câtuși de puțin. Aveam nevoie să fiu cât mai vizibilă, pentru eventualitatea în care ar fi trebuit să strig după ajutor. Cu toate acestea, îmi aminteam că ultima mea tentativă nu prea fusese încununată de succes.

— Întreabă-mă orice vrei să știi, și-o să fac tot posibilul să-ți răspund. Știu că și tu ești curioasă în legătură cu mine, la rândul tău, mi-a zis el, aplecându-se să ridice de jos un arici de mare turtit.

— Ai pomenit despre faptul că ești *nemuritor*… adică, asta înseamnă că nu îmbătrânești, nu mori?

— Nu, noi nu murim, dar de îmbătrânit, îmbătrânim. Îmbătrânirea depinde de cât de repede ajungi la maturitate, din mai multe puncte de vedere. Poate să dureze milenii. Îți atrag atenția, procesul de îmbătrânire nu variază foarte mult de la zeitate la zeitate. Este destul de similar cu stadiile de creștere umane, numai că mult încetinit.

— Iar tu, cam ce vârstă ai? m-am interesat.

— În anii oamenilor, aș avea cam optsprezece.

— Nu asta te-am întrebat. Ce vârstă ai, în realitate?

David s-a scărpinat în colțul gurii și a zâmbit cu înțeles.

— Contează?

— Dacă vrei să am încredere în tine, răspunde-mi la întrebări.

Am văzut un loc liber lângă un cuplu mai în vârstă, stând pe șezlonguri sub o umbrelă multicoloră. Am dat să mă așez, dar David a clătinat dezaprobator din cap. Suspinând, am mers mai departe, simțind nisipul cum se cerne printre degetele picioarelor. M-am oprit să-mi dau jos sandalele. David m-a imitat, scoțându-și și el pantofii. A întins apoi mâna liberă spre mine și mi-a luat sandalele, ca să le ducă.

— Ei? l-am îmboldit.

— Ei, ce? a întrebat el, făcând pe prostul și evitând să răspundă.

— Care e vârsta ta reală? am insistat.

— Nu m-ai crede, a zis, ridicând din umeri.

— Răspunde-mi la ce te-am întrebat, sau urlu „Ajutor, asasinul!”, de o să mă audă toată lumea asta, l-am amenințat, devenind nerăbdătoare.

Și-a făcut gura pungă, înainte de a răspunde.

— Două milenii… în fine, în esență, aproape trei.

M-am oprit brusc.

— Milenii? am repetat, cu răsuflarea tăiată.

— Mmm-hmm, a murmurat David, cu bărbia în piept.

— Bine, atunci…

Făcusem ochii mari; am tăcut timp de câteva minute. Din mers, am lovit cu piciorul câteva cochilii, trimițându-le în apă.

— Ai familie? mi-am reluat apoi interogatoriul.

— Da, am. Am o mamă, un tată și doi frați. Mama știe de tine și și-a subliniat interesul față de o întâlnire cu tine.

Și a zâmbit, de parcă ar fi fost încântat de ceva neștiut de mine.

— Chiar? I-ai spus mamei tale despre mine? A fost impresionată? l-am întrebat, în glumă.

David a chicotit ușor și a făcut un semn de încuviințare.

— Da, a fost extrem de impresionată; plus că eram obligat să-i spun. Începuse să devină curioasă încă după prima lună cu privire la plimbările mele, și la faptul că dispăream la aceeași oră, în fiecare zi. Nu puteam să mai țin secretul.

— De ce m-ai urmărit fără să încerci să comunici cu mine?

— Am fost curios. Am vrut să știu dacă nu cumva ești o zeitate pe care n-am mai cunoscut-o până acum, sau altceva. Pe urmă, am observat că erai interesată doar să te plimbi prin pădure și să vorbești cu tine însăți. N-am văzut nimic rău în asta, dar atunci i-am pomenit mamei despre tine. A fost cam descumpănită când i-am spus ce credeam, că este posibil să fii o simplă ființă umană. Luni de-a rândul, m-a tot sfătuit să te alung prin toate mijloacele posibile, prevenindu-mă asupra consecințelor nefaste. Dacă oricare altă zeitate ar fi descoperit faptul că ți-am permis să hoinărești prin Terra Somnium, aș fi fost supus judecății. Spre norocul nostru, nimeni nu te-a descoperit acolo.

— Așadar, legile astea sunt foarte stricte? l-am întrebat, neștiind sigur de ce era acum cu mine, dacă nu-i era permis.

— Ridicol de stricte, mi-a răspuns, arătând spre un loc liber pe nisip. Vrei să facem un popas? m-a întrebat.

Am clătinat aprobator din cap și am schimbat direcția de mers către locul indicat de el. Apoi m-am așezat pe nisip, încrucișându-mi picioarele și privind unduirea continuă a oceanului.

— Atunci, dacă regulile sunt atât de stricte, de ce-mi spui toate astea? De ce ești acum aici, cu mine?

— Ești captivantă. Presupun că aș putea să te privesc ca pe un proiect personal. Am nevoie de colaborarea ta, ca să aflăm cum de ți-ai găsit calea spre Somnium. De asemenea, vreau să mă asigur că nu te vei mai întoarce.

— Așadar, în esență, sunt cobaiul tău? am pufnit, îmbufnată.

— Nu am vrut să sune așa, a chicotit David.

— Și, oricum, de ce e atât de important cum am găsit drumul? Sunt convinsă că oricine ar putea. Nu sunt o persoană specială.

— Isis, e absolut imposibil ca o ființă umană să-l nimerească doar din întâmplare, darămite să se și întoarcă oricând ar avea chef. Este, omenește, imposibil.

— Din câte se pare, nu este, l-am contrazis, înălțând o sprânceană. În plus, ți-am spus deja că tot ce-am făcut a fost să mă gândesc la asta. Nu e o explicație suficientă?

— Nu, nu și pentru mine. Sunt însetat de cunoaștere. Pe lângă învățăturile altor zei, am studiat și cu câteva dintre cele mai strălucite minți din istorie, dă-mi voie să-ți spun: Galen, Galileo, Socrate, Newton, Darwin, Einstein și Freud, ca să-i numesc doar pe câțiva dintre cei pe care cred că-i cunoști. Teoriile lor erau foarte interesante și, la drept vorbind, destul de corecte.

— Ia stai, asta înseamnă că ai făcut școala pe Pământ.

— Da, așa e, și am făcut și meditații particulare. Contrar tuturor lucrurilor pe care ai putea să le gândești, noi nu ne naștem atotștiutori. Educația este un privilegiu pe care neamul vostru îl ia uneori ca fiind de la sine înțeles.

— Tu ai făcut școală voluntar? m-am mirat, de-a dreptul șocată. De ce?

— Păi, mi s-a părut uluitor cât de mult a evoluat educația oamenilor de-a lungul atâtor secole. Nu ți-ar veni să crezi dacă ai ști ce teorii caraghioase obișnuiau ei să le predea copiilor în trecut, mi-a răspuns, chicotind în timp ce-și rememora experiențele precedente.

— E clar că vorbești ca bunicul. Îți dau un sfat: dacă ai de gând să mergi la școală, va trebui s-o lași mai moale cu alea trei milenii și să te comporți ca pentru vârsta ta. Dar, în definitiv, cum Dumnezeu ai de gând s-o scoți la capăt cu asta? Nu prea folosești forme contrase.

— Pentru informarea ta, eu vorbesc engleza, nu cine știe ce idiomuri idioate. Dar pot să mă cobor din nou la nivelul elementar. Grijă să nu ai în privința mea, m-a asigurat, strâmbând din nas cu un gest de cochetărie.

Mi-am dat ochii peste cap la îngâmfarea lui.

— Dar cum rămâne cu legile voastre? Nu ți se interzice să întreții relații cu oamenii?

— Atât timp cât nu suntem detectați, avem voie să trăim printre voi.

— Dar tu te-ai dat în vileag față de mine. Asta nu înseamnă că ai încălcat legea?

— Nu, dacă tu ai fost cea care m-a descoperit: cerc vicios, a replicat, zâmbind cu superioritate.

— După cine?

— După Legea Doctrinară. Tata este membru al Sfatului, ceea ce înseamnă că am acces la scripturile antice. Am studiat volume întregi de literatură privitoare la sperjur, iar și iar, și nici măcar o dată nu se menționează o astfel de situație. Dat fiind faptul că tata are locul său în Sfat, aș presupune că s-ar manifesta îngăduință față de mine. Acesta este singurul motiv pentru care m-am hotărât să-ți accept „invitația”. Totuși, mi-am luat și măsuri de precauție. Singura persoană care știe că am venit încoace este mama.

— Hmm… am mormăit, încrețindu-mi fruntea. Și… dacă nu s-ar manifesta îngăduință față de tine, ce s-ar întâmpla atunci?

— Probabil că mi-ar fi interzise cu desăvârșire vizitele în lumea aceasta, sau în oricare alta… aș fi ținut în carantină pe tărâmul meu… sau…

Buzele i s-au transformat într-o linie dreaptă.

— … în scenariul cel mai nefavorabil, aș fi încarcerat, decapitat, eviscerat și incinerat.

— Dar nu ziceai că ești nemuritor?

— Ești nemuritor, până când hotărăște Deus că nu mai ești. Numai El administrează judecata cea de pe urmă.

Când m-a auzit icnind de spaimă, și-a astupat gura cu dosul palmei, ca să-și înăbușe râsul.

— Grijă nu îți face, mi-a zis, nu am crezare că situația ar putea ajunge într-atât de departe.

— Râzi? am zis, fâstâcită. Doar ți-e viața în joc!

— Nu am de ce mă teme. Nu am făcut nimic rău, a zis, ridicând din umăr. În plus, după cum ți-am zis, nimeni altcineva nu are cunoștință de această situație.

Ochii îi aruncau scântei în timp ce mă privea, și eu îl priveam, la rândul meu. Cum era posibil ca băiatul ăsta perfect să fie atât de bătrân? Și de ce mă privea așa? Ochii mei nu erau în stare să reziste la privirea lui. Era ceva îmbătător.

— La ce te gândești? m-a întrerupt el din starea de prostrație.

— A, la ni-nimic, am zis. Doar că mă privești ca și cum…

— Ca și cum ce? m-a întrebat, foarte interesat de ce aveam să zic.

— Las-o baltă. Cred că ar fi cazul să plecăm, am zis, grăbindu-mă să schimb subiectul. Probabil că mama o să treacă pe la biblioteca orașului, să vadă ce fac, pe timpul pauzei ei de prânz.

— Da, a încuviințat el, ștergându-se pe gât. Destul de cald aici, nu-i așa?

— Uau, ai folosit o formă contrasă! Sunt profund impresionată, am comentat, înălțându-mi sprâncenele.

— Mă străduiesc să fiu pe plac, mi-a răspuns, zâmbind larg.

— Prin urmare, sunt captivă încă? am întrebat, rezemându-mi bărbia în pumn.

— Nu ai fost niciodată. Ai fost doar sub efectul anesteziculuimeu personal. A simplificat situația pentru amândoi.

— Acum o să-ți destăinuiesc un mic amănunt pe care e posibil să nu-l fi învățat de la toți profesorii tăi geniali: atunci când iei pe cineva împotriva voinței sale, se consideră răpire, i-am explicat, și un colț al buzelor mi s-a lăsat în jos.

— În absolut niciun moment nu îmi amintesc să te fi auzit pronunțând cuvintele „nu vreau să merg”, așa că, teoretic vorbind…

Mă enerva faptul că-mi demola apărarea, pentru că, sinceră să fiu, nu-mi aminteam dacă mă plânsesem sau nu când mă dusese pe sus spre mașina lui. Tot ce se petrecuse după sărutul acela parcă plutea prin ceață.

— Tu mereu ieși câștigător în controverse? i-am zis, pe un ton iritat.

— Da, mi-a răspuns, cu un zâmbet de superioritate.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am ridicat.

— Trebuie să ajung la bibliotecă până nu ajunge mama, și din moment ce susții că nu m-ai răpit, ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai conduce.

— Cum dorești, mi-a răspuns, ridicându-se și el.

*

În mașină, nu m-am putut abține să nu mă holbez la el. Hainele îi erau evident scumpe. Am început să-mi ronțăi unghia în timp ce-l admiram. Stătea cu buzele strânse și am observat că-și stăpânea un zâmbet, însă gropițele din obraji îl trădau. Și-a întors capul și a privit afară pe fereastră, ca să-și ascundă arcuirea buzelor.

Știam exact la ce se gândea: că-l studiez. Iar când mi-am dat seama că mă înroșesc am întors și eu repede capul.

— Pari puțin îmbujorată, a remarcat el, pe un ton pompos. Și nu mi-a venit să cred că mi-o spunea direct. Vrei cumva să trag pe dreapta?

Ce măgar simandicos! Doar știa foarte bine de ce eram roșie la față. De jenă. Am strâns din fălci, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.

— N-am nimic, am replicat, cu răceală, fixând cu privirea parbrizul din fața mea.

În timp ce treceam prin singura intersecție din Los Fresnos, am căutat cu privirea mașina lui Claire, în parcarea tribunalului. Din fericire, era încă acolo, ceea ce însemna că mama nu plecase să mă caute… deocamdată.

David a tras în fața bibliotecii orășenești și a oprit motorul. Am încercat să deschid portiera ca să cobor, dar era blocată.

— Hm, parcă ai zis că nu sunt prizonieră.

Am oftat, văzându-l că nu face niciun gest ca să descuie.

— Pot să te însoțesc? m-a întrebat, pe un ton calm.

— Am de ales? am ripostat, injectându-mi sarcasm în voce.

— Da, ai. Doar vreau să știi că astăzi mi-ar plăcea foarte mult să-ți fiu escortă.

— N-am nevoie de escortă, am zis, încercând din nou să deschid portiera.

— Te rog, *permite-mi*, a zis, deschizând-o pe cea din dreptul lui.

Mi-a deschis ușa și m-a ajutat să cobor din vehicul.

— Mersi, i-am zis, când am ajuns la intrarea bibliotecii. Ne vedem mâine la școală, presupun?

— Ai putea încerca să fii ceva mai ospitalieră. Sunt nou în oraș și n-am prieteni, ți-aduci aminte? mi-a atras atenția, rezemându-se de zidul clădirii, și, bănuiesc, așteptând ca eu să-l invit înăuntru.

Am constatat că întrebuința formele contrase mai des.

— Poate că ai fi avut mai multe șanse dacă nu m-ai fi luat pe sus, făcându-mă să mă tem pentru propria viață, i-am atras atenția cu voce tare.

— Șșșt…, m-a oprit el, încruntându-se. Spune-mi că m-ai iertat, și îmi iau tălpășița. Îți promit că n-o să te mai necăjesc… cam pe parcursul orei următoare… sau pentru tot timpul cât te vei afla în această bibliotecă.

— Tu nu glumești. Nu ai de gând să mă lași în pace, nu-i așa?

— Nu, îmi pare sincer rău, dar trebuie să știu că ți-am câștigat încrederea, și că tu ai câștigat-o pe a mea, înainte de a te lăsa în pace.

Mi-am dat seama că, probabil, la fel m-aș fi simțit și eu, dacă i-aș fi spus cuiva un secret care ar fi putut să mă ducă la pierzanie. Avea îndoieli că n-aș vorbi cu nimeni despre asta.

— Tu crezi c-o să spun ceva, față de cineva, despre tine? Crede-mă, nu spun. Nu vreau să mă trezesc încuiată într-o cameră albă cu pereții căptușiți, am zis, deschizând ușa bibliotecii, însă el m-a tras de braț înapoi, lăsând-o să se trântească.

— Dă-mi cuvântul tău, mi-a cerut, privind dincolo de mine.

— Isis?

Vocea mamei m-a făcut să tresar.

— Mamă… Bună!

M-am strâmbat la David și m-am întors cu fața spre ea.

— Ce-i cu tine aici?

— Eu ar trebui să te întreb pe tine. Am auzit că ai leșinat la școală.

— N-am leșinat. Doar m-a luat amețeala. Asistenta a exagerat.

David m-a bătut pe umăr, indicându-mi că trebuie să fac prezentările. Claire m-a privit nedumerită când a observat că nu sunt singură.

— Mamă, el e David. E nou-venit în oraș.

David a făcut doi pași înainte și i-a luat mâna mamei.

— Îmi face plăcere, doamnă Martin.

— Și mie, David, și bine ai venit în micul nostru oraș, a răspuns mama, dăruindu-mi un zâmbet imens în timp ce-i strângea mâna. Ești la liceu? și-a început ea tirul întrebărilor.

— Da, doamnă. M-am înscris astăzi, dar nu voi participa la cursuri până luni. A existat o contradicție cu orarul, așa că am fost trimis acasă.

David se cam pricepea la minciuni. Mie îmi promisese că n-o să mă mintă niciodată, dar m-am întrebat dacă n-o fi și făcut-o. Era foarte

convingător.

Am întors, ca într-o doară, capul, ca să-l adulmec. Mireasma de lemn de santal era încă vie pe pielea lui.

— Care e numele tău de familie, dragă? a continuat mama să-l interogheze pe David.

— Chios, i-a răspuns David, cu un zâmbet fermecător.

— A, Chios… da. Familia ta a cumpărat moșia Ebony, am dreptate?

Tipic pentru Claire, să-și bage nasul prin toate documentele care trec prin biroul regional. În timp ce ei își vedeau de conversație, m-am întrebat ce anume o fi moșia Ebony.

— Da, aveți dreptate, a confirmat David. Ne-am mutat aici din Grecia.

— Din Grecia? Foarte interesant. Nu ai accent grecesc.

— Am locuit în diferite locuri de pe glob… un accent anume nu s-a putut lipi, a răspuns el, râzând.

— O! a exclamat mama, arcuindu-și buzele și înălțându-și sprâncenele. E foarte, foarte interesant. Cu ce spuneai că se ocupă tatăl tău? a întrebat, încruntându-se.

— Mamă! am întrerupt-o eu. Tu nu mănânci nimic, de prânz?

— Ba da, iubi, prânzul meu e la birou, mi-a replicat, ridicând mâna cu cheile mașinii și arătând spre est, unde era tribunalul regional. Dar voi doi?

— De fapt, chiar când ați sosit, eu tocmai o întrebam pe Isis dacă nu vrea să mergem undeva la prânz. Aveți ceva împotrivă, doamnă Martin? i-a cerut David aprobarea lui Claire.

— Nu am nimic împotrivă, dacă Isis vrea să guste ceva, a răspuns, înghiontindu-mă ca și cum David nu ne-ar fi văzut. Eu, oricum, trebuie să mă întorc la birou. La revedere, copii.

David și-a revărsat farmecele zeiești înainte de plecarea mamei, spunându-i cât de multă plăcere îi făcuse s-o cunoască și cum spera s-o revadă curând. Drept răspuns, mama a dat să-și reia interogatoriul.

— Dar cum Dumnezeu au reușit părinții tăi să-i convingă pe proprietari să-și vândă moșia? Jurau că nu s-ar despărți de ea nici dacă le-ar depinde viața de asta.

— Mama este expertă în negocieri, a replicat David.

Claire a deschis gura, vrând să mai întrebe ceva, dar i-am tăiat vorba, amintindu-i că nu avea la dispoziţie decât o oră pentru prânz. Ea şi-a anunţat încă o dată plecarea şi a pornit către maşină. A întors într-un U strâns, apoi a demarat cu mica ei Toyota Echo.

Stomacul meu începuse să vorbească în graiuri stranii, gâlgâitoare. Era, categoric, vremea pentru prânz.

David şi-a scos mobilul şi a format un număr. A trecut apoi telefonul pe speaker, şi am auzit o voce de femeie răspunzând. A vorbit şi el, într-o altă limbă, care mi s-a părut că sună a latină, dar e posibil să mă fi înşelat. Nu înţelegeam o vorbă din ce zicea. La un moment dat, a depărtat telefonul foarte puţin de faţă.

— Mama ar vrea să-ţi transmită invitaţia de a lua prânzul la noi acasă. Am fi onoraţi să te avem ca oaspete. Ce să-i spun?

David mă pusese în faţa faptului împlinit. Ştia că, din moment ce o avea pe mama lui la telefon, şi şansele de a mă convinge să merg cu el erau mai mari. Deja îmi spusese că n-avea de gând să mă scape din ochi, dar asta tot trebuia să se sfârşească, odată şi-odată. Şi singura cale prin care puteam să-i domolesc teama că aş putea scăpa vreo informaţie despre el era să-i demonstrez că sunt demnă de încredere. Am primit invitaţia ca şi cum, dacă eu eram proiectul *lui* personal, atunci şi el trebuia să fie al meu.

Nici măcar n-am mai călcat în bibliotecă. David a pornit imediat spre Maserati şi mi-a deschis portiera din dreapta. Trebuia să recunosc că ştia să fie un cavaler. Nu mai găseşti mulţi ca el în zilele noastre.

Când eram aproape de autostradă, pe şoseaua 100, a redus viteza şi a cotit pe o potecă prin pădure.

— Stai puţin! Opreşte maşina! am strigat, cuprinsă de panică. Aici e o rezervaţie naturală! De ce intrăm?

Îmi şi imaginam un tip cu mască de hochei pe faţă şi fierăstrău cu lanţ, ţinând în mâna ridicată unul dintre membrele mele însângerate.

David a râs pe înfundate de sperietura mea.

— Aici locuiesc.

— *Aici* locuieşti? am repetat, năucită. Rezervaţia Ebony e moşia Ebony?

David mi-a răspuns afirmativ printr-o înclinare a capului și a pus din nou mașina în mișcare. Ajungând la o cotitură, am văzut o clădire măreață, din cărămidă, cu coloane albe în față. La câțiva metri distanță de ușa principală se întindea un lac de dimensiuni medii, înconjurat de flori sălbatice și de copaci.

— Ăla e un păun? am întrebat, de parcă aș fi fost o fetiță de cinci ani venită pentru prima dată la grădina zoologică.

— Sunt preferații mamei, mi-a răspuns, nonșalant, David.

A parcat mașina sub un arbore de abanos, pe alee. Am început să simt fluturi în stomac când m-a privit fix, zâmbind larg. Totdeauna eram emoționată când trebuia să fac cunoștință cu părinți.

— Gata? m-a întrebat, reducând motorul la tăcere.

— Mda, am zis, prefăcându-mă neafectată de emoții.

Dintr-un oarecare motiv, portiera de pe partea mea nu se deschidea din interior, și asta începea să mă calce pe nervi.

— Stai numai o clipă, îți deschid eu, s-a oferit David, coborând imediat.

Am tras aer adânc în piept și am pus un picior pe ciment. David mi-a întins mâna ca să mă ajute. M-am ridicat încet de pe scaun și am privit în jur.

— E frumos, am zis, cu răsuflarea tăiată.

— Da, am gusturi bune, nu-i așa? a replicat el, zâmbind pe jumătate.

— Mda, cum zici, am bombănit.

David a propus să facem un mic tur al „curții” din față, așa cum a numit-o, cu modestie. Am pornit spre lac, să vedem cum înoată rațele și vreo câteva lebede. Soarele mă izbea cu putere în moalele capului, și am fost nevoită să mijesc ochii ca să privesc restul moșiei. Natura îmi dă mereu o stare de bine. O ador.

— Pot să-ți pun o întrebare la care să-mi răspunzi cu sinceritate? a zis deodată David.

— Sigur, am răspuns, ridicându-mi părul și strângându-l în coadă cu o mână, și făcându-mi în același timp vânt cu cealaltă.

— Mă găsești atrăgător? s-a interesat el.

Era o întrebare stânjenitoare, și mi-a fost rușine să răspund, pentru că răspunsul era atât de evident. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu eram oarbă!

— Toți zeii sunt la fel de încrezuți ca tine?

— Numai cei buni, mi-a răspuns, făcându-mi cu ochiul.

Nu-i răspunsesem la întrebare fiindcă mă jenam să recunosc că e splendid. În definitiv, ce-l apucase… să pună o astfel de întrebare? Era clar că buna lui părere despre sine nu suporta contraziceri.

— Nu ai de gând să-mi dai un răspuns, nu-i așa?

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am făcut gura pungă.

— Atunci, hai să mergem înăuntru și să faci cunoștință cu mama, mi-a zis, cu o expresie de dezamăgire pe chip.

Ne-am îndreptat spre casa în stil sudist și am intrat pe ușă.

— Mamă? a strigat David.

Am rămas în vestibul, așteptând răspunsul. David și-a lăsat cheile mașinii pe o măsuță de lângă perete.

— Unde sunteți? s-a auzit o voce de femeie, dintr-o altă cameră.

— În antreu, mamă, i-a răspuns David, luându-mă de mână și conducându-mă într-un living spațios.

O femeie minionă și suplă și-a făcut apariția în camera de zi. Avea părul negru ca noaptea, prins la spate într-o coadă. Frumoase șuvițe ondulate, lucioase, i se revărsau pe spate, până la mijloc. Purta o rochie albă, șic, lungă până la genunchi. O cingătoare din împletitură de aur i se înfășura de trei ori în jurul taliei și a șoldurilor, pe deasupra rochiei. Și-a întors fața spre noi, zâmbind. Avea pielea la fel de netedă ca o păpușă din porțelan. Două bucle cu argintiu și negru îi cădeau ușor peste tâmpla dreaptă. Ochii îi erau mărginiți de gene negre și bogate, scoțându-i în evidență ochii de un albastru pătrunzător… exact ca ochii lui David. Frumusețea ei era — fără vreo altă descriere — a unei zeițe.

— Fii un gentleman și fă prezentările, David, i-a cerut ea.

— Isis, ți-o prezint pe mama, Nyx[2], a zis David.

— Bună, draga mea, a zis Nyx, aplecându-se și sărutându-mă pe amândoi obrajii. Sunt foarte bucuroasă că te cunosc, în sfârșit.

— Vă mulțumesc. Și pentru mine e o plăcere să vă cunosc, am zis, și am început să bâțâi din picior, de nervozitate.

— Ei, dar ești absolut superbă, mi-a zis ea, întorcându-și privirea spre David.

— Nu-i așa, mamă? Sigur ar fi invidiată de oricare dintre zeițe, a zis David, și vocea îi vibra de entuziasm.

— Da, a aprobat Nyx, studiindu-mă. Da, într-adevăr, ar fi.

Ceva părea să fie neobișnuit în vocea lui Nyx. Dădea impresia că era în transă.

— Mamă, te rog, încetează s-o mai scanezi, i-a cerut David, pe un ton insistent și preocupat.

— Să mă scaneze? am întrebat, nedumerită.

— Mama este empatică. Ține morțiș să știe ce simți, fizic și emoțional. Este felul ei de a ajunge să te cunoască, mi-a explicat David.

— Este ceva ciudat, pe care…

Deodată, Nyx a scos un icnet sufocat. A avut nevoie de vreo câteva secunde până să-și recapete stăpânirea de sine și să zâmbească forțat.

— Ce este? s-a interesat David.

— Nimic. Doar că are nevoie să mănânce mai bine… și să doarmă mai mult.

— Minți, a exclamat David, adresându-i mamei sale o privire dură. Spune-mi ce ai descoperit, i-a cerut, ridicând tonul.

Deodată, Nyx a început să vorbească în latină, cu o voce scrâșnită. Expresia ei era îndeajuns de înverșunată, încât să-mi dau seama că-l certa. David tăcea și clătina afirmativ din cap în repetate rânduri.

— Iartă-mă, mamă. Nu am vrut să fiu lipsit de respect, a zis el, în cele din urmă, luându-i mâna mamei sale și sărutând-o.

— Dar ce e în neregulă cu mine? am intervenit, mijind ochii și privind când spre Nyx, când spre David.

— Nu este nimic, draga mea, mi-a răspuns Nyx, zâmbind. Te rog, nu te frământa din cauza aceasta.

2 Zeița care personifică noaptea, în mitologia greacă. Este una dintre zeitățile primordiale, fiind născută din Haos (Chaos). Printre numeroșii săi fii au fost și gemenii Hypnos (zeul somnului) și Thanatos (zeul morții) (n. tr.).

Capitolul 3

M-am simțit stânjenită după această scurtă altercație mamă-fiu. Aveam nevoie să aflu ce spusese Nyx. Eram nevoită să aștept ca ea să plece, ca să-l pot întreba pe David.

— Ai vrea o băutură înainte de a mânca, Isis? m-a îmbiat Nyx.

— Da, vă rog, am răspuns, dar stomacul meu și-a ales tocmai momentul acela ca să chiorăie cât putea de zgomotos. Mi-am simțit obrajii colorându-se într-un roșu aprins.

— Cred că, mai degrabă, ar fi cazul să mâncăm, a fost de părere David.

— Mi se pare o bună idee, a chicotit Nyx, făcându-mi semn cu mâna s-o urmez.

Am pătruns într-o sufragerie cu aspect protocolar, cu o masă enormă expusă în mijlocul încăperii. Pe ea erau îngrijit aranjate farfurii albe din porțelan, așezate deasupra unor platouri din metal aurit. Erau tacâmuri pentru trei persoane: o multitudine de ustensile despre care habar n-aveam la ce ar folosi. În centrul mesei se întindea un impresionant și apetisant bufet cu fructe, legume, pâine și cărnuri. Cadrul părea prea serios pentru un prânz neoficial. Nu eram obișnuită cu astfel de lucruri. Mi-am privit pe furiș bluza și blugii, simțindu-mă necorespunzător îmbrăcată pentru ocazie.

David mi-a ținut scaunul ca să mă așez, și la fel a făcut și pentru mama lui. Nyx s-a postat în capul mesei, în timp ce David s-a așezat vizavi de mine.

— Servește-te, Isis, m-a îmbiat Nyx, punându-și o porție mică de verzituri.

Nu semăna la gust cu nimic din ce mai mâncasem vreodată. Miresmele m-au lăsat, literalmente, fără grai. Am devorat în tăcere formidabilul bufet.

Între timp, David mai arunca din când în când câte o privire spre mine. Și, în tot acest timp, pe fața lui Nyx vedeam reflectându-se îngrijorarea, fiindcă urmărea, discret, gesturile lui David.

— Latină era, ceea ce vorbeați mai devreme? am rupt în cele din urmă tăcerea.

Nyx și-a tamponat gura cu un șervet din pânză albă.

— Da. Ai ureche bună pentru limbile vorbite.

David mi-a făcut cu ochiul, zâmbind.

— David, i-a atras atenția Nyx, cu o voce aspră. Controlează-te.

— Liniștește-te, mamă. Nu este decât o cochetărie nevinovată, a replicat David, întinzând mâna după paharul cu apă.

Oftând, Nyx a strâns din buze.

— Știi ce se poate întâmpla. Fii prudent cu legile.

— Ce se poate întâmpla? m-am amestecat eu.

— Nu ți-a spus David? Zeii pot fi irezistibili pentru oameni. Și nu ar fi deloc recomandabil să cazi pradă farmecelor lui.

— Da, chiar am vorbit despre asta mai devreme, dar, mă rog, el nu e genul meu, m-am grăbit să mă apăr.

Cu toate acestea, mă gândesc că poate mințisem, așa, un pic.

David mi-a aruncat o privire ofensată și și-a lăsat furculița jos.

Nyx s-a luminat la față.

— Sunt foarte încântată să aud așa ceva. Am fost perturbată pentru o clipă. David știe exact la ce mă refer. Sunt încredințată că ți-a oferit o relatare detaliată a istoriei noastre, așa este?

— Mi-a evidențiat punctele principale, am confirmat eu.

Nyx și-a proptit coatele de masă și și-a lăsat bărbia pe degetele împletite ale mâinilor.

— Povestește-mi despre părinții tăi, dragă. Cu ce se ocupă?

— N-am decât mamă. Tata a murit acum aproape cinci ani.

— O! a exclamat ea, surprinsă. Sunt cu inima alături de sufletul său înălțat.

În timp ce vorbea, și-a ridicat ușor mâna, în poziție verticală.

— Îmi pare foarte rău să aud așa ceva, a continuat. Tu și mama ta probabil că ați îndurat cu mare greutate pierderea.

Am clătinat din cap.

— Tocmai divorțaseră, când el a suferit un infarct. A fost o lovitură pentru amândouă.

— Și mama ta? m-a întrebat, înclinându-și capul într-o parte, ca și cum i s-ar fi trezit deodată interesul față de viața mea. Povestește-mi puțin despre ea, mi-a cerut.

— Numele mamei e Claire. Lucrează la tribunalul regional, ca secretară a judecătorului, aici, în oraș. Nu s-a recăsătorit niciodată… și cam asta-i tot.

— Nu mai ai pe altcineva în familie, în afara mamei tale? s-a interesat David.

— Mai am o bunică, Eva o cheamă. E mama tatălui meu. Stă într-un azil pentru bătrâni, cam la o oră de mers de-aici. În afară de mama și de mine, nu mai are alte rude.

— Ai o familie extrem de restrânsă, a remarcat Nyx.

— Într-adevăr, restrânsă, a aprobat-o David.

După prânz, ne-am retras într-una dintre încăperi. N-am înțeles de ce o singură casă trebuia să aibă atâtea livinguri. Ne-am angrenat într-o discuție despre sărbătorile de primăvară ale orașului. Privirea lui Nyx a devenit absentă în vreo câteva rânduri, la fel ca mai devreme, când mă scanase.

— Ce tot scanezi, mamă? a formulat până la urmă David întrebarea la care eram atât de nerăbdătoare să aflu răspunsul.

— Dar nu scanez! a răspuns Nyx.

Însă era evident că mințea, după cum tresărise, când David o smulsese din una dintre transele ei.

— Lasă poveștile astea pentru altcineva, a chicotit David. Te cunosc mult prea bine.

Nyx n-a luat în seamă remarca lui David și a continuat să converseze cu mine pe un ton familiar. M-a întrebat ce rezultate am la școală și ce

cursuri frecventez. M-a lăudat când a aflat că urmez și cursuri la nivel de facultate.

Sunetul soneriei, la care s-a dus David să răspundă, ne-a întrerupt discuția.

— Mă duc să-ți semnez actele pentru vehicul, și-a anunțat el mama, întorcându-se pentru o clipă în cameră. Te rog să mă scuzi, mi s-a adresat apoi mie. Mă întorc în scurt timp.

*

— Știi, Isis… David m-a rugat să vin cu el, ca să putem da impresia unei familii normale, în ochii societății. Mi-a zis că l-a nedumerit capacitatea ta de a ajunge în Terra Somnium. M-a contaminat și pe mine această curiozitate; totuși, consider că, până la urmă, curiozitatea lui s-a transformat într-un stadiu grav de idioțenie patologică.

Am încercat să-mi stăpânesc hohotul de râs, dar n-am reușit.

— Cum adică?

Numai că Nyx nu găsea nimic amuzant în ceea ce mie mi se păruse o vorbă de duh.

— Am motive să cred că el este, într-o anumită măsură, îndrăgostit. Nu pot să fiu sigură în privința aceasta… dar, fetițo, tu va trebui să fii cea puternică, dacă este adevărat. Nu sunt eu în măsură să judec cu cine se implică sentimental fiii mei, însă, în cazul acesta, nu am de ales. Mă tem pentru binele fiului meu, după cum mă tem și pentru al tău.

Zâmbetul mi-a pierit imediat la auzul cuvintelor ei.

— Dar nu e așa, am încercat s-o contrazic. Mai întâi de toate, eu încerc să mă concentrez asupra rezultatelor de la școală. Am depus actele pentru câteva burse de studiu și subvenții, și nu pot să-mi permit vreo scădere a mediei generale. Nu am timp pentru relații sentimentale. Și, în plus, din tot ce mi-ați explicat, atât dumneavoastră, cât și David, mă îndoiesc că așa ceva ar putea exista vreodată.

Nyx mi-a luat mâna într-a ei și mi-a zâmbit.

— Cu toate acestea, în istorie au existat cazuri. Știu că îl găsești atrăgător, dragă. Nu sunt neghioabă.

S-a ridicat și a făcut câțiva pași, oprindu-se să se privească într-o oglindă de pe perete.

— Spune-mi… cum a procedat David astăzi ca să te urmărească?

— Urmărit nu prea e termenul potrivit. Practic, m-a răpit de la școală. Am fost ca împietrită. Și-a folosit anestezicul, sau ce-o mai fi, și m-a luat pe sus, la propriu.

— Ce-a făcut? Cum a…

Nyx s-a întors spre mine, cu fruntea încreţită de preocupare, însă intrarea lui David în living i-a întrerupt interogatoriul.

— Mașina este parcată afară. Vrei cumva s-o inspectezi? a întrebat-o el pe Nyx, așezându-se alături de mine pe canapea.

— Nu. Nu în momentul acesta. Avem oaspeți, ai uitat? Ar fi nepoliticos din partea noastră să ne lăsăm distrași de o astfel de problemă.

— A, dar nu mă deranjează, am intervenit, potrivindu-mi cercelul.

David mi-a prins între degete o șuviță de păr și mi-a dat-o pe după ureche. Nyx l-a privit cu asprime, strângând din buze și ridicând din sprâncene. Remarcându-i reacția, m-am smucit imediat de lângă David. El m-a privit indispus și s-a lăsat pe spătarul canapelei.

— David, a rostit Nyx, pe un ton calm. Chiar aș fi de părere că este cazul să vorbim mai târziu, în seara aceasta. Am multe de discutat cu tine.

— Cu privire la? s-a interesat David.

— Mă rezerv pentru diseară.

În mașină, în drum spre casă, n-am pierdut nici măcar o clipă până a-l lua la întrebări pe David, cu privire la mica dispută de mai devreme, dintre el și mama lui.

— Nu vreau să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala, dar din moment ce mă privește, cred că am dreptul să știu. Ce ți-a zis mama ta despre mine, când a vorbit pe latinește?

— A zis că i-ai reținut atenția în timp ce te descifra. După care m-a certat pentru tonul pe care am vorbit cu ea. A fost lipsă de respect din partea mea, și cu atât mai mult pentru că erai prezentă. Te rog să-mi scuzi comportamentul. Nu obișnuiesc să mă port astfel.

Își ținea privirea fixată asupra drumului și părea tulburat.

— Am spus ceva care te-a necăjit? l-am întrebat eu.

— Nu, mi-a răspuns. Doar că nu mă încântă perspectiva predicii pe care mi-o va ține mama diseară.

— De unde știi c-o să fie o predică?

— După cum am afirmat mai devreme, îmi cunosc propria mamă mult prea bine.

Am oprit în fața casei mele și am găsit parcată pe alee mica Toyota a mamei. Mi s-a părut ceva neobișnuit, din moment ce mai era cam o oră până când i se termina programul. Am încercat să deschid portiera de pe partea mea, uitând că afurisita nu voia să se clintească.

— Trebuie să-ți repari ușa asta, l-am necăjit eu.

— Dar nu este defectă, frumoasa mea, mi-a răspuns David, zâmbindu-mi cu gura până la urechi.

— Și-atunci, de ce nu vrea să se deschidă?

— Încuietoare pentru copii, ca nu cumva să deschidă prințesa singură portiera, mi-a explicat, zâmbindu-mi pieziș.

— A, am zis, îmbujorându-mă.

Mi-am amintit de avertismentul lui Nyx. Mi-am mușcat colțul buzei și am tras aer adânc în piept, cu privirea în tavan.

— Poți, te rog, să-mi deschizi?

— Deja te calc pe nervi?

Mi-am dres glasul.

— Chiar trebuie să-ți răspund la asta? l-am întrebat în glumă.

Pentru o clipă, a strâmbat din nas.

— Sincer, nu țin să aflu răspunsul.

Claire și-a făcut apariția în fața ușii. Mi-am imaginat că se întreba ce căuta o mașină oprită în fața casei. Știam că nu poate să vadă cine e înăuntru, la cât de întunecate erau geamurile. David și-a deschis portiera și i-a făcut semn cu mâna, în timp ce se îndrepta spre portiera mea.

— Bună, mami, am salutat-o eu.

— Bună, scumpo. Bună, David!

Claire mi-a făcut un semn aprobator cu degetul mare ridicat și un zâmbet larg când l-a văzut pe David întorcându-se, ca să-mi ia ghiozdanul de pe bancheta din spate a automobilului. Apoi, m-a condus până pe verandă, unde mama era pregătită să-și demareze cercetările.

— Bună ziua din nou, doamnă Martin, a salutat-o David, înclinându-și capul.

— David, n-ai vrea să intri? l-a invitat ea, ținând ușa deschisă.

— Vă mulțumesc, dar nu pot. Poate într-o altă zi, a răspuns el, întinzându-mi ghiozdanul.

M-am simțit ușurată văzând că David nu voia să mai stea. N-aș fi vrut ca mama să mai aibă și alte amănunte suculente de comunicat la birou despre familia cea nouă în oraș. Pentru ei, putea fi primejdios.

Claire și-a cerut scuze și a intrat, dar știam că stă să asculte după ușă. I-am făcut câteva semne cu capul lui David, ca să-i dau de înțeles că ea trăgea cu urechea. El a zâmbit și și-a trecut degetele prin părul lui negru.

— Îți mulțumesc pentru că ai acceptat să iei prânzul cu mine și cu mama mea. M-am bucurat sincer de compania ta. Sper să ne vedem luni la școală, mi-a zis, și s-a aplecat să mă sărute pe amândoi obrajii. Sau mai curând, mi-a șoptit în ureche.

— Mda, am zis, încercând să nu-i iau în seamă completarea, și nici superbul, discretul lui miros, și am mers pe replica oficială. Ne vedem luni, i-am zis.

În timp ce apăsam clanța, am auzit-o pe mama cum o ia la fugă. Când am deschis ușa, era deja pe canapea, prefăcându-se că lecturează o revistă.

— Mamă, vezi că e de-a-ndoaselea, i-am atras atenția, dându-mi ochii peste cap.

Claire și-a îndreptat spatele și a azvârlit revista pe măsuța pentru cafea.

— Așadar, ai luat prânzul cu familia lui, hm? Cum arată proprietatea? S-au purtat frumos cu tine? Au valet și guvernantă? O, Doamne, pun pariu că au și o piscină din alea, interioară, încălzită!

— Mamă, te rog! Sunt oameni normali! am protestat eu.

Mă rog, oarecum normali, dacă făceai abstracție de faptul că erau zeități cu puteri speciale. Chiar m-am întrebat dacă David avea un auz extrasenzorial, sau dacă Nyx putea să perceapă ce făceam și spuneam la fel ca un medium. Trebuia să am grijă la ce scoteam pe gură, până când aflam.

— Haide, Isis! Doar n-o să-mi spui că nu te-a impresionat, fie și numai mașina, nu altceva! Eu știu cât costă o mașină italienească sport… o căruță de bani, a zis Claire, ridicându-și sprâncenele și așteptând răspunsuri la întrebările ei.

— Sunt întru totul normali. Nu au nimic din lucrurile pe care le-ai înșirat, mamă, am zis, pornind spre bucătărie.

Claire m-a urmat.

— Și, la urma urmei, de ce ești acasă atât de devreme? am întrebat-o, deschizând frigiderul, mai mult din obișnuință, pentru că nu-mi era foame.

— Pentru că mi-am luat după-amiaza liberă, mi-a răspuns Claire, pe un ton bănuitor.

Am privit-o cu atenție de după ușa frigiderului.

— Ți-ai luat după-amiaza liberă, fără să ai vreun motiv evident? Nu e genul tău.

— Păi…, a început ea, retrăgându-se spre ușa bucătăriei, ca și cum ar fi vrut să scape de mine, am o întâlnire diseară.

— O întâlnire? Unde?

— La un restaurant.

— Ce fel de întâlnire e aia, la un restaurant.

— Păi, presupun că s-ar putea numi mai degrabă o reuniune de societate… în doi, mi-a răspuns, rozându-și unghia la fel ca mine.

— Mamă, încerci să-mi spui că ai o… o întâlnire? am întrebat-o, cu o voce pițigăiată.

— Da, mi-a răspuns, urcând în fugă scara și râzând ca o fetiță.

— Nu fugi de mine! Cu cine ai întâlnirea? Vreau detalii, Claire Martin! am zbierat, alergând după ea.

Claire nu mai ieșise niciodată la întâlniri. Mereu găsise pretexte ca să nu accepte invitațiile: că e prea scund, că e prea înalt, că e prea așa, că e prea pe dincolo.

Am urcat în goană până în capătul de sus al scării și am găsit-o trântită pe pat, râzând pe înfundate și strângând perna în brațe.

— Ce-ai pățit? De ce te porți ca o… adolescentă? am luat-o la rost, numai că dispoziția ei copilăroasă m-a făcut să chicotesc și eu.

— E jenant! Nu-mi vine să cred că mă duc la o întâlnire și discut cu fiică-mea despre asta. Sunt bătrână, ce naiba! a izbucnit Claire, ascunzându-și fața în pernă.

— Nu ești bătrână. Treizeci sunt noii douăzeci, mamă, am zis, încercând să-i smulg perna din mâini. Cu cine te întâlnești? am întrebat-o încă o dată, continuând să mă lupt cu ea.

A mormăit în pernă ceva care suna în genul „cofer manual”.

— Nu înțeleg ce zici. Ia-ți perna aia de pe față și spune-mi! Mor de curiozitate! am adăugat, recurgând la scâncete, din moment ce vorba răstită nu-mi era de folos. Mamă!

Și-a luat perna de pe față.

— Detest vocile plângărețe, Isis. Știi că le detest.

A ezitat pentru o clipă, apoi a închis ochii.

— Bine, sunt gata să-mi deșert sacul.

I-am aruncat perna în cealaltă parte a camerei, până să mai poată să-și ascundă fața în ea.

— Spune-mi! i-am cerut.

— E Christopher, mi-a răspuns, așteptându-mi reacția.

— *Nu se poate?!* am exclamat. Nu-mi venea să cred. Judecătorul Daniels? Mă minți, mamă! am strigat, ridicând mâinile. Nu pot să cred una ca asta!

Judecătorul Daniels este un burlac renumit pentru faptul că nu iese cu femei din oraș, din cauza poziției sale; cel puțin, asta mi-a spus mama, când am încercat s-o îmboldesc să-l invite în oraș. Nu voia să-și riște slujba.

— El te-a invitat sau tu pe el?

— El m-a invitat, normal. Eu n-aș fi avut niciodată tupeu pentru așa ceva, a mărturisit mama, sărind jos din pat și deschizând șifonierul. Cu ce-ar trebui să mă îmbrac? Cum ar trebui să-mi fac părul?

A sărit la loc pe pat, vânzolindu-se prin așternuturi.

— Unde-o fi articolul ăla? a strigat, luând la repezeală o revistă cu multe bileţele prin ea.

— Cosmo, mami? Pe bune? am zis, privind-o cu gura căscată. Tu n-ai citit Cosmo în viaţa ta!

— Aveam nevoie de ceva „Ponturi pentru întâlniri în ziua asta şi la vârsta asta”, mi-a zis, ridicând revista cu coperta spre mine şi arătându-mi titlul articolului.

— Şi cam de când pui asta la cale, domnişoară? am atacat-o cu o întrebare caracteristică pentru Claire.

— Păi, el m-a invitat de luni, dar eu nu i-am răspuns decât miercuri. Şi la birou am ales varianta ciocul mic, mic de tot.

Deodată, s-a pocnit peste frunte cu revista făcută sul.

— Despre ce naiba aş putea să vorbesc cu el, ca să nu fie legat de serviciu?

— Trebuie să ajungi să-l cunoşti în afara mediului de la serviciu. Până şi eu ştiu asta. Nu se poate să fii atât de emoţionată pentru o întâlnire. E cel mai firesc lucru!

— Asta spune o fată de şaptesprezece ani care tocmai l-a agăţat pe băiatul cel nou la bibliotecă… ţie ţi-e uşor să vorbeşti! a replicat ea, râzând şi aruncând cu revista în mine.

— Dar nu l-am agăţat, am protestat, proptindu-mi mâinile în şolduri. Şi acum vorbim despre tine, nu despre mine.

— Şi-atunci, cu ce să mă îmbrac? m-a întrebat Claire, ţopăind ca un copil.

M-am dus spre şifonierul ei şi i-am scos câteva toalete din care să aleagă. Nu era prea extaziată după topurile sexy alese de mine. Am aşteptat-o în camera mea până şi-a făcut duş. Pe urmă, i-am pus la punct părul şi machiajul. Când am terminat cu ea, arăta exact ca tipa aia sexy, ascunsă înăuntrul tipei sexy, care şi era în realitate.

S-a auzit soneria de la intrare.

— Mă duc eu! am urlat, gonind pe scară. Am deschis larg uşa şi l-am primit în casă pe judecătorul Daniels. Judele, aşa cum îl numea toată lumea, e un bărbat înalt şi chipeş, de patruzeci şi nu ştiu câţi ani. Are o constituţie

solidă și poartă pălărie de cowboy și cizme: ceva foarte obișnuit pentru sudul Texasului. Și, dacă e să mă iau după mama, se ține foarte bine pentru vârsta lui.

Am așteptat lângă scară ca să-și facă mama intrarea grandioasă. N-a fost nevoie decât de trei minute până să ajungă Claire la picioarele scării. Trebuia să-l lase mai mult să aștepte.

Judele a făcut ochii mari când a văzut transformarea prin care trecuse mama. M-am simțit mândră de munca mea și entuziasmată pentru mama.

— Distracție plăcută, copii, i-am tachinat, în timp ce ieșeau din casă.

Am încuiat ușa și am pornit televizorul, să văd dacă găsesc ceva interesant. Era trecut de ora cinei, și mama îmi lăsase ceva bani pentru pizza. Mi-am regăsit telefonul în buzunarul pantalonilor și am observat că sună cineva. Era Andy. Îmi lăsasem în tot acest timp telefonul pe *silence*. De obicei îl țin așa la școală, altfel aș avea necazuri. Nu-mi adusesem aminte să-i pornesc soneria.

— Am presupus că zaci acasă, bolnavă, așa că am întrebat-o pe asistentă și mi-a spus că ai leșinat. De ce n-ai răspuns la telefon? Am fost îngrijorată pentru tine toată ziua, m-a luat în primire Andy, care după voce era foarte supărată.

— N-am leșinat. Doar m-a apucat amețeala. Îmi pare rău că n-am răspuns la telefon. N-am știut că a rămas pe *silence*.

— Tata vrea să stea de vorbă cu tine… stai un pic.

Imediat, i-a pasat telefonul doctorului Jameson.

— Isis, te simți bine?

— Foarte bine, domnule doctor. Am fost puțin amețită azi-dimineață, dar acum n-am nimic.

— Ascultă, vreau să întrerupi tratamentul pentru următoarele câteva zile, și să vezi cum te simți fără el, bine? Amețeala este posibil să fie un efect secundar al medicamentului, și nu vreau să te afecteze în felul acesta… mai ales, nu la școală.

— Bine, domnule doctor Jameson, am încuviințat, voioasă.

— Să mă suni dacă mai ai insomnii, sau amețeli. Hai că ți-o dau din nou pe Andrea. Ai grijă.

— Isis? am auzit din nou vocea lui Andy în telefon.

— Mda, sunt aici, am zis, căutând cu privirea printre magneții de pe frigider numărul de telefon al pizzeriei.

— Deci, ești bine? a vrut ea să se asigure.

— Extraormidabil, i-am răspuns.

— Perfect. Asta am vrut să știu. Îți dau mesaj mai târziu. Noi tocmai ne așezam la masă.

— OK, i-am zis, și am închis telefonul.

I-am activat apoi soneria și am început să formez numărul pizzeriei, dar până să termin, un nou apel m-a întrerupt. Nu cunoșteam numărul, dar m-am hotărât să răspund chiar și-așa.

— Alo? am zis.

— Deja ți-e dor de mine? a rostit o voce bărbătească.

— Cine e? am întrebat, dând fuga la ușa de la intrare, ca să mă asigur că e încuiată, și m-am zgâit afară pe fereastră.

— Deja m-ai uitat? a replicat, râzând.

— David! am exclamat, recunoscând vocea și oftând apoi. De unde-ai făcut rost de numărul meu?

— Azi-dimineață, când erai ocupată să-mi adresezi obscenități, am format numărul meu pe telefonul tău.

— Hm! am mormăit, zâmbind, dar încercând să par iritată. Mi-am cerut deja scuze pentru asta.

— Așa este. Am vrut să știu dacă pot să-ți cer un serviciu.

— E ceva ilegal?

— Vorbesc serios.

— Ce anume?

— Dacă te întreabă mama ce metodă am folosit ca să te sedez, să nu-i spui.

— Să înțeleg că tocmai ați avut discuția despre care pomenea ea mai devreme, l-am întrebat, deși eram mai mult decât sigură că intuiam corect.

— Da. N-a decurs foarte bine, și categoric nu i-am amintit și despre acel… incident.

— Pot să te întreb de ce s-a supărat atât de tare?

— Am dezvăluit anumite lucruri pe care ea nu vrea să le audă.

— A, am exclamat, nevrând să-l iscodesc mai mult. Îmi pare rău că te-ai certat cu mama ta.

— Nu ai grijă, mi-a replicat, pe un ton senin. Ei bine, nu te mai reţin, şi îţi mulţumesc pentru serviciu.

Am deschis gura, vrând să-l împiedic să închidă, dar imediat mi-am dat seama ce era să fac. Dacă Nyx avea dreptate, când spunea că e posibil ca lui David să i se fi pus un pic pata pe mine? Ideea, recunosc, mă flata, dar atât, fiindcă nimic altceva n-ar mai fi putut ieşi din asta.

— Ok, am zis, amintindu-mi de sărutul lui otrăvitor.

— Noapte bună, frumoasa mea.

— Noapte bună, am răspuns, un pic întristată de faptul că discuţia fusese atât de scurtă.

Până la urmă, am ajuns şi eu să-mi comand cina. M-am hotărât să nu stau trează până vine Claire, temându-mă ca nu cumva să se reinstaleze insomnia, dar tot am zăbovit un pic cam mult. Acum, nu mai aveam de ce să mă tem. Şi mă bucuram că nu mai eram obligată să iau pastilele.

Mi-am văzut jurnalul zăcând pe birou, lângă laptop. Am citit însemnările anterioare şi m-am hotărât că trebuie să notez în continuare: poate că, într-o zi, aveam să scriu o carte.

Însemnarea nr. 5 în jurnal, 9:59 p.m.

Realitatea nu e ceea ce pare. Tu eşti adevărat: piele, oase, ţesuturi şi sânge. În nu mai mult de o scurtă zi, am capitulat în faţa inteligenţei şi a farmecului tău, dar numai datorită virtuţilor cu care te-ai născut. N-o să mă prăbuşesc mai adânc de-atât în fascinaţia asta, fiindcă ar însemna să ispitesc o soartă rea.

În noaptea asta, n-o să te mai visez, fiindcă ştiu ce trebuie să fac şi cunosc diferenţele dintre viaţă şi moarte. Noapte bună, băiete din vis. Fie ca tu să-mi dai vise plăcute.

* * *

Razele soarelui se strecurau înăuntru prin transperante. Dormisem destul de bine fără pastile. Fusesem obosită după o zi de vineri atât de lungă. Probabil că atâtea neliniști, spaime și emoții, toate într-o singură zi, își puseseră cu adevărat amprenta asupra mea. Nici măcar nu-mi aminteam să fi visat.

Am făcut repede un duș, dar nu m-am schimbat. Am verificat ora pe mobil și am descoperit că era cam devreme pentru trezire într-o dimineață de sâmbătă.

M-am furișat în camera mamei, care încă dormea buștean. *N-are sens s-o trezesc*, m-am gândit. Stomacul îmi cerea să-l hrănesc, așa că am închis fără zgomot ușa camerei lui Claire, mi-am luat laptopul din camera mea, m-am dus în bucătărie și mi-am făcut rost de câteva clătite; preferatele mele.

M-am așezat la masa din bucătărie, cu laptopul și cu clătitele, și m-am întrebat dacă Andy s-o fi trezit deja. E o fire matinală, așa că m-am hotărât să-i dau un SMS.

Cât timp am așteptat să-mi răspundă la mesaj, am căutat pe Google „Maserati” și „moșia Ebony”. Andy mi-a răspuns după o oră, întrebându-mă dacă nu vreau să ne întâlnim după-amiază. Nu aveam nimic în plan, așa că i-am acceptat propunerea.

În timp ce răspundeam la mesajul lui Andy, a intrat Claire, ducându-se direct spre cafetieră.

— ’Neața. Cum ai dormit? m-a întrebat, cu o voce răgușită.

— Grozav, i-am răspuns, în timp ce un zâmbet viclean mi se întindea pe buze. Am împins cu piciorul unul dintre scaunele de sub masă. Stai jos, draga mea Claire. Hai să vorbim despre bărbați!

I-am zâmbit și am început să ridic din sprâncene cu subînțeles.

— Termină! m-a apostrofat ea, scăpând un chicotit. M-am distrat frumos.

— Chiar? am zis, aplecându-mă mai mult spre ea. Te-a sărutat? m-am interesat, țuguindu-mi buzele și scoțând zgomote.

— Dacă nu încetezi cu bășcălia, nu-ți mai spun nimic, m-a amenințat Claire, care oricum era cu toane înainte de a-și bea cafeaua.

— Și, o să mai ieșiți și altădată? am încercat să aflu mai multe, cum ar fi făcut și ea.

— Poate, a răspuns, și după ton dădea impresia că se ferește de mine. Te deranjează dacă schimbăm subiectul? E prea devreme pentru interogatorii.

— Foarte bine, am acceptat, suspinând.

Claire și-a sorbit cafeaua, în timp ce eu am citit știrile pe câteva site-uri de pe internet. Mintea a început să mi-o ia razna în timp ce parcurgeam articolele.

Mă mânca pielea să caut mai multe despre familia Chios. M-am gândit să-l sun pe David, dar mi-am adus aminte ce vorbise Nyx cu mine. Nu voiam să fiu eu motivul unei dispute între ei, și cu atât mai puțin s-o supăr. Nu voiam ca Nyx să aibă vreun motiv de îndoială asupra ce-i spusesem: mincinoasă nu se număra printre însușirile pentru care îmi doream să fiu cunoscută, însă mă așteptau tare multe de-astea de acum încolo.

Am șoptit cuvântul „îndrăgostit” de mai multe ori în timp ce mă gândeam la conversația dintre mine și Nyx, privitoare la David. Mi-am ascuns de mama zâmbetul de pe chip. Probabil că totul era doar în imaginația lui Nyx. Vreau să zic, ce-ar fi putut el să vadă la mine? Zeitățile sunt perfecte, frumoase, din ceea ce văzusem deja cu ochii mei. Eu nu sunt decât o fată ca oricare alta. Am alungat ideea și m-am gândit că ar fi o prostie din partea mea numai să mă gândesc că ar fi posibil ca David să fie îndrăgostit de mine. Era suficient de inteligent ca să-și dea seama că e un drum înfundat.

Ceva mai târziu, Claire a plecat să-și facă manichiura, în orășelul învecinat, Brownsville. M-a întrebat dacă nu vreau să merg și eu, fiindcă voia să-și cumpere câteva bluze noi pentru serviciu, și avea nevoie de ajutorul meu. Normal, am tachinat-o zicându-i că dorea să arate bine pentru Jude. Chiar mi-ar fi plăcut să merg cu ea, dar am declinat oferta, dându-i de știre că am planuri cu Andy.

— Ajutați o biată mamă! a exclamat ea, fluturând două degete prin aer.

Am izbucnit într-un râs isteric de cât era de caraghioasă.

— Îmi pare rău, mami. Planurile sunt deja făcute, i-am zis, chicotind.

Cam pe la douăsprezece, Andy m-a sunat să mă întrebe dacă aveam ceva împotrivă să vină ea la mine acasă, în loc să mă duc eu la ea. Am mâncat amândouă câteva felii rămase din pizza și ne-am închis în camera mea.

— Trebuie să-ți spun ceva, am început, mușcându-mi buzele ca să-mi stăpânesc zâmbetul.

— Hopa! a exclamat Andy, făcându-se comodă pe pat. Clar e ceva tare.

— Am cunoscut un tip, am zis, și nu mi-am mai putut împiedica apariția unui zâmbet pe toată fața. Dar nu e că-mi place de el, sau ceva. E doar că… ăăă… nu știu, am mormăit, ridicând dintr-un umăr.

— Când s-a întâmplat asta? s-a interesat Andy, pe al cărei chip se așternuse nedumerirea.

— Ieri, am zis, uitând că mă simțisem rău, cel puțin pentru știința ei.

— Unde?

La partea asta nu mă gândisem înainte de a deschide gura mea cea mare. Detestam s-o mint pe cea mai bună prietenă a mea, dar nici să-i spun adevărul nu puteam.

— La biblioteca orășenească. M-am dus acolo după ce-am plecat de la școală.

— Ce-ai căutat la bibliotecă, dacă te-ai simțit amețită? Nici măcar n-avem proiecte de predat.

Nimic nu-i scăpa lui Andy. Cum aveam să ies din încurcătura asta?

— Amețeala îmi trecuse deja. Nu mai aveam nimic. Voiam să iau o carte, știi, ca să am ce să fac pe tot restul zilei.

— Aha, a zis Andy, părând mulțumită de explicația mea. Și, cine e tipul?

— E nou în oraș, în ultimul an la școala noastră. Familia lui a cumpărat moșia Ebony.

— POFTIM?! a urlat Andy, sărind jos din pat.

— Calmează-te. E un tip foarte terestru.

Vezi să nu.

— E drăguț?

— E destul de… hm… atrăgător, am zis, clătinând încet din cap în semn de încuviinţare, cu o sprânceană înălţată.

— Ooo, cuiva i s-au cam aprins călcâiele, a chicotit Andy, arătându-mă cu degetul.

— Ba nu, m-am apărat eu.

— Şi-atunci, cine a adus în discuţie subiectul noului, ridicol de superbului, tip bogat din oraş? Hmm?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu are prieteni. M-am gândit că ar putea să mai stea cu noi până când şi-o face unii.

— Acum ce facem, muncă în slujba comunităţii?

— Ospitalitate se numeşte, am corectat-o, folosind termenul lui David.

— Cum vrei, a zis Andy, ridicând mâinile. Dar ar fi cazul să nu avem de-a face cu un papagal.

— Nu-i frumos, Andy, am certat-o, adresându-i o privire cu o urmă de reproş. E chiar drăguţ.

— Foarte bine, a acceptat Andy, ridicând din umeri.

Andy a plecat mai târziu, după-amiază, lăsându-mă fără nimic de făcut. Mi-am mai omorât plictiseala ascultând muzică pe iPod. Mi-am pierdut interesul cam într-o jumătate de oră. Mama încă nu se întorsese din expediţia ei la cumpărături, aşa că am vârât un DVD în computer şi m-am cuibărit în pat. Cam pe la jumătatea filmului, am auzit trântindu-se uşa de la intrare. Am pus filmul pe pauză şi am sărit din pat.

— Ce-ai luat? am iscodit-o pe Claire, în timp ce-o ajutam cu câteva sacoşe.

— Doar câteva lucruri. Bluze, fuste… haine pentru birou.

— Pot să văd? am zis, aşezând sacoşele cu cumpărături pe pat.

N-am mai aşteptat să răspundă. Am şi început să scot hainele din sacoşe şi să le întind pe pat.

— *Ce e asta?* am strigat, şocată. Mami, bunica Eva are haine mai sexy decât asta. În viaţa mea nu te mai las să te duci singură la cumpărături!

Claire îşi cumpărase cele mai conservatoare veşminte din câte văzusem vreodată. Avea să arate ca o călugăriţă. Culori întunecate, fără contur…

dacă era după mine, cele mai multe ar fi trebuit date înapoi.

— Cum adică, să le dau înapoi, Isis? Le-am luat la prețuri foarte bune, și-mi vin perfect.

— Ei, fiecare cu-ale lui, am zis, strâmbând din nas. Apropo, fustele lungi din poliester nu mai sunt la modă de-acum câteva zeci de ani. Chiar n-ai învățat nimic din Cosmo?

— Fusta o dau înapoi, dar restul lucrurilor le păstrez.

— Cum vrei, nu sunt eu cea care iese cu șeful ei.

Claire m-a privit chiorâș.

— Perfect. Le dau înapoi pe toate, dar tu vii cu mine, m-a amenințat.

Am adunat toate hainele cumpărate și am pornit cu mașina spre mall. Ne-am petrecut tot restul după-amiezii și o parte din seară cumpărând veșminte alese cu gust, pe care să le poată purta mama. De ce îi lipsește ei cu desăvârșire simțul modei, asta mă depășește. După cumpărături, am optat pentru un film și o cină la un restaurant din apropierea centrului comercial.

Acasă, am mai stat cam o oră la televizor. Claire a adormit pe canapea, ca de obicei. Am trezit-o, ca să se poată duce în patul ei, iar eu m-am instalat pe propriul pat, cu jurnalul, dar nu mi-a venit nimic în minte.

M-am întrebat de ce n-o fi sunat David, luând în considerare ce-mi spusese, că n-o să mă scape din ochi. Poate cearta cu mama lui îl făcuse să se răzgândească în privința studierii cazului meu. Oricare ar fi fost motivul, eram sigură că-l voi vedea luni, la școală.

Am hotărât că e cazul să încetez să mă gândesc la el, până nu devenea o manie, așa că am adormit.

Soneria telefonului m-a trezit, făcându-mă să sar în capul oaselor. Am întins mâna după el și am răspuns cu o voce destul de apropiată de a lui Elmer Fudd.

— Alo? am bâiguit, răgușită.

— Bună dimineața, frumoasa mea.

Vocea lui David m-a făcut să zâmbesc.

— ’Neața, am răspuns, străduindu-mă să deschid ochii.

— Vrei să iei micul dejun cu mine?

— Sigur. La ce oră? am zis, trântindu-mă la loc și trăgându-mi păturile peste cap.

— Acum, a replicat el. Sunt pe veranda din față.

Imediat s-a auzit soneria, apoi pașii mamei, coborând treptele ca să deschidă.

— Vin acum! a strigat.

Am auzit și vocea ei în telefon. David nu mințise: chiar era la ușa mea.

— Nu sunt gata, am zis, coborând în grabă din pat și împleticindu-mă spre baie, ca să mă spăl pe față. Aveam părul numai noduri și urme de pernă pe obraji.

— Pot să aștept, mi-a zis și a închis.

Am auzit-o pe mama vorbind jos cu el.

— Isis! m-a strigat ea, de la picioarele scării. A venit David să te vadă.

— Vin imediat! am răcnit din pragul ușii mele.

M-am năpustit la șifonier și mi-am aruncat pe mine o pereche de blugi și o bluză. Mi-am îndesat periuța în gură și mi-am strâns părul la spate într-o coadă.

L-am găsit pe David așezat pe canapea, cu mama și cu un pahar cu apă în mână.

— Bună, am zis, încercând să-mi ascund cu mâna cutele de pe obraz.

— Bună dimineața, a zis David, adresându-mi o privire oarecum neobișnuită. Te-am trezit?

— Nu… nu… nț, mă trezisem deja, am mințit eu.

— Cred că e ceva în neregulă cu bluza ta, dragă, mi-a atras atenția mama, ducându-și mâna la gură.

Mi-am coborât privirea, ca s-o inspectez. O îmbrăcasem și pe dos, și cu spatele în față. Eticheta îmi ieșea la iveală la baza gâtului. David n-a râs de mine, dar am știut că pe dinăuntru era gata să explodeze. I-am văzut lacrimile apărându-i în ochi, pentru că se forța să-și țină hohotele în frâu. Normal, eu eram roșie la față.

— Mă duc să mă pregătesc. Cobor într-un sfert de oră, bine?

Am urcat în goană la etaj și am zburat sub duș. Mi-am netezit părul pe spate, l-am prins în coadă și m-am machiat cât am putut de repede. Până la

urmă, am ajuns la concluzia că nu arătam prea șleampătă, chiar dacă mă aranjasem într-un interval de timp atât de scurt.

— Gata, am anunțat, ajungând în living, unde mă așteptau mama și David, întrebându-mă cât de mult și cât timp l-o fi descusut mama. Probabil că profitase din plin de cele cincisprezece sau douăzeci de minute care-mi trebuiseră mie ca să fiu gata.

— Vreți să mergeți cu noi? a întrebat-o David pe mama.

— Nu, mulțumesc, David. Am luat deja micul dejun, a răspuns ea, ținându-ne ușa deschisă ca să ieșim.

David mi-a deschis portiera, după care și-a ocupat locul la volan.

— Mama ți-a transmis o invitație la ceai, pentru după-amiază. Ai vrea să o onorezi?

— Cu mare plăcere, am răspuns, iar colțurile gurii mi s-au ridicat, într-o expresie de satisfacție.

Am luat micul dejun într-o cafenea din oraș. Mama lucrase acolo, chelneriță, când eram eu mică. Proprietarul, domnul Rodriguez, mereu comanda pentru mine un desert din partea casei, și mereu avea grijă să mă întrebe despre Claire. Fusese un șef grozav pentru mama, care făcea și școala la seral.

— Cine e noul tău prieten? s-a interesat domnul Rodriguez, remarcând figura necunoscută.

— Se numește David Chios. Tocmai s-a mutat, cu familia, în oraș, i-am răspuns, așezându-mi șervetul lângă farfurie. David, domnul Rodriguez a fost patronul mamei.

— Îmi face plăcere, domnule, a zis David, întinzându-i mâna.

— Voi sunteți cei care au cumpărat rezervația?

Din câte se pare, vestea se răspândise deja.

— Da, domnule. Am îngrădit proprietatea abia acum câteva zile.

— Păi, naiba să mă ia! a exclamat domnul Rodriguez, aruncându-și pe umăr un șervet pentru vase. Oamenii ăia se jurau că n-o s-o vândă în veci, a comentat, și s-a oprit, trăgându-se de bărbie. Ei bine, eu trebuie să mă întorc la bucătărie. Să vă simțiți bine, copii.

— Mulțumesc, domnule Rodriguez! am răspuns, salutându-l cu furculița.

— Ai o pronunție foarte bună în spaniolă, m-a complimentat David.

— Da, așa sper, am zis, izbucnind în râs.

— Nu văd ce e amuzant. Mi-a scăpat ceva? m-a întrebat, nedumerit.

— David, eu sunt vorbitoare de spaniolă. Sunt hispanică. În eventualitatea în care n-ai observat, optzeci și cinci la sută din populația de-aici e hispanică.

Și-a rotit privirea prin restaurant și mi-a făcut un semn de încuviințare.

— Eu nu dau atenție lucrurilor ca rasa, culoarea, credința religioasă sau statutul social. Toți sunt egali. Tu chiar crezi că a fost ideea lui Deus această ridicolă segregare a omenirii? m-a întrebat pe un ton enervat.

— N-am vrut să insinuez nimic, m-am apărat, surprinsă de reacția lui, și crezând că înțelesese mai mult decât era cazul.

— Mă întristează să vă aud clasificându-vă și jignindu-vă, ca și cum ați fi la cel mai jos nivel al lanțului trofic. Nu sunteți animale; cu toate astea, vă discriminați în aceeași manieră.

— Ai dreptate, l-am aprobat eu, amintindu-mi de un articol pe care-l citisem, despre o crimă atroce comisă de un grup de adolescenți rasiști. Tot timpul facem diferențe, și uneori asta duce la rezultate cumplite. O să încerc să n-o mai fac.

David mi-a zâmbit, plimbându-și un deget peste mâna mea.

— Ar fi frumos din partea ta.

După micul dejun, David m-a dus până acasă. Invitația la ceai era pentru ora trei fix, și el mi-a promis c-o să vină după mine la două și jumătate. Mi-a zis că Nyx mă așteaptă și că probabil am impresionat-o, din moment ce mă invita la ceai. Chiar mă întrebam ce delicatese va pregăti pentru după-amiază.

Când am ajuns acasă, Claire spăla rufe. Am ajutat-o să deretice prin casă, și abia apoi i-am spus despre invitația la ceai în casa familiei Chios. Când s-a apropiat ora la care trebuia să vină David să mă ia, am făcut un

duș și m-am schimbat în rochia mea preferată de primăvară. Voiam să mă îmbrac adecvat pentru o astfel de ocazie.

— Mama lui sigur e o doamnă, a remarcat Claire, în timp ce împăturea prosoapele. David pare să fie un tânăr foarte respectuos: bunele maniere se învață acasă, a adăugat, întinzându-mi un teanc de rufe, ca să le pun la locul lor. Îmi place de el!

— E ca lumea, am răspuns, cu modestie.

— Glumești? E mai mult decât ca lumea, nu? a zis ea, înghiontindu-mă.

— Nu mai încerca să mă păcălești, ca să spun că-mi place de el, fiindcă nu e așa.

— Ești în faza de negare… Și nu e nici măcar amuzant, e ridicol! a remarcat Claire, râzând.

— Cum zici tu, mamă, am replicat, dându-mi ochii peste cap.

— Auzi, a zis ea, ridicându-și degetul arătător.

Am auzit huruitul scăzut al unui motor. Aruncând o privire prin transperantele din living, am văzut pe alee superbul Maserati de culoare neagră al lui David. A coborât din vehicul, îmbrăcat cu o cămașă albă cu mânecile lungi, suflecate, și blugi.

A sunat la ușă la 2:30 fix.

— Asta se numește punctualitate, i-am atras atenția mamei, ridicând spre ea telefonul, astfel încât să poată observa ora. Pe mai târziu, mami.

— Nu foarte târziu, scumpo. Vezi că mâine ai școală.

— Știu, i-am răspuns, în timp ce ieșeam. Bună, i-am zis lui David și, când l-am privit în ochi, buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet crispat.

David m-a sărutat pe amândoi obrajii.

— Arăți minunat.

— Mersi, i-am răspuns, sfioasă.

N-am schimbat prea multe vorbe în drum spre casa lui. El mi-a făcut un rezumat despre felul în care-și petrecuse primele ore ale după-amiezii, iar eu l-am informat că făcusem ceva treabă pe-acasă.

Când am cotit pe poteca împădurită care ducea spre moșie, David s-a pleoștit brusc. Am remarcat pe alee, lângă noul Ferrari al lui Nyx, un alt vehicul. Un Land Rover negru era parcat alături de mașina ei.

— Nu pot să cred că au putut face așa ceva! a exclamat David, lovind cu palma volanul și făcându-l să se îndoaie în partea dreaptă.

Am rămas cu gura căscată văzându-i subita izbucnire de violență.

— Scuzele mele. N-am vrut să te sperii, mi-a zis, încercând să îndrepte volanul.

— Ce-ai pățit? l-am întrebat, făcând ochii mari în timp ce-l priveam cum modelează aliajul gros al volanului.

Buza de sus îi tremura în timp ce mi-a răspuns, printre dinții încleștați:

— Am fost pus sub supraveghere.

Capitolul 4

David și-a lăsat capul pe volan și a început să respire profund. Aș putea să jur că l-am auzit mârâind.

— Hei…, am zis, întinzându-mă și punându-i mâna pe umăr. Liniștește-te, da? Nu poate să fie chiar atât de rău.

— Isis…, a răspuns el, punându-și mâna peste a mea. Eu…

O expresie de neliniște îi acoperea chipul.

— Tu, ce? m-am mirat.

A scuturat din cap, nevrând să răspundă.

— Ce vrei să spui prin „pus sub supraveghere”?

Pentru o clipă, pe fața lui am văzut mânie. Buzele strânse alcătuiau o linie dreaptă, în timp ce se lupta să-și regăsească stăpânirea de sine.

— Iartă-mă, dar nu pot să-ți explic așa ceva. Este o problemă de familie, a răspuns, privind cu atenție pe geam timp de câteva secunde, apoi întorcându-se spre mine. Se pare că fraţii mei gemeni ni se vor alătura la ceai, mi-a zis, sărutându-mi mâna și lăsând-o, cu blândețe, să lunece dintr-a lui. Ar fi mai bine să nu-i lăsăm să aștepte.

Mi-aș fi dorit ca el să nu fi făcut chestia asta. Nyx avea dreptate, cu privire la farmecul lor. N-aveam curaj să-i atrag atenția că n-ar trebui să mai facă așa ceva; chiar dacă lui i se păreau gesturi de cochetărie nevinovată. Adevărul era că-mi plăceau. Îmi plăceau un pic cam prea mult, iar asta mă neliniștea.

Am coborât din automobil și ne-am apropiat de curtea interioară. David a oftat adânc înainte de a deschide ușa masivă din lemn.

— După tine, m-a invitat, însoțindu-și cuvintele cu o grațioasă mișcare a mâinii.

A închis ușa în urma mea și m-a condus în curtea din spatele casei, unde Nyx și copiii ei stăteau sub un pavilion alb, înconjurat de palmieri și de plante de un verde intens. Un păun își etala elegantul penaj lângă o fântână. Imaginea lui era pitorească și-ți tăia respirația.

În timp ce ne îndreptam spre pavilion, Nyx ne-a ieșit în întâmpinare pe la jumătatea drumului și m-a sărutat pe obraji, ca de obicei. Frații lui David s-au ridicat de pe scaune, așteptându-ne să ajungem la ei.

— Îmi face plăcere, Isis. Numele meu este Eryx. Am auzit multe lucruri minunate despre tine.

Brunetul cu ochi verzi m-a prins de umeri și a efectuat ritualul cu dubla pupătură de salut cu care mă obișnuiseră.

— Și eu mă bucur să vă cunosc, am replicat.

Celălalt frate a făcut câțiva pași spre mine și m-a examinat din cap până-n picioare. Sub privirea lui scrutătoare m-am simțit ca o vietate bizară.

— Așadar, ea este… tânăra vrăjitoare? a întrebat, pe un ton impertinent, băiatul blond, cu ochii verzi.

— Galen! l-a admonestat Nyx, încruntându-se. Vei *respecta* Regula de Aur.

Galen n-a luat în seamă avertismentul mamei sale.

— Pot să-mi dau seama de ce oricare bărbat ar cădea în genunchi în fața ei. Ai avut dreptate, mamă: are într-adevăr o piele de zeiță.

Luându-mi mâna într-a lui, a atins ușor cu buzele articulațiile degetelor mele.

— Încântat să te cunosc. Eu sunt Galen.

David l-a privit furios pe Galen, strângând din dinți.

— Încă n-ai învățat să-ți păstrezi micile improvizații inadecvate pentru tine, frate?

— A, frățioare! a exclamat Galen, luându-l pe David cu brațul pe după umeri. Ce-ai mai făcut, în ultima vreme?

Din tonul lui răzbătea antipatia și sarcasmul.

David a împins deoparte brațul fratelui său și și-a privit mânios mama. Nyx i-a evitat privirea, ignorând enervarea lui.

— Haideți să luăm ceaiul în sufragerie, vreți? a propus Nyx. Am pregătit niște biscuiți pentru ceai și pateuri. Sunt sigur că-ți vor plăcea, Isis.

Am pornit toți spre casă. Se afla la mică distanță, dincolo de gazonul din spate. I-am privit de vreo câteva ori pe furiș pe cei doi frați gemeni care nu semănau deloc între ei. Unica lor trăsătură comună era faptul că semănau cu doi gladiatori adolescenți: bicepși enormi, cefe groase, talii subțiri și umeri lați.

— Am făcut ceva cercetări cu privire la casa dumneavoastră, am zis, vrând să inițiez o conversație cu Nyx ca să mai reduc din tensiunea dintre frați. Am descoperit că a fost construită în anul 1937 de unele dintre primele persoane stabilite aici.

— Da, așa este. Ce altceva ai mai aflat? m-a întrebat Nyx, curioasă.

— Nu erau prea multe informații despre ea. Casa și rezervația ocupă optzeci și două de pogoane de teren, am răspuns, intrând în sufragerie. În rezervație există multe păsări și fluturi cum numai…

Mi-am lăsat fraza să plutească în aer, fiindcă mi-a căzut fața la vederea uriașelor tăvi cu pateuri, fursecuri și sandviciuri pentru ceai întinse pe masă. Era prea multă mâncare pentru cinci persoane.

— Ei bine, cam până aici se întind și cunoștințele mele referitoare la proprietate, mi-a mărturisit Nyx, zâmbind. Misterul istoriei sale nu face decât să-i sporească fascinația, așa consider.

— Mai așteptați pe cineva? am întrebat, căscând gura la platourile din argint cu munții de bunătăți.

— A, nu, dragă. Nu vom fi decât noi astăzi.

Nyx a turnat ceai într-o ceașcă și mi-a întins-o.

David mi-a arătat unde să mă așez și a ocupat locul de lângă mine. Eryx și-a ajutat mama, ținându-i scaunul, apoi l-a așteptat pe Galen să-și aleagă el întâi locul.

Galen s-a postat drept în fața lui David și ne-a fixat pe amândoi cu privirea, încrucișându-și brațele pe piept. A clătinat din cap, vrând parcă să-și exprime dezacordul față de aranjarea locurilor la masă. Apoi a întins

mâna după un ceainic și și-a umplut cu vârf o farfurie cu sendvișuri cu castraveți. Eryx a procedat la fel.

— Povestește-ne despre școala pe care o vom frecventa, Dahveed, a cerut Galen, a cărui dantură perfectă se întrezărea în spatele zâmbetului viclean.

— Voi nu sunteți înscriși la școală și, te rog, nu-mi mai spune Dahveed, a mormăit David.

Galen și-a răsfrânt un colț al buzei de sus.

— Noi ne *vom* înscrie la școală, iar Dahveed este numele tău de botez… așa că, taci și înghite, fratele meu.

David și-a îndreptat arătătorul spre Galen.

— Nu ai dreptul să te amesteci în…

Dar s-a întrerupt în mijlocul frazei, fiindcă a intervenit Nyx.

— Consider că ajunge, din partea amândurora, s-a răstit ea. Din respect pentru invitata noastră, închideți gurile sau vi le închid eu.

David și Galen au făcut niște mutre acre. David nu s-a atins de mâncarea din farfuria lui. Se pare că această familie avea anumite probleme, despre care eu nu știam nimic. Mă simțeam stânjenită să fiu a cincea roată la căruță, ca să zic așa. Eryx mi-a zâmbit, încercând să-mi mai atenueze jena, și a sorbit din ceai. Cu toate acestea, chipul lui Nyx reflecta îngrijorarea.

— Nu le acorda atenție, Isis. Te vei obișnui cu certurile lor, mai devreme sau mai târziu, mi-a zis Eryx, aplecându-se peste masă spre mama lui și sărutându-i mâna. Mâncarea este un răsfăț prea mare, mamă. De fiecare dată mă uluiești cu talentele tale culinare.

— Mulțumesc, i-a răspuns Nyx, zâmbind forțat, încă supărată din cauza certurilor dintre cei doi frați.

Eu am tăcut, ciugulind dintr-un fursec și privindu-l pe Galen cum ne urmărea, pe mine și pe David. Începea să mă calce pe nervi. Care o fi fost problema lui? Nu mă mai miram de cât de tare se enervase David, în mașină. Îmi imaginam că Galen îi făcea viața un calvar. Cu un frate ca ăsta, cine naiba mai avea nevoie de dușmani?

Trăgând cu ochiul, am observat că farfuriile gemenilor s-au golit cu iuțeală. Cât timp mi-a trebuit mie să mănânc trei canapele[3], ei și-au mai umplut de câte două ori farfuriile cu vârf. Apoi, au atacat pateurile. N-am mai văzut în viața mea pe cineva care să mănânce atât de repede și, totuși, cu atâta grație. Și nu s-au oprit aici. Au mai consumat fiecare cel puțin câte o duzină de fursecuri. Oricât m-aș fi străduit să nu mă holbez, îmi era greu să ignor cât de repede dispărea mâncarea de pe tăvi. Gemenii ăștia erau chintesența lăcomiei.

David mi-a întins o felie de pâine cu ceva brânză și o chestie roz pe ea.

— Încearcă, m-a îmbiat.

— E foarte bună, am încuviințat eu. Ce e?

— Pateu și brânză Gouda învechită. Mai vrei?

— Nu, mulțumesc, am răspuns, ridicând mâna. Am mâncat destul.

Lucru surprinzător, ficatul de gâscă nu avea un gust îngrozitor.

— Mama a făcut tot ce vezi aici, m-a informat Eryx, cu mândrie.

— Este adevărat, l-a aprobat David. Mama este o maestră a artei culinare.

Mi-am tamponat buzele cu șervetul.

— Totul a fost delicios, doamnă Chios. Vă mulțumesc mult pentru invitație.

— Prefer să-mi spui Nyx, dragă.

— Nyx, am încuviințat, clătinând aprobator din cap.

Prin ferestrele mari, cu nișă boltită, ale camerei pentru studiu, aveam o minunată priveliște a lacului. Împreună cu Nyx și cu David, am admirat mobilierul vechi din încăpere, în timp ce Galen și Eryx discutau încet între ei, lângă șemineu. Galen stătea cu brațele încrucișate și-l asculta concentrat pe Eryx. Și, în timp ce Eryx vorbea, tot clătina din cap în semn de aprobare.

— Isis, m-a strigat Eryx. Ești de părere că eu și Galen am putea să trecem drept băieți de optsprezece ani?

I-am examinat pe amândoi, înainte de a răspunde.

— Cred că da. De fapt, câți ani aveți?

— Suntem cu un an și câteva luni mai mari decât David, mi-a răspuns Galen, în locul lui Eryx.

— Asta ar însemna cam nouăsprezece? m-am interesat, nesigură.

— Mai mult sau mai puțin, a răspuns Nyx, așezându-se pe străvechiul fotoliu alb-auriu și încrucișându-și picioarele.

— Îmi permit să fiu de altă părere, a intervenit David. Sunt mai aproape de douăzeci, și prea mari pentru liceu.

— David, a replicat Nyx. Frații tăi ni s-au alăturat ca să fim o familie. Nu s-ar putea, te rog, să ne deprindem să conviețuim în pace? Ar însemna foarte mult pentru mine și tatăl tău.

David a întors capul, privindu-și pe rând frații.

— Gemenilor, să înțeleg că nu vă veți amesteca în treburile mele?

Întrebarea lui a sunat mai degrabă ca o amenințare, decât ca o solicitare.

Am remarcat că David vorbise cu amândoi și mi-am adus aminte că și semnul meu zodiacal era Gemeni.

Cei doi s-au privit unul pe celălalt, apoi s-au întors spre mama lor, fără să răspundă.

— Mamă? a insistat David, pentru a învinge ezitarea lui Nyx și a fraților săi.

Nyx a făcut un semn de încuviințare.

— Te rog să nu te mai grăbești cu concluziile. Ei nu se vor amesteca în… afacerile tale. Sunt încredințată că vei avea bunul simț de a te menține la adăpost de situații dificile, da?

— Desigur, a răspuns David, și colțurile gurii i s-au înălțat, într-o expresie satisfăcută.

— Ptiu! a exclamat Galen, ridicând mâinile și pufnind cu dispreț, dar fără să mai spună și altceva: era o noutate.

Din câte reușeam să înțeleg, însemna că Galen și Eryx nu aveau să-i supravegheze lui David fiecare mișcare. Ceea ce nu pricepeam era de ce părea toată lumea atât de supărată. Nu puteam să trag decât o concluzie, și anume că David i-o fi spus mamei lui ceva prea delicat, încât ei nu se puteau abține să nu-și facă griji.

După discuția asta, Galen și David s-au potolit. Au glumit și s-au comportat ca doi frați normali, fără încordarea care dominase atmosfera cu doar câteva minute înainte. Galen era entuziasmat de perspectiva frecventării liceului. Susținea că trecuse mult prea mult timp de când nu mai fuseseră în măsură să intre în „tiparul normal al adolescenței”.

— Campusul liceului nostru e probabil minuscul în comparație cu al fostei voastre școli din Grecia. Să nu vă așteptați la vreuna dintre extravaganțele cu care, cel mai probabil, v-ați obișnuit, le-am atras atenția, încercând să-i fac conștienți de simplitatea minunatului nostru oraș.

Galen a izbucnit în râs.

— N-am mai fost înmatriculați în vreo școală de pe la începutul secolului al XIX-lea, m-a informat el.

— Dar foile matricole? Aveți nevoie de ele, ca să vă înscrieți la școală.

— A! a exclamat Eryx, zâmbind larg. Fată dragă, totul are un preț, iar banii — slavă zeilor! — reprezintă pentru unii un năravgreu de învins. Toată documentația este în ordinea cuvenită.

— Ce te-a făcut să crezi că ei vin din Grecia? m-a întrebat David, rezemându-se cu un cot de polița șemineului.

— Conversația dintre tine și Nyx. Ai spus că tocmai v-ați mutat aici din Grecia. Am presupus că te-ai referit la voi toți.

— Călătorim frecvent în Grecia, mi-a explicat Nyx, avem inclusiv o casă, dar nu locuim acolo în permanență. Stăm de obicei în Caelum, mi-a zis, potrivindu-și o meșă aurie în bogatul ei păr negru lucios.

— Unde e Caelum? m-am interesat eu.

— Caelum este tărâmul vie?ii ve?nice? p?m?ntul zeilor. Este ?ndeob?te cunoscut de neamul vostru drept rai. Nu ni se impune s? locuim acolo tot timpul, dar este necesar s? ne ?ntoarcem pentru adun?rile ?n Plenum ?i alte treburi.

ții veșnice… pământul zeilor. Este îndeobște cunoscut de neamul vostru drept rai. Nu ni se impune să locuim acolo tot timpul, dar este necesar să ne întoarcem pentru adunările în Plenum și alte treburi.

— Plenum? m-am mirat, derutată.

— Plenum este adunarea legislativă, alcătuită din membrii Sfatului și alte zeități. Zeitățile care nu îndeplinesc funcții în cadrul Sfatului sunt publicul și petiționarii în numele poporului. Noi toți suntem considerați ca făcând parte din Plenum.

— Prin urmare, e o democrație? am vrut să știu, surprinsă de ce aflam.

— Da, seamănă mult cu o democrație, a confirmat Nyx, mângâindu-mi părul prins în coadă. Draga mea, nu înțeleg de ce mai ești încă în liceu.

Era șase și un sfert când am ajuns, împreună cu David, acasă. Lumina de pe verandă era deja aprinsă. Știam că, la ora asta, Claire pregătește masa de seară. Din moment ce mâncasem cu doar trei ore în urmă, nu mi-era foame. Speram ca mama să nu se supere dacă săream peste cină.

— Chiar m-am simțit foarte bine, i-am zis lui David, studiindu-i genele negre și dese.

Ele făceau ca albastrul-indigo al ochilor lui să iasă și mai mult în evidență.

— Lăsând deoparte teatrul din familia mea, te-ai simțit bine?

— A fost… interesant, dar drăguț, i-am răspuns, clătinând din cap în semn de încuviințare.

Dar dorința înverșunată de a afla mai multe despre familia lui nu-mi dădea pace.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice, mi-a răspuns, reducând la tăcere sforăitul motorului.

— Păi, mă întrebam, am început eu, știi, că aveți, tu și mama ta, acele… acele… talente? am zis, negăsind alt mod prin care să mă refer mai bine ta abilitățile lor.

— Așa? a zis David, așteptându-mă să continui.

— Și frații tăi au aceleași talente?

— Chiar mă întrebam când o să te interesezi în legătură cu ei, mi-a replicat, și colțurile gurii i s-au arcuit în sus. Mi-am dat seama că-i făcea plăcere interesul manifestat de mine față de familia lui. De unde să încep? a zis, lăsându-și capul pe tetieră. Frații mei sunt unici. Ei coexistă; și când spun „coexistă”, înțeleg că unul nu poate trăi fără celălalt: la propriu. Ca să

fiu și mai clar, sunt inseparabili. Sunt cei mai buni prieteni. Într-o vreme, au fost mari războinici. Chiar din primii ani ai adolescenței lor, au demonstrat vitejie și bravură în luptă. S-au născut cu harul de a tămădui și au moștenit în bună măsură empatia mamei.

— Și tu ai fost războinic? am vrut să știu.

Mi-l puteam imagina călare, dar nu și cu arma în mână.

— Da, și eu a trebuit să intru în luptă în anumite momente ale vieții mele. Dar vremurile acelea s-au dus și, din fericire, acum nu mai sunt nevoit să fac așa ceva.

— Așadar, ai *omorât* oameni? l-am întrebat, șocată.

— Asta înseamnă războiul, nu? Nu sunt mândru de ce am făcut, Isis. Răscoalele au fost inevitabile, și la fel și convocarea mea pentru apărarea credinței noastre. Războiul nu este niciodată ușor, însă trebuie să stai alături de frații tăi, pentru a supraviețui. Au fost vremuri pline de încercări.

— Înțeleg, am zis, lăsându-mi privirea în jos.

Nu-mi venea să cred ce-l auzisem recunoscând. Pur și simplu, nu mi-l puteam imagina ucigând pe cineva. El, un tânăr atât de cumsecade… un gentleman, un zeu și, totuși, încă un adolescent.

— Dar tatăl tău? Nu prea vorbești despre el, am remarcat.

— Tatăl meu este…, a început el, ezitând apoi câteva clipe, o persoană foarte respectată, atât aici, pe Pământ, cât și în Caelum. Este recunoscut ca fiind cel dintâi inginer din istorie. Invențiile și tehnologia îi sunt opera magna. El este răspunzător pentru înzestrarea omului peșterilor cu cea dintâi roată, dacă poți să crezi așa ceva.

Am râs împreună cu David, neștiind sigur dacă vorbește serios. Ajunsesem într-un punct în care credeam orice spunea.

— Ia stai puțin! am exclamat, fiindcă tocmai îmi trecuse ceva prin minte. Cam cât de bătrân e tatăl tău?

— Foarte bătrân. La drept vorbind, i-am pierdut socoteala anilor. Este la fel de bătrân ca însuși timpul, dar nu atât de bătrân ca Deus.

A observat că rămăsesem cu gura căscată, nevenindu-mi să cred. A continuat, în timp ce buzele i se arcuiau într-un zâmbet.

— Pe de altă parte, tata este și un întreprinzător, un războinic și un politician. Face parte din cea dintâi generație de zei, numită Primitus.

A aruncat o privire pe geam spre fațada casei mele. Probabil îl îngrijora faptul că mama știa de sosirea noastră, iar eu nu coborâsem încă din mașină.

— Isis, îți aduci aminte că promisesem să-ți spun de ce sunt aici?

— Da, și ai făcut-o. Ca să vezi ce e cu mine, am răspuns, îndreptându-mi tivul rochiei. Iar eu mi-am respectat partea de înțelegere: nu m-am mai întors în Somnium.

— Corect, a încuviințat el, mușcându-și buza. Dar mai este un lucru care m-a adus aici, în afară de ăsta, mi-a mărturisit, cercetându-mă cu privirea. Motivul ciondănelilor dintre mama, frații mei și mine.

— Sinceră să fiu, m-am întrebat în sinea mea ce era cu certurile alea, dacă tot veni vorba.

— Da, în fine, voi fi nevoit să ascund de tine, deocamdată, acest motiv, deoarece mă tem că ți-ar putea afecta judecata cu privire la persoana mea. Dar fii pe pace, nu este nimic de care să mă rușinez. Doar că aș prefera să-l păstrez pentru mine, a adăugat, și privirea i-a fugit din nou spre casă.

— Asta nu mă poate face să cred decât că n-ai fost în totalitate sincer față de mine, așa cum ai promis. Dacă nu ai de gând să-mi spui, de ce mai deschizi discuția? Mă faci doar să mă îndoiesc de tine.

— Intenția mea nu a fost să-ți înșel încrederea, ci să te fac să vezi că mi-am asumat această sinceritate. Ți-am mai spus o dată, și o repet: nu te voi minți niciodată. Vreau să mă apreciezi pentru mine însumi, și nu pentru ceea ce sunt. Vreau să-ți înlătur orice gânduri negre și prejudecăți posibile. Vreau un nou început pentru prietenia noastră, ca și cum ne-am fi întâlnit din pură întâmplare pe stradă, și nu în actualele circumstanțe. Acestea fiind spuse, crezi că ar fi posibil să inițiem un nou început?

L-am fixat îndelung cu privirea. De ce trebuia să fie o ființă atât de complicată? Nu mă împac prea bine cu misterele: sunt o persoană energică. Simt nevoia să *cunosc* lucrurile, nu să le deduc.

Ultima geană de lumină aproape că dispăruse, și David continua să aștepte, răbdător, răspunsul meu care tot întârzia.

— OK, am zis, neștiind sigur ce putea să însemne, pentru el, un nou început.

— A fost nepotrivit din partea noastră să stăm atât de mult timp în mașină, în fața casei tale. Dă-mi voie să te conduc până la ușă, mi-a propus David, scoțând cheia din contact, coborând și dând ocol automobilului. Apoi, m-a luat de mână și m-a dus până pe verandă.

Pur și simplu, nu eram capabilă să-l înțeleg deloc pe băiatul ăsta. De ce mă mai ținea de mână, când îmi spusese foarte clar cât de importantă era respectarea legilor lui? Iar partea cea mai rea era că eu îl lăsam.

— Atunci, ne vedem mâine? am întrebat, aruncând o privire spre mâinile noastre, încă înlănțuite.

— Ne vedem, a încuviințat el, reducând spațiul dintre noi.

— Stai! am exclamat, proptindu-i palma în piept și oprindu-l înainte ca buzele lui să le atingă pe-ale mele. Ce crezi că faci?

— Pun la cale noul început, mi-a răspuns, și vârfurile nasurilor ni s-au atins.

— David, am zis, clătinând din cap și îndepărtându-mi fața de a lui, nu cred că e bine.

A făcut și el un pas înapoi și mi-a atins cu buzele încheietura mâinii.

— Îți mulțumesc pentru încântătoarea după-amiază, a zis, și în ochii lui am zărit o undă de tristețe în timp ce-și cobora privirea spre pământ, cu un oftat.

Rochia mi se legăna ușor în bătaia vântului, în timp ce-l priveam cu gura căscată, întrebându-mă cum ar fi fost dacă n-am fi făcut parte din lumi total diferite.

David mi-a întors spatele și a pornit spre mașină. La un moment dat, s-a întors și mi-a trimis o bezea.

— Noapte bună, frumoasa mea.

Apoi, silueta lui musculoasă a continuat să se îndepărteze, cu pași elastici. L-am văzut strecurându-se în automobil și demarând încetișor.

Am intrat, clătinându-mă, în bucătărie, și am oftat un pic cam prea tare: suficient de tare încât să mă audă mama. Unul dintre colțurile buzelor lui Claire s-a ridicat un pic, în timp ce-și vedea de tocatul câtorva roșii.

— Pun pariu pe oricât că oftatul ăsta face cât un gând, mi-a zis, lăsând roșiile să cadă de pe tocător într-o cratiță. Și pun pariu că știu și cum se numește gândul.

Am zâmbit.

Ca de obicei, avea dreptate. Dar eu nu puteam s-o recunosc vreodată. Așa că m-am rezemat de blatul pentru lucru și am privit-o cum toacă mai departe.

— Ai nevoie de ceva ajutor? m-am oferit până la urmă.

— Fă un pic de salată, dacă vrei să mâncăm, da, iubi?

— Ăăă, mamă… mie nu mi-e deloc foame, i-am zis, bătându-mă cu palma peste stomac. Nyx a pregătit o cantitate enormă de pateuri, canapele și alte chestii. Au fost deee-licioase! am exclamat, închizând ochii și clătinând din cap, de parcă aș fi savurat ceva formidabil.

— Mai bune decât ce gătesc eu? m-a întrebat Claire, și i-am remarcat nuanța de gelozie din ton.

— Ăăă…, am ezitat; nu mai bune, doar altfel, am răspuns.

Nu voiam să-i rănesc amorul propriu. Sinceră să fiu, mama gătește bine, dar Nyx surclasează extraordinarul.

— Hm, a mormăit ea, nepărând convinsă.

Am ales câteva legume din frigider și am început să-i pregătesc o salată lui Claire. Am început să mă gândesc la David și la frații lui, în timp ce tocam cu grijă. Urmau să se înscrie a doua zi la școala noastră. Mamă, ce mai pleașcă le aștepta pe fete!

— Apropo, a sunat doctorul Jameson. A vrut să știe cum te simți. Am uitat să-i spun că visezi cu ochii deschiși la un băiat chipeș pe care l-ai agățat la bibliotecă, mi-a zis ea; chiar dacă știam că glumește, chipul ei era serios.

Am izbucnit în râs.

— Nu mai termini odată? Știu că abia te abții să mă bombardezi cu întrebările. Ce vrei să afli?

— Mama lui e mai tânără sau mai bătrână ca mine?

— Cam la fel.

— E drăguță?

— Da.

— Dar tatăl?

— Nu știu. Încă nu l-am cunoscut.

— De ce?

— N-a fost niciodată acasă.

— Păi, unde e?

— Mamă, nu știu. Nu-i pun lui David întrebări atât de personale!

La drept vorbind, îi pusesem, dar nu era să-mi sap singură groapa, cunoscându-i obiceiul nesfârșitelor interogatorii. Plus că nici nu știam ce să-i răspund la întrebarea asta. Nu puteam să-i spun despre Caelum. Iar născocirea minciunilor nu se număra printre cele mai mari talente ale mele.

Luni dimineață m-am trezit cu o jumătate de oră mai devreme ca de obicei. Am privit pe fereastră și am văzut un câine maidanez care adulmeca prin pubelele pentru gunoi. Soarele încă nu răsărise, însă felinarele stradale îmi ofereau suficientă lumină ca să observ nemișcarea noii zile care se trezea în fața mea.

Din rațiuni evidente, pe care preferam să le trec sub tăcere, am simțit nevoia să mă gătesc. Am ales un top negru mulat și o pereche de blugi asortați cu pantofi-platformă și bijuterii în nuanța bronzului. Mi-am dat seama că bronzul accesoriilor îmi făcea vestimentația să pară un pic cam prea sofisticată pentru școală, dar m-am hotărât să le port chiar și-așa.

Mi-am dat cu parfumul meu preferat și m-am uns cu înmiresmata mea loțiune pentru corp. Adoram să merg pe stradă și oamenii să-mi remarce mirosul: plăcut și proaspăt, de iasomie și gardenie.

M-am mai privit o dată în oglinda din spatele ușii. Arătam destul de bine, din punctul meu de vedere. Cu ghiozdanul pe umăr și mobilul în mână, am ieșit din camera mea cu un zâmbet trufaș. Așa trebuie să fie fetele, mândre de ele.

Cafeaua era deja pregătită, grație mamei, care plecase de vreo zece minute. Mi-am luat un baton din cămară și am așteptat până a sărit din toaster. Astăzi, micul dejun urma să fie luat la pachet.

Până să ajung la ușă, am primit un SMS de la Andy. „Pe jos?”, mă întreba. „Îhî”, i-am răspuns.

Trecusem de trei case când mașina lui sport s-a apropiat de bordură. Și-a lăsat în jos geamul din dreapta.

— Pot să te duc la școală azi?

Zâmbetul șiret al lui David îmi provoca o stare de agitație. Dădea impresia că pune la cale ceva sinistru.

— Pot să spun nu? am replicat, țuguindu-mi buzele și strâmbând șăgalnic din nas.

— Aș prefera să spui da, a insistat el.

Am tras de clanța portierei. Surpriză: era blocată. A coborât din mașină, ca să-mi deschidă. Și-a strecurat trupul drept în fața mea, ajungând extrem de aproape. M-am retras, până când m-a țintuit de mașină.

— Acum ți-e frică de mine? m-a întrebat, cu buzele la câțiva centimetri de gura mea.

— Da, am recunoscut ca o tâmpită, ținându-mi respirația.

David a chicotit pe înfundate. M-a sărutat ușor pe obraji și a întins mâna spre talia mea. M-a împins deoparte și a deschis portiera. Fața îmi ardea și căpătase o nuanță stacojie.

M-am urcat în Maserati. De îndată ce a închis portiera după mine, am întins mâna spre oglinda retrovizoare, ca să-mi examinez fața. Cum era de așteptat, eram roșie ca un măr ionatan. Mi-am legănat capul repede într-o parte și-n cealaltă, făcându-mi vânt cu mâna ca să alung căldura care radia din el. După câteva secunde, s-a urcat și David în mașină.

— Asta n-a fost ceva prea potrivit, i-am reproșat eu. Mama ta n-ar fi de acord.

Zâmbetul lui s-a lățit, chiar dacă nu m-a privit nici măcar pentru o clipă.

— Dar mama nu e aici, nu-i așa?

— N-ar trebui să te joci așa, David. Nu e frumos, l-am certat, încruntându-mă.

— Ce te face să crezi că mă joc?

— Pentru că, legile tale, familia ta… viața ta? i-am enumerat pe degete cele trei motive.

S-a întors ca să mă privească. Îmi dădeam seama că, pentru prima oară, îi lipseau contraargumentele.

— Ei bine? am insistat.

— Aș prefera să schimbăm subiectul conversației, a mărturisit el, oftând. Dacă nu te superi.

Mi-am încrucișat brațele pe piept, strâmbându-mă, în timp ce străbăteam principala intersecție a orașului, cea dintre Ocean Boulevard și Arroyo Street. Eram îngrijorată.

Ce să fi adus schimbarea asta bruscă la el? Nyx probabil îi transmisese părerea mea: că e excepțional de arătos. Cine n-ar fi gândit așa? David își dădea seama de faptul că mă emoționam în preajma lui, și se folosea de chestia asta. Doar nu se gândea serios să se țină după mine! Sau da?

Parcarea școlii era pe jumătate goală. David și-a ales un loc la un spațiu distanță de Mustangul roșu al lui Billy. Land Roverul fraților lui fusese parcat pe rândul din față, vizavi de aleea care intra în școală.

— Stai, i-am zis lui David, apucându-l de braț înainte ca el să coboare din mașină. Dacă întreabă cineva, ne-am cunoscut la bibliotecă.

— Corect, a aprobat, întorcându-se din nou ca să coboare.

— Stai, l-am oprit eu, a doua oară. De unde să le spun prietenilor mei că ești?

— De ce nu lași explicațiile pe seama mea? a replicat, făcându-mi cu ochiul și coborând din automobil.

Șoaptele și privirile stăruitoare ale elevilor de pe băncile din cărămidă ne-au urmărit, pe mine și pe David, în timp ce ne îndreptam spre intrarea în școală. Cu coada ochiului, le-am văzut pe fete rămânând cu gurile căscate în timp ce David trecea pe lângă ele. Mare păcat că nu aveam la mine batistuțe, să le împart ca să-și poată șterge balele de la gură.

Postura lui David a devenit mai rigidă în timp ce înaintam pe coridor. Probabil că avea emoții fiindcă începea școala, am presupus. Am trecut de colțul de unde începea să se vadă cantina, și i-am văzut pe Andy și pe Bill așteptându-mă. Ne-am făcut semne de la distanță.

— Salut, Isis! mi-a strigat Simon, unul dintre componenții echipei de fotbal american, când am trecut pe lângă el.

— Bună, Simon. Pe mai târziu, i-am răspuns, fluturând mâna spre el.

David m-a apucat de mână și s-a oprit din mers. Am încercat să mă eliberez, dar strânsoarea lui era mult prea puternică.

— David, mă doare, am zis, cu un glas rugător.

Și-a slăbit strânsoarea, dar tot nu mi-a dat drumul.

— Cine… a… fost? m-a întrebat.

Ținea dinții strânși și i se zărea furia în ochi.

— Un băiat de la mine din clasă. Dă-mi drumul!

Aproape că scânceam.

— Îți place de el?

Buzele lui alcătuiau o linie dreaptă, subțire.

— Nu e treaba ta, am replicat, străduindu-mă să-i desfac degetele de pe mâna mea.

Numai că el m-a prins și de mâna cealaltă. Renunțând la lupta pentru custodia asupra membrelor mele, mi-am ridicat spre el privirea întrebătoare. De ce se purta așa?

— David?

Vocea lui Eryx m-a făcut să tresar. Nările lui David au fremătat, în timp ce mi-a eliberat o mână.

— Bună, frate, a zis el, comportându-se de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ți-ai rezolvat cum trebuie toate problemele legate de înmatriculare?

— Da, a încuviințat Eryx. Acum, în timp ce vorbim, Galen așteaptă orarul.

Am remarcat că Andy și Bill ne studiau de la distanță. Deodată, Bill s-a ridicat și a tras-o de mână pe Andy, ca să vină după el.

— Vin prietenii mei, i-am prevenit pe Eryx și pe David. Lăsați-o mai moale cu discuțiile oficiale și comportați-vă ca niște adolescenții… *dacă* sunteți în stare.

I-am zâmbit lui Andy în timp ce se apropia. Eryx, Andy și Bill au tresărit când au văzut că eu și David ne țineam de mână. David părea încântat de atenția de care ne bucuram din partea tuturor.

— Bună, a zis Andy, luându-l pe Bill de braţ.

— Bună, am răspuns, încercând să-mi retrag mâna dintr-a lui David. Oameni buni, vi-i prezint pe David, şi pe fratele lui, Eryx; iar tipul care tocmai iese din secretariat, am adăugat, folosindu-mă de mâna liberă ca să arăt, e celălalt frate al lor, Galen.

Bill şi Andy au întors capetele ca să-l vadă pe Galen cum înainta ţanţoş spre noi. Cât timp le-a fost atenţia distrasă, i-am tras un cot lui David, într-o tentativă de a-mi extrage mâna, însă lovitura nu părea să-l fi afectat.

— Bună, s-a repezit David, luându-i-o înainte lui Eryx în schimbul de amabilităţi cu Andy şi Bill.

— Salutare, s-a luat şi Eryx după el.

Galen s-a oprit lângă Eryx, încrucişându-şi braţele, ducând apoi o mână la gură. Privirea lui a descris un triunghi, circulând de la mine la David şi la mâinile noastre unite.

— Galen, i-a explicat Eryx, punând o mână pe umărul fratelui său geamăn, ei sunt Andy şi Bill. Sunt prietenii lui Isis.

— Bill? a zis Galen, întinzând braţul.

Bill i-a strâns mâna băieţeşte.

— Ce ’aci, Galen? a răspuns Bill, trecându-şi un braţ pe după Andy. Ea e fata mea, Andy, a prezentat-o, şi aproape că puteai să auzi accentul de pe „fata mea” când a rostit cuvintele.

În codul masculilor, Bill îi dădea de înţeles că Andy nu e disponibilă. Probabil că se simţise ameninţat de apariţia fraţilor Chios.

— Îmi face plăcere să te cunosc, Andy, a zis Galen, pricepând aluzia, drept dovadă că nu s-a mai obosit nici măcar să-şi ridice mâna.

— Bună! i-a răspuns Andy, entuziastă. Ce-ar fi să mergem toţi la masa noastră? a propus, trăgându-l de braţ pe Bill.

I-am lăsat pe Bill şi Andy s-o ia înainte spre masa noastră, urmându-i la o distanţă suficientă cât să nu ne poată auzi.

— Dă-mi drumul, i-am cerut lui David, printre dinţi.

— De ce? s-a mirat el, părând ofensat. Ieri nu te-ai opus. De ce ar fi astăzi altfel?

— Ai probleme, i-am răspuns, pe un ton disprețuitor.

Galen a chicotit în spatele nostru.

— Asta face parte din planul tău, frăţioare?

— Ține-ți gura, s-a răstit David la el. Apoi a aruncat o privire spre mâinile noastre înlănțuite și, fără tragere de inimă, mi-a dat drumul. Iartă-mă pentru că m-am purtat așa, Isis. Nu ai idee cât de dificil și de neobișnuit este totul pentru mine, a încercat el să se scuze.

— Chiar nu mă interesează, am replicat, într-o șoaptă furioasă.

— Isis, te rog…, a insistat David, ridicând glasul.

— Șșt…, a intervenit Eryx, atrăgându-i atenția lui David, cu degetul la buze, că trebuie să vorbească mai încet, fiindcă ne apropiam de Andy și Bill.

Toată masa majoretelor a căscat gura imediat la noii băieţi, urmărindu-i cum se deplasează, total stăpâni pe ei, printre mese. Eu m-am așezat lângă Andy, la o masă dreptunghiulară. David s-a postat între cei doi gemeni, de cealaltă parte a mesei, vizavi de mine. Pe față i se citea indispoziția.

Andy și Bill s-au grăbit să-i ia la întrebări pe băieţi. Eryx a dat cea mai mare parte a răspunsurilor, fiindcă Galen părea prea intrigat de schimbul de priviri dintre mine și David.

Știam că Andy murea de curiozitate să afle care-i treaba între mine și David. Mă tot izbea cu piciorul pe sub masă, ori de câte ori observa că eu și David ne încruntam unul la celălalt.

Pe parcursul discuției, Eryx le-a spus lui Andy și lui Bill că locuiseră în Grecia în ultimii doi ani și că făcuseră școala cu profesori particulari. Le-a zis că au fost entuziasmați când tatăl lor i-a anunțat că urmează să se mute în S.U.A., fiindcă trecuse foarte mult timp de când nu mai ajunseseră pe aici în vizită, și de când mai fuseseră înscriși la o școală publică.

— Dar de ce nu v-ați dus să stați într-un oraș mare? De ce în Los Fresnos? Orașul e practic invizibil, atât e de mic, i-a întrebat Andy pe cei trei frați, în timp ce-mi oferea o bucată din croasantul ei.

Am ridicat mâna, refuzând tratația, și am ascultat răspunsul.

— Preferăm zonele liniștite și lipsite de agitație, a explicat Galen. Ceea ce găsim din plin aici.

Fusese sarcastic, însă Andy și Bill nu observaseră.

În sfârșit, pe fața lui David a apărut o altă expresie: de jenă și de căință. O vreme, a părut adâncit în gânduri, privindu-mă fără să mă vadă. La un moment dat, s-a ridicat de pe scaun. Mi-am dat seama că voia să vină spre mine. M-am ridicat și eu imediat și am tras-o pe Andy de pe scaunul ei.

— Revenim imediat. Mergem la toaletă, m-am scuzat față de băieți.

Andy s-a îndepărtat în grabă de masă. Când am ajuns cam pe la jumătatea drumului spre toalete, m-a întrebat:

— Care-i faza cu tine și cu băiatul cel nou? Sunteți deja împreună? Abia l-ai cunoscut de două zile!

— Nu suntem împreună, i-am corectat eu presupunerea, în timp ce deschideam ușa spre spălător. Suntem doar prieteni.

— Prieteni care se țin de mână și se privesc în ochi așa cum te privește el? a replicat Andy, ridicând o sprânceană și punându-și mâinile în șolduri. Mda, sigur!

— Andy, nu e nimic. Zău. Am petrecut doar ceva timp împreună în week-end și atât. O distracție nevinovată, prietenească.

În timp ce vorbeam, mi-am aranjat părul, privindu-mă în oglindă.

— Duminică dimineață am luat micul dejun în oraș, iar pe urmă mama lui m-a invitat după-amiază la ceai.

— I-ai cunoscut părinții la ceai? m-a întrebat Andy, rămânând cu gura căscată.

— Numai pe mamă. Tatăl e plecat din oraș, sau cam așa ceva, am răspuns, pe un ton indiferent, ridicând din umeri.

— Isis, te-a prezentat mamei lui! Fată, tu ori ești — și te rog să nu mă înțelegi greșit — ori ești oarbă, ori ești proastă! Băiatul e mort după tine. Și, dacă nu te superi c-o spun — să nu-i zici lui Bill c-am spus asta — e super. Ce mai aștepți?

— Chiar nu e genul meu, am replicat, având grijă să nu-mi mușc limba, de teama unei hemoragii abundente.

— Azi ți-ai pus cumva lentilele de contact? Cum adică, nu e genul tău? Tipii ăștia trei sunt genul oricărei fete! Tu nu i-ai *văzut*? m-a luat la rost

Andy, agitându-și brațele în timp ce vorbea. Să nu-i spui lui Bill nici asta, m-a avertizat, ridicând un deget și punându-și o mână în șold.

— Hai să ne întoarcem, i-am propus, oftând. Oricum, e aproape timpul să mergem la ore.

Când am ieșit din toaleta fetelor, am descoperit că Jean Murphy vorbea cu Galen. Marie Shannon, celălalt căpitan al echipei de majorete, o însoțea. Galen părea sâcâit. Își tot trecea mâna prin păr și-și încrucișa brațele cu o expresie de dezinteres. Nu puteam să i-o iau în nume de rău. Vocea pițigăiată a lui Jean e renumită. Eryx și Bill erau adânciți în conversație, ignorându-le pe majorete, în timp ce David ne privea peste umăr, stând pe marginea scaunului. Mă aștepta.

— Așadar, Grecia, hm? a chicotit Jean, asurzindu-ne cu tonul ei pițigăiat, chiar în momentul în care am ajuns noi la băieți.

În timp ce vorbea, picioarele ei lungi, perfecte, tresăltau un pic.

— Da, a răspuns Galen, și i-am auzit dinții scrâșnind. Jean, pot să te întreb ceva?

— Sigur, orice, s-a grăbit să zică Jean, zâmbind cu dinții ei de un alb strălucitor, ca perlele, smucindu-și capul și făcând să-i fluture părul negru și vălurit.

Habar n-avea că flirta degeaba.

— Oare ai putea să fii, te rog, atât de amabilă și să ne lași, acum? a zis Galen, și și-a legănat mâna spre masa ei.

Cei din familia Chios erau foarte direcți, după cum descopeream.

Jean a strâmbat din nas și s-a întors spre Eryx.

— Eric, tu ce limbi vorbești?

— Numele meu e Eryx. E, R, Y, X, i-a zis el pe litere.

— Tocmai mă pregăteam să te întreb despre asta, i s-a adresat Bill lui Eryx, întrerupând-o pe Jean din tentativa de flirt nepermis cu zeii.

— Da, este un nume special, nu-i așa? i-a replicat Eryx, nesocotind întrebarea lui Jean.

— Eryx? a repetat Jean, părând iritată că nu e luată în seamă.

— Da, te rog, scuză-mă, Jean. Vorbesc greaca, italiana, franceza, spaniola, latina și câteva alte dialecte, i-a răspuns Eryx.

Galen l-a împuns de trei ori în umăr pe Eryx.

— Frate, dacă le dai pisicilor de mâncare, ele se întorc mereu. Te rog. Te implor. Încetează.

Bill și Andy au izbucnit în râs. Mi-am mușcat buza de jos ca să-mi stăpânesc zâmbetul provocat de remarca necioplită, dar amuzantă a lui Galen. Jean și Marie au făcut stânga-mprejur și au plecat.

David continua să mă fixeze cu privirea, nedând atenție conversației în plină desfășurare dintre băieți. Deodată, s-a ridicat de pe scaun și a venit spre mine.

— Pot să vorbesc cu tine între patru ochi? m-a întrebat, implorându-mă din priviri.

M-am uitat urât la el, păstrând tăcerea. Speram să fie îndeajuns de inteligent ca să-mi interpreteze tăcerea ca pe un „nu”.

— Te rog, a insistat el.

— Bine, am răspuns, rece.

Mi-am dat seama că n-avea de gând să renunțe dacă nu schimbam câteva vorbe cu el.

M-am mutat cu câteva locuri mai încolo, la capătul mesei. Andy a făcut ochii mari și și-a întors capul în direcția opusă, prefăcându-se că nu ne acordă atenție.

David a început să vorbească în șoaptă.

— Isis, eu nu sunt genul care să se dea astfel în spectacol. Te rog să primești sincerele mele scuze, din moment ce nu am ce altceva să-ți ofer.

— Scuzele sunt acceptate, am răspuns, ridicându-mă. Asta-i tot?

— Nu, a zis, îndepărtându-mi o șuviță de păr care-mi căzuse peste față. Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Am tresărit, ferindu-mă de atingerea lui, și mi-am încrucișat brațele pe piept.

— Hai, spune-mi ce ai de spus.

David a inspirat adânc.

— Isis, sunt invidios pe orice bărbat care se uită la tine. Le-aș scoate ochii tuturor.

3 Tartine preparate cu felii de pâine, de obicei fără coajă, prăjite în unt, și mezeluri sau legume (n. tr.).

Capitolul 5

David nu arăta ca un om care glumește. Am aruncat o privire peste umăr, ca să văd dacă nu cumva ceilalţi ne urmăresc. Îl știam capabil, nu doar să scoată ochi, ci și să smulgă membre. Nyx avusese dreptate în legătură cu David. Asta era o explozie de gelozie nestăpânită.

— Invidios? am zis, refuzând să-l cred și așezându-mă.

— Incontrolabil, a declarat, încruntându-se.

I-am examinat chipul perfect, fără cusur. Zăbovea cu privirea asupra mea, așteptând un răspuns. Rămăsesem fără grai, din cauza șocului. Exista o anume parte din mine care se simțea flatată și, într-adevăr, încântată să-l vadă atât de îndrăgostit. Dar mai era și partea mea rațională, care știa că nu era bine să-i dau nici lui, dar nici mie, false speranțe legate de ceva cu neputință de conceput.

— Cred că ești derutat, i-am zis, fixând cu privirea tăblia mesei în timp ce vorbeam.

David mi-a ridicat capul, împingându-mi bărbia în sus cu vârful degetului.

— Nu, a răspuns, privindu-mă pe sub genele lui negre.

— Hei, David…, l-a strigat Bill, din celălalt capăt al mesei. Ce oră ai?

David a oftat, deranjat de subita întrerupere. Și-a scos din buzunarul de la spate al pantalonilor o bucată de hârtie împăturită și a început s-o examineze.

— Literatură engleză, avansaţi, a răspuns cu voce tare, acoperind toate celelalte glasuri din cantină. Aici de ce sunt numai patru materii? a întrebat

apoi, nedumerit.

— Așa e sistemul, în școala noastră. Patru materii într-un semestru, după care alte patru, în al doilea, i-am explicat. Tu ce materii ai?

Mi-a întins orarul lui, ca să văd singură. Prima și ultima oră coincideau cu ale mele.

— Avem două cursuri împreună: primul și al patrulea, i-am zis, trăgând adânc aer în piept și știind că va trebui să găsesc o cale de a păstra distanța față de el.

Am remarcat că buzele i se arcuiau de încântare.

— Ai toate cursurile pentru avansați la fel ca mine. Ar fi trebuit să-ți iei și ore la sala de studiu. Cu astea, o să te trezești cu teme și proiecte până-n gât, i-am atras atenția, înapoindu-i hârtia.

— Mă îndoiesc, a replicat el, arogant, împăturind cu grijă foaia și îndesând-o la loc în buzunar. Și acum, după cum spuneam…

— Of, David, termină! am exclamat, oprindu-i tentativa de a relua subiectul. Abia m-ai cunoscut. Abia dacă ne cunoaștem unul pe celălalt. Ceea ce crezi tu nu poate exista. E de neconceput.

— Și dacă există o cale? Atunci, m-ai accepta? a zis, scrutându-mi chipul în așteptarea răspunsului.

— Dar nu există, și eu nu sunt interesată, așa că poți foarte bine să uiți de toate ipotezele.

— Înțeleg, a zis el, mușcându-și buza și lovind de câteva ori ușor cu pumnul în masă, ca într-o tentativă de a-și stăpâni trăirile.

În câteva clipe, s-a întunecat la față.

M-am simțit oribil, pentru că fusesem atât de rece cu el, însă nu puteam permite să ne alegem cu inimile zdrobite. Ce nu se putea, nu se putea, și gata! N-avea niciun rost să-i cânt în strună, când Nyx pusese punctul pe i cu mine pe tema asta. Eu trebuia să fiu cea puternică, după cum spusese ea.

— Ar fi cazul să mergem la oră, am zis, ridicându-mă, incapabilă să-l privesc în față.

David a ridicat din umeri, cu indiferență; îl necăjiseră vorbele mele, eram convinsă. Își ținea buzele strânse, și privirea lui parcă mă ardea, străpungându-mă.

M-am întors ca să-i fac semn lui Andy că mă duc în clasa unde aveam prima oră. A adunat repede lucrurile pentru amândouă, l-a sărutat ușor pe Bill și s-a grăbit după mine și David.

— Îmi dați voie? a zis David, oferindu-se să ne ia el genţile.

— Absolut, i-a răspuns Andy, zâmbind.

David a pornit primul spre ieşirea din zona cantinei, iar eu m-am întrebat cam cât de adânci puteau să fie rănile pe care i le provocasem.

Andy a întors discret capul și mi-a zis, pe un ton foarte scăzut:

— Nu e ca Gabriel, îți spus eu.

— Care Gabriel? m-am mirat, prinsă pe picior greșit de remarca lui Andy.

— Gabriel Betancourt… fostul tău iubit? a replicat Andy, chicotind. Cel de care e evident că ai uitat…, a adăugat, înghiontindu-mă.

— A! Da, am murmurat.

Nu uitasem cu totul de Gabriel. Încă mă trezeam uneori dorindu-mi ca el să nu fi absolvit liceul și să nu fi plecat departe. Îmi era dor de el. Cu atât mai mult când îi vedeam pe Andy și Bill împreună. Gabriel și alți trei colegi din clasa noastră absolviseră la jumătatea anului, reducând grupul nostru, după vacanța de Crăciun, de la șapte la trei membri; Patrick, Krystle, Sheila… toți plecaseră. Ceea ce făcea ca plecarea lui Gabriel să fie și mai greu de suportat. Și totuși, îi aveam pe Andy și pe Bill: prieteni minunați.

Mi-am rezemat bărbia în palmă și i-am urmărit cu privirea pe David și pe doamna Lopez, profesoara noastră de literatură engleză, cum discutau despre locul lui. Andy, care se așezase în stânga mea, a dat dovadă de suficientă curtoazie încât să arate că banca din dreapta mea e goală… de parcă aș mai fi avut nevoie să mă simt și mai stânjenită de prezența lui David decât eram deja!

— Ooo, mersi, am replicat, sarcastică.

— N-ai pen’ ce, mi-a răspuns, fără să-mi sesizeze ironia.

Buzele lui David s-au arcuit într-un zâmbet satisfăcut când s-a așezat lângă mine. Și-a aplecat pupitrul în față.

— Nu voi avea odihnă până când nu-ți voi cuceri inima, mi-a șoptit, cu gura în părul meu. Este atât o promisiune, cât și o amenințare, a adăugat, și i-am simțit căldura răsuflării pe obraz în timp ce vorbea.

Mi-am înclinat ușor capul, ca să mă poată auzi.

— Ți-am spus, nu sunt interesată.

— Crede-mă… ești, a replicat, atingându-mi în treacăt obrazul cu buzele lui palide și aducând pupitrul în poziția inițială.

Îmbujorată și cu fruntea încrețită, m-am întors spre el, privindu-l chiorâș.

— Hmhm, și-a dres glasul Andy, ca să ne atenționeze că doamna Lopez ne privea.

Mi-am deschis caietul și am început să mâzgălesc în el, ca să-i distrag atenția profesoarei. Nu voiam să intru în vreo încurcătură de față cu toată clasa, pentru o etalare publică de afecțiune. Mi-am încrucișat degetele, sperând ca ea să nu fi observat. Abia după ce au trecut vreo două minute, fără ca profesoara să ne strige numele, m-am simțit ușurată. Am oftat și am început să iau notițe cu adevărat, de îndată ce am reușit să mă concentrez din nou la oră.

După ce profesoara a terminat de predat, Jean Murphy și alte două majorete au început să-și dea ochii peste cap în jurul lui David. Jean a inițiat o discuție cu el, având ca urmare încrucișarea ostentativă a superbelor ei picioare lungi și hohote asurzitoare. S-a găsit să-i ceară un creion tocmai lui Andy, din toată lumea prezentă acolo, și s-a întins să-l ia din mâna ei tocmai prin fața lui David: total inutil, dacă mi-e permis să adaug.

Brățara cu amuletă a lui Jean s-a agățat de părul meu când și-a retras mâna cu creionul, smulgându-mi vreo douăzeci de fire din scalp. Nici măcar nu s-a deranjat să-și ceară scuze. David s-a oferit să o ajute. Cârlionții mei s-au făcut praf și aveam noduri în păr.

În momentul acela, Jean era ca un aluat în mâinile lui David. În timp ce eu, în fine, haideți să zicem că eram doar supărată, ca să folosesc un eufemism.

Andy și David s-au ocupat cu rândul să-mi descurce nodurile, după care mi-am prins părul la spate în coadă, reușind să ascund firele încâlcite.

M-am uitat urât la Jean până la sfârșitul orei, în timp ce ea continua să-l bată la cap pe David.

Am ieșit din clasă tropăind cu furie.

— Arăți fermecător, mi-a zis David, străduindu-se să-mi aline supărarea.

— Da, nu-ți stă deloc rău, l-a aprobat Andy.

Jean a venit fuga după David pe coridor. L-a luat de braț și i-a strecurat o bucățică de hârtie împăturită. Nu m-am mai sinchisit să-l aștept.

— Mă conduci la oră? am auzit-o pe Jean vorbind pițigăiat, în timp ce mă îndepărtam.

Andy a fost nevoită să facă eforturi ca să țină pasul cu mine.

— Doamne, Isis, doar nu s-a sfârșit lumea dacă ți-a deranjat părul! Îți spun eu că-ți stă bine. Doar nu te-aș minți!

— Știu, i-am răspuns, dar încă nu-mi trecuse furia.

— Potolește-te, mi-a zis ea, cuprinzându-mă cu un braț. N-o lăsa să-ți strice ziua. Ești frumoasă.

Am auzit că mă strigă cineva pe nume, din depărtare. M-am oprit și am întors capul, ca să văd cine era. Era David, care se grăbea să ne prindă din urmă. M-am întors și am continuat să merg cu pași iuți… iar Andy s-a luptat mai departe să se țină după mine.

— Ești supărată pe el? m-a întrebat Andy, văzând că nu voiam să-l aștept.

— Nu, am răspuns, pe un ton defensiv. De ce-aș fi supărată pe el?

— Din cauza lui Jean.

M-am oprit brusc și mi-am ridicat degetul arătător.

— Ia stai puțin…, am început. Tu insinuezi că aș fi geloasă?

— E clar că așa te comporți, a ripostat Andy, punându-și o mână în șold.

— Ptiu! am pufnit, dându-mi ochii peste cap. Zici tu!

Între timp, David a reușit, în fine, să-și facă loc prin înghesuială, până la noi. Gropițele îi accentuau satisfacția de pe chip. Presupun că și eu aș fi fost bucuroasă în locul lui, dacă lidera echipei de majorete tocmai mi-ar fi

dat numărul de telefon. Ce altceva ar fi putut să se găsească pe bucățica aia de hârtie?

— Unde ai următoarea oră? l-a întrebat Andy pe David.

— Vizavi de mine, i-am luat-o eu înainte cu răspunsul.

Bill a așteptat-o pe Andy lângă una dintre scări, ca de obicei, ca s-o conducă până la clasa în care avea oră. Eu și David ne-am continuat împreună drumul spre clasele noastre. Nu mai eram așa de iritat, dar m-am aprins degrabă când am văzut-o pe Jean la ușa clasei spre care se îndrepta David. Nenumărate cuvinte necuviincioase mi-au venit în minte în timp ce-o examinam pe Jean cu o privire dispreţuitoare. Mi-am făcut de lucru cu părul, asigurându-mă că partea care semăna cu un cuib de pasăre rămăsese camuflată.

David m-a condus până la ușa clasei mele. Mesele de laborator erau deja ocupate, semn că avea să se audă cât de curând soneria pentru întârziaţi. Simon, coechipierul meu de laborator, avea cartea deschisă în față, pregătită pentru începerea orei.

— Pot să te însoțesc în pauza de prânz? m-a întrebat David, intrând după mine în clasă. Altfel, aș fi obligat s-o însoțesc pe prietena ta, Jean… Deus să aibă milă de mine, a exclamat, dându-și ochii peste cap până i s-au ascuns în spatele pleoapelor.

M-am dus până la masa mea și mi-am lăsat geanta jos. David s-a strâmbat când a văzut cu cine făceam echipă.

— Sigur, am zis, zâmbind ca răspuns la privirea lui dezaprobatoare.

— Atunci, ne vedem după oră, mi-a zis, și m-a luat prin surprindere, apucându-mi mâna și sărutând-o.

Detestam senzațiile pe care le declanșa în mine. L-am privit, în timp ce el continua să mă țină de degetul mic.

O bubuitură m-a trezit la realitate. Mi-am retras mâna dintr-a lui David. Am privit peste umăr, să văd ce anume provocase zgomotul acela puternic.

— Scuze, a zis Simon, rânjind spre David în timp ce-și culegea cartea de pe podea.

David și-a răsfrânt un colț al buzei de sus, privindu-l cu dispreț pe Simon, care, fără să-i acorde atenție, mi-a scos scăunelul de sub masa de laborator exact în timp ce se auzea soneria pentru întârziați, și l-a bătut ușor cu palma, dându-mi de înțeles că trebuie să mă așez. David și-a încleștat fălcile.

— Întârzii, i-am atras atenția.

— Sunt nou. Am un alibi, mi-a răspuns David, aruncând o nouă privire furioasă lui Simon. Mă scuzi acum, mi-a mai zis, făcându-mi cu ochiul și ieșind grăbit din clasă, tocmai când intra domnul Ybarra, profesorul de fiziologie.

Simon a înălțat din sprâncene, strângând din buze.

— Așadar, tipul cel nou a pornit deja la vânătoare, hm?

Am ridicat din umeri, evitând subiectul, și mi-am căutat cartea prin ghiozdan.

— Am auzit că ieși la întâlniri, a continuat Simon. Nu neapărat cu el, în general.

— Nț, am răspuns, răsfoindu-mi caietul cu spirală și evitându-i privirea.

Știam deja unde voia să ajungă.

— Hmm, a mormăit Simon, oftând. Ăăă… voiam să te întreb…

S-a întrerupt, bătând nervos cu creionul în carte.

— …dacă n-ai vrea să ieșim, la un moment dat? Nu ca un cuplu sau altceva… ca prieteni.

„Ca prieteni”? Mda, sigur. Simon mă invitase să ies cu el imediat după ce aflase că o rupsesem cu Gabriel. Nu mă prostea el cu poveștile astea despre prietenie.

— Hm… o să te rog să mai aștepți. Nu prea ies zilele astea. Am ceva proiecte la care lucrez, am zis, încercând să-l duc cu zăhărelul.

— A, bine, a încuviințat Simon. Păi, te mai gândești.

— Sigur, am răspuns, forțându-mă să zâmbesc.

Domnul Ybarra a început ora cu o prelegere fundamentată pe un articol referitor la cercetările asupra celulei stem. I-am ascultat în tăcere pe colegii mei de clasă cum discutau pe acest subiect. Vocile lor s-au pierdut treptat în

fundal, în timp ce mă gândeam la David și la tenacitatea de care dădea dovadă în relația cu mine. L-am văzut, în minte, cu aripile larg desfăcute, cu pielea lui aurie, așa cum îl cunoscusem în visele mele… Atunci, îngrozită; acum, derutată.

*

După oră, ieșind pe coridor, am remarcat că David și Jean păreau să se înțeleagă destul de bine. Nu că m-ar fi deranjat… *prea tare*. Jean era topită după David, și eu n-aveam nervi s-o privesc. Din cauza ei, mi-a dispărut și pofta de mâncare. M-am dus la toaletă, ca să mai arunc o privire la dezastrul din părul meu. Andy avusese dreptate: nu arăta chiar atât de rău. L-am mai aranjat un pic și am fost mulțumită. Mi-am mai dat cu un pic de luciu pe buze și m-am îndreptat încet spre cantină.

Nou-alcătuitul grup era deja prezent la masa noastră când am ajuns eu. Mai erau și alte persoane acolo: toate fete, printre care și Jean. O farfurie în plus era așezată lângă David. M-am întrebat dacă o fi a vreunuia dintre gemeni, sau poate a lui Jean.

Andy mi-a făcut un semn discret spre farfurie. „E a ta”, a spus prietena mea pe mutește, arătându-mi din ochi că David fusese răspunzător de aducerea ei la masă. Am pornit spre David, simțind un pic de entuziasm la gândul că se gândise să-mi ia și mie mâncare.

Când mai aveam doi pași până la masă, David și-a arcuit buzele spre mine. Tocmai atunci, Jean a împins farfuria de lângă David și s-a așezat pe locul care-mi era rezervat. David și-a țuguiat buzele, dezaprobând gestul ei. Am tras aer adânc în piept și m-am așezat de cealaltă parte a mesei, lângă Andy. David mi-a adresat o privire îmbufnată, la care i-am răspuns cu o ridicare nepăsătoare din umeri. Nu voiam ca Jean să observe nici cea mai mică fărâmă de iritare la mine. Asta nu i-ar fi provocat decât o plăcere în plus.

— Scuză-mă, a zis David, luând tăvile cu mâncare și lăsând-o pe Jean singură și amărâtă.

Apoi, s-a mutat pe partea mea de masă și mi-a așezat farfuria în față.

— Ți-e foame? m-a întrebat.

— Un pic, am răspuns, zâmbind cu superioritate în timp ce, cu coada ochiului, o priveam pe Jean cum fluiera a pagubă.

Normal că mișcarea lui David n-a rămas neobservată de Galen, care-l urmărea cu ochi de uliu. Râsetele lui zgomotoase au acoperit zarva de la masă. Apoi, l-am văzut cum își duce mâna la un colț al gurii, semnalându-i întâmplarea și lui Bill. Bill a aruncat o privire spre Jean, ale cărei încercări disperate de a părea neafectată erau destul de jalnice. Atunci, Bill a început să râdă, iar Jean a ales să se fandosească pe lângă Eryx, tratând cu indiferență hohotele băieților.

Mi-am îndreptat atenția spre David și abia atunci mi-am dat seama că mă ținea de mână

— Mai ești supărată pe mine? m-a întrebat, și degetele i s-au strâns peste ale mele.

— Nu, am răspuns, încercând să-mi trag mâna din a lui.

Dar, fiind mai rapid decât mine, și-a menținut strânsoarea.

— Serios? a insistat, vrând să fie sigur.

— Serios, am zis, oferindu-i un zâmbet prefăcut.

David mi-a eliberat mâna și i-am citit clar în ochi ușurarea. Apoi, și-a lăsat privirea peste tăvile noastre și a strâmbat din nas.

— Suntem cumva pedepsiți? a glumit el.

— Nu e chiar atât de rău, am răspuns, hlizindu-mă.

— Nici animalele de la fermă n-ar mânca așa ceva, a comentat el, împingând deoparte tava cu biftecul de Salisbury, oprind numai mărul.

Mi-a trebuit ceva curaj, dar tot mi-am tăiat o bucată de carne și am vârât-o în gură. Era dezgustătoare. Am icnit. Probabil că era un spectacol demn de urmărit. Am luat un șervețel și am scuipat în el bucata de carne.

— Presupun că am avut dreptate, nu? m-a tachinat David, oferindu-mi mărul lui.

— Eu, de obicei, iau o salată, i-am mărturisit.

David întârziase la Administrație și Economie: ultima oră a zilei. Stătea lângă Eryx, de cealaltă parte a sălii, de unde îmi arunca periodic priviri. M-

a surprins de câteva ori privindu-l, la rândul meu, pe furiș. Putea să fie el mărul interzis, dar, așa cum am mai spus, nu eram oarbă.

A rupt o bucată din foaia de hârtie pe care lua notițe și a scris ceva. Pe urmă, și-a apăsat buzele pe bilețel și l-a împăturit. I l-a înmânat băiatului de lângă el, ca să-l dea din mână în mână, până la mine.

Numele meu era scris pe partea exterioară a hârtiei împăturite. Am desfăcut biletul, având grijă să nu mă vadă profesorul. Amprenta unei perechi de buze aurii s-a dezintegrat lent într-o pulbere sclipitoare, lunecând peste pupitrul meu și lăsând doar vagi urme scânteietoare pe hârtie. Pe bilet scria:

Un sărut, cam așa,
Pe-ale tale buze divin ar arăta.

Un val copleșitor de entuziasm mi-a străbătut corpul. Mi-am simțit obrajii și urechile arzând din cauza sângelui care circula prin ele. Mi-am lăsat capul în jos, intimidată, și am strâns din buze, ca să-mi stăpânesc zâmbetul. L-am privit pe furiș pe David, printr-o șuviță de păr. I-am zărit un colț al gurii ridicându-se. Era satisfăcut, binedispus.

Am ascuns biletul printre filele caietului meu și am contemplat pulberea aurie care pâlpâia pe bancă. Mi-am plimbat degetul peste ea, într-o mișcare circulară, încercându-i consistența între degetul mare și cel arătător. Mătăsoasă.

Mă tenta s-o adulmec, dar știam că David — ca și, probabil, Eryx — va remarca interacțiunea mea cu substanța. Mi-am apăsat încheietura mâinii pe pulberea aurie când i-am văzut preocupați să-și noteze tema pentru acasă. Mi-am trecut degetele prin breton și mi-am adulmecat încheietura. Mirosea a David: lemnos și picant, zgândărindu-mi simțurile.

Încercând să acopere zgomotul ultimei sonerii din acea zi, profesorul ne-a amintit să votăm pentru candidaturile la festivalul Miss Primăvara.

— Pfff, am pufnit eu.

N-aveam de gând să votez pentru niciuna dintre candidate. Știam că activiștii din organizația elevilor se vor îngriji de asta și pentru mine. Cele două favorite erau deja destul de evidente. Una era Jean Murphy, celebra

conducătoare a echipei majoretelor, cealaltă fiind Sandy Gonzalez, președinta organizației elevilor. Nu că aș fi avut ceva împotriva lui Sandy. În realitate, chiar îmi plăcea de ea. Doar că nu mă dau în vânt după chestiile astea cu concursurile de tipul „Miss Popularitate”. Cât despre Jean, mă rog, prefer să nu comentez.

Eryx și David mă încadrau pe coridor, după ore. Probabil că păream și mai micuță decât sunt între ei.

— Pot să mă ofer să te conduc până acasă? m-a întrebat David, în timp ce ne apropiam de capătul coridorului, unde aștepta Galen, rezemat de perete, cu brațele încrucișate și o expresie de indiferență pe chip.

— De obicei mă duc Andy și Bill, i-am răspuns, urmărind reacția lui Eryx.

Părea să nu-l preocupe propunerea pe care mi-o făcuse David.

— N-ai vrea să faci o excepție? a propus David, pe un ton afectat.

Eryx, într-o tentativă de a ne oferi un pic de intimitate, i-a tras lui David două palme hotărâte pe spate și a virat repede pe lângă noi, în direcția lui Galen.

— Păi… ăăă…, am bâiguit, clătinând din cap.

— Te rog? a insistat el.

— Îmi pare rău, am zis, forțându-mă să abordez înfățișarea cuiva care-și cere scuze. Probabil că mă așteaptă deja. Trebuie să mă duc.

David s-a oprit și m-a prins de braț, obligându-mă să mă opresc și eu. Când a văzut mișcarea, Galen a făcut câțiva pași spre noi, dar Eryx l-a interceptat din mers, punându-i o mână pe umăr. Am stat să privim, eu și David, cum se îndepărtează pe coridorul aglomerat, trecând de secretariat, spre ieșire. Galen ne-a mai aruncat o privire peste umăr, cu o expresie dezaprobatoare la adresa lui David.

— Nu plec nicăieri, am zis, așa că poți să-mi dai drumul acum.

David mi-a eliberat brațul.

— Nu văd ce rău aș face conducându-te acasă.

— Te rog să n-o iei ca pe ceva personal. Doar că sunt obișnuită să merg cu prietenii mei. Asta-i tot.

— La fel cum ești obișnuită să vii pe jos la școală, nu? Și totuși, azi-dimineață ai acceptat să te duc, a replicat el, luându-mă prin surprindere.

Ei bine, era clar că scuza asta nu mergea la el, nu? Ar fi fost mult mai simplu dac-aș fi avut de-a face cu un tip normal. Atunci, n-aș mai fi fost nevoită să mă port așa, prefăcându-mă că n-am inimă. Nu era stilul meu.

Și-a coborât privirea spre mine, așteptându-mi răspunsul. Am suspinat și mi-am întors ochii în direcția secretariatului, sperând ca Andy să fie acolo, așteptându-mă. N-aveam eu norocul ăsta.

În schimb, am zărit-o pe Jean, care-l sorbea din ochi pe David și-l aștepta nerăbdătoare să treacă pe lângă ea. Era prea ostentativă. La vederea ei, am stat să mă mai gândesc la oferta lui David, ajungând la concluzia că un drum cu mașina lui până acasă nu era o chiar atât de mare tragedie.

— Isis? m-a întrebat el, împingându-mi bărbia cu vârful degetului, ca să-mi întorc privirea spre el.

— OK, am rostit, dintr-un impuls. Te las să mă conduci acasă… *doar azi*, am specificat, ridicându-mi degetul arătător.

David a zâmbit.

Am mers prin aglomerație, apropiindu-ne de zona în care stătea Jean la discuții cu alți tineri. Când a văzut-o că se pregătește să-l abordeze, David mi-a cuprins talia cu brațul. Jean s-a încruntat la mine și a articulat ceva în barbă. Am rânjit spre ea, drept răspuns.

I-am luat mâna lui David și am dat-o la o parte. N-a dat semne de împotrivire.

— Nu suntem în astfel de relații, i-am atras atenția. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai păstra distanța.

— Mi-ai refuza cererea, dacă ți-aș propune să te conduc în fiecare zi? s-a încăpățânat el să întrebe.

— Da, am răspuns, cu fermitate.

— De ce? m-a întrebat, necăjit.

— Pentru că.

— Este un răspuns ambiguu. Ar cam fi cazul să te abții de la comportamente copilărești și imature. Acestea nu sunt atitudini potrivite pentru tine.

Detestam să fiu calificată astfel. Teatrală, poate mai mergea. M-am oprit în prag, și sprâncenele mi-au coborât până la rădăcina nasului.

— Atunci, drum bun spre casă de unul singur, am replicat, țâfnoasă, împingând cu toată puterea ușa din sticlă. M-am repezit spre parcare, în timp ce David mă striga. A reușit destul de repede să mă ajungă și mi s-a pus în cale.

— Ce este? Ce am spus? s-a mirat el, nedându-și seama de ce mă purtam așa.

— Eu NU sunt copilăroasă, am zis, cu nările fremătând și simțind cum furia mă cuprinde.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, a promis David, cerându-și scuze. Te rog, reconsideră-ți hotărârea.

În timp ce mă străduiam să mă potolesc, i-am văzut pe Bill, Galen, Andy și Eryx strânși în jurul capotei automobilului lui David. Am pornit într-acolo, însă David a rămas pe loc.

— Păi, hai odată, i-am zis, cu un pic de tupeu. Tre’ să le zic că azi mă duci tu acasă.

— Am înțeles, dom’ general, a exclamat el, ridicând brațul și salutându-mă.

Abia atunci mi-am dat seama cât de necuviincioasă și de poruncitoare fusesem. Nu voiam ca impresia asta să-i rămână întipărită în minte, așa că am încercat degrabă s-o alung pe fata aceea și s-o aduc înapoi pe Isis cea drăguță: cea de care îmi plăcea.

— Nu mă mai face să râd. Sunt supărată pe tine, i-am zis, străduindu-mă să nu zâmbesc, în timp ce traversam parcarea spre noul meu grup.

— Frateee! a exclamat Bill, bătând palma cu David. Ce mașină tareee!

— Da. Un monstru, a răspuns David, mângâind cu mândrie bolidul pe o parte. Merge ca în vis.

— Și mașina cu care te tot lăudai, unde e? l-a întrebat Eryx pe Bill.

— O, nu, a exclamat Andy, dându-și ochii peste cap.

Bill a arătat spre Mustangul lui roșu, model ’67.

— Uite-o colo, a zis, pornind spre ea cu pași elastici. L-am urmat și noi. Motor recondiționat. Vopsea nouă. Interior original. Roți originale.

Arăta cu mâna, în timp ce enumera.

— Rage ca leul, gonește ca armăsarul, a declamat Bill, deschizând portiera și lăsându-l pe Galen să intre ca să examineze bolidul.

— Sunt *impresionat*, a anunțat Galen, admirând interiorul mașinii. Este în perfectă stare, a precizat, ieșind din Mustang. Ai gusturi bune.

— Excepționale, a plusat Eryx, care stătea cu brațele încrucișate și privea scena.

— Sper că asta nu se referă numai la mașini, a intervenit Andy, încolăcindu-se în jurul lui Bill.

— De asta nu se îndoiește nimeni, am zis, înghiontind-o pe Andy. Așa e? i-am întrebat pe frați. Nu mi-a răspuns niciunul. Aproape că auzeam greierii țârâind în spate. *Alo?* am insistat.

— Cu tot respectul, a zis Eryx, privindu-l pe Bill, ai gusturi mai bune la fete decât la mașini.

— Mersi, frate, a replicat Bill, trăgând-o pe Andy și mai aproape de el și zâmbind cu gura până la urechi la complimentul lui Eryx. E o adevărată păpușă!

Cât timp băieții erau ocupați să-și mângâie orgoliile, glorificându-și reciproc mașinile, am informat-o pe Andy că David urma să mă ducă acasă cu mașina. Mi-a dăruit un zâmbet enorm și mi-a zis:

— Nu e genul tău, ai?

— Hm, am mormăit, dându-mi ochii peste cap.

Ceva mai târziu, după mult tămbălău pe tema Land Roverului gemenilor, și-au luat toți la revedere și s-au suit în vehiculele aferente. Mi-am fluturat mâna spre Andy și Bill, în timp ce David se îndrepta spre ieșirea din parcare și-și ocupa locul în șirul mașinilor care așteptau să iasă din școală. Urletele claxoanelor și zbieretele sistemelor stereo erau fundalul obișnuit pentru ieșirea elevilor din curtea școlii.

Am tăcut amândoi pe parcursul drumului spre casa mea. David și-a făcut de lucru cu radioul, în timp ce eu priveam afară spre copiii care se întorceau pe jos acasă, prin arșiță.

Am admirat cerul cât timp am așteptat la rând ca să ieșim: era senin. Nici măcar un nor nu se vedea pe cerul de un albastru paradisiac.

Era o primăvară mai fierbinte ca de obicei pentru clima din sudul Texasului. Nu puteam decât să-mi imaginez ce temperaturi ne așteptau în vară. Sigur aveau să treacă de patruzeci de grade Celsius. Ne îndreptam spre o caniculă sufocantă. Partea bună era că vremea se anunța minunată pe plajă.

— Te-ai gândit la ce te-am rugat? m-a întrebat David, când a cotit pe strada mea.

— La ce să mă gândesc? m-am mirat, nereușind să-mi amintesc întrebarea.

S-a strâmbat.

— Îmi vei permite să te conduc de acasă la școală și înapoi?

— A, la asta…, am zis, întorcând capul spre casa mea când am văzut că trecem mai departe. Hei, dar asta nu era casa mea, pe lângă care tocmai am trecut? l-am întrebat.

— Da, sunt conștient de acest lucru, dar nu mi-ai răspuns încă la întrebare, a replicat, făcându-și gura pungă.

— De ce ești atât de insistent? Nu m-am exprimat suficient de clar?

— Cu certitudine, nu sunt la fel de tenace ca tine, iubire.

— O, dă-mi voie să te contrazic, am ripostat.

— Te implor să nu mă contrazici, a zis, ciocănindu-mi vârful nasului cu degetul.

L-am plesnit peste mână.

— Așa ești mereu, incorigibil?

— Da, a răspuns, cu un zâmbet viclean, cotind din nou și înaintând pe o altă stradă. Ei? a insistat, așteptând răspunsul.

Nu mă prea trăgea ața să-i răspund: nu pentru că n-aș fi vrut să mă ducă la școală și acasă cu mașina. Ideea de a-l vedea în fiecare dimineață la ușa casei mele îmi trezea fluturii din stomac. Ideea de a nu-l mai vedea deloc, dacă lucrurile aveau să iasă rău, de asta mă temeam eu.

Nu voiam să-i spun că, de fiecare dată când îl vedeam, simțeam un val de emoție, și de-asta nu puteam să accept să mă conducă. Cuvintele astea l-ar fi provocat să fie și mai insistent. Și nu puteam nici să-i povestesc despre

discuția cu Nyx. Și totuși, trebuia să găsesc o cale de a-l convinge de faptul că sentimentele lui erau iraționale și că trebuia să și le înăbușe.

Aș fi vrut să-i spun că și eu sunt vulnerabilă. Că nu sunt decât o ființă umană, cu slăbiciunile și cusururile ei, dar că nu sunt și neștiutoare în privința consecințelor pe care le-ar putea atrage astfel de imperfecțiuni ale muritorilor. De ce nu putea să înțeleagă?

S-a îndreptat spre un teren viran și acolo a oprit mașina.

— Ascultă, am zis. Nu pot…

M-am întrerupt ca să mă gândesc mai bine la ce să spun, neștiind sigur cum ar trebui să încep.

— Nu vreau ca tu să te lași condus de…

— Isis, oprește-te, m-a întrerupt el, ridicând mâna. Scutește-mă de încă o predică. Pentru asta îi am pe mama și pe frații mei. Nu sunt idiot. Știu ce fac și nu-ți cer decât să-mi acorzi prezumția de nevinovăție.

— David… Am oftat și mi-am întors capul într-o parte și-n cealaltă. Mama ta a anticipat că s-ar putea întâmpla așa ceva cu tine. Era foarte îngrijorată.

N-aveam de ales, trebuia să-i spun. Era mai bine.

— Și ce anume ți-a spus? m-a întrebat, mijind ochii spre mine.

A pornit motorul, a pus automobilul în mișcare, însă nu l-a îndreptat spre casa mea. În schimb, a cotit spre Ocean Boulevard, gonind pe străzile orașului.

— De ce nu mă duci acasă? l-am întrebat, când am trecut pe lângă locul de muncă al mamei.

Mașina ei era parcată în spatele clădirii, dar tot se vedea din stradă. Ea avea să fie acasă în mai puțin de o oră.

— Îi vom face o vizită mamei mele. Sunt anumite probleme de clarificat, și eu nu-i voi mai permite nimănui să se amestece în treburile mele. Subiectul acesta i l-am expus destul de limpede, mi-a răspuns, uitându-se înainte, la drum.

Specialitatea mea, să provoc discordie în familie. Grozav. Acum, Nyx avea să mă desconsidere pentru că fusesem gură spartă și-i spusesem lui David. Începeau să-mi transpire palmele.

— Părerea mea este că n-ar fi bine, David. Și cât o să dureze?

Fiindcă, pe lângă faptul că aveam să dau ochii cu Nyx, mă mai îngrijora și gândul că puteam să nu fiu acasă când ajungea mama.

La un lucru ținea Claire cu strictețe, ca eu să fiu acasă până la cină, ceea ce însemna cam la o oră și jumătate după ce-și termina ea ziua de lucru la tribunal. N-o ajutasem să pregătească masa și nici la altceva în gospodărie în ultimele două luni; lăsase să treacă de la ea, dată fiind insomnia. Dar venise vremea să-mi reiau responsabilitățile și obișnuita rutină a muncilor casnice. Planificasem să încep chiar din ziua aceea, însă David tocmai îmi schimbase socotelile.

— Nu mult, mi-a răspuns el, rămânând cu ochii la drum.

I-am trimis un SMS lui Claire, anunțând-o că mă duc cu David în vizită la el acasă, dar c-o să ajung la timp pentru cină. Mereu o anunțam pe unde sunt, dacă nu mă duceam direct acasă după școală. Ea avea oribilul năravde a-și închipui că mi s-ar fi putut întâmpla tot ce era mai rău posibil dacă n-o înștiințam. De obicei, eram cu Andy sau la bibliotecă, lucrând pentru un proiect de grup, cu alți colegi de clasă. Ea îmi răspundea, făcându-mi cu ochiul printr-un emoticon: ;)

Imaculatul Ferrari al lui Nyx și jeepul gemenilor erau parcate în fața casei când am ajuns noi acolo. Stilul sudist al clădirii îmi amintea cumva de Scarlet O’Hara și de Rhett Butler, din *Pe aripile vântului*, cu înaltele ei coloane albe și cu un farmec retro. Am încercat să-mi amintesc o replică din film, ca să mai uit de faptul că intram într-o situație neplăcută, însă David m-a smuls afară din mașină înainte de a-mi veni vreuna în minte.

— Hei, ce atâta grabă? m-am văitat, în timp ce mă ducea, într-un ritm vioi, spre veranda din față, ținându-mă ferm de mână.

— Nerăbdarea este o caracteristică de-a mea, a declarat David.

Intrând, am auzit muzica revărsându-se de la etaj. Nyx era în birou, citind, așezată pe un scaun alb. Cârlionții negri și mătăsoși îi cădeau peste un umăr, iar buzele îi erau ușor țuguiate, în timp ce citea. Parcă era o lucrare pe care Michelangelo, artistul, ar fi modelat-o cu măiestrie, păstrând-o pentru el.

— Bună ziua, mamă, a zis David, luând-o înainte spre ușa deschisă a biroului.

Apoi, a sărutat-o pe ambii obraji.

Nyx s-a ridicat în picioare.

— Isis! a exclamat, și ochii ei albaștri s-au făcut mari, în timp ce se repezea să mă întâmpine. Cât sunt de încântată că ai venit în vizită! mi-a zis, și buzele i s-au arcuit într-un zâmbet de sinceră bucurie.

— Bună, am zis încetișor. Și eu mă bucur foarte mult să vă văd.

În realitate, mă simțeam rușinată că mă aflam acolo. Îi înșelasem încrederea.

Apoi, ea s-a întors spre David.

— Și tu… bărbatul tipic. De ce nu mi-ai spus că o aduci în vizită? l-a certat, plesnindu-l în joacă peste braț. Aș fi pregătit ceaiul!

— Nu este o vizită protocolară, mamă, i-a răspuns David.

— Numai că o vizită în casa mea înseamnă o raritate. Îmi face bine să mă aflu într-o companie de calitate, și în plus cu o femeie, la fel ca mine. Nici nu ai idee ce înseamnă să trăiești sub același acoperiș cu niște băieți puși pe harță.

Zgomotul pașilor coborând treptele ne-a atras privirile spre antreu, acolo de unde pornea scara.

— Bună, bună, a zis Galen, pătrunzând în încăpere, cu Eryx la câțiva pași în urma lui.

— Bună, Isis, a zis și Eryx, așezându-se pe canapea. Ai ceva noutăți referitoare la talentul tău de a te transporta de pe un tărâm pe altul?

— Nu, îmi pare rău, i-am răspuns, strângând din buze. Și chiar nu înțeleg de ce mă aflu acum aici.

— Mmm, a murmurat Galen, făcând gura pungă. Te tratează de parcă ai fi păpușa lui din cârpe, nu-i așa? Te târăște după el peste tot? Țț, țț, frate… Și eu, care te crezusem un bărbat cu aspirații nobile…

David, bărbat? Am chicotit, neauzită. Era un adolescent. Cu toate astea, comparația cu păpușa din cârpe se potrivea de minune într-un astfel de moment.

— Ce ai vrea să-i spun? a întrebat Nyx, când David încă se pregătea să răspundă acuzaţiilor lansate de Galen.

Mi s-a părut uluitor că ştia deja ce voia David de la ea, înainte ca el să sufle măcar o vorbă sau să facă vreo aluzie.

— Este o problemă personală, între mine, tine şi Isis, a declarat David, dând limpede de înţeles că voia ca Eryx şi Galen să plece.

Dar, în loc să-i facă pe plac, cei doi doar s-au aşezat mai bine, făcându-se comozi.

Văzând că ei nu au nici cea mai mică intenţie de a pleca, David a închis ochii şi a expirat zgomotos. Nu avea de ales, trebuia să vorbească mai departe.

— Aş vrea să o lămureşti pe Isis cu privire la libertatea mea de opinie şi la faptul că tu nu te vei amesteca în interesele mele personale, nici în hotărârile mele, şi ştii foarte bine la ce mă refer. Acum, începe, a cerut el, pe un ton sever, ceea ce mă deranja, oarecum.

Nyx şi-a pus o mână în şold, arcuindu-şi sprânceana. Privirea ei pătrunzătoare îndreptată spre David era un indiciu despre furia care o stăpânea.

— Nu vorbi aşa cu ea, l-am certat. E mama ta. Respect-o.

— Nu-i nimic, dragă. Mă ocup eu de el mai târziu, mi-a zis ea, pe un ton care intimida. Noi două vom vorbi între patru ochi, Isis, a adăugat, luându-mă de mână şi conducându-mă, pe scară, până în camera ei, unde a încuiat uşa. Stai jos, draga mea, m-a invitat, bătând uşor patul cu palma. Îţi voi spune despre „interesele” fiului meu, aşa cum le-a numit el.

— OK, am răspuns, evaziv.

— Mai întâi, trebuie să te întreb: simţi pentru David ceea ce simte el pentru tine?

Era la fel de directă ca şi fiii ei. Imediat m-am învăpăiat la faţă de stânjeneală.

— Păi…

Am rămas cu gura căscată, neştiind cum să reacţionez.

— Nu trebuie neapărat să-mi răspunzi, draga mea, mi-a zis Nyx, remarcându-mi repede reacţia. Totuşi, *pot* să simt că eşti conştientă de

sentimentele lui. Băieții pe care i-ai văzut acolo, jos, nu au vreo idee preconceptă despre ceea ce înseamnă să te îndrăgostești. Nu au cunoscut decât momente efemere și tăcute de pasiune față de câte o tânără muritoare, când și când, dar niciodată până în acel grad în care să mă pună în situații stânjenitoare, fiindcă își cunosc limitele. Nu vreau să spun că nu ar fi întreținut relații de acest fel cu cele din neamul lor, dar aici este o cu totul altă situație: una care nu privește discuția prezentă.

Nyx a tăcut pentru o clipă, privindu-mă.

— Din experiența mea, am învățat că zeitățile masculine sunt mult prea răsfățate… iar David nu face excepție. Ei cred că pot să-și atingă totdeauna aspirațiile doar pocnind din degete. Toți au orgoliul foarte mare. La drept vorbind, îți sunt destul de recunoscătoare pentru faptul că n-ai cedat în fața farmecelor lui David. El trebuie să învețe cum să poarte o bătălie fără arme. Lupta îl va ajuta să te prețuiască și să te respecte. Este o lecție pe care trebuie s-o învețe singur.

A făcut câțiva pași spre fereastră, privind cerul de un albastru strălucitor.

— Isis, eu am simțit ceva în tine, dar ce anume este, nu sunt sigură, mi-a zis încet, aproape în șoaptă.

Apoi s-a întors repede cu fața spre mine.

— Iartă-mi imprudența. Gândeam cu voce tare. N-ar fi trebuit să-ți stârnesc curiozitatea.

Am simțit cum mi se accelerează pulsul, făcându-mă să nu-i mai aud restul cuvintelor.

— În orice caz, presupun că trebuie să-mi las băieții să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile lor. Iată de ce nu voi manifesta niciun fel de opoziție față de insistența lui David de a-și duce mai departe lupta pentru câștigarea inimii tale. Tu ești liberă să hotărăști dacă-l vei accepta sau nu în calitate de pretendent. Nu te voi judeca, indiferent de ce ai alege.

Cuprinsă de un soi de amețeală, m-am ridicat de pe pat și m-am dus spre ea.

— Ce anume ați simțit în mine?

— Răbdare, fată dragă. La timpul potrivit, vom afla amândouă, mi-a zis, zâmbind și mângâindu-mă pe păr. A, și, Isis, cuvintele pe care le-am schimbat în această cameră, în spatele acestei uși închise, vor trebui să rămână aici. Ai văzut felul în care obișnuiesc fiii mei să reacționeze în cele mai banale dintre situații. Aș prefera să mă lipsesc de scene.

— N-o să spun nimănui, i-am promis, și de data asta eram sigură că-mi voi ține închisă gura mea cea mare.

Capitolul 6

După ce-am băut un pahar de limonadă cu căpșuni, David m-a dus acasă.

— Cum a decurs discuția cu mama? s-a interesat el, curios.

— Bine, i-am răspuns, ridicând din umeri și lăsându-i repede să cadă la loc.

— Ți-a spus că sunt liber să iau propriile hotărâri și că nu ridică niciun fel de opoziție față de ele?

— Da, a pomenit despre asta.

David a zâmbit.

— Te simpatizează. Sunt foarte încântat.

Mașina lui Claire era parcată pe alee când am ajuns la mine acasă. David m-a condus până la ușă, unde aș fi pus pariu pe orice că mă aștepta mama, zgâindu-se prin vizor. Probabil că voia să afle ce anume se petrecea între mine și David, și știa că sunt mai rezervată atunci când se ajungea la astfel de subiecte.

Cu toate că e mama mea și că suntem cele mai bune prietene, mă sâcâie un pic faptul că o interesează fiecare amănunt al vieții mele, dar mai și înțeleg că pentru ea tinerețea s-a transformat brusc în viața de adult când m-a născut.

Mi-a mărturisit odată că îmi trăia indirect experiențele de viață, fiindcă voia să se simtă iarăși tânără. Iar eu eram nevoită să-i tot amintesc că nu e bătrână.

— Pari tulburată, mi-a zis David, remarcându-mi expresia.

Mă gândeam la ultima parte a discuției avute cu Nyx.

— Nu tocmai, i-am răspuns, luându-mi geanta de la el. Am uitat că trebuia s-o ajut pe mama cu pregătirea mesei.

— Atunci, te voi lăsa cu treburile tale casnice, mi-a zis, prinzându-mi degetele în ale lui și apăsându-și cu delicatețe buzele pe dosul palmei mele.

De data asta, nu mi-am retras mâna. A zâmbit și a plecat pe drumul lui.

Am apăsat repede pe clanță, intenționat, și-am deschis ușa brusc, sperând c-o s-o văd pe Claire fugind. Dar cred că am acționat prea repede și, în loc ca ușa să se deschidă ca lumea, s-a închis și am auzit un bubuit sonor urmat de un „Au!”.

— Mamă! am exclamat, ducându-mi mâna la gură și deschizând din nou ușa, de data asta cu grijă.

Mama stătea pe podea și se ținea cu mâinile de cap.

— Doamne, Dumnezeule, Isis! Ce naiba ai? Vrei să mă omori?

Cu răsuflarea tăiată, am îngenuncheat lângă ea, examinându-i capul. Începea deja să se formeze un cucui.

— Îmi pare foarte rău, mamă. Nu m-am gândit că ești după ușă, am zis, și chiar mă simțeam foarte vinovată. Vrei să te duc la spital? am întrebat-o, îngrijorată.

— Nu, mi-a răspuns mama, gemând. Adu-mi doar puțină gheață.

Am ajutat-o să se ridice și să se așeze la masa din bucătărie.

— Ar fi cazul să încetezi cu spionatul, am zis, și un colț al gurii a început să se înalțe într-un zâmbet.

Am luat o punguță, am umplut-o cu gheață și i-am întins-o.

— Dar nu spionam… *observam*, s-a apărat ea, închizând ochii și aplicându-și punga cu gheață deasupra arcadei drepte.

— Mai lasă-mă, mamă, doar nu mai am doisprezece ani! Cunosc diferența.

M-am dus la frigider și am început să scot ingredientele pentru cină, de care încă nu începuse să se ocupe, după care m-am întors la ea.

— Cum te simți? am întrebat-o, ridicându-i punga cu gheață de pe frunte, ca s-o examinez.

— Ca și cum aș fi fost lovită cu o ușă în cap, mi-a replicat Claire, pipăindu-și fruntea. Mi se pare că s-a umflat un pic.

— Mamă…, i-am zis, mușcându-mi buza. Cred că ar trebui să te uiți în oglindă. Dar mă văd nevoită să te previn… semeni un pic cu omul-elefant, i-am zis, strâmbându-mă.

— Poftim? a strigat ea, dând fuga spre oglinda din living.

Eu am rămas în bucătărie, temându-mă de reacția ei. Cât timp am așteptat-o, mi-am ros unghiile.

— O… MAMĂ… DOAMNE!

Țipătul lui Claire a străpuns liniștea din casă.

— Nașpa, am zis, chircindu-mă.

— Nu pot să mă duc la serviciu în halul ăsta! a strigat Claire, arătând spre uriașul cucui de pe fruntea ei, iar eu am dat fuga la telefon.

Doctorul Jameson a fost suficient de drăguț încât să facă o vizită la domiciliu. Nu știam pe cine altcineva să chem, iar el era, în definitiv, medic. Măcar atât puteam să fac, din moment ce Claire refuza îngrijirile medicale: mai era și încăpățânată.

Din fericire, Claire nu suferise vreo comoție, însă cucuiul îi deforma capul. Doctorul Jameson i-a prescris un antiinflamator și a sfătuit-o să continue cu gheața.

Niciuna dintre noi n-a mai avut chef de gătit după o sperietură ca asta. Până la urmă, am comandat pizza și spaghete. Am trimis-o pe Claire sus, ca să se mai liniștească, iar eu am spălat vasele și am făcut un pic de curățenie, și abia pe urmă am urcat, ca să-mi termin temele pe care nu reușisem să le rezolv în sala de studiu.

Însemnarea nr. 6 în jurnal, 10:43 p.m.

Felul în care mă privești și în care te privesc nu ne mai este interzis. Dar până unde poate merge asta, nu mi s-a mai spus. Mă simt dezorientată, înfricoșată și curioasă în legătură cu tine, în legătură cu noi. Dezorientată de schimbarea asta, înfricoșată că aș putea să mă prăbușesc, și curioasă pentru ce va fi să fie.

* * *

Am răsuflat ușurată dimineață, când cucuiul lui Claire a dat înapoi, cu toate că încă se observa. Mama s-a hotărât să se ducă la serviciu, chiar dacă se plângea că arată de parcă i-ar fi crescut un corn în frunte. Am ajutat-o să-și ascundă vânătaia cu fond de ten, după care am reușit să camuflăm și cucuiul lăsând părul să cadă peste el.

Când am încuiat ușa după ea, cu spatele la stradă, am auzit zgomotul unei mașini oprindu-se în fața casei mele. Nu putea să fie decât o singură persoană. Colțurile gurii nu au rezistat tentației de a se arcui în sus. Nu m-am întors, încercând să mă descotorosesc de rânjetul meu stupid de fetișcană din Sud. S-au auzit pași apropiindu-se pe alee. Mi-am rotit corpul… în timp ce zâmbetul intrase sub control.

David a urcat treptele verandei până la mine și m-a sărutat pe obraji, în maniera lui obișnuită. Una dintre mâini și-o ținea la spate.

— Bună dimineața, frumoasa mea, mi-a zis, întinzându-mi un singur fir de trandafir roșu, cu tulpina lungă. De el era prins, cu o fundă din satin mătăsos, un bilet.

Rânjetul meu prostesc s-a întors la locul lui. Chicotind încet, i-am mulțumit. Mă comportam la fel ca mama, în ziua în care îmi spusese că avea să iasă în oraș cu Judele.

Am despăturit biletul și l-am citit în gând.

Frumoasa mea,

Incomparabilă îți este-nfățișarea,
Și o atingere de-a ta setea-mi stârnește,
Întregul piept îmi stă să explodeze,
Ajunge să te văd, și sufletul mi se topește.

Ca tu iubirea să-mi întorci, voi aștepta
O veșnicie, cu întreaga mea credință,
Și timpul niciodată nu-mi lipsește,
Chiar de-i îndur osânda suferinței.

Al tău, necontenit,

Am rămas cu gura căscată.

— Tu ai scris asta?

Ba făcusem și ochii cât cepele.

— Eu, mi-a răspuns, părând încântat de reacția mea. Îți este pe plac?

— David, îmi… place la nebunie, am șoptit, recitind cuvintele de pe hârtie.

Am tăcut. Mă simțeam stânjenită, neștiind cum să reacționez sau ce altceva să spun. Oricare altă fată s-ar fi lăsat să cadă în brațele lui, topită. Mare păcat că nu eram oricare altă fată.

Îmi doream să fi dat dovadă de mai puțină lașitate emoțională față de el. Mi-am dorit, fie și doar pentru o secundă, să semăn mai mult cu Jean, când venea vorba despre David: încrezătoare și încăpățânată. Încă nu reușeam să înțeleg cum era posibil să mă intimideze cineva într-o atât de mare măsură.

— Mergem? m-a întrebat el, smulgându-mă brusc din pălăvrăgeala mea interioară.

Am încuviințat fără vorbe și am început să merg.

— Îți mulțumesc pentru că ai acceptat să te conduc în dimineața aceasta. Mă îndoiam că ai mai fi dispusă, după cât de hotărât mi-ai răspuns ieri, mi-a zis, întinzând mâna să deschidă portiera.

— Cum aș mai fi putut să refuz, după o ispravă ca asta?

Am zâmbit, ridicând trandafirul ca să-i inhalez parfumul.

— Trișezi, l-am acuzat, cu voce scăzută, și mi-am lăsat repede capul în jos, ca nu cumva să-mi observe mutra afectată pe care o făcusem în tentativa de a-mi înfrâna hohotul nervos de râs.

— În dragoste și în război totul este permis, a replicat, și parcă-i și vedeam zâmbetul vanitos pe chip, în timp ce declama zicala.

Mi-am ținut privirea în jos în timp ce am urcat în mașină, străduindu-mă din răsputeri să nu-l las să vadă cât de entuziasmată eram de darul lui. Doar nu era să-i cedez atât de ușor, chiar dacă stomacul mi se făcuse ghem și mi-era plin de fluturi, și tot corpul îmi era străbătut de spasme nervoase.

Din când în când, ochii mă trădau și priveam pe furiș spre el, în timp ce mă întrebam de ce alte gesturi romantice ar mai fi capabil. Unii le-ar fi putut numi dulcegării… exagerate dulcegării. Iar eu i-aș fi aprobat, păstrându-mi stupidul zâmbet de fetișcană din Sud. Sunt o cauză pierdută când e vorba de dulcegării.

— Fată dragă, dar e îndrăgostit de tine! a exclamat Andy, ai cărei ochi săgetau când spre bucata de hârtie de pergament, când spre mine.

Printr-una dintre oglinzile din baie, o priveam cum citește și recitește poemul, așa cum făcusem și eu, în timp ce-mi umpleam mâinile de dezinfectant parfumat: urăsc toaletele publice.

— Sunt geloasă, a mărturisit ea, oftând. Aș vrea să-mi scrie și Bill poezii, a adăugat, bosumflându-se și restituindu-mi biletul. Nu cumva ar vrea să le dea meditații iubiților în pană de inspirație romantică?

— Nu m-ar mira, i-am răspuns, ascunzând biletul în buzunar. Probabil că e hobby-ul lui.

Când am ieșit din toaletă, ne hlizeam amândouă.

*

Ne-am întors în cantină tocmai când se auzea prima sonerie, indicând că ora începea peste șapte minute. M-a surprins faptul că n-am văzut-o pe Jean fandosindu-se pe lângă Eryx sau pe lângă David. La drept vorbind, nu era de văzut pe nicăieri.

— Ce-ați tot făcut acolo? ne-a luat la rost Bill, părând deranjat. Vă așteptăm de-o veșnicie!

— William, i-a zis David, lăsându-și brațul pe umărul lui, un bărbat trebuie să o aștepte mereu răbdător pe domnița inimii sale.

— Tu ești de pe lumea asta? a replicat Bill, privindu-l cu ochii mijiți. Din ce film alb-negru te-ai rătăcit pe-aici?

David a izbucnit în râs.

Andy și Bill s-au îndepărtat puțin, ca să-și ia rămas-bun, înainte de a porni în direcții diferite.

— Așa e când încerci să-i educi pe băieți, a murmurat Eryx către Galen, în timp ce treceau pe lângă mine.

— Eu n-aș fi așteptat, a bombănit Galen.

— Da, dar dacă stăm să ne gândim, tu nu ești un gentleman, frate, a remarcat Eryx, râzând.

Galen și-a îmbrâncit în joacă fratele și au pornit amândoi pe coridorul aglomerat.

Eu m-am îndreptat împreună cu Andy și cu David spre sala în care aveam cu toții prima oră, făcându-ne loc cu coatele.

Când am ajuns în clasă, Andy și-a vârât mâna în geanta mea, a scos trandafirul și l-a așezat pe bancă. Nu înțelegeam de ce-l scosese. Avusesem foarte mare grijă să nu-l strivesc. Abia când am văzut-o pe Jean încruntându-se, în timp ce Andy spunea, cu o voce de-a dreptul răsunătoare: „David, e foarte frumos trandafirul pe care i l-ai dăruit lui Isis”, am înțeles motivul pentru care scosese floarea la iveală.

— Și totuși, cumva reușește să pălească în prezența ei, a replicat David.

— Am citit poemul pe care i l-ai scris, a zis Andy.

— Andrea! am exclamat, încruntându-mă.

N-aș fi vrut ca David să creadă că obișnuiesc să divulg informații cu caracter personal. Pe lângă asta, remarca lui Andy mă stânjenea, deoarece acum el știa că-i acordam secretului suficientă importanță încât să-l împărtășesc și altora, iar Andy tocmai îl împărtășise întregii clase.

— Zău? a întrebat David, surprins. Cum ți s-a părut?

— Superb. Pasional. Aţâţător pentru simțuri, a răspuns Andy, cu seriozitate, ca un veritabil critic literar. Te-ai gândit cumva să te specializezi în literatură? Ai fi un scriitor excelent.

— Poate, a zis David, schimbând cu mine un zâmbet cu subînțeles, deoarece știam amândoi mult prea bine că nivelul lui de educație depășea cu mult o simplă licență în literatură.

La scurt timp după întâmplare, a început ora, și doamna Lopez, profesoara noastră, s-a pregătit să ne predea. Spre sfârșit, când ne-a distribuit temele, David a început să-mi șușotească prin păr. Parfumul dulceag al răsuflării lui m-a făcut să mă încordez.

— Îți voi spune un adevăr… buzele tale au gust de fructe coapte dulci. Ar trebui să îndrăznesc a le lua spre degustare. Iar de nu va fi așa, atunci voi

aștepta îngenuncheat în purgatoriu sosirea acelei zile.

— Degustare? m-am mirat.

David n-a răspuns.

Hlizindu-se pe înfundate, s-a întors în banca lui. Presupun că voia să aflu singură ce însemna. Mi-am scos mobilul și l-am ascuns sub bancă; slavă Domnului că există tehnologie!

Am căutat cuvântul pe un site cu un dicționar gratuit. În definiție zicea „a savura”. L-am privit cu atenție peste umăr, întrebându-mă cum de putea să fie atât de încrezător. Ce anume îl determina pe băiatul ăsta să fie atât de sigur pe el și de pătrunzător?

David m-a condus până la sala în care aveam ora următoare, fiindcă a lui era chiar vizavi. L-a privit chiorâș din ușă pe Simon, coechipierul meu pentru laborator, apoi m-a luat prin surprindere, sărutându-mă pe obraz când m-am aplecat să-mi iau scăunelul.

— Cum e cu tine și cu tipul cel nou, până la urmă? m-a luat în primire Simon, urmărindu-l cu privirea pe David cum părăsea încăperea cu o expresie satisfăcută pe chip.

— Nimic.

— Nimic sau nimic care să mă privească?

— Ambele.

Mi-am pus palmele pe bancă, prefăcându-mă că nici nu vorbește cu mine.

— Așadar, ieși cu el?

Ochii mi s-au rotit în direcția lui Simon, capul urmându-i.

— Nu s-ar putea s-o lăsăm baltă odată?

— A fost doar o întrebare, Isis.

— Ei bine, ca să știi pe viitor, nu-mi împărtășesc viața personală față de oricine.

— Prin urmare, răspunsul e „da”?

— Simon…, am zis, înclinând capul într-o parte simultan cu rostirea prenumelui.

— Dă-mi o fărâmă de speranță, Isis. Tot vreau să te invit să ieșim încă din anul întâi.

— Mi se pare… flatant, am răspuns, indiferentă.

— Așadar, vei vrea să ieși cu mine? a insistat el, nevrând să cedeze.

— Îmi pare rău, Simon. Ți-am mai spus, nu ies.

— Nu, zău, Isis, a zis el, vrând să mă ia de mână, însă eu m-am grăbit s-o mut în poală înainte ca el să mi-o poată apuca.

— Conversația a luat sfârșit. Acum, dacă nu te superi, fiziologia îmi solicită integral atenția.

— Nici măcar să te mai gândești nu vrei? a mai încercat Simon, pe un ton ofensat.

— Șșșt…, l-a redus la tăcere profesorul.

La câteva minute după ce începuse predarea, l-am observat pe Simon că privește spre trandafirul din geanta mea. Uitasem de el. Nu era de mirare că se străduia atât de asiduu să mă convingă să ieșim împreună. Probabil dedusese că David se afla cu un pas înaintea lui și nu-i venea altă idee prin care să câștige teren. Îmi cam părea rău pentru el.

— Isis, o să te mai gândești? a șoptit, insistând în pofida avertismentului pe care-l primise mai adineauri.

Aplecându-mă spre el, mi-am acoperit fața cu brațul și cu palma și i-am răspuns încetișor:

— Nu vreau să te rănesc, nici să te mint, Simon. Dar las-o baltă deocamdată, bine?

Simon și-a azvârlit creionul pe bancă, printr-o mișcare rapidă a încheieturii. Nu mi-a mai zis absolut nimic până la sfârșitul orei. Simțind încordarea dintre noi, am avut impresia că secundele trec cu și mai mare încetineală. Eram legată de el, ca partener de laborator, până la sfârșitul anului; nașpa. Amândoi aveam să ne simțim stânjeniți pe parcursul următoarelor trei luni. Eu, rănindu-l, fără să vreau… deja începeam să simt remușcări. Iar cum aș fi putut să remediez situația, zău că nu știam.

În sfârșit, s-a sunat de ieșire. David mă aștepta în fața sălii de clasă, încadrat de Marie Shannon și de Jean. M-am oprit pentru câteva clipe ca să privesc cum flirtează majoretele cu el.

Păreau să fie maestre. Găseau pretexte să-i atingă brațele sau să se hlizească, fluturându-și genele, și mă făceau să mă simt prost, într-un

anume sens. Un mic frison furios mi-a străbătut coloana vertebrală când am văzut degetele fetei cu picioare lungi — ale lui Jean, adică — plimbându-se în sus și-n jos pe brațul lui David. N-aveam cum să concurez cu așa ceva. M-am strecurat într-un grup de elevi, făcându-mă mică și încercând să mă feresc de ei.

— Mă scuzați, domnișoarelor, l-am auzit pe David spunând.

Tentativa mea de prelingere discretă odată cu valul colegilor eșuase. Am încetinit pașii, lăsându-l să mă prindă din urmă; n-avea sens să fiu nepoliticoasă.

— Salut, i-am zis, când m-a ajuns.

— Bună, scumpa mea, mi-a zis, cu o singură înclinare a capului. Cum a fost ora?

— Bine, i-am răspuns, considerând că n-ar fi necesar să-l informez despre discuția avută cu Simon. Aveam senzația că și-așa nu se priveau tocmai amical unul pe celălalt. De ce să mai pun paie pe foc? Dar ora ta? l-am întrebat, la rândul meu, din politețe, străduindu-mă să n-o vizualizez pe Jean interacționând cu el în timpul orei în același fel în care o văzusem pe culoar. Simplul gând îmi întorcea stomacul pe dos.

— Destul de neinteresant, mi-a răspuns, și zâmbetul a făcut să-i reapară gropițele în obraji.

— Ce materie ai avut?

— Analiză matematică.

— Asta explică partea cu neinteresantul.

David a chicotit ușor.

— Ei bine, au fost și anumite părți interesante în timpul petrecut în clasă.

— De exemplu?

— Prietena ta, Jean, este foarte… cum să mă exprim? Prietenoasă.

Remarca lui m-a făcut să scrâșnesc din dinți. Simțeam cum colțurile gurii mi se lasă în jos. David a observat că mă stăpâneam. Buzele lui s-au lățit într-unul dintre acele clasice zâmbete șirete, de satisfacție față de reacția mea, nici mai mult, nici mai puțin. M-am recules repede și am

arborat în replică un zâmbet prefăcut. Nu aveam de gând să mă las atrasă într-un astfel de joc!

La prânz, masa noastră era deja plină când am ajuns în cantină. Nu mă îndoiam că gemenii făceau impresie. Doi sportivi și trei fete se alăturaseră grupului de la masa noastră. Andy îmi păstrase și mie un scaun, însă pentru David nu mai era loc.

— Îmi pare rău, a zis Andy, ridicând din umeri spre David în semn de scuză. Au fost aici înaintea noastră.

— Păi…, am zis, strâmbându-mă, nemulțumită din cauza faptului că masa *noastră* fusese ocupată de alții, cred că putem să mergem într-un separeu.

— Duceți-vă voi, ne-a îndemnat Andy, punându-și mâinile pe umerii lui Bill. Eu stau aici, cu țapul de Billy.

David a pufnit scurt.

— Țapul de Billy?

— Lui îi place. Nu-i așa, țapule? l-a întrebat Andy, strângându-l cu putere de brațe și apăsându-și obrazul de al lui.

— Mda, sigur, a răspuns Bill, dându-și ochii peste cap. La nebunie.

David a insistat ca eu să rămân în separeu și să nu-l însoțesc la bufet, pentru că ia el singur mâncarea. A stat la rând, neastâmpărat, cu ochii pe mine. Jur că privirea lui era hipnotică! Și-a țuguiat buzele și mi-a trimis o bezea. Eu mi-am mutat privirea, prefăcându-mă că nu observ. Mi-am mușcat cu putere buza de jos, ca să-mi reprim hohotele de râs. Ca să par preocupată, am parcurs lista mesajelor telefonice.

Mama îmi trimisese un SMS amintindu-mi că aveam programată o ședință cu doctorul Jameson. Avea să se bucure că mă simțeam cu mult mai bine, de când David nu mai făcea parte din oribilele mele coșmaruri. Puteam să dorm fără ajutorul medicamentelor prescrise; care, la urma urmei, se dovediseră folositoare. Trebuia să-i mulțumesc pentru că fusese insistent și o implicase și pe Claire. Altfel, ea ar fi avut nevoie de mult mai mult timp ca să mă convingă să iau pastilele.

O salată a aterizat pe masă în fața mea, însoțită de un mic pahar din carton cu lapte.

— Mersi, i-am zis lui David, zâmbindu-i.

— Cu foarte mare plăcere, mi-a răspuns, inclusiv la zâmbet.

Apoi, s-a așezat lângă mine, și nu de cealaltă parte a mesei, unde crezusem că ar sta mai comod.

Am rămas calmă, deși stăteam să explodez, fiindcă o vedeam pe Jean privindu-ne fâstâcită. Frate, cât de bine mă simțeam! Era ridicol să fiu invidioasă pe ea, când știam că toată chestia cu David însemna o situație fără ieșire pentru orice fată care nu făcea parte din *specia* lui… fiindcă n-am putut găsi un termen mai adecvat.

— Îmi va fi permis să te conduc și după-amiază? s-a interesat David, ciugulind din salată.

— O, cu asta… Am programare la doctor. Mă duc cu Bill și cu Andy.

David m-a privit îngustându-și ochii.

— Ești bolnavă?

— Nu, i-am răspuns, ezitând să-i mărturisesc că mă duc la un psihiatru.

Nu voiam să mă creadă țăcănită. La un moment dat, nici nu fusesem departe de așa ceva; nu trecuse mult din ziua în care, pe coridor, el îmi spusese cine e.

— Atunci, care să fie motivul programării?

— Nimic important, am zis, sperând c-o să se oprească din întrebat.

— Sunt nedumerit. Atunci, de ce să te mai duci la doctor?

— Of, am suspinat, dându-mi seama că nu va înceta cu întrebările până când nu va primi răspunsul. Am avut probleme cu somnul, i-am zis. A trebuit să mă consulte un psihiatru. E tatăl lui Andy.

David a făcut o grimasă.

— Eu sunt cauza insomniei, nu?

Știa cât fac doi și cu doi.

Am încuviințat.

— Regret profund faptul că ți-am provocat acest gen de traumă. Dacă ar fi să o luăm de la început, crede-mă când îți spun, nu aș mai face așa ceva. Dar, amintește-ți, te rog, am fost obligat să găsesc o metodă prin care să te împiedic să mai intri. Nu aveam de ales.

— Dar de ce n-ai făcut ceva prima oară când ai dat peste mine acolo?

— Isis, tu te-ai văzut vreodată în oglindă? m-a întrebat, privindu-mă cu insistență în ochi.

Am tăcut, așteptând să aud și restul explicației.

— Ești superbă. Demnă de zeul zeilor. Ești de o frumusețe nesfârșită, până în vârfurile degetelor.

Am simțit cum mi se zbârlește părul de pe brațe când l-am auzit.

— Exagerezi, i-am zis, clătinând din cap.

M-a privit lung, ca pe o nebună, clătinând și el din cap, dar de sus în jos, a încuviințare…

— Ce e? l-am întrebat încet.

Mâna lui mi-a înlăturat ușor părul căzut peste ochi, aranjându-l în spatele urechii. Mi-a cuprins fața între palme și s-a apropiat de mine, oprindu-se la câțiva centimetri. Mi-am simțit inima în gât, bătând cu toată puterea.

— Nu, l-am oprit, proptindu-mi brațul drept în pieptul lui.

David s-a retras ușor, privindu-mă pătrunzător în ochi.

— Tu mă omori. Ți-o jur.

Restul pauzei noastre de prânz s-a derulat în tăcere. Dintr-un motiv sau altul, gândul mi-a zburat la Gabriel. M-am simțit vinovată pentru că mă gândeam la el, în timp ce stăteam lângă David. Dar mi-am dat seama că fostul meu iubit — Gabriel — era încă îngropat undeva înăuntrul meu. Aveam senzația că-l înșel, cu toate că relația noastră se terminase de atâtea luni. Era ciudat să mă gândesc la Gabriel, când David reprezenta distragerea perfectă față de toate lucrurile din jurul meu. La drept vorbind, într-atât de perfectă, încât până la urmă m-am gândit că trebuia să-l las să mă sărute. Îmi venea să mă iau singură la bătaie. Mironosiță mai eram!

Mi-am amintit ziua când el își lipise buzele de-ale mele, pe culoar, lângă cabinetul asistentei: gestul lui mă luase atunci total prin surprindere. Grija lui față de mine era deja atât de evidentă, și tocmai asta era ceea ce mă făcea să mă tem.

Știam că nimic ce urma după acel sărut nu putea să ne țină împreună. Luasem hotărârea că nu pot fi cu el, și știam și de ce. Mai bine îl păstram ca

prieten, decât să trăiesc cu teama că l-aș putea pierde pentru totdeauna, adânc întipărită în conștiința mea. Tare deprimant.

Poate c-ar fi trebuit să accept să ies cu Simon, ca să mă conving pe mine însămi că tot ce-a fost între mine și Gabriel s-a terminat odată pentru totdeauna, și că destinul meu nu-l includea pe David. Dar ar fi însemnat să-l folosesc pe Simon pe post de paravan, ceea ce nu numai că n-ar fi fost corect față de Simon, dar nu era nici prea inspirat, în orice caz. Nu voiam să-i dau de înțeles lui Simon că aș vrea orice altceva decât o relație de prietenie.

Ultima oră din ziua aceea s-a scurs cu încetineală. În timp ce profesorul vorbea, David stătea tăcut, urmărindu-mă cu privirea din partea cealaltă a sălii, cu bărbia sprijinită în pumn. Bâțâia din picior, nerăbdător parcă să se termine ora mai repede.

Eryx stătea cu brațele încrucișate, fixând cu o privire întunecată însemnările cu creta de pe tablă, în timp ce restul lumii, cu excepția lui David, își copia lecția în caiete. M-am întrebat dacă într-adevăr cunoștințele lor despre administrația și economia Statelor Unite erau atât de solide, încât să nu facă niciun efort și totuși să ia examenul. Dacă da, atunci ce rost mai avea să se înscrie la școală? Abia atunci mi-am amintit motivul ce se ascundea în spatele bruștei lor apariții în Los Fresnos. Eu.

Cu toate acestea, nu vedeam de ce ei trebuiau să frecventeze școala. David îmi spusese că făcea asta ca să mă studieze, dar de fapt adevăratul motiv era cel destăinuit de mama lui: ca să mă urmărească. Pentru că ajunsesem să-i cunosc ceva mai bine, am descoperit că David și frații lui erau foarte inflexibili. David nu s-ar fi mulțumit doar să se stabilească în același oraș cu mine. Acum, că știam acest amănunt, nu mă mai mira faptul că se înscrisese la aceeași școală cu mine, și nici că gemenii îi urmaseră exemplul.

Eryx și-a lăsat capul pe spate și a oftat ușurat când s-a auzit soneria de ieșire. A ieșit imediat din clasă, fără să-l mai aștepte pe David.

Am început să-mi adun lucrurile, aruncându-le în geantă. David s-a apropiat și s-a lăsat pe vine, rezemându-și bărbia de brațele pe care și le încrucișase pe bancă.

— Permite-mi să te însoțesc la medic, a declarat, mai degrabă decât m-a rugat, pe un ton calm. Îți promit că nu mă voi purta frumos, a adăugat, scoțând din geanta mea trandafirul aproape ofilit pe care mi-l dăruise de dimineață și așezându-l pe bancă.

Buzele mi s-au arcuit într-un început de zâmbet. Cele mai grozave calități ale lui erau spiritul cavaleresc, șiretenia, agerimea minții și umorul. Mă dădea gata cu toate astea. Am oftat adânc, înainte ca fața mea să se coloreze în diverse nuanțe de stacojiu când mi-am dat seama cum îl priveam: cu gura căscată. Am închis-o și mi-am ferit privirea de ochii lui albaștri.

— Mă întâlnesc cu mama acolo, i-am zis. N-am nevoie de o galerie întreagă.

A strâmbat ușor din nas, apoi a zâmbit. Am pornit amândoi spre parcare, el ajutându-mă să-mi car geanta.

La jumătatea drumului spre mașină, Galen ne-a ieșit înainte și a spus ceva în latină. După ton, părea îngrijorat. Expresia de pe chipul lui David a devenit amenințătoare în timp ce ne apropiam de grup.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, însă David a tăcut, cu maxilarele încleștate.

Am ajuns la ceilalți și abia atunci mi-am dat seama de ce ieșise Galen din cerc ca să-l anunțe pe David. Gabriel era acolo.

Am făcut ochii mari când l-am văzut pe fostul meu iubit. Arăta altfel: mai palid și mai slab. Avea ochii înroșiți și cearcăne întunecate sub ei. Hainele îi erau în dezordine, boțite. Părul, netuns și nepieptănat. Pentru o clipă, m-am gândit că poate e bolnav. M-a cuprins un val de agitație. Nu mai vorbisem cu el de atâtea luni, iar a rămâne prieteni nu se număra printre planurile mele. N-aș fi reușit niciodată să mă lecuiesc de el, dacă am fi menținut legătura.

Atmosfera din grup era foarte tensionată, când am ajuns lângă ei. Andy părea îngrijorată, la fel și Bill. Chipul lui David a devenit și mai dur atunci când a văzut mâna lui Gabriel pe umărul lui Bill. Galen și Eryx arătau ca și cum ar fi fost pregătiți să se arunce asupra lui David dintr-o clipă în alta.

— Salut, dulceață, mi-a zis Gabriel, făcând un pas spre mine.

Instinctiv, David m-a tras înapoi.

— Salut, i-am răspuns, ursuză.

Îmi simțeam ochii umezindu-se.

Dintr-odată, eram foarte furioasă: a naibii de furioasă, pentru că-l aveam pe idiotul ăsta în fața ochilor. Avusese insolența de a pune capăt relației noastre scriind un mesaj, în loc să vorbească. Laşul!

— David, poți să mă duci tu azi? am întrebat, cu o voce puțin sugrumată.

— Plăcerea mea, a răspuns David, cu un zâmbet luminos.

— Stai, Isis, mi-a cerut Gabriel. Putem să vorbim?

— Nu, i-am răspuns, răsucindu-mă pe călcâie și pornind spre mașina lui David.

Gabriel s-a grăbit să vină după mine. M-am întors spre el, privindu-l mânioasă. În spatele lui, i-am văzut pe Bill și pe Eryx, spunându-i ceva lui David, care se făcuse verde la față. Galen îl ținea de un braț pe David, împiedicându-l să înainteze.

— Du-te! mi-a transmis Andy, mișcându-și doar buzele, de la marginea scenei pe care se desfășura însufleţita conversație dintre cei trei frați și Bill.

— Nu am ce să vorbesc cu tine, am ripostat, cu o voce răgușită de furie.

Eram pe punctul de a izbucni în lacrimi. Mi-aș fi dorit să-i pot smulge inima din piept. Aș fi vrut ca el să simtă durerea prin care trecusem eu în ziua aceea, când îmi trimisese mesajul, punând capăt relației dintre noi fără nicio explicație.

— Isis, vreau doar să-ți spun… Îmi pare rău. Îmi pare rău că n-am știut ce fac. Mi-e dor de tine și te vreau înapoi. Putem să rezolvăm totul. Relațiile la distanță sunt ceva foarte obișnuit, a turuit David, întinzând mâna spre fața mea.

M-am ferit de el.

— M-ai rănit, i-am zis. Puteai să mă fi sunat, când ai vrut să ne despărțim, știi? Nu credeam că și lașitatea face parte din personalitatea ta.

Și, cu asta, i-am întors spatele și mi-am reluat drumul.

— Isis… Isis! a strigat Gabriel după mine.

Nu i-am răspuns. M-am dus până la portiera automobilului și mi-am întors privirea spre David, însă Gabriel s-a plasat în fața mea, blocându-mi vederea înainte de a-i putea face semn lui David să descuie mașina cu ajutorul telecomenzii.

— Ascultă-mă, dulceață. Regret din tot sufletul. O să mă revanșez față de tine. Acum sunt în oraș pentru vacanța de primăvară, o săptămână și jumătate. O să fac tot ce e nevoie ca să mă primești înapoi.

— Prea târziu. Nu mai vreau să am de-a face cu tine. Întârzii undeva: trebuie să plec, am zis, făcându-i semn lui David că sunt gata de plecare.

— El e motivul pentru care te porți așa cu mine? m-a întrebat Gabriel, încruntându-se.

I-am aruncat o privire încărcată de dispreț și am oftat, așteptând să ajungă și David la mașină.

David a întins mâna spre clanța portierei și a deschis-o pe jumătate. Gabriel a împins-o la loc.

— N-am terminat de vorbit cu ea, a zis Gabriel, încruntânu-se în timp ce se întorcea spre David. Poți să ne lași câteva minute, te rog? a întrebat, printre dinți.

— Are o obligație dinainte stabilită. Poate cu altă ocazie, i-a replicat David, deschizând din nou ușa.

Eryx, Galen și Bill s-au apropiat în goana mare. Eu m-am suit în mașină și am închis portiera după mine. Dar, chiar și din vehiculul închis, puteam să aud conversația.

— Ce naiba mai vrei și tu, omule? a strigat Gabriel, împingând în umărul lui David.

Am văzut cum lui David îi freamătau nările. Vedeam cum încerca să se abțină de la o confruntare mai serioasă. Eryx și Galen l-au încadrat.

— Ia-o ușor, l-a sfătuit Bill pe fostul meu iubit. Ești singur contra trei, Gabe. Nu fi tembel.

Am încercat să ies, dar era activată și încuietoarea de siguranță. M-am repezit pe partea cu volanul și am coborât, apoi am ocolit mașina furioasă.

— Hei! am strigat cu putere. Atunci, Galen s-a strecurat și el între David și Bill. Pleacă, Gabriel. Am terminat discuția cu tine.

— Întoarce-te în mașină, Isis, mi-a ordonat David.

— Nu vreau, m-am opus eu.

Bill și Andy au început să tragă de Gabriel, încercând să-l convingă să se îndepărteze de mașină. Gabriel s-a smuls din mâinile lor cu o mișcare violentă și s-a urcat în propria mașină. A demarat în scrâșnete de cauciucuri. O rafală de fum cenușiu și miros de cauciuc ars a venit spre noi, adusă de vântul umed.

Nu-mi venea să cred cât de imatur putea fi Gabriel. Mă simțeam jenată că frații Chios îl știau drept fostul meu iubit, după ce etalase un astfel de comportament.

Gabriel nu era genul violent. Tânărul pe care-l văzusem în parcare nu semăna deloc cu Gabriel pe care-l cunoscusem. Era ceva la el care, pur și simplu, nu mi se părea în regulă. După cum arăta, și după cum se purta, era altul: o cu totul altă persoană.

Fața lui David era împietrită. Frații lui au insistat ca el să ia Land Roverul, iar ei să plece cu mașina lui.

— N-a fost deloc stilul lui Gabriel, a remarcat Andy, ignorând discuția dintre frații Chios. L-ai văzut cât de rău arăta?

— Mda, am zis, rozându-mi unghiile în timp ce-l ascultam pe Bill cum încerca să-l convingă pe David să urmeze sfatul fraților săi.

Nu-mi venea să cred că puteau să-i dea atâta importanță lui Gabriel. Dar, dacă mă gândeam mai bine, el fusese cât pe ce să se ia la bătaie cu băiatul din vis de lângă mine.

— Ferește-te de conflicte, frate. Orașul este prea mic. Ar fi o minune dacă n-ai nimeri peste el în drum spre casă, și-a argumentat Bill punctul de vedere.

Dacă Bill dădea un astfel de sfat, era clar că îl suspecta pe Gabriel că punea ceva la cale.

— De ce sunteți atât de înverșunați? m-am amestecat eu în discuția băieților. A plecat. Nu văd ce rost ar avea să apelăm la măsuri extreme, ca schimbatul mașinilor și ascunsul de el.

— Isis, mi-a răspuns Bill, Gabriel a spus o grămadă de porcării până să ajungeți voi aici. Vorbe de om nebun, de parcă ar fi fost mare și tare… cică

îl omoară în bătaie pe oricine s-ar atinge de tine… că tu ești a lui și că-l doare în aia și-n ailaltă de oricine i-ar sta împotrivă.

Bill și-a lăsat privirea în jos, clătinând din cap.

— Îi tremurau mâinile, avea ochii injectați. Aș putea să jur că era drogat sau ceva de genul ăsta. Nu era tipul pe care-l știam eu.

— William are dreptate să fie îngrijorat, l-a susținut Eryx. Nu vrem să avem probleme.

— O să merg cu Bill, am zis, verificând ora pe ecranul telefonului. Chiar trebuie să plec.

— Nu, s-a împotrivit David propunerii mele. Te voi conduce *eu*.

— David, fii rezonabil, a argumentat Eryx. Gabriel va fi insistent și va încerca să o contacteze. Evită orice confruntare.

David a scos un oftat aspru.

— Bine, atunci.

— Vom discuta problema într-un moment mai convenabil, Isis, mi-a zis Eryx, fixându-mă cu o privire stăruitoare care-mi dădea de înțeles că nu trebuie să mai oferim și alte amănunte în prezența lui Bill și-a lui Andy.

— Te așteptăm în mașină, mi-a zis Andy, observând reticența gemenilor de a vorbi cu mine de față cu ei.

De îndată ce Andy și Bill au ajuns în Mustang, Galen a luat cuvântul.

— Rațiunea pentru care apelăm la astfel de măsuri este aceea că trebuie să ne supunem legilor; ne este interzisă vătămarea oricărui muritor, ceea ce s-ar putea întâmpla oricând la furie. Am ajunge ca lumea voastră să devină *verbotten*[4] pentru noi, timp de mai multe secole. Iar acesta este un sacrificiu pe care nu sunt dispus să mi-l asum.

— A! am exclamat cu voce scăzută, amintindu-mi de o discuție anterioară, în cadrul căreia și David îmi pomenise despre asta. Ei bine, mă îndoiesc că Gabriel o să se mai ia de David. O să pun capăt micilor lui crize de isterie.

— Ești mult prea încrezătoare, mi-a atras atenția Galen, înălțând o sprânceană. Puștiul acela tocmai a avut un acces de furie. Chiar crezi că va înceta?

Înțelegeam punctul de vedere al lui Galen. Mușchii gâtului mi s-au contractat brusc la gândul că David n-ar fi ripostat dacă ar fi avut loc o confruntare între el și Gabriel. Era exact motivul pentru care mă abțineam să mă îndrăgostesc de David. Mă înfricoșa ideea că va veni o zi când el va dispărea cu desăvârșire din viața mea. Mă temeam de acea suferință. N-aș fi putut s-o suport.

Frații au schimbat cheile mașinilor între ei și au hotărât să urmeze un alt traseu spre casă. Mi s-a părut că dramatizează, dar dacă ei simțeau că așa trebuie să facă…

Tocmai îi anunțam că plec, când telefonul mi-a sunat pentru a doua oară. Era Claire. Întârziasem.

Gemenii s-au strecurat în Maserati și au ambalat motorul, așteptând ca și fratele lor să se suie în Land Rover. David le-a ignorat semnalul și m-a condus până la mașina lui Bill.

— Să nu-l suni, m-a sfătuit el, pe un ton imperativ. Să eviți orice contact cu el, în general.

În drum spre cabinetul doctorului Jameson, Bill a tăcut, ascultând-o pe Andy cum repetă spusele lui Gabriel, cuvânt cu cuvânt, cu tot tacâmul. Părea ciudat ca Gabriel să înjure așa, de față cu Andy. Era complet schimbat.

Ședința la doctor a decurs bine. Am fost anunțată că nu mai am nevoie de serviciile doctorului Jameson, dar că voi fi mai mult decât binevenită să-mi continui ședințele lunar, dacă simțeam nevoia. I-am spus doctorului că nu mă așteptam la vreo schimbare și că n-ar însemna decât să-i irosesc timpul degeaba.

Doctorul Jameson a chemat-o pe Claire în sala pentru consultații și i-a explicat că mă elibera de sub supravegherea lui medicală. Mama a scos un suspin de ușurare și m-a îmbrățișat. Ochii i s-au umplut de lacrimi și îi sclipeau. Și eu mă bucuram că toată cazna asta cu doctorul pentru cap se sfârșise.

Probabil că trecuse o oră de la apusul soarelui, când a sunat cineva la ușă. Mama s-a dus să răspundă și apoi m-a chemat jos. Mi l-am imaginat imediat pe David, stând în mijlocul livingului meu. Mă înșelam.

Gabriel patrula pe-afară, în lumina de pe verandă. Tenul lui palid căpătase o nuanță cenușie, chiar și sub strălucirea gălbuie a becului.

— Putem să vorbim? a zis.

Își tot freca fața, de sus în jos, neliniștit. Arăta bolnăvicios de slab și vasele roșii de sânge din ochi îi dădeau un aspect sinistru.

— Despre ce?

Mi-am încrucișat brațele și mi-am lăsat greutatea pe un picior.

— Isis, am greșit. Îmi pare rău. Te vreau înapoi, a zis, întinzând mâna ca să-mi atingă fața. Tremura.

I-am îndepărtat mâna de pe obrazul meu și am făcut un pas înapoi.

— Așa ceva nu se poate, i-am zis, mușcându-mi buza și privind în jos. Fă-mi un serviciu… nu mai veni să mă cauți altădată, bine?

M-am întors pe jumătate, am intrat în casă și am închis ușa. Am așteptat acolo, vrând să-l aud cum coboară treptele verandei. În schimb, l-am auzit reluându-și patrularea. La un moment dat, a lovit de trei ori cu putere în ușă.

Mi-am întors privirea spre Claire, care stătea rezemată de cadrul ușii bucătăriei, cu o mână în șold. Mă așteptam ca ea să se ofere să deschidă.

Strângea din buze.

— Nu te uita la mine, mi-a zis, aruncându-și pe umăr șervetul pentru vase pe care-l ținea în mână. Asta e problema *ta*.

Necăjită, am deschis ușa și am ieșit din nou pe verandă.

— Ce e? m-am răstit.

— Știu că ești supărată pe mine. Știu că nu mă mai vrei, dar dă-mi o șansă ca să te recâștig, mi-a zis, foindu-se în timp ce vorbea. Pot să fac să fie mai bine, iubi. Zău că pot.

L-am privit cum își freca mâinile de nervozitate. Din când în când, umărul îi sălta spre obraz cu un soi de zvâcnet. Abia mai putea să stea locului. Am început să simt o greutate pe suflet, o grijă față de el. Dar nu, nu aveam să-i dau ocazia de a mă răni și a doua oară.

Aștepta răspunsul meu.

Mi-am amintit de noaptea aceea de nesomn, cu câteva luni în urmă, pentru care el era răspunzător. Dimineața, mă împleticisem până la baie și

mă spălasem pe față. Privindu-mă în oglindă, văzusem că aveam ochii umflați pentru că plânsesem neîntrerupt opt ore, toată noaptea de fapt. Arătam de parcă aș fi îmbătrânit deodată. Părul meu șaten-deschis părea cenușiu, iar ochii de un verde măsliniu erau înroșiți și plini de suferință. Eram palidă, fără viață în mine, iar trupul și-așa mititel, de un metru și jumătate, părea să fi scăzut până la două palme înălțime. Mă simțeam ca o văduvă îndurerată.

— Am terminat cu tine, am răspuns, după o îndelungă tăcere.

— Isis, nu! a exclamat, cu vocea frântă. Iubire, unde a fost foc, tot mai rămân tăciuni, a insistat, și ochii căprui i s-au umezit.

— Nu, Gabriel. Te-am uitat. Nu îngreuna situația.

Poate că avea dreptate. Poate că tot ceea ce simțeam era furia care ar fi trebuit să pună stăpânire pe mine atunci când survenise despărțirea, numai că eu o reprimasem pentru că nu avusesem spre cine sau spre ce s-o îndrept. Eu și Gabriel fuseserăm prieteni, înainte de a deveni iubiți. Iar asta trebuia să însemne ceva.

I-am studiat cearcănele de sub ochi și hainele lăbărțate. Aș fi vrut să aflu dacă e bolnav, dar nu voiam să-i dau de înțeles că mă mai interesa persoana lui în vreun fel. Trebuia să mă gândesc la David și să nu comit greșeala de a recunoaște că, deși eram supărată pe Gabriel, aspectul lui mă îndurera.

Îl cunoșteam pe Gabriel încă din primii ani de școală primară, și rămăseserăm prieteni de-a lungul anilor, până în liceu, când deveniserăm un cuplu.

Nu e ușor să uiți pe cineva care ți-a fost prieten din copilărie și cu care ai avut apoi o legătură sentimentală. Gândurile mi se învârteau în cerc. Încercam să-mi dau seama care ar fi trebuit să fie următoarea mea mișcare.

Deodată, Gabriel s-a repezit spre mine și m-a înșfăcat de mijloc, apăsându-și cu brutalitate buzele peste ale mele. M-am zbătut ca să mă eliberez, dar era mai puternic decât mine. Atunci, am ridicat mâna, l-am prins de ureche și mi-am înfipt unghiile în ea.

— Ce naiba, Isis! a urlat el, lipindu-și palma de ureche.

— Pleacă! i-am cerut, scrâșnind din dinți. Idiotule!

Am intrat tropăind în casă și am trântit ușa.

— Isis…, l-am auzit implorând prin ușă. Deschide. Știu că ești acolo.

Nu i-am răspuns. L-am auzit bombănind ca pentru sine și ciocănind încetișor în ușă. A mai așteptat o vreme în tăcere, după care a sunat.

— Rahat, a mormăit, pe un ton enervat.

A mai zăbovit câteva minute pe verandă, plimbându-se de colo-colo. În cele din urmă, i-am auzit pașii coborând treptele și apoi bocănind pe cimentul aleii. M-am zgâit prin transperantele ferestrei, vrând să mă asigur că mașina lui e cea care se îndepărtează, și nu alta.

Clocoteam de furie. Nu puteam decât să-mi imaginez cum arătam când am urcat scara. Mama era pe palierul de sus, așteptându-mă.

— Nu pari prea fericită, a remarcat ea.

— E un imbecil, am zis, simțind un nod mare în gât.

— Ce s-a întâmplat?

— E un imbecil, am repetat.

— Partea asta am priceput-o de prima dată.

N-am mai rezistat și am izbucnit în plâns.

— O, nu, scumpa mea. Termină. Nu merită să plângi pentru el, mi-a zis Claire, îmbrățișându-mă.

— Mamă, sunt doar furioasă. De ce s-a mai întors? Mă simțeam foarte bine fără el, m-am smiorcăit.

Mama a tăcut, ascultându-mă.

— E schimbat, mamă. Detest s-o recunosc, dar îmi fac griji pentru el. Arată… bolnav. M-a sărutat, iar eu i-am sfâșiat urechea cu ghearele de a făcut pe el, și a mai și venit la școală, am sporovăit mai departe. A vrut să se ia la bătaie cu David și nu înțelege când i se spune nu. Ce-ar trebui să fac? am întrebat-o, plângând ceva mai domol.

Mama era, probabil, la fel de șocată ca și mine de faptul că vorbeam atât de deschis cu ea, dar nu mai puteam să țin în mine ce simțeam. Trebuia să-i spun exact ce se petrecea în viața mea. Aveam nevoie de ea, atât ca prietenă, cât și ca mamă. Claire era una dintre cele mai bune prietene ale mele, dar și singura mamă pe care-o aveam.

— Ce simți pentru Gabriel? a fost ea curioasă.

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Îl urăsc și… și aș vrea să știu de ce e atât de schimbat acum.

— Aha! a exclamat Claire, clătinând din cap în semn de încuviințare. Ești derutată.

Am privit-o, cuprinsă de disperare. Avea dreptate. Uram senzația asta. Uram să știu că mai țin încă la Gabriel — chiar dacă numai un pic de tot — deși îl detestam pentru că mă rănise atât de profund. Îmi displăcea persoana care devenise, iar creierului meu îi venea greu să înțeleagă de ce mă mai preocupa persoana lui.

Cu toate astea, hotărârea mea fusese luată. Nu aveam să-i mai dau o a doua ocazie.

După cină și o nouă și scurtă criză de furie, m-am urcat în pat și mi-am tras pătura peste piept. Mi-a fost greu să-mi găsesc o poziție mai comodă. Gândul că Gabriel bântuie prin Los Fresnos mă demoraliza. Aveam nevoie de un loc care să-mi reconforteze mintea.

M-am chinuit să-mi feresc gândurile de câmpul cu maci și să mă concentrez la ce avea să-mi rezerve următoarea zi. Am încercat să mă iau la trântă cu oboseala, temându-mă să nu alunec din inconștiență spre câmpul cu maci: un loc care acum îmi devenise interzis. Încetul cu încetul, m-am cufundat într-un somn adânc.

Visul m-a dus până pe plaja pe care fusesem împreună cu David, în ziua în care el se materializase pe lumea asta.

M-am plimbat de-a lungul țărmului, simțind nisipul ud sub tălpi. Valurile se legănau într-un ritm regulat spre orizont.

— Acum este ceva nou, am auzit o voce în spate.

I-am recunoscut imediat mirosul. Ochii mei s-au grăbit să-l caute. I-am întâlnit privirea; stătea la câțiva pași de mine. Trupul lui auriu se profila în toată splendoarea, cu aripile delicate maiestuos întinse.

— Bună, l-am salutat, zâmbindu-i.

— Bună, frumoasa mea, a zis, zâmbind și el.

David m-a luat de mână și s-a așezat lângă mine pe nisip. Mi-am retras ușor degetele din strânsoarea lui delicată și am pus mâna în poală. Și-a exprimat nemulțumirea față de gestul meu cu un mormăit îmbufnat. M-am prefăcut că nu-l aud.

— Îmi cer scuze pentru intruziune, am zis, îngrijorată ca nu cumva să fi trecut cumva granița în Somnium.

— N-ai încălcat nicio regulă, m-a asigurat David. Eu am venit acum la tine.

— Poți să faci asta?

— Normal, a răspuns, ridicându-și ușor un colț al gurii. Am venit să-ți arăt ceva.

— Poftim? am întrebat, cuprinzându-mi genunchii cu brațele.

— Uite, mi-a zis, arătându-mi apusul.

Cerul, cu nuanțele lui stacojii și liliachii, s-a întunecat. Stăteam pe nimic, înconjurați de nimic. Am căutat brațul lui David prin tot acest neant.

Imaginea unei femei tinere a luminat fundalul.

— Bună, scumpa mea fetiță… bună, mica mea prințesă, a șoptit, drăgăstoasă, tânăra.

Am recunoscut atât vocea, cât și chipul. Era Claire, în tinerețe.

Icnind, mi-am dus mâna la gură.

— O recunoști pe tânăra doamnă? mi-a șoptit David la ureche.

— E mama, am zis, clătinând afirmativ din cap. Cât e de frumoasă!

David și-a apăsat ușor buzele pe obrazul meu. Eram mult prea copleșită de ce vedeam, ca să mai protestez împotriva îndrăznelii lui.

— Iată ce-ai visat când erai copil, mi-a zis, în șoaptă.

Imaginile au continuat să se deruleze, ca într-un film pe ecran lat. Am auzit plânsetele unui copil, apoi vocea liniștitoare a mamei mele îngânând un cântec de leagăn. Imaginea tatălui meu, trimițându-mi bezele. Cadre cu jucării și fleacuri viu colorate apăreau și dispăreau. Din nou, tatăl meu. Ochii lui verzi erau sticloși și istoviți, chiar dacă încerca să mă amuze. Am văzut-o apoi pe bunica Eva, care a întins brațele spre mine, zâmbitoare.

Apoi, chipurile din imagini au început să se maturizeze, încetul cu încetul. Iată prima mea bicicletă și fața zâmbitoare a tatei, în timp ce-mi

explica atent cum să merg pe ea.

„Ține-ți echilibrul, îngeraș. Așa… asta e!”, am auzit vocea lui, urmată de hohotele limpezi de râs ale unei fetițe… râsul meu.

Scena următoare mi-a dat impresia că plutesc printre nori, înconjurată de maimuțe zburătoare. Era o scenă din *Vrăjitorul din Oz*. Când eram mică, maimuțele zburătoare mă îngrozeau, dar acum nu mi se mai păreau deloc înfricoșătoare.

Am plâns și am râs urmărind diferite momente din visele mele. Nu eram capabilă să stăpânesc copleșitorul carusel al emoțiilor.

Imaginile s-au oprit și s-a făcut întuneric, în timp ce l-am auzit pe tata spunând: „Te iubesc, îngeraș.”

Cerul și-a reluat culoarea roșie aprinsă. Șiroaie de lacrimi îmi curgeau pe obraji. M-am întins spre David și l-am îmbrățișat cu ardoare. Am plâns în hohote, agățându-mă de el, timp de mai multe minute. Când, în sfârșit, am reușit să mă mai liniștesc, David s-a desprins cu blândețe din îmbrățișarea mea atât de strânsă. Mi-a cercetat, temător, chipul.

— Te-am făcut nefericită, a remarcat el, întunecându-se la față.

— Nu, l-am contrazis. Sunt foarte, foarte fericită.

M-am smiorcăit și am râs în timp ce el m-a ajutat să-mi șterg lacrimile.

— Tata, am zis, știi de când voiam să-l văd? Niciodată n-am avut cu adevărat ocazia de a-mi exterioriza toată suferința.

— Isis, îmi pare foarte rău. N-am avut habar; altfel, niciodată n-aș fi…

Dar vocea i s-a stins, fiindcă nu-și mai găsea cuvintele.

— Iartă-mi imprudența. N-am vrut să-ți provoc vreo durere, a insistat David, cu o suferință chinuitoare pe chip.

— Nu, David, m-am împotrivit din nou. M-ai făcut foarte fericită. Mi-ai redat amintirile cu tatăl meu. Îți mulțumesc… sincer!

După ce mi-a studiat timp de câteva secunde fața, s-a mai relaxat puțin.

— Îmi pare sincer rău, a zis, ștergându-mi lacrimile rămase pe față.

Am privit amândoi valurile, care dansau ritmic spre și dinspre mal. Apoi, ochii i-au zăbovit mult timp pe chipul meu, până am ajuns să mă întreb ce anume putea să-i trezească interesul.

Un fluture turcoaz a fâlfâit din aripi în fața noastră, apărut ca din neant. David a întins o mână, chemându-l parcă. Fluturele i s-a așezat pe arătător. David l-a apropiat de mine, ca să-l studiez.

— Frumos, am remarcat încetișor.

— Este timpul să plecăm, m-a prevenit David.

— Deja? l-am întrebat, posomorându-mă.

— Ne vom reîntâlni în realitate, frumoasa mea.

Și a dispărut încet, lăsând în urmă doar un contur de sclipiri aurii.

4 „Interzisă” (lb. germană) (n. tr.).

Capitolul 7

M-am trezit cu zâmbetul pe față. Am sărit în picioare și-am pornit spre baie. Mi-am ondulat vârfurile lungilor mele șuvițe și mi-am pus pe mine bluza neagră, preferata mea. Blugii și pantofii-platformă au reprezentat alegerea pentru acea zi. După ce am folosit creionul negru și rimelul, tot mi-a rămas ceva timp ca să mâzgălesc în jurnal.

Însemnarea nr. 7 în jurnal, 7:01 a.m.

Și astfel, cu un sentiment mai profund față de tine, m-am trezit din somnul meu în dimineața asta. Am văzut cu propriii ochi darurile cu care ai fost înzestrat la naștere. Ele sunt un mister pentru inteligența mea, o chemare pentru inimă. Cu toate acestea, nu pot și nu vreau să le interpretez ca fiind mai mult decât o pasiune tăcută.

* * *

— Mănâncă și tu ceva înainte de plecare, m-a sfătuit Claire, turnându-și o ceașcă de cafea. Eu sunt în întârziere astăzi. Sper să nu se supere șeful, a adăugat, chicotind.

N-o mai auzisem de ceva vreme pomenind despre Jude.

— Asta cum mai vine? am întrebat-o, intrigată de veselia ei.

— Frumos, mi-a răspuns, făcându-mi cu ochiul în timp ce sorbea din băutura fierbinte. Ne vedem după-amiază.

Mama era deja la ușă, pregătindu-se să iasă, când s-a auzit soneria. A deschis ușa, cu veșnicul ei zâmbet modest.

— Ei, bună dimineața! a exclamat, veselă.

S-a întors spre mine, făcându-mi cu ochiul și chemându-mă prin gesturi.

— Bună dimineața, doamnă Martin, am auzit vocea lui David venind dinspre ușă.

Am făcut brusc ochii mari și am sărit repede în picioare. M-am dus spre ușă, unde l-am găsit pe David, purtând o cămașă albastru-deschis cu guler lat și blugi de culoare închisă. Nuanța de bleu îi accentua negrul părului și deja strălucitorii ochi albaștri. James Dean era nimic pe lângă el.

— La revedere, copii. Să aveți o zi bună, a zis mama, sărutându-mă pe obraz și plecând.

— O zi bună și dumneavoastră, i-a răspuns David, susținându-mi privirea.

Am ieșit pe verandă și am închis ușa în urma mea.

— Bună dimineața, am zis, mușcându-mi buza fiindcă simțisem brusc o ușoară greață.

— Este, într-adevăr, mi-a zis, sărutându-mă pe amândoi obrajii.

Mi-a întins o cutiuță albă, legată cu o delicată panglică aurie din organdi. L-am privit întrebătoare.

— Chiar n-ar trebui să-mi tot cumperi cadouri.

— Nu l-am cumpărat, mi-a zis, îndemnându-mă prin semne să iau cutiuța.

Am luat-o, stând pe gânduri dacă s-o deschid sau nu.

— Deschide-o, mi-a cerut el.

Am apucat de unul dintre capetele delicatei panglici din organdi și am tras ușor. Funda s-a desfăcut imediat. Am deschis cu o mișcare lentă cutia.

Înăuntrul cutiuței albe stătea fluturele turcoaz din visul meu. Aștepta calm, legănându-și blând aripile catifelate. Sub el se odihnea o bucată mică de hârtie de pergament, de formă pătrată, cu numele meu scris pe ea. Fluturele și-a luat zborul în adierile vântului dimineții, dispărând prin tufișuri. Am luat hârtia din cutiuță și am despăturit-o cu grijă, cu ochii pe David. Pe bilet scria:

Vederea ta chiar și-ale inimii bătăi mi le-a răpit,
Punându-se stăpână pe sufletu-mi neîmblânzit.
Sângele-mi pulsează iute, cum nici nu credeam;
Iubirea mi-o declar în fața întregului meu neam.
Bobocii florilor nicicând nu se compară
Cu minunata-ți frumusețe, o, atât de rară.
Dă-mi agonia, sau moartea dă-mi-o negreșit,
Iar eu inima-ți iau, cu-a mea să bată fără de sfârșit.

Al tău, necontenit,
David Chios

Am încremenit de uimire citind acele cuvinte atât de expresive. Mi-am ridicat capul. Îmi aștepta privirea.

— Al tău, necontenit, a repetat cu voce tare încheierea poemului.

— Incredibil, am murmurat. Era singurul cuvânt care-mi mai putea trece prin minte, în timp ce el mă sfredelea cu privirea. Îți mulțumesc… e incredibil, am încercat să mă corectez.

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet.

— Pot să te conduc la școală?

— Da, poți, am răspuns, și mi s-a părut că vorbesc ca o învățătoare de la clasa-ntâi.

M-am întors în casă, m-am luat ghiozdanul și am pus cutiuța albă în el. Apoi, am ieșit, am încuiat ușa în urma mea, și m-am dus spre David, care mă aștepta pe alee.

David venise cu mașina lui. M-am strecurat pe scaunul din dreapta, iar el a închis cu grijă portiera după mine. Obrajii începeau să mă doară din cauza formidabilului zâmbet de pe fața mea.

— A încercat Gabriel să ia legătura cu tine? m-a întrebat el, după ce a răsucit cheia în contact.

Colțurile buzelor au coborât la loc.

— Mda, am răspuns, gândindu-mă că se dusese dimineața mea fericită. A venit pe-aici aseară. I-am închis ușa în nas… de două ori.

— O, a oftat David, cu buza tremurându-i de nemulţumire. Hmm. Galen a avut dreptate în privinţa lui. Este perseverent.

— I-am spus cât se poate de clar că nu vreau să-l mai văd, l-am liniştit eu.

— Nu sunt convins că aşa ceva îl va reţine. Galen a simţit la el un înalt nivel de toxicitate. Încearcă să-l eviţi cu orice preţ.

— Toxicitate? am repetat, ezitând puţin. Cum ar fi… droguri?

Dintr-odată, eram şi mai îngrijorată pentru Gabriel. Doar nu era atât de prost încât să se apuce de droguri!

— Nu ştim precis. Galen e cel mai empatic dintre gemeni, dar nu este nici pe departe atât de sensibil ca mama. Tot ce a perceput el este un nivel ridicat de toxine în sângele lui. Galen n-a putut să stabilească natura acestora. Ar putea fi medicamentoasă, şi nu o urmare a întrebuinţării drogurilor stimulative, dar nu putem şti.

— De-asta erau fraţii tăi atât de neliniştiţi ieri?

— Da. Sub efectul unei doze atât de ridicate de medicamente sau de narcotice, este foarte probabil ca o persoană să se comporte iraţional… sau beligerant. De asta m-a abordat Galen ieri, înainte să ajungem la grup.

— Aşadar, ceea ce ţi-a spus el a fost un avertisment, am dedus eu.

David a încuviinţat, clătinând din cap.

— Isis, mi-a zis, luându-mi mâna într-a lui, te rog, fii precaută.

— O să fiu.

Gaşca noastră era deja prezentă la masa din cantină. Andy m-a întâmpinat cu o privire nerăbdătoare, dându-mi de înţeles că are ceva de dezbătut.

— ’Neaţa, David, a zis, zâmbind.

După care, fără să mai piardă vremea, m-a luat de braţ şi m-a tras deoparte.

— N-o să-ţi vină să crezi, a început ea. Eu şi Bill am dat nas în nas aseară cu Gabriel, la benzinărie. În afara faptului că era beat, era paranoic şi plin de draci. Tot bătea câmpii despre tine. A încercat să-l convingă pe Bill

să te aducă să vorbești cu el. Zicea că a fost la tine acasă și că i-ai făcut vânt. Adevărat?

— Mda, am încuviințat eu. Zi mai departe.

— Ei bine, află că m-a speriat. Zicea că-l așteaptă prietenii în mașină și că trebuie să plece.

— Și ce-i atât de înfricoșător în asta?

— Nu era *nimeni* în mașina lui.

— Poftim? m-am mirat, încreţindu-mi fruntea.

— Bizar, nu? a spus ea, făcând ochii mari. Dar mai e ceva… înainte să plece, Bill mi-a zis să-l aștept în mașină: devenise puțin cam îngrijorat. Așa că, mă duc eu în mașină și, după cinci minute, vine și Bill, agitat ca naiba, și-mi zice să te sun. Așa și fac, dar îmi tot intră mesageria ta vocală. Era prea târziu ca să te mai sun pe fixul de-acasă. N-am vrut s-o trezesc pe maică-ta sau să te bag în belea.

Mi-am scos imediat telefonul din ghiozdan.

— E mort. Am uitat să-l încarc. Scuze.

— Mda, m-am gândit eu. Am încercat și azi-dimineaţă să te sun pe fix, dar n-a răspuns nimeni. Probabil că plecaseși deja, a zis, strângând din buze. Asta nu e tot.

— Ei bine, treci odată la subiect, am îmboldit-o, neliniștită.

Chipul lui Andy a devenit serios, timp de un minut. Și-a tot plimbat privirea de la Bill la mine, și înapoi.

— I-a spus lui Bill că se cară…

— Of, slavă Domnului! Acum, dacă s-o întoarce în Florida, o să mă lase în pace! am exclamat.

Mă simţeam ușurată. Așa aveau să fie și fraţii Chios.

Andy m-a privit cu gura căscată.

— Nu, proasto! a zis, strâmbându-se. Se cară cu *arma după el*.

Tot sângele mi s-a scurs din corp, adunându-se în tălpi. Ce naiba avea Gabriel în cap? Și de unde avea o armă? Plus, cel mai important, la ce-i trebuia? Am ameţit tot învârtind în minte aceste întrebări.

— Poftim?! am zis, cutremurându-mă. Nu cred. Nu e genul.

Refuzam cu totul ideea.

— Nu, nu, nu, Andy. Cred că Bill a făcut o confuzie.

— Ba nu, Isis. Gabriel i-a și arătat-o.

S-a oprit să arunce o privire spre Bill, care ne urmărise în tot acest timp.

— Tre’ să-i spui tipului tău, mi-a șoptit Andy, în timp ce Eryx trecea pe lângă noi, cu Marie la braț.

— Nu e tipul meu, am corectat-o. Dar ai dreptate, am zis apoi, așezându-mă pe scaunul gol de lângă mine, așteptând să-mi treacă amețeala. Crezi că Gabriel o să mai vină să mă caute?

— Fată dragă, nu știu, dar trebuie să fii cu băgare de seamă. Gabriel nu pare în toate mințile. Și cred că Bill are dreptate când zice că a început să ia droguri.

— Pur și simplu, nu pot să înghit chestia asta, Andy. Până acum, îi privea cu dispreț pe cei care făceau așa ceva. Ți-aduci aminte?

Am oftat adânc, lăsându-mi capul să cadă pe spate.

— Îi spui lui David, și-i spui chiar acum, Isis! mi-a ordonat Andy.

Mi-am astupat gura cu degetele strânse în pumn.

— OK, am răspuns, cu o voce înfundată.

Eram cuprinsă de o stare de agitație. Nu-mi venea să cred ceea ce tocmai îmi spusese Andy. Ce se-ntâmplase cu Gabriel? Trebuia să aflu dacă într-adevăr se apucase de droguri sau dacă suferea de cine știe ce dereglare psihică temporară.

Andy m-a ridicat cu forța de pe scaun și i-a făcut semn lui Bill să vină la ea. Eu m-am dus direct spre singura persoană care putea să-mi dea o informație concretă despre ce se petrecea cu Gabriel.

— Salut, Galen, pot să vorbesc ceva cu tine? am rostit, cu o voce ușor tremurată.

Simțeam deja cum ochii începeau să mi se umezească. David s-a ridicat de pe scaunul lui, dându-și imediat seama că era ceva în neregulă cu mine.

— Este o problemă personală. Pleacă, a repezit-o Galen pe Jean, pe care nici n-o observasem lângă David.

Nu-mi băteam capul cu ea în clipa asta.

— Fie, a zis ea, ridicând din umeri și așezându-se pe scaunul lui David, vizavi de Galen.

— Jean, a vorbit serios, i-a atras atenția David, pe un ton ferm. Te rog, lasă-ne.

Chipul lui Jean a căpătat o nuanță tot mai aprinsă de roșu pe măsură ce se ridica de la masă cu încetineală. M-a privit cu ostilitate, după care s-a întors spre David, cu o expresie ofensată.

— Ne vedem în clasă, a încercat el s-o îmbuneze.

Jean ne-a întors spatele și a plecat spre masa grupului ei.

— Ai întreaga mea atenție, mi-a declarat Galen, invitându-mă să stau pe scaunul de lângă el.

— Ce anume ai văzut, sau scanat, sau cum i-o mai zice, la Gabriel? l-am întrebat.

Neliniștea îmi făcea ca vocea să-mi sune nesigur. Am simțit un nod în gât și că sunt la un pas de a izbucni în urlete.

— Nu ai discutat subiectul cu David?

— L-am discutat, a confirmat David, lăsându-și o mână pe umărul meu.

— Am nevoie de mai multe detalii, am zis, încercând să mă opresc din tremurat.

— Ce anume vrei să știi? m-a întrebat Galen, arcuindu-și o sprânceană.

— Tot ce ai simțit la el. Totul, am repetat.

— Tremuri, a remarcat David.

— De ce ești atât de agitată? a completat Galen cu o întrebare observația lui David.

— E ceva în neregulă cu Gabriel. Se comportă ciudat. Mă îngrijorează gândul că ar putea să dea de necazuri.

L-am auzit pe David șuierând încet când mi-am exprimat îngrijorarea cu privire la Gabriel.

Galen și-a împreunat mâinile.

— De obicei, o persoană este mai puțin încordată după ce spune ce gândește, iar pulsul tău este încă în creștere. Mai este vreo informație pe care vrei să ne-o împărtășești?

— Spune-mi mai întâi ce ai simțit la el, am insistat.

Galen și-a sprijinit bărbia într-o mână.

— Niveluri extreme de expunere, fie la un medicament foarte puternic, fie la un amestec de narcotice cu alcool. Nu pot să spun de cât timp s-ar fi putut afla în organismul său, nici în ce concentrație, dar presupun că este vorba despre o intoxicare foarte recentă și intensă. În afară de toate acestea, n-am putut simți altceva decât încordare fizică în momentul în care v-ați apropiat de el, tu și David, dar cred că este ceva resimțit de noi toți.

— O, Doamne! am șoptit, trecându-mi o mână prin păr. Pur și simplu, nu pot să cred.

— Și-acum, ce ai să ne spui? mi-a amintit Galen de acea parte care încă sperasem să nu fie adevărată.

— Că el are o…

Nici măcar să rostesc cuvântul nu puteam, fără să-mi tremure vocea.

— …o armă.

Galen și-a azvârlit capul pe spate și a început să râdă, de parcă aș fi făcut cine știe ce afirmație comică.

— Nu văd care ar fi umorul aici, Galen, a observat David, cuprinzându-mă cu brațul și încercând să mă calmeze.

— De ce să ne agităm pentru mărunțișuri? Știi bine că băiatul nu este pe potriva noastră. Ce ar putea să facă el cu jucăria lui: să se joace de-a cowboy-ii și indienii? O, ce oroare! a exclamat, sarcastic, lipindu-și dosul palmei de frunte.

Am rânjit sfidătoare spre el.

— Isis este evident necăjită, iar tu nu îi ești de niciun ajutor cu cinismul tău, i-a dat replica David, al cărui ton devenise disprețuitor. Dar dacă încearcă să-și folosească arma și descoperă că suntem invulnerabili? Atunci, ce se mai întâmplă? Ei, frate?

— Ce să zic! a exclamat Galen, respingând cu un gest larg al mâinii argumentele lui David. Eu sunt un războinic. El este un toxicoman puber. Mai mult nici nu trebuie spus.

— Exact, i-a întors-o David, lăsându-se pe vine lângă mine. Acțiunile lui sunt impulsive. Nu avem idee ce ar putea să pună la cale. Dacă se

hotărăște să mă înfrunte în public?

— Faci pe mortul, a ripostat Galen, dându-și ochii peste cap.

David a strâns din buze, enervat.

— Imbecilitatea ta chiar nu cunoaște limite?

— Nu eu sunt cel care s-a hotărât să se joace de-a amorezii cu ea!

Galen a îndreptat degetul spre sine, după care l-a agitat repede de la stânga la dreapta și înapoi.

— Dacă există vreun imbecil aici de față, atunci tu ești ăla, a zis și, făcând o figură indignată, s-a ridicat brusc de la masă. Rezolvă-ți singur problemele, a exclamat și a plecat.

— Trebuia să-l păstrezi de partea ta, nu să-l calci pe bătături, s-a auzit vocea lui Eryx pe deasupra capului meu. Era în spatele nostru. Știi cât de mult urăște să i se spună că nu este perfect, i-a atras el atenția lui David.

— Cât de multe ai auzit? s-a interesat David.

— Cowboy-ii și indienii, a redat Eryx o replică din conversație.

— Asta le cam însumează pe toate, am oftat, lăsându-mi fruntea peste mâna de pe masă. Cred că vă veți întoarce acum în… *cum i-o zice*.

— Nu! a răcnit David, cu o voce profundă.

— Ai vreo idee mai bună? l-a întrebat Eryx, în timp ce un colț al gurii i se lăsa în jos.

— Tot ce trebuie să facem este să îl evităm până când pleacă, i-a oferit David soluția.

— Ușor de spus, greu de făcut, a replicat Eryx, așezându-se lângă mine. Crezi că va continua să te hărțuiască? m-a întrebat apoi, cu o expresie calmă pe chip.

— Din ce mi-a spus Andy, ar trebui să răspund că da. Chiar i-a cerut lui Bill să mă convingă să stau de vorbă cu el.

— Dahveed, știi ce ai de făcut, i-a zis Eryx, privindu-l stăruitor.

— Nu am de gând să o las nesupravegheată atât timp cât este bufonul ăla pe aici. Pentru ea reprezintă un pericol mai mare, decât pentru mine. Iese din discuție.

— Foarte bine, atunci. Nu pot eu să hotărăsc în numele tău. Poți să mă socotești exclus din planurile tale. Este evident că nu te-ai gândit prea bine.

— De ce? a vrut David să afle motivul.

— Nu reușești să vezi faptul că tu ești singurul motiv pentru care ea ar putea fi în vreo primejdie. Tu ești cel care a aprins furia în băiatul acela, nu ea.

David și-a lăsat capul în jos. A tăcut timp de câteva minute, judecând bine situația.

— Îmi pare rău, Isis, a zis în cele din urmă. Nu voi mai fi în măsură să te conduc cu mașina până când nu găsesc o cale de a rezolva problema.

— Nu există rezolvare, i-am zis. Gabriel o să plece peste o săptămână și jumătate, după care lucrurile se vor putea întoarce la normal.

— Foarte multe se pot întâmpla în acest interval de timp. Te-aș sfătui să păstrezi distanța față de el, mi-a zis Eryx, ridicându-se de la masă. Gândește-te și tu, frate. Rămânând, îți asumi un risc.

— Înțeleg, Eryx. Doar că…

David a clătinat încet din cap.

— N-o pot lăsa nesupravegheată. Te implor să mă înțelegi.

— Putem continua conversația diseară, în prezența mamei. Va fi interesată să afle ce s-a întâmplat. O zi bună, Isis, a concluzionat Eryx, pornind pe coridorul aglomerat.

Sunase deja, și eu nici nu auzisem. Mi-am luat repede geanta și am început să merg, alături de David.

— Nu voi pleca, indiferent de sfatul mamei, și-a reafirmat David hotărârea, în timp ce ne strecuram printre colegi.

— Pot să am grijă și singură de mine, David. Gabriel nu e capabil să-mi facă vreun rău. M-a fost prieten, înainte să-mi fie iubit. E băiat bun. Doar că a căzut într-o groapă adâncă din care nu poate să iasă.

— Îl compătimești? a pufnit David, nevenindu-i să creadă.

— Da, am recunoscut. Chiar dacă sunt supărată pe idiotul ăla, nu pot să fiu și lipsită de inimă.

— Stai, m-a oprit David, în mijlocul coridorului.

— Ce faci? O să întârziem!

— Nu mă interesează. Trebuie să te întreb ceva, mi-a zis el, și m-a tras înapoi când am încercat să pornesc din nou.

— Ție poate că nu-ți pasă, dar eu nu-mi permit să întârzii la ore.

Încă o dată, David m-a împiedicat când am încercat să fac un pas.

— Îl mai iubești?

— Putem să discutăm mai târziu despre asta, am zis, scuturând din cap, deloc dispusă pentru o astfel de conversație.

— Da sau nu? m-a întrebat David. Răspunsul pe care trebuie să-l dai este foarte simplu.

— Dar nu pot să-ți dau răspunsul ăsta chiar acum.

— Ceea ce spune destule, a replicat David.

Buzele i s-au crispat și s-au lăsat în jos la colțuri.

— Interpretezi greșit. N-am spus „da”.

David m-a fixat cu o privire deznădăjduită și a oftat.

Adevărul era că nu știam prea bine ce simțeam. Știam că-mi pare rău pentru Gabriel. Știam că el în locul meu n-ar fi ezitat să-mi sară în ajutor. Dar îl iubeam? Poate, un pic, poate, ca prieten, poate, deloc. Nu eram sigură. Dar ceea ce știam era că simțeam o copleșitoare nevoie de a discuta cu el, conștientă în același timp că nu trebuia să mă pun într-o asemenea poziție.

Soneria s-a auzit din nou exact în timp ce intram în clasă. Andy își lungise gâtul peste capetele celorlalți colegi, căutându-mă din priviri.

— Cum a mers? a întrebat repede, înainte să mă pot așeza.

— Va merge acasă împreună cu voi în după-amiaza asta, a răspuns David în locul meu, venind după mine. Este mult mai probabil ca Gabriel să fie calm dacă nu mă vede în preajma lui Isis. Nu vreau să risc ca ea să fie vătămată din cauza mea.

— Ți-am mai spus că nu e genul. Nu mi-ar face rău, am insistat, lăsându-mi geanta să cadă lângă bancă și așezându-mă pe scaun.

Andy a început să ronțăie capătul unui creion.

— Asta a fost odată. Acum nu mai știm de ce ar fi capabil.

Și-a lăsat jos creionul și a continuat în șoaptă.

— Ieri avea chestia aia la el când a căutat ceartă cu David, Isis. Dacă ar fi folosit-o atunci? Gabriel obișnuia să pună capăt încăierărilor, nu să le pornească.

Am tăcut, evaluând situația. Niciunul dintre noi n-a mai scos o vorbă toată ora.

Galen n-a mâncat cu noi la prânz. Mi-am închipuit că era încă supărat pe David, pentru că-l făcuse imbecil. Iar Eryx probabil că era cu el, fiindcă nici el nu apăruse.

David s-a așezat la rând ca să ne ia salatele, timp în care eu am rămas cu Andy și cu Bill. De la distanță, am văzut-o pe Jean ieșind din rând ca să se ducă la David.

— Dezgustător, am murmurat, îngrețoșată.

— Se pare că cineva are o fană, a comentat Andy, scoțându-și punga cu mâncare din geantă.

— Aș zice că mai degrabă cineva pare să fie geloasă, a comentat Bill, râzând pe înfundate.

— Gura! l-am apostrofat, zâmbind. Ar vrea el.

— Pfff, a pufnit Bill. Fată dragă, tu refuzi adevărul.

Andy a izbucnit în râs, încuviințând.

— Așa e.

— Și tu, Brutus? am zis, fixând-o cu privirea pe Andy, în timp ce un colț al gurii îmi zvâcnea.

— Hei, eu când văd un lucru, îl zic, a replicat ea, ridicând din umeri. Iar tu ar fi cazul să renunți la împotrivire.

— Încă nu sunt pregătită pentru asta. Nu și după ce…

Nu mi-am mai terminat fraza.

— O, nu! a strigat Andy, ridicându-și brațele. Nu-mi spune că te gândești să te întorci la Gabriel!

— Nu, i-am răspuns, încruntându-mă.

David ajunsese deja la vreo două mese distanță față de noi, cu câte o salată în fiecare mână, în timp ce Jean se unduia pe lângă el.

— Trecem la altceva…, am îndemnat-o pe Andy să schimbe subiectul.

— Uf!

Ochii lui Jean au revenit în orbitele lor când a privit dincolo de masa noastră.

Galen și Eryx ni se alăturau. Jean și-a răsucit corpul cu 180 de grade și a pornit, fandosindu-se, spre masa prietenelor ei.

David mi-a întins o salată și o sticlă cu apă.

— Care ar fi subiectul zilei? a întrebat Galen, oprindu-se în capul mesei, cu brațele încrucișate.

— David, a anunțat Bill.

— Se pare că este un subiect la mare căutare în ultimul timp, a remarcat Galen, privindu-mă într-un fel care mă făcea să mă simt răspunzătoare pentru tot ce se întâmpla.

Probabil că și eram, în ochii lui. Nu arăta prea bucuros.

David a ezitat să se așeze.

— *Ce* este cu mine? a întrebat, cu o expresie nedumerită pe chip.

— Nimic, am răspuns, înaintea oricui altcuiva. Bill face o confuzie.

Bill și-a lăsat jos furculița din plastic.

— Nu minți. Spune-i doar cât ești de geloasă pe Jean.

Andy a făcut ochii mari și l-a plesnit pe Bill peste braț. Eu am căscat gura și-am strâmbat din nas. Nu-mi venea să cred ce putuse să facă.

— Foarte drăguț, a zis David, zâmbind. Îți mulțumesc pentru această informație. O voi lua ca pe un compliment.

Mi-am acoperit fața cu palmele și am respirat adânc, sperând ca ei să nu observe că mă făcusem roșie. *O să-l omor pe Bill în drum spre casă, în după-amiaza asta*, mi-am zis.

— În altă ordine de idei, l-a informat Andy pe Bill, Isis merge acasă cu noi azi.

— Din cauza lui Gabe? s-a interesat Bill.

— În mare măsură, da, a încuviințat ea.

Deodată, Bill s-a ridicat, pipăindu-și buzunarul și apoi scoțându-și telefonul. A întins aparatul cu ecranul spre mine, ca să pot vedea cine apelează.

— Vorbeam de lup, a comentat Bill. Gabriel era cel care-l suna. Să-i răspund? a întrebat el.

— Eu nu vreau să vorbesc cu el, l-am prevenit pe Bill.

— O să te tot sune, până când o să-i răspunzi, i-a atras atenția Andy, apăsând pe butonul verde al telefonului lui Bill.

Bill și-a dus telefonul la ureche.

— Salut, Gabe. Ce faci?

L-am văzut apoi cum strânge din buze.

— Nu, nu e pe-aici. Ea și Andy s-au dus… ăăă… undeva împreună.

S-a oprit să asculte. Auzeam în difuzor o voce nedeslușită.

— Mda, frate, o să-i transmit că vrei să te sune.

Bill n-a mai scos un cuvânt ceva timp. Apoi, a oftat și mi-a aruncat o privire îndurerată, zicând:

— OK, Gabriel, trebuie să închid. Mai vorbim, frate.

A închis telefonul cu un gest violent și l-a vârât la loc în buzunar.

— Ce-a fost asta? Tot ce-am putut să aud au fost bolboroseli fără sens, a zis Andy.

— Bălmăjea, a răspuns Bill, lăsându-și privirea în jos, stânjenit. Bătea câmpii despre tine, mi-a zis apoi. O fi el prietenul meu, și așa mai departe, Isis, dar poate că ar fi cazul să ceri un ordin de restricție împotriva lui.

— *Touché,* l-a aprobat Eryx.

— Iată o idee măreață, a zis David, împingându-și deoparte farfuria cu salată. Cu toate astea, m-am documentat deja despre ordinele de restricție de la o jurisdicție la alta. În statul acesta, ca să obții un astfel de ordin, trebuie să fi fost ținta unei amenințări sau să furnizezi probe potrivit cărora persoana pe care vrei s-o pui sub restricție ți-a provocat daune materiale, financiare sau fizice. Iar el nu i-a făcut nimic din toate astea.

— Este ilogic, a intervenit Galen, alăturându-se în sfârșit discuției. Poartă o armă care probabil că nici nu este pe numele lui, și nici nu are permis pentru ea, ceea ce ar trebui să fie suficient pentru ca autoritățile să vadă pericolul iminent.

— Da, ai dreptate. Vârsta legală pentru obținerea unui permis pentru armă este, în Texas, de douăzeci și unu de ani, cu excepția cazurilor în care persoana este activă în domeniul militar, unde vârsta legală este de optsprezece ani, a explicat David.

— Și-atunci, ce avem de făcut? a întrebat Andy, ciocănind cu degetul în sticla ei cu suc.

— Consider că hotărârea este a lui Isis, nu a noastră, și-a dat cu părerea Eryx, examinându-mi fața.

— Nu, am zis, apăsându-mi tâmplele cu degetul mare și cu cel mijlociu. Nu pot să-i fac una ca asta. S-ar alege cu cazier. Abia începe facultatea, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dar siguranța ta? mi-a amintit David. Nu mai contează deloc?

Mi-am întors privirea spre Andy, sperând c-o să mă susțină.

— De data asta, sunt de partea lor, m-a anunțat ea, pocnind nervoasă din degete.

— Reexaminează situația, m-a sfătuit Eryx. Ai ascultat părerile tuturor celorlalți în această problemă: consideră că sunt punctele noastre de vedere.

*

A patra oră a zilei a fost total stresantă. Mă durea ceafa din cauza încordării și a încercării de a-mi da seama ce trebuia să fac în privința lui Gabriel. Nu puteam să neg faptul că era de domeniul evidenței că se afla sub influența unui fel de drog, sau a unor droguri. Iar asta mă speria. Era un tip inteligent. Sportiv și cumsecade. Era un conducător, nu cineva care să urmeze orbește turma. Și ce devenise? Încă o statistică.

Dar poate că eu îl văzusem așa, pe perioada relației noastre, când în realitate nu era diferit față de alții. Asta nu însemna că era un om rău, totuși. Însemna doar că era posibil ca eu să-mi fi creat o imagine mai bună despre el, datorită relației dintre noi.

Poate că și eu mă schimbasem — mă maturizasem, într-un fel oarecare — și tocmai de-asta îl vedeam cu alți ochi.

— Isis Martin, m-a strigat pe nume doamna Vincent.

— Da?

Bătăile și-așa puternice ale inimii mi s-au accelerat, de teamă că nu fusesem atentă la ce spusese.

— Îndrumătoarea vrea să stați de vorbă, m-a anunțat doamna Vincent, privindu-mă prin lentilele bifocale ale ochelarilor. Ești învoită de la ultimul

sfert de oră.

— Vă mulţumesc, i-am răspuns, luându-mi geanta.

Ridicându-mă, am aruncat o privire spre David şi Eryx. Capul lui Eryx atârna într-o parte; dormea. David a schiţat un mic zâmbet şi mi-a făcut cu ochiul.

Îndrumătoarea a revăzut împreună cu mine în scurtul interval de zece minute documentele mele de înscriere pentru facultate. Mi-a propus să dau vreo câteva examene de intrare, care urmau să se organizeze în următoarele două luni. I-am fost recunoscătoare pentru că mă chemase. Altfel, poate c-aş fi amânat să stau de vorbă cu ea până la sfârşitul anului şcolar, când poate c-ar fi fost prea târziu.

Mustangul roşu era deja pornit când am ajuns în parcare, căutându-i pe Bill şi Andy. David mă aştepta lângă portiera bolidului.

— Îmi pare rău că n-o să te pot conduce spre şi de la şcoală în următoarea săptămână, aproximativ, mi-a zis, plimbându-şi uşor degetele de-a lungul bărbiei mele.

— Nu e mare scofală, i-am răspuns, scuturată de un fior nervos. Câteodată, mă duc şi pe jos acasă.

— Atunci, îmi voi lua la revedere, a suspinat David.

— La revedere.

Buzele lui mi-au atins obrajii. A deschis portiera şi s-a întors să-i salute pe Andy şi Bill. Apoi a virat spre propriul automobil, unde îl aştepta răbdător Eryx, rezemat de portiera din dreapta.

Eryx şi-a fluturat şi el mâna spre noi. Când am văzut farurile din spate ale automobilului negru dispărând după curbă, mi-am lăsat capul să cadă pe spate şi am început din nou să răsuflu. Nici nu-mi dădusem seama că-mi ţinusem respiraţia.

Imediat cum am ajuns acasă, mi-am adus aminte că am uitat să-l omor pe Bill pentru micul lui număr de la cantină. Mi-am însemnat în minte să-mi duc planul la capăt ziua următoare.

Înainte de a da fuga sus, ca să-mi pun telefonul la încărcat, am făcut o escală în bucătărie, ca să văd dacă nu e ceva bun de înfulecat în frigider,

pentru că mă aştepta un referat de două pagini pentru Administraţie şi Economie, care trebuia predat vineri. M-am gândit că, dacă tot nu aveam altceva de lucru, puteam foarte bine să mă ocup de el.

Frigiderul era pe jumătate gol. Am luat cu mine un măr tăiat în felii şi borcanul cu unt din arahide. Am terminat lucrarea în aproximativ trei sferturi de oră. Era un rezumat la ceea ce lucrasem timp de o lună: nu aveam nevoie de documentare. Floare la ureche.

Un clinchet de clopoţel mi-a indicat că primeam un SMS. Am scos telefonul din încărcătorul de pe noptieră şi am inventariat şaisprezece apeluri pierdute, opt mesaje vocale şi douăzeci şi ceva de SMS-uri, toate de la Gabriel. Erau suficiente ca să-mi dau seama că nu era bine. Mesajele vocale şi cele scrise spuneau, în esenţă, acelaşi lucru. Voia să-l sun ca să discutăm despre noi doi. În ultimul SMS primit spunea c-o să treacă pe la mine, dacă sunt de acord.

„NU!” am răspuns.

Telefonul a sunat imediat după ce am apăsat pe Trimite. Mi-am încrucişat degetele, sperând ca ecranul telefonului să-mi arate numele şi numărul altcuiva. Dar evident că era el. Am lăsat ca apelul să fie preluat de mesageria vocală. Dar a mai sunat o dată, şi încă o dată, până când am cedat şi am răspuns.

— Ce-i? am zis, străduindu-mă ca vocea să-mi sune cât mai grosolan.

— Păpuşă, de ce mă tratezi cu răceală? a replicat el, cu o oarecare dificultate. Îngăima cuvintele, exact cum îmi spusese şi Bill. Nu vreau decât să vorbim, a adăugat.

— Eşti beat? l-am întrebat.

— Beat? Nu, nu. Eu nu… nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ai *luat* ceva, Gabriel? Ai ceva să-mi spui neapărat?

Instinctul meu matern începea să se trezească. Aveam senzaţia că era neajutorat fără mine. Părea să fie într-o stare groaznică.

— Da, chiar am să-ţi spun ceva. Am prietenii ăştia noi, Isis. Ei îmi spun lucruri care se leagă foarte bine. Lucruri despre tine şi mine. Lucruri despre lume. Cred că ar trebui să-i cunoşti şi tu. Sunt tare faini. Ei vor ca noi doi să fim împreună, şi eu ştiu cum să fac asta acum.

Începea să mă înfricoșeze.

— Gabriel, nu ți-e bine. Spune-mi unde ești și-o să-i sun pe părinții tăi, ca să vină să te ia, bine?

— Nț. Nț. Mă simt perfect, iubi. Mersi că ții atât de mult la mine. Știu că mă iubești, Isis. Și eu te iubesc.

— Gabriel, spune-mi unde ești, am repetat.

Mâinile începuseră să-mi tremure.

— Au venit prietenii mei, așa că trebuie să închid. Îi auzi? Tare sunt zgomotoși și nebuni! A, ți-au zis „bună”! Mi-au zis că sunt cu ochii pe tine. Oricum, te sun mai târziu, iubi.

Și a închis.

Am rămas cu telefonul în mână, privindu-l și întrebându-mă dacă n-ar fi trebuit să-l sun. Am încercat de vreo câteva ori, dar din laşitate am închis înainte de a începe să sune. Îmi simțeam umerii încordați și țepeni. Trebuia să dreg cumva încurcătura asta. Trebuia să-l ajut pe Gabriel. Îl cunoșteam de o viață… și pe familia lui, la fel. N-ar fi fost mai bine să-i sun părinții? Sigur ei observaseră deja schimbarea lui de personalitate. De ce nu făceau nimic în privința asta?

De jos s-a auzit zgomotul ușii trântite, dându-mi de știre că mama venise acasă. Primul meu impuls a fost să-i spun despre Gabriel, dar așa, mai mult ca sigur avea să fie de acord cu toți ceilalți, susținând că Gabriel trebuia arestat. Din moment ce ea lucra pentru un judecător, eram sigură că puteau să găsească o cale de a-l pune pe Gabriel sub acuzare… iar eu nu voiam asta. În clipa de față, probabil că varianta cea mai bună era să păstrez totul pentru mine, cu excepția cazului în care aș fi vrut să-l văd pe Gabriel în spatele gratiilor.

Claire și-a făcut apariția în pragul camerei mele.

— Salut, puștoaico, mi-a zis, însă expresia de pe chipul ei era indescifrabilă.

Oricum, nu era în dispoziția ei obișnuită, efervescentă.

— Bună, mamă. Ce-ți face capul?

— Mult mai bine, mi-a răspuns, clătinând din cap.

— Și-atunci, ce nu e bine? am întrebat-o, închizând telefonul și lăsându-l deoparte.

— Nu e nimic. Doar obosită de la muncă, a zis, oftând. A fost o zi lungă.

— Vrei să pregătesc eu cina astă-seară? m-am oferit, sărind jos din pat.

— Ți-aș fi recunoscătoare, a zis, cu un zâmbet vag.

— Ești sigură că te simți bine? am insistat, întinzând mâna ca să-i pipăi micul cucui de pe frunte. A tresărit de durere. Scuze, i-am zis, strâmbându-mă.

— Mă duc să fac o baie bună. Chiar am nevoie de așa ceva, m-a informat, scoțându-și cerceii și descălțându-se. Poți să mai amâni cina puțin. Nu prea mi-e foame.

Ceva o sâcâia. Nu petrecea prea mult timp în cadă sau sub duș decât atunci când se gândea foarte serios la ceva. Un astfel de moment fusese după ce murise tata. Știam că n-avea să-mi spună ce o preocupă. Oricare ar fi fost motivul, nu voia să mi-l împărtășească. Îi respectam intimitatea, așa cum și ea mi-o respecta pe-a mea, dar eram îngrijorată când o vedeam comportându-se astfel.

Claire a fost neobișnuit de tăcută pe timpul cinei. Nu m-a supus unui interogatoriu încrucișat ca să afle cum îmi petrecusem ziua. Chiar mi s-a părut ciudat că stăm să mâncăm în tăcere, când de obicei îmi povestea tot felul de chestii amuzante de la serviciu, sau cât de enervant era când avea de-a face cu persoane mai dificile. Oricât de puternică era dorința de a o întreba ce se-ntâmplă cu ea, am lăsat-o în pace. Avea să-mi spună ce-i umbla prin minte de îndată ce se simțea pregătită.

Era trecut de ora unsprezece când mi-a sunat telefonul. Încă nu adormisem, dar un fior de neliniște m-a străbătut la gândul că putea să fie Gabriel, dornic să-mi îndruge iar aberații. Dar, după ce am văzut numele apelantului pe ecranul telefonului, am răsuflat ușurată și am răspuns.

— Bună, am zis cu glas scăzut, în timp ce mă duceam tiptil să închid ușa.

Nu voiam să tulbur somnul lui Claire.

— *Hola, Preciosa.*[5]

Era prima oară în viaţa mea când îl auzeam pe David vorbind în spaniolă. Vocea lui suna proaspăt şi grav.

— Te-am trezit?

— Nu, i-am răspuns, şi sigur mi-a remarcat zâmbetul din voce, fiindcă l-am auzit chicotind scurt.

— Poţi să deschizi fereastra?

Am ezitat să-i răspund, neştiind la ce să mă aştept.

— OK, am zis, renunţând la întrebări.

David era pe acoperişul verandei, chiar în faţa ferestrei mele, ţinând o chitară în mâini. Degetele i se odihneau pe coarde; a început să le ciupească uşor.

— Ce faci? l-am întrebat, hlizindu-mă.

— Şşt…, m-a oprit el, continuând să interpreteze o melodie lentă, duioasă.

Buzele i s-au răsfrânt şi a început să cânte, aproape şoptit:

Amore, sei il mio amore,
Amore, il mio amore sei tuo…[6]

Notele erau precise, iar vocea lui, îngerească. A continuat să cânte fără grabă şi, din punctul meu de vedere, perfect. Nu ştiu italiana, aşa că n-aveam habar ce spunea acolo, dar mi-am dat seama că era ceva romantic şi avea de-a face cu dragostea. Zâmbeam cu gura până la urechi. Tremuram de emoţie. Mă simţeam cuprinsă de o totală exasperare şi de emoţii mai presus de puterea mea de stăpânire. Dacă s-ar fi aflat mai aproape de fereastra mea, m-aş fi aruncat pe el. Nu mi se mai făcuseră niciodată serenade, şi nici nu ştiam să i se fi întâmplat aşa ceva vreuneia dintre prietenele mele. Aveam capul în nori, stele în ochi, şi m-am lăsat învăluită de emoţia momentului.

Când s-a terminat cântecul, am auzit o uşoară bătaie din palme în spatele meu. Claire se trezise şi stătea în uşă, cu lacrimi în ochi şi cu un zâmbet enorm pe faţă. De la ea moştenisem romantismul până la ultimul gram.

— Trebuie să aprinzi lumina, ca răspuns, m-a sfătuit, după care și-a tras nasul, a închis încet ușa și ne-a lăsat singuri.

Încet, prin întuneric, am ajuns până la perete și am apăsat pe comutator. Apoi, m-am întors spre fereastră, unde l-am văzut pe David aplecându-se să-și lase jos chitara. M-am așezat pe pervaz, zâmbind încântată.

— Mulțumesc, i-am zis. A fost cea mai…

Dar n-am reușit să-mi găsesc cuvintele.

— N-ai pentru ce.

Umbra lungilor lui gene i s-a așternut peste pomeți. Părul negru îi sclipea, într-o nuanță albastru-argintie, în lumina lunii de deasupra.

— Cum ai ajuns aici? m-am mirat.

— În zbor, mi-a răspuns, râzând.

— Nu, serios…, am insistat, strâmbându-mă.

— Isis, a zis el, chicotind din nou. Pot să zbor. Nu pot să-ți arăt acum, dar știi la ce mă refer.

— Ba nu, nu știu, am răspuns, derutată.

— Am aripi, a zis, arătându-mi pentru o fracțiune de secundă conturul luminos al unei perechi de aripi, desfăcute la mică distanță de corp. Le păstrez discrete.

— Invizibile, vrei să spui, l-am corectat.

— Așa, m-a aprobat, zâmbind și făcând să-i apară gropițele.

S-a ridicat în picioare, a făcut câțiva pași spre fereastră și a îngenuncheat.

— Acum trebuie să plec. Am trecut doar să-ți urez noapte bună.

Mi-a ridicat ușor bărbia cu vârfurile degetelor și s-a aplecat spre mine. M-a sărutat cu ardoare, și totuși cu delicatețe. Cu un braț mi-a cuprins trupul, iar cu celălalt îmi ținea fața lipită de a lui. Sărutul nostru diafan a durat mai multe secunde.

Respirând cu greutate, l-am îndepărtat, împingându-l ușor. Nu puteam să fac una ca asta. Nu era bine. Legile lui o interziceau.

— David, nu…

Capul mi-a căzut în piept, fiindu-mi jenă să-l privesc.

A rămas nemișcat și tăcut un timp care mie mi s-a părut o eternitate, până când mi-am adunat suficient curaj ca să-l privesc din nou în ochi.

— Voi număra până și secundele până când te voi revedea, mi-a zis, cu o voce suavă.

— Noapte bună, i-am răspuns, retrăgându-mă în cameră.

— Noapte bună, frumoasa mea, a mai zis, înainte de a dispărea în noapte.

Am tras de fereastră în jos, încercând s-o închid, dar era înțepenită. Am apăsat-o cu toată puterea și până la urmă s-a închis cu un bubuit, care a făcut geamul să vibreze. Un pic mai tare, și s-ar fi prefăcut în cioburi. Claire mi-a ciocănit la ușă la un minut după bubuitură. Am deschis și am lăsat-o să intre.

— N-am nimic. Doar ceva probleme cu fereastra, am mărturisit.

— Cât de romantic a fost, a zis ea, îmbrățișându-mă pentru câteva clipe.

Apoi, s-a dus spre fereastră și a încuiat-o.

— Eu n-am avut niciodată parte de serenade. Ești o norocoasă! a declarat, trăgând draperiile, după care s-a așezat pe pat, aruncându-mi o privire care m-a făcut să mă simt stânjenită. Știi, iubito, ai aproape optsprezece ani, a continuat, și nu mai trebuie să-ți reamintesc ce responsabilități vin odată cu începutul vieții adulte.

Mi-am trântit o pernă peste cap.

— Nu începem iar cu „discuțiile”, mamă!

— Nu e o discuție despre sex, Isis. E o discuție despre realitatea care bate la ușă. Știi că trebuie să fii precaută, da? O să-mi spui dacă e ceva… dacă ai nevoie de anumite… *lucruri*, înainte de a trece la ceva… extrem, nu-i așa?

— Mamă, am scâncit eu. E jenant. Nu-ți cer sfaturi despre metode contraceptive, pentru că n-am nevoie de ele, am zis, lăsând perna să cadă pe podea. Te rog, du-te înapoi în pat. Te implor. Chiar nu am chef de conversația asta.

— Perfect, a acceptat Claire, râzând. Doar să nu-ți iasă din minte.

Mama era îngrozită de gândul că aș fi putut avea aceeași soartă ca ea. Însărcinată la șaptesprezece ani, mamă la optsprezece. Pierduse o grămadă de lucruri. Balul absolvenților, întâlnirile cu băieții, viața de facultate împreună cu prietenele. Îi tot spuneam, din când în când, că nu aveam activitate din punctul ăsta de vedere, iar ea îmi răspundea mereu că în majoritatea cazurilor nu ne așteptăm la asta, ci că se întâmplă pur și simplu. Fugeam de discuțiile pe această temă, pentru că mi se părea pur și simplu grețos să vorbesc cu ea despre „asta”. Despre „asta” nu discutam nici măcar cu Andy, iar ea era cea mai bună prietenă a mea.

Andy mi-a trimis un SMS, voioasă și matinală, ca să mă întrebe dacă voiam să merg cu mașina. Prognoza meteo anunța timp noros și rece, din cauza vânturilor dinspre nord, care băteau câteodată la orele mici ale dimineții. M-am hotărât să savurez schimbarea de climat cât mai aveam timp, și i-am răspuns lui Andy că mă duc pe jos.

Am ascultat muzica de pe iPod cu volumul dat la maxim. Am savurat piesele preferate în timp ce mergeam, îngrămădindu-i pe Gabriel, pe Claire și pe David, în acea ascunzătoare din mintea mea, unde aveam să-i țin până când venea momentul să-mi bat din nou capul cu ei.

În timp ce treceam pe lângă un mic magazin, situat cu câteva străzi la nord de benzinărie, mi-am dat seama că bătea un vânt rece. Adoram vremea răcoroasă, mai ales atunci când se instala. Aerul era îndeajuns de rece cât să-ți dea fiori, dar fără să existe pericolul de a îngheța. Evident, pentru că trăiam în sudul Texasului, înghețul era o exagerare: climatul nu permitea nici măcar ninsorile.

La intrarea în școală, l-am găsit pe David, așezat pe o bancă roșie făcută din același tip de cărămidă ca și exteriorul școlii. Mă aștepta, cu o expresie liniștită pe chip.

— Bună dimineața, mi-a zis, păstrând același calm de fațadă.

Mi-a deschis ușile din sticlă și m-a prins de mână, făcându-mă să-l urmez într-un spațiu pe jumătate liber, de cealaltă parte a intrării. M-a împins ușurel spre perete și și-a cuibărit nasul lângă obrazul meu.

— Tânjesc după buzele tale, mi-a zis, și i-am simțit dulceața răsuflării. Lasă-mă să le gust numai o dată, altminteri nu ți le voi cere.

— Nu, David, am zis, întorcându-mi puțin fața, dar mâna lui mi-a împins-o la loc. De ce tot insiști cu asta? l-am certat.

— De ce aș mai tânji după ale tale buze, dacă n-aș cunoaște deja dulceața nectarului din ele?

— Nu, am repetat, închizând ochii ca să nu mai privesc în hipnoticii lui ochi albaștri. E interzis.

— Este la fel de interzis ca și fructul oprit al lui Hades; dar, cu toate astea, el însuși l-a gustat.

— Mă scuzați, ne-a întrerupt o voce cunoscută.

David s-a retras câțiva pași și s-a întors ușor, privind cu ochii mari și cu maxilarele încleștate spre persoana din spatele lui. M-am desprins și eu cu încetineală de peretele alb al holului.

Am făcut un pas lateral, ca să văd cui îi aparținea vocea: era a lui Gabriel.

O, nu! am exclamat în sinea mea. Îl și vedeam pe Gabriel luat pe sus, plecând pe bancheta din spate a unei mașini de poliție.

— Trebuie să vorbesc cu Isis… *singură*, a zis Gabriel, accentuând faptul că avea nevoie de intimitate.

Chipul lui David exprima îngrijorare și mânie.

— E în regulă, l-am asigurat eu. N-o să pățesc nimic.

David s-a întors și s-a dus spre ferestrele aflate de cealaltă parte a coridorului, atent la fiecare mișcare a lui Gabriel.

— Ai și câine de pază acum? a încercat să glumească Gabriel.

— Acum ce mai e? l-am întrebat, neluându-i în seamă comentariul.

— Am venit să te văd pe tine, păpușă, mi-a răspuns, zâmbind cu îngâmfare.

— Ce naiba ai înghițit ieri? M-ai speriat de moarte. Era cât pe-aci să chem o ambulanță.

— Mă iubești, nu-i așa?

Gabriel începea să se comporte ca un măgar.

— Nu, sincer vorbind, nu, i-am răspuns, pe un ton aspru și supărat.

— Ba da, mă iubești, a insistat, rânjind.

Mi-a prins fața în mâini, sărutându-mă împotriva voinței mele. L-am apucat de păr și am început să trag, în încercarea de a scăpa de el. Cam după un minut, s-a retras, în sfârșit.

— M-a durut, a zis, zâmbind.

— Ești un măgar, am mormăit, ștergându-mă la gură.

Am aruncat o privire în direcția lui David. M-a săgetat cu o căutătură plină de dispreț și a lovit cu palma în geam. Apoi, s-a îndreptat cu pași mari și furioși spre ieșire, trântind ușa după el cu o asemenea forță, încât geamul a început să se crape încet pe diagonală.

L-am împins deoparte pe Gabriel și am alergat spre ușă, însă David o împinsese cu atâta putere, încât o înțepenise.

Am văzut mașina lui David plecând în trombă.

— La naiba! am răcnit, lovind ușa cu palma. Crăpătura sticlei s-a mai întins câțiva centimetri în jos.

Știam exact cum trebuie să se fi văzut sărutul acela prin ochii lui David.

5 „Bună, frumoaso” (lb. spaniolă) (n. tr.).

6 „Iubire, tu ești iubirea mea, / Iubire, iubirea mea e-a ta…” (lb. italiană) (n. tr.).

Capitolul 8

M-am întors să-l pironesc pe Gabriel cu o privire plină de furie și de dezgust. Venea spre mine, cu un zâmbet triumfător pe față. Turbam de furie, supărată pe el fiindcă fusese în stare să-mi facă una ca asta, după ce îmi făcusem atâtea griji pentru el.

Dintr-odată, am simțit pe buze un gust amar. Cam ca gustul pastilelor pe care le luasem de două ori cu ceva timp în urmă, dar mult mai rău.

— Te-ai drogat? l-am întrebat, examinându-i ochii înroșiți, injectați de sânge.

Tenul lui cenușiu a devenit roșu din cauza nervozității. Și-a întors privirea.

— Nu, mi-a răspuns.

S-a frecat la ochi și a scos o sticluță cu picături din buzunarul pantalonilor. Apoi s-a întors cu fața la perete și și-a pus picături în ochi.

— Las-o baltă… mincinosule, i-am zis, privind afară prin sticla ușilor, în speranța c-o să văd mașina lui David întorcându-se în parcare.

I-am întors spatele și am pornit spre secretariat, unde eram sigură că nu va veni după mine.

— Stai! a strigat el.

— Pleacă, sau o rog pe secretară să sune la poliția campusului! l-am amenințat.

— Isis, haide, iubi, a zis, ridicându-și brațele implorator.

— Nu glumesc, am zis, îndreptându-mă spre secretariat.

Gabriel a încercat să deschidă ușile de la ieșire. Erau înțepenite. A împins și a tras, până când una dintre ele — cea care nu era crăpată — a cedat. L-am urmărit cum se duce până la mașina lui, se urcă și rămâne acolo. Am avut impresia că vorbește singur, dar distanța era mare, așa că nu puteam fi sigură.

După ce m-am mai eliberat de furia pe care o simțeam la adresa lui Gabriel, m-am hotărât să-l sun pe David. Nimic. Normal că nu mi-a răspuns. Nici eu nu mi-aș fi răspuns. Credea că mă pupasem cu fostul meu iubit chiar sub ochii lui, după ce el își exprimase deschis sentimentele față de mine. Și eu în locul lui m-aș fi simțit umilită și furioasă.

— Ptiu! am zis, închizând telefonul. Și-acum?

M-am târât spre cantină, unde toată lumea era deja prezentă, cu excepția lui David. M-am așezat lângă Andy, rememorând în tăcere toată scena, iar sângele a reînceput să-mi clocotească în vine. Mi-am trântit telefonul pe masă, strâmbându-mă.

— Salut, salut, m-a întâmpinat Andy. Unde e Romeo? a întrebat, lungindu-și gâtul și uitându-se după David.

— A plecat, i-am răspuns, printre dinții încleștați.

— V-ați certat? s-a mirat ea.

— Mai rău. A apărut Gabriel…

I-am făcut rezumatul a ceea ce se petrecuse pe coridor, încheind cu felul în care plecase David din școală.

— Îmi cam vin în minte vreo câteva adjective pe care cred că le-ar folosi el acum ca să mă descrie, i-am zis lui Andy. Probabil că mă consideră cea mai oribilă persoană de pe suprafața Pământului. Ce-ar trebui să fac?

— Să-l suni, mi-a propus Andy, împingând telefonul spre mine.

— L-am sunat. Nu răspunde, am informat-o, și colțurile gurii mi-au coborât puțin. Nu-mi vine să cred cât de idiot poate să fie Gabriel, am mărturisit, și lacrimi de furie au început să-mi șiroiască pe obraji. Îmi și pare rău pentru el, am mai recunoscut. Starea lui mă îngrijora, mai ales după ce-am vorbit la telefon aseară.

— Ți s-a părut, știi tu… nebun? s-a interesat Andrea, îngustându-și ochii și mușcându-și buza.

— Cu acte în regulă, am încuviințat, luând un șervețel de la Eryx, care foarte probabil se întreba de ce lipsește David. Mulţumesc, Eryx, am zis, ștergându-mi lacrimile.

— Și fratele meu? m-a întrebat el.

Am oftat.

— A plecat… supărat. A apărut Gabriel și s-a întâmplat ceva care i-a declanșat furia.

— Înțeleg, a zis, căutându-și telefonul prin buzunar. L-a dus la ureche, așteptând. Nu răspunde, a anunțat apoi. Ce s-a întâmplat?

Mi-am lăsat privirea în jos, stânjenită, în timp ce vorbeam.

— Gabriel m-a sărutat.

— Gelos nesăbuit, a comentat Eryx, clătinând din cap și ridicându-și privirea spre tavan. Se întoarce el, a zis, părând sigur pe ce spune. Mă îndoiesc că poate sta departe prea mult timp.

Remarca lui Eryx mi-a adus un zâmbet firav pe buze. El își cunoștea fratele mult mai bine decât mine. Iar asta trebuia să însemne ceva.

Prelegerea profesorului de literatură a durat mai mult decât în mod obișnuit. Andy s-a distrat cu un roman polițist pe care și l-a ascuns sub manual. Eu am stat cu ochii pe ușă, sperând că David își va face apariția dintr-un moment în altul, conștientă de faptul că va fi supărat. Dar ușa nu s-a deschis nici măcar o dată.

Punându-mă în locul lui, m-am gândit că aș fi reacționat la fel. Bietul băiat, își pune sufletul pe tavă, își declară sentimentele, și apare altul, care fură sărutul cerut cu atâta ardoare. Mă simțeam vinovată, deși știam că nu eram răspunzătoare pentru incident.

Gabriel avea probleme grave. Să-l evit ar fi fost cea mai bună strategie, dar dacă avea să tot apară neanunțat, cu mare greutate aș mai fi putut să mă țin de acest plan. M-am întrebat ce fel de droguri puteau să conducă o persoană spre un astfel de comportament. Imaginea lui cu un pistol în mână îmi dădea fiori. Doar nu putea să fie chiar atât de neghiob, încât să intre cu arma în perimetrul școlii, dacă ținea încă morțiș la ideea de a-l înfrunta pe David la un moment dat. Sau putea?

În altă ordine de idei, am început să îmi pun o serie de întrebări în privința lui Claire. De ce simțea nevoia să facă din nou acele băi prelungite și să mediteze? Probabil că se întâmpla ceva foarte important, dar ce? Ridica un zid în jurul problemelor ei, ca să mă apere de stresul emoţional, dar ceea ce nu înțelegea era că stresul era același pentru mine, indiferent dacă știam sau nu motivele tăcerii ei. Încăpățânată cum era, nu avea să-mi spună nici dac-aș fi torturat-o. Ar fi negat că era în impas, chiar dacă i-ai fi pus pistolul lui Gabriel la tâmplă.

Întorcându-mă la David, am fost tentată să-i trimit un SMS în care să-i explic situația. Dar ar fi fost prea impersonal. Trebuia să vorbesc cu el direct. Ceva mă rodea până-n străfunduri, fără să-mi pot explica bine ce era. Îmi simțeam stomacul fremătând și pieptul săgetat de junghiuri. Aș fi vrut să-i pot explica lui David că tot ce văzuse nu era ceea ce părea. Simțeam nevoia să-i spun că-mi pare rău pentru că îi provocasem suferință, cu toate că nu fusese vina mea. Dar, pe de altă parte, chiar mă simțeam vinovată, fiindcă-i permisesem lui Gabriel să stea de vorbă cu mine. Stabilisem deja că nu voi avea de-a face cu el, și totuși, în mod deliberat, îmi încălcasem hotărârea.

În timpul pauzei de prânz, Andy a încercat să facă un pic de conversație, însă eu n-aveam chef de vorbă.

— Mai încearcă să-l suni, mi-a propus, renunțând în sfârșit la tentativele de a mă face să discut despre banalități.

— Ce folos? Tot n-o să răspundă, am zis, plimbându-mi degetele peste tastele telefonului.

— Atunci, roagă-l pe unul dintre frați, a insistat Andy, dornică să mă ajute. Sunt sigură că nu s-ar supăra.

— Nu. O să mai încerc eu, diseară, m-am hotărât, așezând telefonul lângă salata neatinsă.

M-am întrebat dacă David va apărea măcar la orele de după-amiază. S-a dovedit că nu. M-am dus acasă singură, pe jos — în ciuda rugăminților lui Andy — în plăcuta bătaie a vântului răcoros, limpezindu-mi mintea pe durata plimbării.

Toyota roșie era parcată pe alee când am ajuns acasă, după o zi care mi se păruse cea mai lungă din întreaga istorie a vieții mele școlare. Claire asculta muzică clasică, lungită pe canapea, cu rondele de castravete pe ochi. Asta nu putea să însemne decât un lucru: că plânsese.

— Mamă? am zis, așezându-mă lângă ea pe canapea. Ce s-a întâmplat?

Și-a luat feliile de castravete de pe ochi.

— Nimic, scumpo. Mă relaxez puțin.

— De ce te-ai întors atât de devreme de la serviciu? Ai vreo întâlnire?

— Nu, n-am. Am o groază de zile de concediu neluate: m-am hotărât să-mi iau o jumătate de zi liberă azi, și una întreagă mâine.

Ochii îi luceau și nu erau chiar atât de umflați. Semn că, într-adevăr, plânsese. M-am hotărât să-i vorbesc direct.

— De ce vrei ca eu să-ți spun de fiecare dată ce probleme am, dar tu nu mi spui niciodată nimic? Nu mai sunt o fetiță cu codițe. Îmi dau seama când te necăjește ceva.

Claire mi-a dăruit un zâmbet strâmb.

— Nu e nimic în neregulă cu mine. Am doar nevoie de un pic de timp fără stresul de la serviciu, atâta tot.

— Lucrurile merg bine între tine și Jude? am insistat, încercând să smulg cu cleștele informații de la ea.

— Mai mult decât bine. E un bărbat foarte cumsecade.

— Atât? E doar cumsecade? m-am mirat, mijind ochii.

Mama a scuturat din cap.

— Mai are și alte calități, presupun.

— Asta nu sună bine. Ar trebui să te porți ca o zăpăcită, așa cum ești mereu, am comentat, țuguindu-mi buzele.

— Ei bine, azi sunt prea obosită ca să fiu eu însămi. Nu vreau decât un pic de liniște.

I-am trimis o bezea.

— Asta era replica mea. Hai că te las singură.

I-am așezat pe ochi rondelele de castravete.

— Pregătesc eu cina astă-seară. Nu-ți mai bate tu capul cu asta, bine?

— Mersi, puiule, mi-a răspuns, zâmbind.

Ajungând în camera mea, am format din nou numărul lui David. Apelul a fost redirecționat direct spre mesageria vocală. M-am gândit că îmi blocase numărul. Să fi fost chiar atât de supărat?

Scotocind prin ghiozdanul de la școală, am găsit cutiuța albă, cu poezia înăuntru. Am luat și celelalte bucățele de hârtie pe care-mi mai scrisese și le-am pus în cutiuță. Erau comorile mele acum… ale mele, pe care aveam să le păstrez pentru totdeauna, chiar dacă David nu se mai întorcea. Măcar asta-mi rămânea.

De ce trebuia ca lucrurile să fie atât de complicate între noi? De ce nu putea el să fie un simplu om, normal, fără presiunea acelor legilor? Legi cretine.

— Fettucini Alfredo, *madame*, am zis, plimbând farfuria într-o parte și-n cealaltă pe sub nasul lui Claire.

— Iami-iami! a exclamat ea, ridicând din sprâncene.

Părea mai însufleţită.

— Noroc! am adăugat, ridicând cutia cu suc dietetic spre ea.

Claire a chicotit scurt.

— Știi ceva, a început, am auzit că s-au depus candidaturile pentru Miss Primăvara. Tu de ce nu participi?

— Pfff, am pufnit, dându-mi ochii peste cap. Mda, mamă, ce să-ți spun!

— De ce nu? a insistat, răsucindu-și furculița în farfuria cu paste.

— Nu sunt marfă pentru festivaluri. Plus că nici moartă nu o să mă vezi fluturând din mâini cocoțată pe un un balot de fân, cu vaselină pe dinți.

— Hai, fii serioasă, Isis! Nici măcar nu e un festival. Ai fi o superbă Miss Primăvara, mi-a zis, ezitând puțin. Eu am fost Miss Primăvara la șaisprezece ani, și la fel și bunica Eva. E tradiție de familie.

— În primul rând, se numește Festivalul Miss Primăvara, așa că nu mai încerca să-mi vinzi gogoși. În al doilea, *nu*.

— Ar trebui să te implici mai mult în evenimentele școlii, așa cum am făcut eu. E ceva de care-ți vei aminti cu mare plăcere când vei ajunge bătrână ca mine.

— Sunt prea prinsă și-așa cu dubla înscriere, ca să mai fac și altceva. Știi cât de mult m-am chinuit ca să-mi mențin media generală. Nu mai vorbesc că școala e aproape pe sfârșite. Nu mai am la ce să mă mai înscriu acum. În curând, o să plec la facultate, în lumea mare și reală, unde festivalurile de frumusețe și concursurile de popularitate nu au cum să-mi plătească facturile.

Claire mi-a adresat o privire ciudată.

— Câți ani ziceai că ai?

— Destui, cât să iau în considerare prin ce ai trecut *tu*. Apreciez tot ce-ai făcut pentru mine, mamă, și într-o zi, va veni rândul meu să am grijă de tine. Vreau să fiu pregătită, pentru când va veni ziua aia. Vreau să fii mândră de mine, așa cum sunt eu de tine.

Ochii mamei s-au înroșit. Fusese foarte solicitată emoțional zilele astea. Poate că și ploconul lunar venise în vizită. A tăcut îndelung, apoi m-a întrebat ce am făcut în ziua acea: un subiect care însemna o zonă sigură pentru ea, dar nu și pentru mine.

Am închis ochii, încercând să uit întâmplările zilei.

— A fost foarte, foarte plictisitoare, am răspuns, stăpânindu-mi furia în timp ce vorbeam, amintindu-mi de Gabriel și de stupidele lui tactici de amorez.

Cina s-a încheiat cu oferta mea de a spăla vasele. La rândul ei, Claire a anunțat că va face un duș prelungit. Cel puțin nu era o baie prelungită. Nu aveam ce să fac ca să-i ușurez durerea sufletească. Era lupta ei interioară, iar eu eram nevoită să stau deoparte. Resimțeam din plin lipsa mea de experiență în aceste chestiuni. Mă simțeam neputincioasă.

Am stat la masa din lemn a bucătăriei, privind cum se schimbă cifrele ceasului digital de la cuptorul cu microunde. M-am gândit să-i cer mamei mașina, ca să fac o vizită neanunțată la moșia Ebony, dar era aproape ora zece, și știam că ea va zice nu, din moment ce a doua zi aveam școală.

Am format numărul lui David în timp ce urcam scara. Încă o dată, apelul a fost redirecționat spre mesageria vocală. Mă evita. Telefonul lui era ori închis, ori îmi respingea intenționat apelurile. Am renunțat și m-am dus în pat.

Telefonul a sunat cam pe la două dimineața. Am pipăit pe noptieră, cu ochii închiși.

— Alo? am răspuns, buimăcită.

— Bună, am auzit vocea lui Gabriel.

Enervată, am plescăit din buze și am închis. Nici nu m-am întors bine pe cealaltă parte, că a sunat din nou.

— Ce e? am răspuns.

— Trebuie să vorbesc cu tine, a zis Gabriel, cu o voce nesigură.

— Uită de asta, i-am replicat, și am închis din nou.

Încă o dată, a sunat telefonul.

— Aaa! am mârâit.

Am pus telefonul pe vibrații și l-am privit cum tremură pe noptieră, fiindcă apelurile continuau să sosească; dar bâzâitul era mai ușor de ignorat.

Nu cred să-mi fi luat mult până am adormit. Eram aproape de tărâmul viselor, când m-a trezit Claire, scuturându-mă de braț. Cu o mână ținea telefonul fără fir, iar pe cealaltă o pusese în șold.

— E Gabriel, m-a anunțat, și i-am văzut furia din ochi. I-am zis că dormi, dar el tot sună. Dacă nu l-aș cunoaște, aș zice că e beat.

Un pic înfricoșată de enervarea de pe fața lui Claire, am luat telefonul din mâna ei.

— Spune-i că ar face bine să nu mai sune niciodată la ora asta, a mai mârâit Claire, în timp ce ieșea din cameră.

Am privit cu ură telefonul din mâna mea până când am auzit ușa camerei lui Claire trântindu-se. Era furioasă.

— De ce naiba mă suni pe numărul de acasă la ora asta? l-am apostrofat, clocotind de furie.

— Isis, trebuie să vorbesc cu tine. Mi-e dor de tine. Nu mai pot să stau fără tine, a declarat Gabriel, care părea amețit de băutură.

— De câte ori trebuie să-ți mai spun că nu mai vreau să fiu cu tine? Nu m-am exprimat suficient de clar?

— Ești doar supărată pe mine, pentru că am renunțat la ce-am avut. A fost frumos, iubi… stai un pic.

L-am auzit cum acoperă cu palma telefonul. L-am auzit vorbind, nedeslușit și înfundat. N-am auzit să-i fi răspuns cineva.

— Trebuie să închid, a zis deodată, și felul în care vorbea cu mine s-a schimbat rapid. Acum părea treaz.

— Cu cine vorbeai?

— Cu prietenii mei. Trebuie să plec. Te sun mai târziu.

— N…

Dar a închis înainte să pot articula un cuvânt.

Am răsuflat, scrâșnind din dinți. Am căutat comutatorul telefonului fără fir, l-am închis și l-am aruncat cât colo. Apoi mi-am adus aminte că telefonul din bucătărie era deschis încă. Am coborât scara în vârful picioarelor, iar când am ajuns în bucătărie, am scos aparatul din priză.

Speram să mă trezesc înaintea lui Claire, în caz contrar m-ar fi strâns de gât pentru că scosesem din funcțiune ambele telefoane. În casa noastră, telefoanele nu se scoteau niciodată din funcțiune. Era una dintre regulile mamei. Principala ei grijă era ca nu cumva bunica Eva să aibă vreo urgență, și ea să nu poată afla. Îi înțelegeam punctul de vedere, însă ce șanse erau ca tocmai în noaptea aceea bunica să aibă nevoie de noi?

Subconștientul meu nu m-a lăsat să dorm prea bine. Îmi făceam griji ca nu cumva să sune cineva de la azilul pentru bătrâni în care se afla Eva. Am tot verificat, din când în când, ecranul telefonului fără fir, ca să văd dacă nu sunase cineva. Niciun apel. Nici măcar din partea lui Gabe… mulțumită stelei mele norocoase.

După ce am repus în funcțiune telefoanele, am început ritualul zilnic de înfrumusețare. M-am întrebat dacă David va veni la școală sau dacă se va arăta la ușa casei mele, deoarece îl sunasem cu atâta insistență.

N-ar trebui să-l mai sun? m-am întrebat în sinea mea.

— Ce mama naibii! am zis cu voce tare, formând numărul.

Niciun răspuns. Un junghi ascuțit mi-a străbătut pieptul. O durere de genul acelora asociate de regulă cu respingerea. Mi-am alungat durerea și am terminat cu dichisitul.

Am petrecut douăzeci de minute plimbându-mă încoace și-ncolo pe verandă, așteptând să văd cum apare automobilul negru pe strada mea. Puteam să fi stat și jos, pentru că tot nu s-a arătat. Vremea era umedă, noroasă și cu vânt. Nici măcar o rază de soare nu făcea să sclipească picăturile de apă rămase de pe urma averselor din noaptea care trecuse.

Am parcurs în marș forțat drumul spre școală, de teamă să nu întârzii la ore; tot timpul, m-am gândit că poate, doar poate, el va fi acolo, și voi putea să descurc toată încâlceala.

— Te rog, of, te rog, fii acolo, repetam pe drum, vorbind de una singură.

Cu răsuflarea tăiată, m-am așezat într-o bancă. Andy îmi dăduse deja mai multe SMS-uri, prevenindu-mă că o să întârzii. Nu era cazul.

Banca din spatele meu era goală. David nu era în clasă. Am stat cu ochii lipiți de ușă… așteptând. A sunat de intrare, și David tot n-a intrat în sală. Am rămas cu privirea fixată asupra ușii, timp de mai multe minute după ce s-a auzit și soneria pentru întârziați, dar tot nimic.

La ora a doua, am vârât capul în clasa lui de analiză matematică, dar nu era nici acolo. M-am hotărât să-l mai sun o dată, înainte de a mă duce în clasa mea. Asta era ultima încercare. Probabil că mă considera deja o obsedată. Nu că el procedase altfel cu mine. Mi-am lăsat capul să cadă în piept, resemnată, după ce am sunat și a intrat mesageria vocală. Am încheiat apelul și am intrat în clasă.

De la marginea scării care ducea spre cantină, am văzut în pauză că masa noastră era goală. Numai Andy și Bill stăteau acolo, cu pungile cu mâncare în față.

Mi s-a părut ciudat că niciunul dintre cei trei frați nu veniseră la școală. Dar dacă plecaseră cu toții? Începeam să intru în panică.

— Nici gemenii n-au apărut? am întrebat-o pe Andy.

— Nț, mi-a răspuns Bill, cu gura plină.

— Bill și Galen au ora a doua împreună. Galen a fost absent azi, mi-a explicat Andy, și nici eu nu l-am văzut pe Eryx.

— Hmm, am mormăit, expirând.

— Am adus un sendviș în plus, pentru tine, m-a anunțat Andy, aruncându-mi o pungă din hârtie.

— Mersi, i-am răspuns, ridicând un colț al gurii.

N-aveam deloc poftă de mâncare.

Am stat cu gândul la David toată ziua. M-am hotărât ca după școală să-i cer mamei mașina, ca să mă duc până la moșie. Trebuia să-l găsesc.

Bill a fost foarte drăguț și m-a lăsat în fața tribunalului regional după ore. M-a întâmpinat judecătorul Daniels, cu o cană de cafea în mână.

— Bună, Isis. Ce te aduce pe-aici? m-a întrebat Judele, mai degrabă mirat.

— Mama e aici? m-am interesat eu.

Judecătorul a făcut o figură nedumerită.

— Păi… și-a luat ziua liberă.

— A, da! am exclamat, simțindu-mă ca o idioată. Am uitat complet!

Și m-am retras spre ușă, scuzându-mă.

Unde îmi erau mințile? Categoric, nu mai gândeam limpede. Acum, eram nevoită să merg pe jos până acasă, pe vremea asta umedă. Și, colac peste pupăză, burnița. Aveam să miros ca un câine ud când ajungeam acasă.

M-am gândit să o sun pe mama, ca să vină după mine, dar nu voiam s-o deranjez. Avea nevoie de un pic de timp pentru ea, și în clipa aceea nu aveam vreun alibi ca să-l caut pe David acasă. Nu voiam să-i spun mamei că-l căutam, pentru că ar fi fost prea complicat pe urmă; aș fi fost obligată să spun minciună după minciună. Eram sub orice critică la capitolul ăsta. Cel mai probabil, aveam să-i spun că mă duceam la Andy acasă. Asta n-ar mai fi ispitit-o să pună întrebări suplimentare. Totuși, mă simțeam oarecum vinovată fiindcă eram nevoită să nu-i spun adevărul în legătură cu locul în care mă aflam. Niciodată nu făcusem așa ceva. De data asta însă situația era diferită: erau implicate prea multe lucruri pe care, pur și simplu, nu i le puteam explica lui Claire. Probabil că ar fi aranjat cât ai pocni din degete ca tot cartierul să fie supravegheat de o mașină de patrulare a poliției. Parcă o și auzeam, turuind la nesfârșit despre crimele pasionale. Nici gând să-i spun ceva din toate astea.

Toyota lui Claire nu se vedea pe nicăieri. Se zisese cu planul meu. Mă întrebam când avea să se întoarcă de unde s-o fi dus ca să mai uite de probleme. Rareori pleca singură undeva. Nu voiam să se grăbească spre casă din cauza mea, așa că n-am sunat-o. O voiam pe Claire cea normală, cu zâmbetul ei voios și personalitatea ei contagioasă, efervescentă. Detestam să nu știu ce durere ascundea.

De ce nu existau taxiuri în afurisitul ăsta de oraș, și nici alte mijloace de transport în comun? Soarele era la apus, și tot nu știam nimic despre Claire. Oriunde s-ar fi aflat, era clar că avusese mare nevoie de această pauză.

Am ieșit pe fereastra din camera mea, și m-am așezat turcește pe acoperișul verandei, urmărind cu privirea cum cele din urmă raze de soare dispar la orizont. Noaptea se lăsa peste mine, în timp ce stăteam și așteptam… singură și disperată.

Am ignorat o groază de apeluri din partea lui Gabriel, în timp ce stăteam acolo, pe întuneric. Ce ironie, să-i fac lui Gabriel exact ce-mi făcea David mie. Poate că viața îmi dădea o lecție. Bunica Eva îmi spunea mereu: „Ce semeni, aia culegi”. Iar asta era exact una dintre acele situații.

O mașină cu farurile aprinse a înaintat încet pe alee, oprindu-se până la urmă. Am privit cum mama scoate câteva sacoșe de pe bancheta din spate și vine cu ele spre casă.

— Isis? a zbierat ea.

— Vin acum! am urlat, în timp ce încălecam pervazul ferestrei.

Am vrut să văd cât era ceasul, și am constatat că era trecut de zece. Stătusem acolo ore întregi, fără să fac nimic altceva decât să mă întreb pe unde o fi Claire și ce gândește David despre mine.

Mama adusese mâncare chinezească la pachet, chiar dacă era destul de târziu. Am mâncat și eu niște tăiței și o supă, și am încercat să leg o conversație, din moment ce Claire nu era prea vorbăreață.

— Și, ce-ai făcut azi? am început, manevrând bețișoarele între degete.

Nu mă prea pricepeam să mănânc cu ele.

— M-am dus în vizită la Nana și la bunici…, mi-a răspuns încet. Și… la tata.

Claire fusese la cimitir.

— A! am exclamat, lăsând jos beţişoarele şi luând o furculiţă. Atâta tot? am insistat. Sigur mai avusese ea şi altele de făcut, dacă stătuse până la ora asta.

— M-am dus s-o văd şi pe bunica Eva. Îţi transmite sărutări şi îmbrăţişări, mi-a zis, sorbind din ceaiul rece. Pe urmă, am luat prânzul ceva mai tîrziu, împreună cu Lucila şi Bethany. Şi ele îţi transmit salutări.

Lucila şi Bethany sunt cele mai bune prietene ale mamei. Nu prea au ocazia să se adune toate trei, pentru că locuiesc destul de departe. Lucila e singură şi lucrează mult peste program, iar Bethany s-a măritat de curând şi nu are copii. M-am bucurat că şi-a găsit o zi în care să stea şi cu ele. Dar ce mă îngrijora era vizita la cimitir. Nu era stilul ei.

— Te-ai distrat cu fetele? am întrebat-o, încercând să nu par preocupată de faptul că, probabil, se dusese la cimitir ca să se descarce. În timp ce eu eram aici: vie şi în formă. De ce nu putea să-mi spună *mie* ce anume o necăjea?

— Chiar m-am distrat, mi-a răspuns, zâmbind. Astea două sunt de groază. Mi-au lipsit.

— Bunica mai avea ceva subiecte noi de discuţie?

— Aceleaşi şi-aceleaşi… bolile şi bârfele despre vecini, a zis, râzând. Eva asta…

S-a oprit, clătinând din cap, zâmbind.

— Hei, mamă, am început, nu trebuie să te prefaci că eşti bine. Ia zi, ce se-ntâmplă cu tine?

Claire a răsuflat adânc şi mi-a răsucit între degete o şuviţă de păr.

— O să-ţi spun, dar când va veni timpul. Nu astă-seară, iubi.

M-am bosumflat, ca un copil certat pe nedrept.

— Nu face mutra asta, domnişoară, m-a apostrofat ea, cuprinzându-mă cu braţul. Îţi promit c-o să-ţi spun, doar că nu azi, dar curând, iubita mea. Îţi promit.

— Bine, am acceptat, suspinând.

Am aşteptat până când s-a dus în camera ei, apoi am scos din priză telefonul din bucătărie şi am urcat în camera ei. În timp ce mama făcea

baie, am luat telefonul fără fir din suportul lui și l-am dus în camera mea. Am pus comutatorul în poziția Oprit. Nu voiam să luăm povestea de la capăt, cu Gabriel în rolul principal. Mi-am pus mobilul pe vibrații.

Din moment ce nu reușisem să mă duc în vizită la moșie, am pus la cale un alt plan. În acea noapte, aveam să mă duc în Somnium, în visul meu, și să-l caut pe David acolo. Cu toate că-i promisesem că n-o să mă mai întorc niciodată acolo, trebuia să-l văd, și acela era singurul loc în afară de casa lui în care credeam că am să-l găsesc. M-am rugat doar să nu fiu descoperită de vreunul dintre personajele despre care spunea David că ar exista acolo.

Am stins veioza. Aveam emoții la gândul că o să mă întorc în Somnium. Ce trebuia să-i spun lui David? Cum aș fi putut să-i explic că nu-l mai iubeam pe Gabriel în felul acela? Am aruncat păturile de pe mine, am aprins lumina și am început să scriu.

Însemnarea nr. 8 în jurnal, 11:53 p.m.

M-ai părăsit. Am căzut pradă deznădejdii fără tine. Îmi amintesc de privirea ta, atunci când ai plecat, și sufăr alături de tine. Niciodată n-am vrut să-ți provoc suferință. Niciodată n-am vrut să te fac să pleci. Am doar o singură dorință legată de mine și de tine, dar este imposibilă și de neimaginat.

Neîmblânzit, așa cum ești, ai fi de acord cu ea din prima clipă, dar cu ce preț? Moartea sau singurătatea veșnică: asta-i ceea ce întrevede mintea mea. Nu cutez să te rog să te gândești la aceste soluții, dar dacă…

Dacă, în cine știe ce altă lume, în cine știe ce alt timp, în cine știe ce altă realitate, ar putea fi așa? Dacă ar fi posibil?

N-am cum să fiu sigură că inima mea ar mai putea păstra tăcerea mult timp, fiindcă ea mă imploră să urlu două cuvinte, pentru tine, și numai pentru tine. Da, sunt acele două cuvinte pe care le cauți, care mă caută, la rândul lor.

Te implor să te lepezi de mine, fiindcă eu n-aș avea tăria de a renunța la tine.

* * *

Mi s-a făcut frică. Tocmai îmi mărturisisem mie însămi ceva imposibil. Nu mai puteam să mă duc în Somnium. Trebuia să aștept dimineața și s-o rog pe mama să-mi dea mașina. Intenționam să-l vizitez pe David și să-i spun… ce? Nimic. Aveam de gând să-mi cer scuze, și atât. Să-l rog să se întoarcă la școală și să sper că el nu va pune condiții.

Obosită din cauza evenimentelor din noaptea trecută, am dormit, trezindu-mă în urma lui Claire. Am auzit televizorul pornit jos și m-am făcut ghem, știind că mă aștepta o săpuneală pentru că scosesem telefonul din priză.

Am coborât încet scara. Poate că nu observase.

— De câte ori trebuie să-ți spun despre telefoane? m-a luat Claire în primire, în timp ce se uita la televizor, cu un bol de cereale sub bărbie. Tonul îi era mustrător. Să nu mai faci asta, mi-a mai zis, aruncându-mi o privire peste umăr.

— OK, am răspuns, schimbând direcția către bucătărie.

M-am mirat că scăpasem atât de ușor. Prima și singura dată când mai făcusem asta fusese cu ani în urmă, când eram la gimnaziu și nu mi se dădea voie să am mobil. Atunci chiar o încasasem. Mă pedepsise să stau în casă două zile, și fusesem obligată să le spun tuturor prietenilor că ora limită la care puteam fi sunată era opt. Dacă nu făceam asta, ar fi făcut-o ea în locul meu.

Am așteptat să văd în ce toane e Claire. Nu voiam s-o rog să-mi dea mașina și s-o aud că zice nu. Îmi pusesem în gând să fac o vizită la casa Chios după-amiază.

Am încărcat de câteva ori mașina de spălat și mi-am făcut curat prin cameră, până mi-am adunat curajul necesar ca s-o rog să-mi dea mașina. Problema nu era supărarea lui Claire, ci faptul că nu știam sigur ce aș fi putut să-i spun lui David, când l-aș fi văzut. Sentimentele mele erau atât de

amestecate, încât nu le puteam ține în frâu. Creierul și inima erau în tabere opuse. Fiecare susținea altceva.

— Unde te duci, și cu cine? m-a întrebat Claire, frecând pereții cuptorului, cu niște mănuși galbene din cauciuc în mâini.

— Până acasă la Andy. Deocamdată nu știm ce-o să facem, dar o să-ți dau de știre dacă ieșim în oraș.

— Ai grijă, mi-a zis, pe un ton de avertisment.

— Mersi, mamă, i-am răspuns, zâmbind și cutremurându-mă de emoție în același timp.

— A, stai! a exclamat, îndepărtându-și cu dosul mâinii părul căzut peste ochi. Am o treabă de făcut în după-amiaza asta, dar n-am nevoie de mașină. O să mă ia una dintre fetele de la serviciu. Probabil c-o să plec înaintea ta. Dacă mă suni și nu-ți răspund, îmi lași mesaj, sau îmi dai SMS.

— OK, am încuviințat, zburând în sus pe scară ca să-mi spăl părul.

Mama a plecat cam pe la două și jumătate. Am mai tras de timp încă o oră, dar neliniștea devenise insuportabilă, așa că m-am repezit afară pe ușă fără să mă mai gândesc. Am dat roată cartierului de câteva ori, apoi m-am convins într-un final că pot să fac ce îmi propusesem. Mi-am repetat în gând ce aveam să spun, în timp ce conduceam cu aproape zece kilometri sub limita de viteză admisă.

Am oprit motorul când am dat de poteca verde și am zărit indicatorul pe jumătate ascuns pe care scria „Rezervația Ebony”. Stomacul mi se prefăcuse într-un vârtej. Eram extrem de emoționată.

Am mers în marșarier, ajungând la concluzia că nu pot să merg mai departe. Apoi m-am răzgândit și am înaintat din nou. Piciorul nu voia să mi se mai ridice de pe frână, așa că am oprit și am așteptat să mă mai liniștesc.

Inspiram și expiram prelung.

— Hai că pot, m-am încurajat singură. Ce mare chestie?

Am pornit din nou și am înaintat încet de-a lungul arcului pavat. Am ajuns la spațiul deschis unde se termina poteca și începe aleea din fața casei. Automobilul lui David era parcat sub un arbore de abanos[7]. Palmele au început să-mi transpire. Nu știam ce-ar fi putut să se întâmple când aveam

să-l văd. Mă simțeam de parcă ar fi trecut săptămâni întregi de când nu-i mai văzusem zâmbetul frumos și chipul fără cusur.

Jeepul gemenilor, automobilul lui Nyx și alte două mașini pe care nu le cunoșteam erau pe alee. Am șovăit să cobor și să bat la ușă. N-aș fi vrut să-i deranjez, dacă aveau oaspeți.

Am rămas în mașină, gândindu-mă să încerc, totuși. Ori băteam și terminam odată cu asta, ori plecam, fiindcă soarele bătea cu atâta putere asupra mașinii care avea geamurile închise, încât puteam să mă aleg cu o insolație. M-am privit în oglinda retrovizoare. Eram îmbujorată, fie de la căldură, fie de emoție. Sau poate dintr-o combinație a celor două.

Acum, ori niciodată, mi-am zis.

Am coborât din mașină și am sunat la ușă. Nyx mi-a deschis, îmbrăcată într-o frumoasă rochie fluidă, de culoare roșie. Arăta atât de strălucitor, încât literalmente mi s-a tăiat respirația când am văzut-o.

— Bună, fată dragă! a exclamat, sărutându-mă pe obraji. Ce mai faci?

— Sunt bine, mulțumesc. Dar dumneavoastră? am întrebat-o, cu timiditate.

Știam că avea oaspeți și că o deranjam.

— Chiar mă întrebam când va fi următoarea ta vizită, mi-a zis, zâmbind.

— Păi, îmi cer scuze că am apărut neanunțată. De fapt, îl caut pe David, am zis, străduindu-mă să nu mă holbez. Frumosul ei ten ca porțelanul ieșea atât de bine în evidență pe fundalul roșului aprins al rochiei pe care o purta! Nu puteam să-mi iau ochii de la ea.

— David și frații lui au trebuit să plece din oraș pentru câteva zile, ca să pună în ordine anumite lucruri, dar ar trebui să se întoarcă mâine, sau luni, dacă totul decurge cum trebuie.

— O! am exclamat, posomorâtă. I-am văzut mașina afară și am crezut că ar putea să fie aici.

— Ești drăguță să mă scuzi numai un minut, până aduc ceva? m-a întrebat, dar deja părăsea antreul.

Am auzit gomotul unor voci venind din adâncul casei. Mai multe persoane discutau și râdeau.

N-a trecut mult până să aud sunetul paşilor coborând treptele. Nyx venea pe scară, ţinând ceva în mână. Mi-a întins acel ceva. Era o bucată de papirus.

— David m-a rugat să ţi-l dau din partea lui, mi-a zis, cu ochi strălucitori. Trebuie să-mi promiţi că-l vei păzi cu preţul vieţii.

— Da, sigur, am încuviinţat, remarcând seriozitatea cu care vorbea.

Am luat papirusul şi l-am desfăcut. Înăuntru, era o stea din aur, cu şase colţuri. Aveam impresia că-mi străluceşte discret în palmă. Biletul conţinea un alt poem de-al lui David:

E sfâşiată-această inimă pustie
De o brutală agonie care-a triumfat.
Necontenit în luptă pentru-al Victoriei amor,
Dârzenia-i n-a dus la niciun rezultat…
Dar oastea asta nu se va retrage în derivă,
Fiindcă-i osândită ca etern să fie
Flămândă de a Ei înfrângere-afectivă.

Din cuvintele lui, era clar că David nu voia să renunţe la mine. Un val de fericire m-a potopit, şi mi-am dat seama că Nyx îşi folosea capacităţile empatice ca să mă cerceteze.

— Îi *este* împărtăşită, a zis, iar cuvintele abia dacă i-au plecat de pe buze. Îţi mulţumesc, Doamne! a exclamat, strângându-mi mâinile şi închizând ochii.

Şi-a şters o lacrimă de pe obrazul ei delicat şi şi-a desfăcut o cureluşă din piele de la încheietura mâinii.

— Uite, mi-a zis, luând steaua şi confecţionând un colier simplu cu ajutorul cureluşei.

Apoi, mi-a pus colierul în mână.

— Trebuie să-l păzeşti. Să-l porţi cu tine tot timpul. Promite-mi, Isis.

— Promit, am zis, strângând colierul şi biletul în mână.

Nyx s-a privit în oglinda din salon şi s-a şters cu grijă pe sub ochi, înlăturând dârele negre de rimel.

— Dau o mică petrecere cu ceai, draga mea. Mi-ai face o mare plăcere dacă ni te-ai alătura.

— Chiar n-ar trebui să mai rămân, am zis, întorcându-mă spre ieşire. Mă simt deja prost că am dat buzna aşa.

— Te rog, rămâi, a insistat Nyx, prinzându-mă de mână. Ar însemna mult pentru mine, dacă ai rămâne. Nu cunosc pe nimeni din camera cealaltă. Binecuvântează-mă cu compania ta, măcar pentru câteva minute.

— Bine, am încuviinţat. Rămân.

Am intrat într-o încăpere în care nu mai fusesem până acum. Avea multe ferestre cu vedere la frumosul pavilion alb şi la aranjamentul tropical de afară. Trei femei stăteau pe superbe şi voluminoase fotolii împletite din răchită. Mama era una dintre ele.

— Of, fir-ar! am bombănit printre dinţi.

— Isis? a zis mama, mijind ochii nedumerită. Ce cauţi aici?

Nyx a făcut ochii mari.

— Sunt… ăăă… invitată la ceai, am zis, întorcându-mi privirea spre Nyx, în speranţa că-mi va confirma afirmaţia.

— O! a exclamat Claire, ridicând dintr-o sprânceană. Şi Andrea unde e?

— N-a putut să vină, am răspuns, dar a sunat mai degrabă ca o întrebare.

Claire s-a încruntat.

— N-ai zis c-o să mă suni dacă ieşi din oraş?

— Practic, mamă, suntem tot în oraş.

— Isis, dragă, ne-a întrerupt Nyx, am uitat, tu cum preferi ceaiul?

— Cu lapte şi cu zahăr, vă rog, i-am răspuns, zâmbind spre mama.

— Le mai ţii minte pe Elsa şi pe Mary, de la birou? m-a întrebat Claire.

— Da, am încuviinţat. Ce mai faceţi?

La ordinea zilei erau bârfele mărunte. Doamnele m-au gratulat pentru că sunt mare şi tare la şcoală. Am fost foarte mândră de mine, ca să fiu sinceră.

— Isis, mă ajuţi tu cu tartinele? m-a strigat Nyx din bucătărie.

— Mă scuzați, le-am zis celorlalte, ridicându-mă și ieșind din încăpere.

— Îmi pare foarte rău că ai avut probleme, s-a scuzat Nyx, când am ajuns în bucătărie. Știam că pe mama ta o cheamă Claire, doar nu am pus informațiile cap la cap.

— Nu-i nimic. O să-i treacă.

Am luat câte un platou cu gustări în fiecare mână.

— Nyx, David e cumva în afara razei de acoperire a mobilului? am întrebat-o, înainte de a ieși din bucătărie.

— De ce mă întrebi? a zis, lăsând jos tăvile ei.

— Nu răspunde la telefon. Eram doar curioasă, atât.

— Cred că nu are telefonul la el.

— A! am exclamat, mușcându-mi buzele și zâmbind. Eu am crezut altceva.

— Știu, a zis, zâmbind la rândul ei. Ei bine, hai să ne vedem de *soirée*.

— Stați, am zis, luând la repezeală un șervețel și rugând-o pe Nyx să-mi dea ceva de scris.

A găsit un stilou într-un dulăpior din birou. Am scris numărul meu de telefon și o scurtă notiță; nu semăna deloc cu poemele lui. M-am mărginit la un simplu: „Te rog, sună-mă”. I-am lăsat și lui Nyx numărul meu, pentru orice eventualitate.

După ce și-a luat rămas-bun de la Nyx pentru a opta oară, mama s-a urcat în sfârșit în mașină.

— De ce nu mi-ai spus că vii aici? m-a luat ea imediat la întrebări.

— N-am știut. M-a sunat după ce-ai plecat, am mințit eu, printre dinții brusc strepeziți.

Am tăcut o vreme, de teamă ca ea să nu detecteze vinovăția din vocea mea.

— Cum ai cunoscut-o pe Nyx? m-am interesat, când am ajuns aproape de un stop.

Claire conducea.

— A venit la tribunal ca să se intereseze de actele casei ei. Colega mea i-a strecurat un catalog Plasticware și a întrebat-o dacă n-ar fi interesată de organizarea unei petreceri demonstrative. Nyx a precizat că e nouă în zonă

și nu are pe cine să invite. Ne-am dat în vorbă și până la urmă ne-a invitat la ceai.

— Tu știai cine e, i-am zis, râzând. Ai vrut să ai informații la prima mână despre moșie și despre familie, nu-i așa?

— Am fost sociabilă, mi-a replicat, cu un zâmbet șiret.

Am văzut că-și înalță o sprânceană și mi-am dat seama că se pregătește să înceapă interogatoriul.

— Așadar, David, hm? m-a întrebat, zâmbindu-mi cu subînțeles.

— Ce e cu el? am zis, prefăcându-mă că sunt nepăsătoare.

— Credeam că nu-ți place de el.

— N-am zis niciodată așa ceva! am replicat, abordând un ton defensiv.

— Așadar, îți *place* de el? a insistat ea.

— Mamă, abia dacă-l cunosc.

— Asta nu contează. Prima oară când am pus ochii pe tatăl tău, m-am îndrăgostit până peste urechi, mi-a mărturisit ea, oftând adânc.

— Dragoste la prima vedere? Vai, ce original! am zis, dându-mi ochii peste cap, sceptică.

— Absolut. Când știi, știi, a confirmat mama, zâmbind și privind în gol pe deasupra volanului.

Mi-am dat seama că se gândea la tata… odihnească-se în pace.

Claire a plecat la întâlnirea ei cu Judele pe la opt, cu aproximație. Eu m-am uitat la televizor o vreme, în camera mea. La un moment dat, între reluările din *I Love Lucy* și *The Honeymooners*[8], am adormit.

Am observat că razele soarelui pătrundeau prin fereastră, anunțând începutul unei noi zile, când am deschis ochii cu sfială. Un sunet slab mă trezise. Am pipăit neîndemânatică după telefon.

— Alo, am rostit, cu o voce hârâită.

— Bună dimineața.

Vocea din difuzor, în schimb, era ideală. M-am ridicat brusc în șezut.

— David? am întrebat, surprinsă.

— Da, mi-a răspuns, și i-am simțit zâmbetul din voce.

— Unde ai fost? Am înnebunit căutându-te.

— Serios? a zis el, și părea nedumerit.

— Mda, am oftat. Ăăă… am vrut să-mi cer scuze pentru incidentul acela.

— N-a fost vina ta, m-a oprit David. Eu am exagerat. În plus, n-ar fi trebuit să te presez atât de tare după ce ți-ai exprimat limpede sentimentele. Eu sunt cel care ar trebui să-și ceară scuze.

— Nu, David… N-ar fi trebuit să vorbesc cu Gabriel. A fost nechibzuit din partea mea, am continuat eu să-mi cer iertare.

— Termină, Isis, m-a implorat David. Dacă n-ai fi vorbit cu el, ar fi putut sări la bătaie. Amândoi știm ce-i umblă prin creierașul ăla prăpădit.

M-am relaxat, rezemându-mă de tăblia patului.

— Asta înseamnă că sunt iertată? am insistat asupra problemei.

David a râs încetișor.

— Ești tenace, nu?

— Așa cred, i-am răspuns.

Un nou chicotit slab din partea lui.

— Așa. Voiam să te întreb…, a zis, după care a avut o scurtă ezitare. Crezi că mama ta îți va permite să ieși azi cu mine?

Mi-am aruncat privirea spre ceasul de pe perete. Era șapte și câteva minute.

— Nu cred că va avea ceva împotrivă, i-am răspuns.

— Pot să vin să te iau peste o oră, pentru micul dejun?

Am sărit imediat din pat și m-am repezit la baie.

— OK, am răspuns, străduindu-mă să par calmă, în timp ce întindeam mâna spre robinetul dușului.

— Ne vedem atunci, a zis, cu o voce delicată.

— Pa.

Am închis și am sărit sub duș.

7 *Ebony*, numele rezervaţiei, înseamnă „abanos” (n. tr.).

8 *Ebony*, numele rezervației, înseamnă „abanos” (n. tr.).

Capitolul 9
DRAGOSTE NEÎMPĂRTĂȘITĂ

DAVID CHIOS

Turbat de furie, m-am năpustit spre mașină și am demarat, trecând pe lângă paznicul de la intrarea în școală. Eram numai deziluzie.

Ce credea ea că sunt: o simplă jucărie pentru propriile-i plăceri sadice? Am blestemat ziua în care am dat cu ochii de fermecătoarea ei față rotundă. Probabil că ea mă crede bufonul ei personal, care să-i întrețină crudul amuzament.

Și eu, atât de prost, încât să cred că m-ar vrea pentru ea! O urăsc cu patimă, și totuși, inima îmi tânjește după ea de un milion de ori mai aprig. Privirea haină a ochilor ei ca smaraldele mă vrăjește de fiecare dată, și nu am leac împotriva blestemului aruncat de ea. Este cea mai de neînțeles ființă umană din câte am cunoscut. Nu-i înțeleg iuțeala cu care trece de la o dispoziție la alta, sau de ce m-a privit astfel încât m-a făcut să cred că are anumite sentimente față de mine.

Neghiob trebuie că sunt în ochii ei și, pe bună dreptate, probabil că așa sunt, de vreme ce-i înghit indiferența cu care mă tratează. Nu-mi oferă niciun semn de afecțiune. Un lepros muribund mult mai degrabă ar primi, din partea ei, în cel mai rău caz milă, decât eu, vreo atenție de oricare fel. Și totuși, cu toată răceala ei, mi se răspândește prin vene ca un foc mistuitor.

Buzele ei trandafirii și moi, dulcea ei răsuflare… of, cât de mult i le cheamă sufletul meu!

Dar dacă ar exista o cale… o cale de a-i cuceri fragila inimă veninoasă… n-aș ezita. Deloc nu-mi pasă de acele reguli impuse de Sfat.

Mama a ținut să mă prevină cu privire la dorința crescândă de a-i obține afecțiunea, dar mi-a fost imposibil să evit așa ceva. Aveam nevoie de ajutor — de ceva mijloace cu care să-i influențez sentimentele — dar care? Singurul lucru pe care mintea mea limpede îl mai putea vedea era fața… care ar trebui să-mi aparțină, dimpreună cu restul.

În numeroase rânduri, prietenul meu, Eros, mi-a relatat povești cu îndrăgostiți din obișnuitele lui drumuri de arcaș. La vremea aceea, eram neștiutor cu privire la cuvântul „dragoste”, și cu mult mai ignorant la vorbele rostite de el referitor la oameni: „Rugăciunile lor mă cheamă, cerându-mi să străpung cu săgețile inimile jumătăților lor care nu le împărtășesc dragostea, deoarece e atât de mare — dragostea aceea a lor — încât practic îi face să cadă bolnavi de-a binelea.”

„Ridicole!”, calificam eu astfel de cereri. Însă acum, tocmai eu sunt cel socotit ridicol de propria-mi gândire, fiindcă am devenit atât de plebeu. Mi-am trădat propriile vederi.

Cu cât mă gândesc mai profund la toate acestea, îmi dau tot mai bine seama că este o sarcină de care o singură persoană se poate achita. Nu voi mai pierde o clipă: Eros mă va ajuta.

*

Mi-am parcat mașina sub un arbore de abanos și am dat fuga în casă.

— Mamă?! am strigat din răsputeri.

Mama și-a făcut apariția în capul scării.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, îngrijorată. Tonul meu probabil că sunase disperat.

— Trebuie să plec din locul ăsta pentru câteva zile, dar vreau să te rog să faci ceva pentru mine, cât timp nu voi fi aici.

— Ce ți-ai mai pus în gând? a vrut să știe, și ochii i-au reflectat puternica neliniște, în timp ce încerca să-mi descifreze sentimentele.

— Mamă, te rog, nu-mi pune întrebări. Am nevoie de ajutorul tău.

I-am întors spatele. Am inspirat adânc, apoi mi-am străpuns pieptul cu arătătorul și degetul mare. Durerea a fost de nesuportat. Am căzut în genunchi, suferind cumplit. Mama m-a strigat și a încercat să mă oprească. Am respins-o și am continuat ce aveam de făcut.

Degetele mele au căutat obiectul sacru ascuns în adâncul pieptului. Am încercat să nu respir cât timp mi-am luat viața dinăuntrul meu și am scos-o afară. Era o stea mică, luminoasă, cu șase colțuri. I-am întins-o mamei spre păstrare.

— Ai grijă ca ea s-o primească, i-am zis, și am lăsat Podoaba Stelei să-i cadă în palmă.

— David, nu! a protestat mama, cuprinsă de disperare. Nu știi ce faci!

M-am ridicat încet în picioare, neputând să stau drept din cauza constantei și ascuțitei dureri care mă învăluia.

— Ba da, știu, am zis, icnind în timp ce rana își începea procesul de cicatrizare. Și acum, te rog, mamă, te implor s-o transmiți în numele meu. Îți cer să te gândești la sentimentele mele față de ea. Ea este singura mea dorință. Poți să simți durerea fizică și sufletească zvârcolindu-se înăuntrul meu. Te implor, te implor și iar te implor.

Mă țineam cu mâinile de piept, încercând să-mi atenuez durerea, în timp ce vorbeam.

Ea și-a coborât privirea spre vibranta stea aurită din mâna ei și a început să plângă.

— Îți voi onora dorințele, mi-a spus.

— Mai este ceva, i-am zis eu. Așteaptă-mă aici.

Am urcat treptele pe cât de repede îmi permitea durerea. Am pregătit obiectul care trebuia transmis și mi-am azvârlit mobilul pe pat. Nu aveam nevoie de nimic care să mă distragă.

Am scris câteva fraze pe hârtia de papirus și am înfășurat-o. Am coborât scara și i-am înmânat biletul mamei.

— Ce va trebui să spun, dacă ea va veni să te caute? m-a întrebat.

— Spune-i că n-am lăsat altă vorbă, decât ceea ce ții tu în mână.

— Ești sigur, fiule? m-a întrebat, examinând străvechea emblemă, cu consternarea zăbovindu-i pe chip.

— Da, mamă, i-am răspuns, cuprinzându-i obrajii între palme și sărutându-i creștetul. Mă voi întoarce în răstimp de două zile.

— *Ite cum Deo.*

Vocea i s-a frânt când mi-a dăruit străvechea binecuvântare în latină: „Mergi cu Dumnezeu.”

— Îți mulțumesc, mamă. Îți mulțumesc, i-am zis, îmbrățișând-o. Și, mamă… ce semnificație are să nu îi spui.

Cu aceste din urmă cuvinte, am părăsit moșia, pornind în căutarea lui Eros. Îndurerat cum eram, mi-am desfăcut aripile și m-am îndreptat către aeroport. Nu mâncasem și nu dormisem de atâtea zile și, în consecință, eram deja flămând și slăbit, lăsând deoparte durerea rănii. Nu puteam zbura peste Atlantic într-o stare ca asta. Am urcat la bordul unui avion într-un oraș vecin. Zborul urma să fie lung, dar merita cu prisosință zăbava. Am dormit mai tot timpul, ajungând în aerul proaspăt și friguros al începutului de dimineață, în orașul principalei reședințe a lui Eros.

Eros posedă puterea de a corupe inimile. Dar nu este el acela care să mă întoarcă pe mine. Eram convins că mă va ajuta, de îndată ce-mi va vedea suferința sufletească pe chip. Și încă un atu: Eros este un fraier când vine vorba despre iubire.

Acest zeu locuiește în Paris. Un stereotip cât toate zilele, de acord, dar este orașul ales de el, așa că de acolo trebuia să încep căutările. Speram ca norocul și binecuvântarea mamei să-mi fie de folos, fiindcă este o persoană greu de găsit. Dragostea lui pentru călătorii făcea să fie și mai grea căutarea.

Am ajuns la Café de Flore, unul dintre locurile preferate de Eros. Aromele cafelelor europene și mireasma pateurilor proaspăt scoase din cuptor umplea aerul înviorător al dimineții. Am examinat toate persoanele din restaurant, plimbându-mă printre mese. Eros nu era de găsit în cafenea. M-am așezat la o masă liberă și am comandat un espresso dublu, așteptând răbdător să văd dacă el va apărea. Aproape două ore am stat, și tot nu l-am văzut.

Am cugetat la locurile prin care ar fi cel mai probabil să hălăduiască. Îl cunoșteam îndeajuns de bine ca să știu acele locuri, așa că am pornit la

drum către o străveche librărie numită Shakespeare și compania, nu departe de cafenea.

În timp ce mergeam pe străzile Parisului, mi-am dorit ca într-o zi să-i pot arăta lui Isis Orașul Iubirii. Am ajuns pe strada pe care se află librăria. M-am rugat lui Deus să dau de Eros.

Ușile prăvăliei erau larg deschise, și cărți peste cărți stăteau stivuite pe tarabe, pe trotuar. Am pătruns în anticariatul mirosind a hârtie veche. O voluminoasă colecție de lucrări era împrăștiată pe mese și aranjată pe etajere. I-am studiat pe vânătorii de literatură, dar nu erau mai mulți decât degetele de la o mână.

Lângă una dintre mesele cu cărți, aproape de o fereastră, era un gentleman tânăr, înalt și blond, într-un trenci gri și cu ochelari. L-am recunoscut imediat: era Eros, care scotocea printr-un teanc de cărți. Deus îmi ascultase strigătul.

M-am apropiat de el cu discreție, ca și cum, la rândul meu, aș fi fost în căutare de literatură. M-am aplecat ostentativ spre el, ca să-i văd fața.

— *Bonjour,* l-am salutat apoi.

Și-a ridicat privirea spre mine.

— Vai de mine! Fratele meu! a exclamat Eros, surprins de vederea mea. Mi-a strâns mâna și m-a îmbrățișat cu brațul celălalt. Ce mai faci, bunule prieten? m-a întrebat, cu pronunțatul său accent franțuzesc. Ai venit într-o vizită, la fel ca data trecută… de plăcere?

Am scuturat din cap.

— Nu, dragă prietene, i-am zis, ezitând să-i divulg scopul vizitei mele. La drept vorbind, sunt într-o situație care necesită ajutorul tău.

M-am oprit și m-am retras.

— Dar unde îmi sunt manierele? Ce-ai mai făcut? Rogu-te, povestește-mi despre peregrinările și aventurile tale!

Eros n-a acordat nici o atenție acestor cuvinte, intrigat de motivul prezenței mele acolo.

— Un favor, zici?

A lăsat jos cartea din mână și m-a scos în grabă din magazin.

— Spune-mi cu ce pot să te ajut. Știi că sunt la dispoziția ta, a rostit cu sinceritate.

— Aș prefera să discutăm problema într-un loc mai retras, dacă nu te deranjează.

— Înțeleg, a zis Eros, dându-și seama că este o problemă care necesită discreție absolută din partea amândurora. Să ne retragem, așadar, la actuala mea reședință, bine?

— Ar fi perfect, i-am răspuns, zâmbind, mulțumit de disponibilitatea lui.

Eros a chemat un taxi.

— La Reserve. Place du Trocadero, i-a spus el șoferului adresa, după ce am trecut de colț.

Pe parcursul călătoriei cu taxiul, am discutat despre familia mea. A fost surprins să afle că ne-am mutat într-un orășel obscur, și nu într-un oraș mare.

— Parisul este locul în care ar trebui să stați. Femeile de-aici mor după cei ca noi, a zis, râzând. Glumesc, firește. Ar trebui să fiu un mare ignorant ca să mă pun într-o astfel de postură.

Am zâmbit forțat și am ocolit subiectul. Nu voiam ca el să cunoască deocamdată motivele din spatele vizitei mele, până când nu aveam de gând să-i spun povestea în integralitatea ei. Ar fi fost mai înclinat să mă ajute, dacă înțelegea cât de implicat eram din punct de vedere sentimental.

În timp ce traversam holul hotelului, o cunoscută piesă clasică de Chopin răsuna plăcut în fundal. Am luat ascensorul până la ultimul etaj După ce a intrat în elegantul și modernul său apartament, Eros și-a scos pardesiul și mi-a oferit ceva de băut. M-am așezat pe o canapea albă din piele de dimensiuni considerabile și l-am privit cum se îndreaptă spre bar.

I-am refuzat oferta, din cumpătare, și am așteptat să mă îndemne să-i destăinui motivul care m-a adus la Paris.

— Voi presupune că la mijloc este o femeie, mi s-a adresat, zâmbind și ridicând din sprâncene.

— Presupui corect, i-am răspuns, îndreptându-mi spatele.

— O cunosc?

— Nu, am răspuns, și am ezitat, ocolindu-i privirea. Nu este din neamul nostru.

— Poftim?! a strigat Eros, scăpând din mână paharul cu vin. Te rog, nu-mi spune că este vorba despre o muritoare!

— Lasă-mă să-ți explic, i-am zis, prinzându-l de umăr.

Avea chipul împietrit. S-a așezat pe un scaun, așteptându-mi pledoaria. Am cugetat la cum ar trebui să fac apel la compasiunea lui.

— O iubesc, i-am mărturisit, și glasul îmi era plin de o chinuitoare suferință, în timp ce-mi rememoram sacrificiul.

Am văzut cum Eros face ochii mari, nevenindu-i să creadă ceea ce-i destăinuiau buzele mele.

— Eu crezusem că este un caz de poftă trupească! a pufnit el. Tu? Îndrăgostit?

În încăpere s-au auzit hohotele lui de râs ascuțite. Am tăcut în timp ce el savura situația. Expresia mea împrumutase duritatea stâncii în timp ce-l priveam cu o iritare dezgustată.

— Să mă întorc când nu va mai fi amuzant? l-am întrebat, pe un ton zeflemitor.

— Nu, nu, m-a oprit Eros, ținându-se cu mâinile de burtă ca să-și aline crampele provocate de râs.

— Nu îmi face plăcere batjocura din hohotele tale, l-am avertizat.

Eros și-a recăpătat stăpânirea de sine.

— Iartă-mă, prietene. Doar că a fost un șoc, venind tocmai din partea ta… și să fii îndrăgostit de o muritoare, ca să nu spun mai multe.

În vocea lui se simțea încă o undă de amuzament.

— Putem acum să discutăm într-o manieră civilizată? am insistat, fiindcă nerăbdarea mă rodea până în miezul ființei.

Eros a oftat, închizând ochii.

— Nu te pot ajuta. Îmi pare rău.

— Ba da, poți, Eros. Și trebuie. Nu ai habar cum este să ai nevoie de cineva, așa cum ai nevoie de curgerea propriului sânge prin vene.

Vocea mea suna a disperare până și pentru propriile-mi urechi.

— David, tu nu vei putea procrea niciodată în urma acestei relații. Este împotriva legii. Și, după câteva clipe, a adăugat: Răspunsul meu este ferm. Nu te pot ajuta.

Și-a apăsat tâmplele, ca și cum ar fi încercat să se elibereze de presiunea solicitării mele.

— Eros… am făcut un lucru prin care mi-am dovedit dragostea față de ea. Dar presupun că ar însemna să-ți cer prea mult, *frate*. O voi porni la drum.

— Nu! Stai! mi-a cerut Eros. Iartă-mă, dar știi care e părerea mea în această problemă. Să te îndrăgostești de o ființă umană… este ceva imposibil. Cunoști interdicțiile. Legea este implacabilă.

S-a îndreptat din nou spre bar, ca să-și mai toarne un pahar de vin.

— Ai menționat că ai făcut un lucru prin care ți-ai dovedit dragostea. Ce anume a fost, Romeo? m-a întrebat Eros, sorbind din paharul de vin și holbându-se la mine.

— Chiar trebuie să pui această întrebare? am oftat eu.

— Am nevoie de un răspuns, dacă-mi vrei ajutorul.

— I-am dăruit ceva de-al meu.

Eros a scăpat pentru a doua oară paharul din mână. Și-a dus pumnul strâns la gură.

— Te rog, frate, nu îmi spune că ai făcut acel lucru de neînchipuit!

Mi-am coborât privirea spre podeaua din lemn de esență tare și am încuviințat.

— S-a făptuit.

— Pentru numele lui Deus! Ai înnebunit! Înseamnă sinucidere!

Și-a dus palma la nas, murmurând ceva neauzit, cu ochii închiși.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Nu te mișca, m-a prevenit, ridicând degetul arătător. Stai. Pe. Loc.

Eros a apăsat pe clanță și a întredeschis ușa doar atât cât să-și arate fața persoanei care se afla de cealaltă parte. A avut câteva schimburi de replici, aproape în șoaptă. Apoi a deschis ușa de tot și s-a dat deoparte, adresându-mi o privire îngrijorată.

Au intrat fraţii mei, Galen şi Eryx. Galen avea pe chip un zâmbet de superioritate, în timp ce expresia lui Eryx era stânjenită.

— Şi cam ce crezi că ticluieşti tu aici, frate? m-a luat în primire Galen, rânjind, în timp ce se servea singur cu vinul pe care Eros îl lăsase la vedere pe bar.

— Nu ticluiesc nimic, i-am răspuns.

— Haide, haide, a replicat Galen, cunoaştem afecţiunea pe care o nutreşti pentru acea muritoare care călătoreşte în Somnium.

Apoi, Galen şi-a întors privirea spre Eros, în timp ce aştepta explicaţii din partea mea.

— Aşa ceva nu este posibil, s-a împotrivit Eros afirmaţiei lui Galen.

— Nu ar trebui să fie posibil, dar este, de fapt, adevărat, am confirmat, contrazicându-i scepticismul.

— Ai crezut că poţi scăpa aşa, cu una, cu două? Hmm? a întrebat Galen, legănându-şi paharul cu vin.

Eryx s-a aşezat pe unul dintre scaunele în stil modern.

— Mama ne-a trimis să te găsim, David. Se temea că vei pune la cale, din imprudenţă, un plan pentru încurajarea sentimentelor fetei umane pentru tine, m-a informat Eryx.

— Să te grăbeşti cu judecata doar când vei fi în pielea mea. Nu am nevoie de predici. Sunt cât se poate de conştient de ceea ce pot şi ce nu pot să fac, am replicat, pornind spre uşa balconului.

— Nu a menţionat nimic din toate acestea faţă de mine, a minţit Eros în favoarea mea, dar şi ca să-şi salveze pielea. În plus, David este pe deplin conştient că fata trebuie să-l iubească din proprie voinţă. Puterea mea este limitată doar la poftele trupeşti când este vorba despre relaţii între oameni şi zei. Senzaţia se va risipi în câteva ore. În cele mai multe dintre cazuri, fata îl detestă după. Sunt convins că nu-şi va sacrifica iubirea faţă de ea pentru un asemenea lucru, a continuat Eros să mă apere.

Eros se străduia să-i convingă pe Galen şi pe Eryx că el nu cunoaşte situaţia, însă dacă mama le spusese despre Podoaba Stelei, atunci cu certitudine ei se gândiseră că voi ajunge aici.

— Și atunci, de ce fugi încă de la cele dintâi semne ale înfrângerii? m-a întrebat Galen, fixându-mă cu o privire răutăcioasă prin care-mi amintea de întâmplările zilei precedente.

M-am întors cu fața spre ei. Stăteau unul lângă altul. Nu-mi venea în minte nimic de spus prin care să-i fac să-l excludă pe Eros din toată afacerea.

— Nu am nevoie să fiu bătut la cap cu întrebări inutile. Asta nu este decât o vizită neprotocolară făcută unui prieten apropiat, am zis, roșu la față de furie. Și, dacă țineți neapărat să știți, tocmai plecam, am adăugat, trecând pe lângă frații mei cu pași apăsați. Și nu vă deranjați să mă urmăriți. Voi porni spre casă pe drumul cel lung: cu avionul, la fel cum am venit.

I-am strâns mâna lui Eros.

— A fost o plăcere să te revăd, dragă prietene. Îți mulțumesc pentru ospitalitate.

În timp ce mă conducea spre ușă, chipul lui Eros trăda grija pentru propria-i persoană. Sfatul nu se mulțumea doar cu simple avertismente în astfel de cazuri. Pedepsele se puteau întinde pe decenii întregi.

— Binecuvântați să fiți, tu și ai tăi, a zis el, dar părea neliniștit în timp ce-și lua rămas-bun de la mine.

Eryx și Galen m-au urmat îndeaproape, ca și cum ar fi fost paznicii mei. Am fluturat din mână ca să chem un taxi și am plecat fără să le mai adresez o vorbă. Eram furios pentru că mama îi trimisese să mă caute; cu toate acestea, îi înțelegeam îngrijorarea. Cunoșteam posibilele repercusiuni ale acțiunilor mele, și nu era ceva care putea fi tratat cu ușurință. Mama știa că sunt încăpățânat și avea motive să se teamă pentru mine.

Pe drumul de întoarcere cu avionul în State, am avut timp pentru reflecție. Mi-am dat seama ce anume fusesem pe cale să înfăptuiesc, dacă n-ar fi fost înțeleapta hotărâre a lui Eros. Dacă frații mei nu și-ar fi făcut apariția în apartamentul lui, Eros sigur ar fi cedat rugăminților mele, fiindcă era o pradă ușoară pentru cei suferinzi din dragoste.

Dar cum rămânea cu iraționalitatea de care dădeam dovadă? Eram atât de preocupat să-mi satisfac dorința, încât să fiu dispus să o *oblig* să mă

iubească? Numai un tiran ar forța pe cineva la un asemenea gen de afecțiune, una degenerată. Aș fi preferat să mor văduvit de suflet, decât să-i obțin dragostea prin forță. Nu puteam și nu voiam să-i fac așa ceva frumoasei mele Isis.

Mă lăsasem condus de disperare. Știam bine că o astfel de dragoste nu avea să dureze, dacă nu era menită să fie. Cu toate astea, devenisem îndeajuns de irațional ca să încerc. Ce-o fi fost în mintea mea?

Trebuia să aștept să văd dacă Isis îmi va împărtăși vreodată sentimentele. Deocamdată, cel mai bun prieten, dar și cel mai mare dușman, îmi va fi timpul. Voi fi nevoit s-o curtez, exact așa cum ar proceda oricare alt bărbat.

Am coborât din avion și am ieșit din aeroport. Mai erau câteva ore până se crăpa de ziuă. Am găsit un spațiu retras, între două cărucioare pentru mărfuri, și mi-am desfăcut aripile. M-am înălțat iute, străpungând cerul fără nori.

Aripile mele m-au dus pe nesimțite până la casa ei. Am privit-o de la fereastră cum doarme liniștită pe o parte. M-am luptat ca să-mi înfrânez imboldul de a-i pătrunde în vis: nu mă simțeam pregătit să vorbesc cu ea. M-am retras, temându-mă că m-ar putea descoperi, și am pornit în zbor către casa mea.

Când am intrat, mama și frații mei păreau să-mi aștepte, nerăbdători, sosirea, adunați în birou.

— Ce gest nobil din partea ta, să ne binecuvântezi cu prezența, frate, m-a întâmpinat Galen, cu afectarea lui caracteristică.

Eryx m-a invitat prin semne să stau jos.

— N-ați mai terminat cu încercările de a mă ridiculiza? am ripostat, și asprimea tonului meu i-a șocat.

Frații mei și-au întors privirile întrebătoare spre mama, așteptându-i reacția față de nesupunerea mea.

— David, frații tăi își fac griji pentru tine. Nu doresc decât să te întrebe care au fost motivele din spatele acțiunilor tale, a sărit mama să-mi apere frații.

— Despre ce acțiuni vorbești? am întrebat, cu o voce mai puțin aspră, din respect față de mama.

— I-ai dăruit Podoaba Stelei. Știi bine despre ce vorbește mama. De ce să faci așa ceva? Ți-ai tăiat singur venele, m-a apostrofat Galen, cu încordare pe chip.

— Până când nu vei cunoaște pe propria-ți piele povara asta, nu ai niciun motiv să-mi judeci faptele. Și cu asta nu mai am nimic de adăugat, am zis, oftând adânc și îndreptându-mă spre scară.

— David, nu vreau să mă amestec în problemele tale! a strigat mama după mine.

M-am întors, îngrozit, spre ei.

— Și atunci, de ce i-ai mai trimis în căutarea mea, mamă?

— Din precauție. Sentimentele parcă ți-au paralizat mintea. Crezi că nu mi-am dat seama ce vrei să pui la cale? A trebuit să-mi fac drum până la Oracole, ca să aflu unde ești, înainte de a-ți aduce singur pieirea. Și, de parcă n-ar fi fost suficient, am fost nevoită să mă întorc în Caelum, ca să-l calmez pe tatăl tău. Nu este deloc încântat, fiule!

Mama mi-a luat mâna într-a ei.

— Trebuie să fii răbdător, David. Cea dintâi consecință a acestei iubiri este suferința: fie ea fascinanta, voioasa suferință a dragostei, fie chinuitoarea suferință a unei inimi sfâșiate și torturate. Oricum ar fi, tot suferință este.

Am examinat chipurile senine ale fraților mei. Stăpânirea lor de sine nu mi-a dat nici cel mai mic motiv de a mă îndoi de grija pe care mi-o purtau.

— Asta este pentru tine, mi-a zis mama, întinzându-mi un șervețel împăturit.

— Ce este? am întrebat-o, nedumerit.

— Un bilet din partea ei, mi-a răspuns, cu un zâmbet delicat pe buze.

Știam că zâmbetul mamei era o dovadă a sprijinului ei în hotărârea mea de a persevera în această poveste. Este o mamă și o femeie fără egal.

— Mulțumesc, mamă, i-am zis, cu un zâmbet radios, și am sărutat-o pe tâmplă.

— Ai grijă să-ți verifici mobilul. Ai foarte multe apeluri pierdute, a adăugat ea, tot zâmbitoare.

— De la cine? am întrebat, curios.

— Vezi cu ochii tăi. Eu nu-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala, a chicotit ea, întorcându-mi spatele și ducându-se în bucătărie.

Am urmat-o.

— Sigur ești înfometat după zbor. Să-ți pregătesc ceva?

— Mulțumesc, dar mai bine nu. Dacă apelurile au fost din partea unei anumite domnițe, atunci am alte planuri pentru micul dejun.

Capitolul 10

Am auzit soneria și am coborât în goană treptele.

— Mamă, eu am plecat! am zbierat de jos.

— Distracție plăcută, mi-a urat Claire, zâmbindu-mi aplecată peste balustrada de la etaj, încă în pijama.

Am deschis în grabă ușa și am analizat remarcabila înfățișare a lui David, ca și cum l-aș fi văzut pentru prima oară. Mi se părea prea desăvârșit ca să apară la ușa mea.

— Bună dimineața, din nou, mi-a zis, aplecându-se să mă sărute pe amândoi obrajii.

— ’Neața, i-am răspuns, străduindu-mă să nu par prea nerăbdătoare.

David și-a întins brațul, făcând să apară un trandafir roz, cu un plic mititel prins de tulpina lui. Am zâmbit rușinată și mi-am mușcat buza de jos. Adoram gesturile lui romantice… chiar dacă oricui altcuiva ar fi putut să-i pară dulcegării.

— Mulțumesc. E foarte frumos; ador florile, i-am zis, inhalând parfumul trandafirului.

— Da, știu. Vrei, te rog, să citești biletul? mi-a cerut, politicos.

Am deschis pliculețul și am despăturit biletul. Am citit cu voce tare.

Imploră-mă;
Nu mă voi lăsa greu.
Îmbrățișează-mă;
Nu mă voi feri.

Acceptă-mă;
Pururi voi rămâne.

Era cu ochii ațintiți asupra mea, când mi-am lăsat capul pe spate, ca să-l văd mai bine.

— E nemaipomenit, David… toate sunt. Îți mulţumesc.

M-am întins spre el și l-am îmbrățișat. Stătea țeapăn. Brațele lui nu mi-au răspuns la îmbrățișare.

— E ceva în neregulă? l-am întrebat, retrăgându-mă cu un pas.

— Nu, nicidecum, m-a liniștit el. Mergem?

Am încuviințat printr-o înclinare a capului.

— M-mda, i-am răspuns.

Mă întrebam ce putea să însemne lipsa lui de reacție, în timp ce-mi deschidea portiera. Ceva se schimbase. De ce se purta așa cu mine, când doar cu câteva zile înainte mă tratase de parcă… de parcă i-aș fi aparținut? Nu-mi mai spusese „frumoasa mea” nici măcar o dată, pe parcursul conversației. Și nu-și mai semnase poezia cu „Al tău, necontenit”. Era, oare, o încercare de a renunța la mine?

L-am privit cu coada ochiului în timp ce conducea. Nu și-a abătut nici pentru o clipă privirea de la drum. Nici măcar o dată nu și-a întors ochii spre mine, așa cum procedase prima oară când ne întâlniserăm. Să fi fost încă supărat? Dar n-ar avea sens să-i oferi unei fete un trandafir și o poezie, dacă ești supărat pe ea. Nici n-a vorbit cu mine cât timp a condus.

Ajungând într-un oraș vecin, ne-am oprit la un local unde se serveau clătite. Fără să mai stăm pe gânduri, ne-am așezat într-un separeu. Am încercat să sparg gheața.

— Unde ai fost zilele astea? l-am întrebat, și i-am studiat fața în timp ce vorbeam.

— Să rezolv anumite probleme.

Răspunsul a fost scurt și ascuns.

Pe timpul micului dejun, am schimbat de două ori zâmbete șovăielnice. Involuntar, am început să-mi împung clătitele cu gesturi semiviolente,

fiindcă tăcerea dintre noi mă tulbura. Am tras de timp intenționat, tot sperând că va spune ceva.

David doar ciugulea din mâncare. Privirea îi rămânea concentrată asupra farfuriei din față. Doar la sfârșit a privit spre a mea și a cerut nota de plată imediat ce a văzut că am terminat.

Am traversat parcarea localului și ne-am urcat în mașină fără să rostim o vorbă. Nici pe drumul de întoarcere în orașul nostru nu am vorbit.

Mașina a cotit pe poteca împădurită care ducea la casa lui. N-am mai putut să suport tăcerea și încordarea aceea stânjenitoare.

— Oprește! i-am cerut.

A oprit motorul.

— Am făcut ceva nepotrivit? l-am întrebat, aproape implorându-l.

David și-a mișcat capul dintr-o parte în cealaltă și a întins mâna spre chei. L-am prins de ea înainte să o poată răsuci.

— Mai ești supărat pe mine? am insistat.

— Sigur că nu, mi-a răspuns, cu privirea pe mâna cu care îl țineam.

— Atunci, de ce te porți așa? am întrebat, fără să-i eliberez brațul, vrând să văd dacă și-l va retrage.

— Nu mă port nicicum, Isis, sunt exact același, mi-a zis, aruncând o privire scurtă spre mine, întorcându-și apoi fața spre volan.

— Ba da, m-am încăpățânat eu. Ești distant.

Și-a încrețit fruntea, stând pe gânduri. Strângând din buze, s-a întors iar spre mine.

— Nu intenționez să mă port altfel decât mi-ai cerut. Nu te voi mai presa cu…

S-a oprit timp de câteva clipe.

— Putem să fim prieteni. Nu vreau să te cicălesc.

Mi-am luat mâna de pe brațul lui și mi-am încrucișat brațele pe piept.

— Eu *nu* vreau să fiu prietenă cu tine, am declarat, pe un ton intenționat crud.

A rămas cu gura ușor căscată și pe chip a început să i se citească supărarea. Îmi interpretase replica greșit.

— Ești cea mai irațională persoană din câte am cunoscut vreodată! Pur și simplu, nu te înțeleg, a zis, strângând cu putere din maxilare.

— Mi se pare mie sau m-ai făcut nebună?

Vocea mea suna amenințător, în timp ce mă întorceam spre el, cu un genunchi strecurat sub mine și mâinile în șold. Corpul meu era înclinat spre el, defensiv.

— În mod legitim, a replicat printre dinți, cu buza superioară răsfrântă.

Privirea îi era concentrată asupra bordului. Mâinile lui strângeau volanul cu atâta putere, încât acesta începuse să ia forma degetelor.

— David, uită-te la mine! i-am poruncit, pe un ton aspru.

Și-a întors privirea furioasă spre mine. I-am luat fața între palme și l-am sărutat. I-am simțit brațul încolăcindu-se pe talia mea, trăgându-mă spre el. M-a strâns cu putere. Degetele lui au urcat pe spatele meu, până la ceafă. Mirosul lui picant era acum mai puternic. M-am retras puțin, gâfâind după aer și simțind că mă prăbușesc. Uitasem în ce hal mă îmbătau sărutările lui.

David și-a lipit nasul de obrazul meu.

— De ce te joci cu mine? m-a întrebat, și am constatat că avea răsuflarea întretăiată. Mă înnebunești, a adăugat, și i-am simțit o scânteie de mânie în voce.

Cu toate astea, nu mi-a dat drumul din îmbrățișare.

I-am cuprins obrazul cu palma și l-am privit stăruitor, în adâncul ochilor lui albaștri.

— Nu ți-aș face niciodată una ca asta.

Am gemut când m-a strâns și mai puternic.

— Mi-e teamă că nu voi mai avea niciodată ocazia să te ține așa, mi-a mărturisit, și vocea i-a sunat moale și vulnerabilă.

— Nu trebuie să-mi mai dai drumul… *niciodată*.

David a scuturat din cap în semn de negație.

— Mintea mea îți refuză cuvintele, și totuși pieptul pustiit ți le primește cu recunoștință, mi-a explicat, cu fața îngropată în gâtul meu.

I-am ridicat capul și l-am privit stăruitor în ochi.

— Lasă-ți inima să fie victorioasă, i-am zis, încercând să fiu convingătoare.

— Nu… Mă voi sfâșia într-o infinitate de fragmente dacă îți vei lua vorba înapoi.

— Cum aș putea să-ți câștig încrederea? l-a întrebat, căutând în minte o cale prin care să-i schimb părerea.

— Tu nu înțelegi cât de aprig tânjește inima mea după a ta, mi-a răspuns, cu o voce chinuită.

— Spune-mi.

— Ar fi o dovadă de egoism, a zis, lăsându-și, rușinat, capul în jos.

— Spune-mi, am insistat.

— Nu-ți spun. Este o nebunie.

— *Spune-mi*.

Vocea îmi era aspră și poruncitoare.

Îi țineam în continuare fața între palme. Ochii îi sclipeau pătimaș. Și-a încleștat maxilarul.

— Te vreau în întregime, fără încetare și exclusiv pentru mine, mi-a mărturisit.

L-am strâns și eu mai tare în brațe.

— Atunci, înseamnă că suntem amândoi egocentriști, am replicat.

Chipul lui David s-a destins. Degetele i-au fugit pe fața mea, spre maxilar, spre clavicule. Mi-a atins buzele, nerăbdător și neobosit, dezmierdându-le cu ale lui.

David m-a dus lângă lac. Ne-am plimbat agale pe mal, admirând lebedele și florile de câmp proaspăt înflorite. Făcându-și griji ca nu cumva să fim văzuți din casă, mă tot trăgea, din când în când, la umbra copacilor, ca să mă țină în brațe și să mă sărute. Brațele lui mi se păreau un liman pentru sufletul meu renăscut.

— Am întrebări pentru tine, l-am prevenit.

— Chiar mă gândeam când vei începe să mă întrebi mai multe, mi-a mărturisit, zâmbind.

— Chiar acum, l-am informat, în timp ce ne instalam, la umbră, pe pajiște.

Și-a rezemat umerii de trunchiul unui copac, trăgându-mă la pieptul lui. Brațele lui mă cuprindeau cu fermitate.

— Întreabă, m-a îndemnat, lăsându-și capul pe umărul meu.

— De ce mi-ai lăsat amuleta asta? l-am întrebat, ridicând încheietura mâinii astfel încât s-o poată examina.

— Of, Doamne! a suspinat el. Speram să le lași la sfârșit pe cele mai grele.

— O fată dificilă pune întrebări dificile, am glumit eu.

— Corect, m-a aprobat, râzând ușor.

— Ei bine…, a început, în spatele Podoabei Stelei se află o poveste lungă. Vrei s-o asculți?

M-am răsucit ca să-l pot vedea.

— Dacă-mi aduce răspunsuri, atunci, da.

M-a sărutat pe frunte și și-a început povestirea.

— În centrul întunericului, era o lumină imensă, extraordinară. Lumina s-a săturat de întuneric și a creat soarele, stelele și planetele: universul.

Apoi, lumina și-a dat seama că are suflet, dar nu și un corp care să-l poarte. Așa că și-a creat un corp pe potriva nevoilor sale. Era alcătuit din elemente necesare pentru existența sa. Avea membre cu care să meargă și să atingă; gură, ca să savureze gustul vieții și să-și exprime gândurile; ochi, ca să vadă splendoarea universului; urechi, ca să audă și să desființeze tăcerea; o inimă, ca să mențină corpul în viață. Și lumina a hotărât că trebuia să-i dea un nume, așa că i-a zis Deus: Creatorul. Corpul pe care Deus și l-a creat pentru sine avea nevoie de îngrijire. Trebuia să mănânce, să bea și să se adăpostească. Așa că a creat Terra: Pământul.

Într-o zi, Deus mergea pe Terra, admirând frumusețea creației sale, dar și-a dat seama că nu are cui să-i împărtășească această experiență. Așa că a luat din trupul Său două triunghiuri de piele și le-a așezat pe un nor, ca să-și creeze un tovarăș. Triunghiurile au luat forma unei stele, iar El a rămas printre nori până când s-a născut tovarășul Său.

Din stea s-a născut o femeie. Era cea mai frumoasă ființă creată vreodată de El. O considera a sa, dat fiind faptul că fusese făcută din propria lui carne. Dar femeii i-a displăcut această presupunere, cum că ea ar

vrea să fie a Lui, deoarece El o crease. S-a certat cu Deus, spunându-i că are dreptul să-și modeleze singură viața, și a părăsit norii, ca să hălăduiască de una singură pe Terra.

Deus a experimentat un sentiment pe care nu-l mai întâlnise niciodată: tristețea. A început să se simtă rău. Lumina care radia din ceea ce numea el „corp” a început să se estompeze.

Femeia a observat că norii argintii în care locuia Deus nu mai străluceau. A pornit spre nori, ca să-l ia la întrebări pe Deus, însă el era prea slăbit ca să-i răspundă. Era pe moarte.

Atunci, femeia, amintindu-și că fusese creată din carnea Lui, și-a cercetat trupul în căutarea stelei făcute din pielea Lui. A găsit steaua în propria inimă: se prefăcuse în aur și radia o frântură din lumina care-i aparţinuse odinioară lui Deus. Și-a smuls steaua din inimă și a îngropat-o în pieptul lui Deus. Lumina a înflorit atunci înăuntrul Lui, redându-i viața.

Când a văzut Deus că nu mai este bolnav, și-a scos steaua din piept. Întorcându-și privirea spre femeie, a văzut că pielea ei se zbârcise, și părul îi albise. În grabă, i-a străpuns pieptul cu steaua pe care i-a așezat-o în inimă. Încetul cu încetul, femeia și-a revenit. Atunci, Deus și-a dat seama că steaua era esența ei, și că nu putea trăi fără ea. Și, înțelegând sacrificiul pe care-l făcuse pentru El, s-a îndrăgostit imediat de femeie.

Femeia și-a dat seama că Deus căzuse bolnav din cauza tristeții provocate de absența ei. Ceea ce a mișcat-o într-atât, încât s-a îndrăgostit de Deus.

Simțind în inimă această dragoste copleșitoare, a început să plângă cu lacrimi din aur. Iar lacrimile s-au prefăcut în copii, cu toții însemnați cu câte o stea din aur în mijlocul pieptului: la fel ca aceea pe care o avea femeia în pieptul ei.

Deus și femeia au înțeles că toți acei copii fuseseră concepuți numai din dragostea lor, din nimic altceva. Femeia era nespus de bucuroasă de copii. Și i-a promis lui Deus că va rămâne cu El pe vecie.

— Uau… ce poveste frumoasă, am zis, răsucindu-mă ca să-l pot privi.

— Da, nu-i așa? Dar cred că este mai degrabă o biografie, decât o poveste.

— Să înțeleg că Dumnezeu are o soție? m-am minunat eu.

— Nu acel Dumnezeu în care crezi tu, ci Deus, mi-a explicat. Nu există decât un singur Dumnezeu; este adevărat, cu mai multe chipuri, dar tot numai unul este.

— Înțeleg, am zis, clătinând aprobator din cap.

— Iar steaua asta…, am zis, făcând o pauză ca să pot studia mai bine talismanul, simbolizează atât originea, cât și credința ta?

— Da, numai că, în momentul de față, cred că simbolizează mai mult dragostea mea…

Mi-a lovit ușor nasul cu vârful degetului.

— …față de tine.

— Ca un inel de logodnă? am încercat eu o comparație.

— E mai mult decât atât, a răspuns, zâmbind cu înțeles și ridicând o sprânceană.

— A, sigur că da, am replicat, glumeață. Am uitat că am de-a face cu perfecțiunea.

David a chicotit încet.

— Perfecțiunea nu există, prostuțo.

— Cum se numea? am întrebat, revenind la subiect.

— Se *numește* Starr, a răspuns, subliniind faptul că totul e cât se poate de real.

— Frumos nume, am remarcat.

— Iată de ce, a continuat el, apucându-mă de încheietură și desfăcând amuleta, poartă numele de Podoaba Stelei.

Mi-a petrecut curelușa cu steaua în jurul gâtului. M-am întors și mi-am ridicat părul, ca s-o poată lega.

Am început să mă gândesc la povestea pe care mi-o spusese în legătură cu relațiile dintre oameni și zeități, și m-am întrebat: *Dacă regula mai e în vigoare, atunci cum de suntem noi împreună*?

— David?

— Da, iubire.

Am zâmbit larg, ca reacție la răspunsul lui. Pe moment, am și uitat ce voiam să-l întreb.

— Ce voiai să știi? m-a întrebat el.

— Vei avea probleme pentru că încalci regula care interzice relațiile dintre oameni și zei?

— Nu-ți face griji în privința asta. Am situația sub control, mi-a răspuns.

L-am privit lung, în timp ce-mi apăsa ușor steaua de pe piept. Mi-a ridicat bărbia cu vârful degetelor.

— Te iubesc, mi-a zis, și m-a sărutat cu gingășie.

Nyx a apărut pe verandă în timp ce ne apropiam de casă.

— Bună, Isis, m-a întâmpinat, sărutându-mă pe obraji. Am pregătit prânzul.

M-am bucurat s-o aud pronunțând cuvintele astea trei. Eram moartă de foame. Stătusem toată dimineața cu David lângă lac. Acum era trecut de amiază.

— Mulțumesc, Nyx. Ești foarte ospitalieră, am lăudat-o.

Ajungând în sufragerie, am constatat că Nyx se întrecuse încă o dată pe sine, pregătind o extraordinară varietate de mâncăruri. Gemenii erau deja așezați la masă.

— Care ar fi verdictul? l-a întrebat Galen pe David.

Avea o figură serioasă.

— Verdictul? am întrebat, mirată.

— Îmi simte entuziasmul, mi-a explicat David. N-aș putea să am un moment de intimitate măcar pentru o clipă? a întrebat, zâmbind.

— Înseamnă că verdictul este favorabil, a comentat Galen, ridicându-și paharul. Haide, haide. Pentru iubirea eternă.

M-am înroșit. Asta ce mai era? Sunase ca un toast de nuntă.

— Lasă-i în pace, l-a admonestat Nyx, turnându-mi ceai rece în pahar. Dintre toți, tu ar trebui să dai peste un asemenea noroc. Cu narcisismul și umorul tău crud, aș putea pune rămășag că vei rămâne burlac câte zile ți-o fi dat să trăiești.

A trecut de cealaltă parte a mesei, cu carafa din sticlă în mână.

— Și cu toate astea, mă compari mereu cu Tata. Ceea ce înseamnă că și el este prea narcisist, a remarcat Galen, zâmbind cu superioritate.

— Fii respectuos, l-a repezit Nyx, lovindu-i ușor capul cu pumnul strâns.

Eu, David și Eryx, simultan, am izbucnit în râs la vederea tentativei lui Nyx de a-și calma fiul.

Pe timpul mesei, David mi-a ținut mâna pe sub masă. Din când în când, se mai întindea să-mi aranjeze pe după ureche câte o șuviță de păr care-mi căzuse peste față. Galen părea stânjenit din cauza acestor atenții.

— Poate că ar trebui să ne găsim și noi iubite muritoare, i-a propus el lui Eryx.

— Nu veți face așa ceva. Mă aștept de la voi doi să respectați regulile, a intervenit Nyx, pe un ton necăjit.

— Ei bine, unele reguli pot fi interpretate, mamă, a replicat Eryx, cu ochii la David.

— Nu, Eryx. Situația este mult diferită față de ceea ce crezi tu, i-a zis Nyx, a cărei iritare începea să crească.

După masă, eu și David am plecat să ne plimbăm pe una dintre cărările care străbătea parcul. Tot drumul, a cules flori pentru mine.

— Te rog, iartă insolența lui Galen. Întotdeauna a spus tot ce-a avut în minte. Nu a vrut să fie lipsit de respect, te asigur, mi-a zis David.

— Nu-i nimic. Nu m-a deranjat, i-am răspuns.

În momentul acela, mă gândeam la o altă persoană: la Eryx.

— Ce-a vrut să spună Eryx, când a zis că tu interpretezi regulile? l-am întrebat pe David.

S-a oprit în mijlocul potecii. Și-a țuguiat ușor buzele.

— A vrut să spună că, atât timp cât… cum să mă exprim?

Și-a încrețit fruntea, stând pe gânduri.

— Atât timp cât nu există o uniune fizică între noi, ni se permite să fim împreună, mi-a explicat el.

L-am privit, făcând ochii mari.

— Înțelegi la ce mă refer? m-a întrebat, sesizând faptul că tăcerea mea era cauzată de nesiguranță.

— Vorbești despre… ăăă…

Am lăsat fraza să plutească în aer și mi-am coborât privirea în pământ, prea jenată ca s-o pot încheia.

— Da, a confirmat, făcând un pas în direcția mea.

Mi-a strecurat o mână sub bărbie și mi-a ridicat-o. Am simțit o căldură care-mi făcea urechile și obrajii să devină roșii. David a zâmbit văzând cum mă îmbujorez.

— De ce te face lucrul ăsta să te simți stânjenită? m-a întrebat, nedumerit.

— Nu vorbesc cu nimeni despre subiectul ăsta.

— Înțeleg, a rostit David, încet. Atunci, nu vom mai discuta despre asta altădată, a promis, remarcând reticența mea.

Am continuat să mergem în tăcere pe cărarea plină de vegetație. Începusem să fiu curioasă cu privire la ce se putea întâmpla cu David și cu mine, în cazul în care relația dintre noi ar fi fost mai intimă pe plan fizic. Dacă hotăram să ne căsătorim? Poate că săream calul gândindu-mă atât de departe, însă mintea mea insista asupra acestui gând. Mereu îmi închipuisem că voi avea o familie. Eram convinsă că mama va fi super entuziasmată la gândul că ar putea avea nepoți. Dar cum rămânea cu înfățișarea neschimbată a lui David? Nu știam exact cât de încet îmbătrânea. Era posibil să treacă și un secol până când avea să arate ca de douăzeci de ani, dar cum puteam știi?

— La ce te gândești? mi-a întrerupt David reflecția.

— La noi, i-am răspuns.

— La ce anume? s-a interesat, trăgându-mă spre el.

M-am gândit bine la răspuns, conștientă de faptul că ar putea fi prematur să menționez cuvântul „căsătorie”. Aveam doar șaptesprezece ani; nu intenționam să mă mărit prea curând.

— Păi…, am început, să presupunem, ipotetic vorbind, că la un moment dat, în viitor — peste ani de zile — relația noastră ar avansa către ceva mai serios. Cum ar decurge?

— Tu spui că vrei să te măriți cu mine? m-a întrebat, chicotind ușor.

— Ipotetic vorbind; știu că e prematur să aduc în discuție subiectul. Doar că… Nu-mi dau seama cum ar putea fi.

— Aha, a zis, David, înțelegându-mi preocuparea. Vei avea parte de tot ceea ce atrage după sine căsătoria… tot.

Asta includea cumva și o familie? Dacă da, afirmația lui contrazicea legea pe care mi-o explicase mai devreme. Instinctul îmi spunea că mai era ceva de care eu nu aveam cunoștință.

— Îmi ascunzi ceva, am zis cu voce tare, fixându-l cu privirea.

David mi-a luat mâna și a atins-o ușor cu buzele.

— Nu este nimic, mi-a zis, cuprinzându-mi talia cu un braț.

— Nu mă convingi, m-am bosumflat eu.

M-am eliberat cu forța din îmbrățișarea lui și am făcut câțiva pași spre marginea pădurii.

— Detest când faci așa ceva, mi-a zis, pe un ton ofensat.

L-am privit peste umăr și i-am văzut expresia rănită. Remușcările m-au copleșit imediat. M-am întors iute și m-am lipit de el. Trăgându-l de guler, l-am făcut să se aplece spre mine și l-am sărutat ușor pe buze.

— Îmi pare rău, i-am zis, nu mi-am dat seama că te supăr atât de mult.

David mi-a zâmbit cu jumătate de gură și și-a odihnit bărbia pe creștetul meu. N-a spus nimic. Sigur se supărase. M-am tot gândit dacă e cazul să rup tăcerea, dar am renunțat. Nu aveam nimic important de spus.

După câteva minute, David m-a luat de mână și m-a condus până la un copac culcat la pământ, unde m-a făcut să mă așez. Apoi, a îngenuncheat în fața mea și mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Ce zici dacă ai îmbătrâni odată cu mine?

Mai să-mi sară ochii din orbite. Ce făcea, mă cerea în căsătorie? Probabil că întrebarea mea îl făcuse să creadă că asta voiam, dar eu nu eram în niciun caz pregătită pentru căsătorie. Mama îmi spunea mereu că sunt matură pentru vârsta mea, dar nu cred că prin asta se referea și la măritiș. Nici măcar nu absolvisem liceul. Voiam să urmez și o facultate. Aveam planuri… o groază de planuri!

— Isis! a David, care-mi aștepta răspunsul, în timp ce eu mă holbam la el, cu gura căscată.

— Dar… nu sunt pregătită pentru căsătorie, am rostit, pe negândite.

David a început să râdă, tresăltând din tot corpul.

— Nu era o cerere în căsătorie, m-a lămurit el.

— Și-atunci, de ce mă întrebi? m-am mirat, dezorientată.

— Dacă ar exista o cale? a întrebat David, pe un ton serios.

— O cale prin care tu să îmbătrânești? am insistat, voind să fiu sigură că înțelesesem bine întrebarea.

— Da, mi-a răspuns, cu o voce plină de speranță. Dacă aș putea să îmbătrânesc alături de tine? Dacă, atunci când ai fi pregătită, aș putea să-ți ofer angajamentul despre care te interesai acum câteva clipe? Așa ceva te-ar face fericită?

— Fără discuție, am declarat.

Chipul lui David a devenit strălucitor. M-a tras spre el, luându-mă în brațe și sărutându-mă. Eram amețită și imponderabilă în brațele lui. Abia când am simțit soarele arzându-mi fața și am coborât privirea mi-am dat seama ce se întâmplase: pluteam deasupra pădurii și ne înălțam, treptat, spre cer.

Cu răsuflarea tăiată, mi-am ascuns fața la pieptul lui David, și m-am agățat de el. Țineam ochii strâns închiși, iar stomacul îmi era numai noduri. Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte că era posibil să dau afară tot ce mâncasem mai devreme.

— Nu-ți fie frică, frumoasa mea, a încercat David să mă liniștească.

Dar ceea ce nu știa David era că nu eram înfricoșată… ci îngrozită!

David mi-a ridicat capul, împingându-mi bărbia în sus, cu una dintre mâini. Am vrut să-l implor să mă țină în continuare cu ambele brațe, dar dinții îmi erau încleștați, împiedicându-mă să vorbesc. Țineam în continuare ochii strâns închiși.

— Deschide ochii, mi-a cerut el.

Am scuturat din cap, împotrivindu-mă. Dintr-odată, i-am perceput mireasma ușoară, seducătoare. Am inspirat. O senzație de liniște m-a copleșit îndată. Panica s-a risipit.

— Isis, deschide ochii, a insistat David.

Din moment ce nu mă mai temeam, am deschis, treptat, ochii. Maiestuosul cer albastru ne înconjura. Arborii de abanos aflaţi dedesubt păreau să nu fie altceva decât o pătură de mușchi. Aripile lui David se mișcau într-o ondulare lentă, grațioasă.

— Visez? am întrebat, neputând să-mi dau seama dacă era real sau nu ce se întâmpla.

— Nu, mi-a răspuns cu blândețe, continuându-și plutirea în adierea vântului.

Aripile lui ne-au purtat pe deasupra rezervației și a lacului, care părea acum o băltoacă. A dat roată vechii case, care, am constatat cu ocazia asta, era amplasată în mijlocul zonei împădurite. Încetul cu încetul, am coborât spre arborii de abanos. David a atins cu delicatețe covorul de iarbă aspră. M-a lăsat din brațe lângă copacul doborât pe care stătusem mai devreme. Am privit cu atenție spre silueta lui și i-am văzut aripile albe, îngerești.

— Pot să le ating? Aripile tale, adică? l-am întrebat.

David s-a așezat lângă mine și s-a răsucit, ca să-i pot vedea spatele. I-am examinat rapid aripile, după care mi-am plimbat încet degetele peste penajul bogat. Textura lor era excepțional de moale și de catifelată: deosebită față de orice altceva mai atinsesem vreodată. David mă privea peste umăr. Mi-am dezmierdat fața de una dintre aripile lui. Am inspirat parfumul dulceag. Mireasma era caldă și îmbietoare.

Aripile lui David au dispărut într-o pâlpâire diafană când și-a schimbat poziția, ca să mă privească.

— Vei fi în largul tău mâine, când te vor vedea prietenii tăi cu mine? a fost curios David.

— Nu-mi pasă de ce cred ceilalţi. Mă interesează doar c-o să fii cu mine.

Cuvintele mele i-au adus un zâmbet pe buze.

Nyx a servit ceaiul într-unul dintre saloane. O mulţime de pateuri și plăcinte ocupau măsuța. Eryx și Galen erau preocupaţi de dulciuri și nu ne-au remarcat intrarea. Nyx ne-a oferit câte o ceaşcă de ceai.

— La ce oră trebuie să fii acasă? s-a interesat David.

— De obicei, pentru mine stingerea e la ora nouă, când am școală a doua zi, dar din moment ce-am fost plecată toată ziua, cred că ar trebui, probabil, să mă întorc mai devreme. Mama sigur se întreabă ce fac.

— Corect, m-a aprobat David.

La scurt timp după ceai, David m-a condus acasă.

— Vin mâine-dimineață să te duc la școală, mi-a amintit el.

— Și cum rămâne cu Gabriel? i-am amintit, la rândul meu.

— Mă ocup eu de el, dacă se întâmplă ceva, mi-a răspuns, sigur pe sine.

— O să te văd în visele mele, la noapte? m-am interesat.

— Nu vreau să mă vezi în timp ce dormi, mi-a răspuns, sărutându-mi mâna.

— De ce nu? m-am interesat, ofensată.

— Vreau să-ți fie dor de mine. Am prețuit mult felul în care m-ai privit azi-dimineață, după ce nu m-ai văzut timp de câteva zile.

S-a aplecat să mă sărute pe tâmplă.

— Ai observat asta? m-am mirat. *Categoric, nu sunt o actriță prea bună,* am adăugat, în sinea mea.

— Am observat, a declarat el.

David m-a condus până la intrarea în casă, unde mi-a sărutat ușor obrajii.

— Inima nu-mi va mai bate până când vederea nu-mi va poposi pe ochii tăi ca smaraldele, mi-a șoptit la ureche.

Dintr-un impuls, l-am tras spre mine, ținându-l de guler și sărutându-l. S-a dat înapoi, chicotind încet. Am simțit cum mă înroșesc când m-a privit.

— Noapte bună, frumoasa mea, mi-a zis, în timp ce pornea agale pe alee.

L-am urmărit cum se îndepărta cu mașina, până când a dispărut, apoi am intrat în casă.

Claire a ajuns acasă la câteva minute după ce am intrat eu pe ușă. Încă suspinam după ziua perfectă petrecută cu David.

M-a apucat cu o mână de obraz și a strâns.

— Ce-i cu zâmbetul ăsta nătâng întins pe toată fața? m-a întrebat, întorcându-mi capul într-o parte și-n cealaltă, jucăușă.

M-am bucurat tare mult văzând-o că era din nou ea însăși; sau, cel puțin, așa speram. M-am smuls din strânsoarea ei, continuând să zâmbesc.

— Alo? Pământul către Isis…, a strigat ea, fluturându-și mâna prin fața ochilor mei.

— Termină! am exclamat, ridicând din sprâncene și chinuindu-mă să-mi rețin zâmbetul. Nu-ți spun nimic.

Claire a scos limba la mine.

— Bine! Atunci nu-ți spun nici eu!

— Poartă-te ca pentru vârsta ta, am apostrofat-o, râzând.

Acum eram convinsă că mama se simțea bine. N-ar mai fi făcut pe caraghioasa, dacă n-ar fi fost așa.

Firește, după doar trei secunde a început să-mi povestească despre după-amiaza petrecută în oraș cu Judele. Fuseseră la un film și pe urmă se duseseră la o înghețată. O aveam din nou în față pe voioasa mea Claire.

Era încă devreme pentru cină, așa că mi-am mai pierdut vremea prin camera mea, ascultându-l pe cântărețul meu preferat, Tiziano Ferro. Mi s-a părut o alegere perfectă pentru felul în care mă simțeam. E un artist minunat… chiar dacă habar n-am despre ce cântă.

Am visat cu ochii deschiși la noaptea în care David a cântat pentru mine. Mi-am dorit să fi știut italiana, ca să-mi dau seama ce spunea în cântecul acela.

Dar apoi mi-am amintit de Gabriel. Și așa, s-a dus de râpă ziua mea perfectă! Trebuia să găsesc o modalitate prin care să-l fac pe Gabe cel cu țeasta groasă să priceapă că nu vreau să-l mai văd prin preajma mea. Poate că era mai bine să-i spun mamei despre Gabriel și despre arma lui. Dar imediat am alungat acest gând. Nu voiam să-l văd pe Gabriel în închisoare, cu atât mai puțin nu-mi doream să beneficiez de o protecție exagerată din partea lui Claire. Mama avea tendința de a dramatiza lucrurile de felul ăsta. Presupun că educația ei de fată din provincie o făcea să se comporte astfel.

Însemnarea nr. 9 în jurnal, 6:00 p.m.

Sentimentul a învins raţiunea. Acum, sunt umila slujitoare a ceea ce ar fi trebuit să poarte un nume mai pasional. Acest sentiment, pe care tu l-ai aprins în mine, nu poate fi comparat cu nimic din ce-am simţit până acum. Sunt ca o prizonieră, o servitoare şi o sclavă a ceea ce nu pot să numesc nicicum, fiindcă e o stare mai profundă decât orice altceva. Nu încerca să mă eliberezi, deoarece mă voi agăţa de tine cu tot devotamentul.

* * *

Luni dimineaţa, Andy i-a ars un cot lui Bill când ne-a văzut, pe mine şi pe David, apropiindu-ne de masa noastră, mână în mână. Andy a început să aplaude când a văzut că eram „împreună”. Bill i-a urmat exemplul.

Tare idioţi puteau să fie uneori.

Galen a strâns din buze. Ştiam că e singurul din familia lui David care se simţea incomodat de relaţia noastră. Nyx şi Eryx nu păreau câtuşi de puţin deranjaţi. Dar cred că, dac-aş fi fost în pielea lui Galen, aş fi reacţionat la fel. Siguranţa fratelui meu ar fi însemnat totul pentru mine; pe de altă parte, la fel stăteau treburile şi cu fericirea lui.

David a primit câteva avertismente pe parcursul primei ore de şcoală, din cauza faptului că-şi înclina pupitrul în faţă şi mă cuprindea în braţe. I s-a cerut să-şi ţină mâinile acasă.

Cea de-a doua oră a fost o victorie pentru orgoliul lui David. A defilat cu mine la braţ, ca să ne vadă Simon. Mi s-a părut că savurează asta chiar mult de tot.

Prânzul a fost un extaz. Eu şi David am stat într-un separeu, în timp ce masa noastră era iarăşi supraaglomerată.

— De ce nu are mama ta nimic împotrivă să ne vedem? Mi s-a părut chiar uşurată când am venit să te caut, i-am zis, curioasă să aflu dacă el ştia ceva în plus faţă de mine.

— Mama crede că, deoarece ai găsit o cale de a ajunge în Somnium fără să ştii de existenţa lui, ai fost predestinată să mă găseşti. Ştii, soarta

joacă un rol de maximă importanță în călătoria spre destinul implacabil, a început David.

— Stai, stai… Soartă? Destin? l-am întrerupt eu. Nu prea reușesc să mă prind de toată teoria asta genialo-zeiască asupra vieții, am zis.

— Nu, iubire, nu e o teorie. Așa stau lucrurile, și-a reluat el explicația. Soarta este acea serie de evenimente din viața ta. Este ca o ecuație matematică: unu plus unu egal doi, și va fi totdeauna egal cu doi, deoarece este o afirmație adevărată, nu-i așa? Ei bine, imaginează-ți că numerele de unu sunt soarta, iar rezultatul — care totdeauna va fi egal cu doi — este destinul. Nu contează câți de unu adaugi în ecuație, rezultatul este, totdeauna, adevărul de netăgăduit. Acum ți se pare logic?

— Acum, cam da, i-am răspuns, zâmbind.

David și-a înclinat fața spre mine.

— Iar tu ești adevărul meu de netăgăduit, destinul meu, a murmurat, îndreptându-se spre buzele mele.

— Hm, hm, a tușit directoarea Miller. Copii, așa ceva nu este permis în campus.

David a strâmbat din nas.

— Am înțeles, doamnă, a încuviințat el.

— Mulțumesc, a mai zis domnișoara Miller, și s-a îndepărtat.

David mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o.

— Mă gândeam că mi-ar plăcea s-o invit pe mama ta la cină, cândva, săptămâna asta, mi-a dezvăluit David.

— De ce-ai vrea să faci una ca asta? l-am întrebat, încrețindu-mi fruntea.

— Pur și simplu, m-am gândit că ar fi un gest frumos.

— O să-i dau de știre, i-am promis, parcă auzind deja ce tămbălău avea să facă mama pe tema asta.

— Mi-ar plăcea să transmit personal invitația. În definitiv, este calea cea mai cuviincioasă.

— Sigur, i-am răspuns, zâmbind. Ar fi drăguț.

De teamă să nu fi sunat Gabriel, am amânat să-mi verific telefonul, până după școală, când am ajuns într-un loc sigur: acasă. Am ignorat această grijă, expediind-o într-un colț al minții, unde să nu deranjeze pe moment. Doar nu era să-mi stric o zi ca asta.

Am avut de furcă până să-l conving pe David să intre în casă, când m-a adus. Am insistat că mama are încredere totală în mine. A insistat că nu se cuvine să intre în casa mea fără consimțământul lui Claire. Disputa a fost câștigată de el; ca de obicei.

După câteva tentative de rămas-bun, m-a tras practic afară din mașină și m-a condus până pe verandă. N-aș fi vrut să plece, dar știam că nu vrea să rămână și să-l găsească mama acolo. A pretins din nou că „nu se cuvine”.

David mi-a promis că se va întoarce seara, mai târziu, ca să discute cu Claire în legătură cu invitația la cină. M-am gândit că e foarte politicos din partea lui.

— Mamă, trebuie să-ți spun ceva, am luat-o în primire pe Claire, imediat cum și-a lăsat jos geanta.

Claire a făcut ochii mari.

— O, Doamne, ești însărcinată!

A dus automat o mână la gură. Pentru o clipă, am avut impresia că glumește, dar după asta i-am văzut panica de pe față. Am uitat că astfel de cuvinte o înspăimântau într-atât, încât îi paralizau mintea.

— Nu! am exclamat, pe un ton ofensat. Am mai vorbit deja despre asta, am adăugat, trântindu-mă, încruntată, pe canapea.

— Scuză-mă, iubito. Știu că exagerez, dar din felul în care ai spus-o… lasă, lasă, a revenit, scuturând din cap. Ce este?

— David o să treacă pe-aici mai târziu, am anunțat-o, stingând televizorul și pornind spre scară. Eu o să fiu în camera mea.

— Isis, nu mai fi supărată, scumpo. Îmi cer scuze.

— Trebuie să ai încredere în mine, mamă, i-am atras atenția.

Mă simțeam un pic jignită că putea să gândească una ca asta, când eu nu-i dădusem niciodată ocazia de a se îndoi de mine.

— Chiar în după-amiaza asta i-am zis lui David cât de multă încredere ai tu în mine. Am greșit, spunându-i asta? am mustrat-o de la picioarele scării.

— Nu, scumpo. Trebuie să înțelegi că devin irațională când vine vorba despre singurul meu copil. N-am ce-i face, Isis. Știi că așa sunt eu… Într-o zi, o să înțelegi cum e să-ți dorești tot ce e mai bun pentru copiii tăi. Mă îngrozește gândul că ești o adolescentă cu hormonii în clocot, pentru că eu am trecut deja prin asta.

— Știu, mamă. Mi-ai mai spus-o… de *zeci* de ori. Nu-ți cer decât un pic de credință. Ai încredere în mine.

Claire a strâns cu fermitate din buze.

— Nu mă îndoiesc de tine, Isis. Ești un copil bun.

— Mersi, i-am zis, zâmbind mânzește. Sunt în camera mea.

Claire făcea ditamai tărăboiul, mutând tigăi și cratițe prin bucătărie, pregătind cina. Nici n-a auzit soneria. Am coborât țopăind treptele și am deschis ușa.

— Bună, i-am zis, făcându-i semn să intre.

David a zâmbit și a pătruns în casă.

— Mă duc s-o chem pe mama, am zis, făcând câțiva pași înapoi, întorcându-mă și luând-o spre bucătărie. Mamă, a venit David! am anunțat-o.

— OK. Rămâne la cină? s-a interesat ea.

Tocmai toca un mănunchi de broccoli.

— Nu știu, am răspuns. Ezitam să-i spun că voia să discute cu ea, de teamă să nu reacționeze exagerat. Poți să vii până în living? am întrebat-o.

Claire s-a oprit din tocat și m-a privit de parcă aș fi spus ceva nelalocul lui. Apoi și-a spălat mâinile și le-a șters pe șorț. Era pe punctul de a da glas unui alt scenariu tragic născocit de imaginația ei înfierbântată.

— Bună seara, doamnă Martin, a întâmpinat-o David, în același fel în care mă întâmpina și pe mine: cu câte o pupătură pe fiecare obraz.

— Bună seara, David. Ce mai face mama ta?

— Foarte bine, mulțumesc. Și dumneavoastră?

— Bine, bine, a răspuns Claire, privindu-mă în treacăt și, probabil, întrebându-se despre ce putea să fie vorba. Vrei să rămâi la cină?

— Vă mulţumesc, dar nu. De fapt, sunt aici ca să vă transmit o invitaţie la cină, dumneavoastră și lui Isis, pentru mai încolo, săptămâna asta, când este convenabil pentru dumneavoastră.

— O! a exclamat Claire, surprinsă. Cu mare plăcere. Mâine seară ar fi bine?

— Perfect, a răspuns David, zâmbind și făcând să-i apară gropițele.

— Rămâne așa, a zâmbit și Claire. Și acum, dacă mă scuzați, mă duc să-mi termin treaba la bucătărie.

— Ești sigur că nu vrei să rămâi la cină? l-am întrebat. Mama face un *quiche* cu broccoli extraordinar.

— Tentant, dar trebuie să te refuz, îmi pare rău. Am mâncat deja.

— Mai stai un pic cu mine?

— Da, desigur. Dar numai până va fi gata cina.

Lui Claire nu i-a luat prea mult până să vâre în cuptor vasul cu *quiche*. A venit în living și a început să-l întrebe pe David despre locurile în care a stat.

— Mi-ar plăcea mult să vadă și Isis, într-o zi, toate acele locuri, a zis David, strângându-mi scurt mâna. Sunt civilizaţii foarte diferite.

— Îmi imaginez, a încuviinţat Claire.

Alarma cuptorului a piuit de mai multe ori. Claire și-a cerut scuze și s-a dus în bucătărie.

— Este vremea să îmi văd de drum, a constatat David, aruncând o privire la ceasul de la mână. Cred că am zăbovit prea mult cu vizita.

— Nu e chiar atât de târziu, am încercat eu să-l liniștesc.

— Da, îmi dau seama, dar Galen nu vede cu ochi buni relaţia dintre noi, iar comentariile lui o tulbură pe mama. Ar fi trebuit s-o sun ca s-o anunţ că stau mai mult decât era de așteptat.

— Ce comentarii? m-am interesat, încruntându-mă.

— Despre Gabriel și despre asta, mi-a răspuns, arătând spre Podoaba Stelei atârnată de gâtul meu.

— Și pe mine mă îngrijorează, am recunoscut.

— Ca și pe mine, dar asta nu mă va ține departe de tine.

David s-a ridicat de pe canapea și s-a îndreptat spre ieșire. Am ieșit cu el, închizând ușa după mine. M-a sărutat ușor pe buze și a plecat.

Capitolul 11

Claire a pus pe masă vasul cu *quiche* și orez sălbatic, apoi s-a trântit pe un scaun, având încă șorțul pe ea și mănușa pentru cuptor în mână. A tăiat cu grijă două triunghiuri din *quiche* și le-a așezat pe farfurii.

— Drăguț din partea noului tău coleg să ne invite la cină, a zis, cu un zâmbet strălucitor.

Am încuviințat, în timp ce gustam din mâncarea teribil de fierbinte. Era delicioasă. M-am întrebat dacă se situa la standardele familiei Chios. Nu m-aș fi sfiit să-mi etalez talentele culinare pentru David, dacă mi s-ar fi dat ocazia. Trebuia să-i mulțumesc mamei pentru asta.

— Ai să-mi spui vreodată ce e între voi doi? m-a întrebat Claire, scoțându-și mănușa și așezând-o alături de farfuria ei.

— Nț, i-am răspuns, zâmbind. Nu, până nu-mi spui ce-a fost cu tine săptămâna trecută.

Claire și-a dat ochii peste cap.

— Iar asta, a exclamat sâcâită.

— Nu facem târgul? am întrebat-o, afectată.

— Nu facem târgul, a răspuns Claire, țuguindu-și buzele.

*

Tocmai eram pe cale să termin de spălat vasele, când telefonul din buzunar a început să vibreze. Era Krystle, una dintre bunele mele prietene, care plecase la facultate înainte de terminarea anului școlar.

Krystle frecventa cursurile Universității statului Texas, din San Antonio, împreună cu Patrick. Umbla vorba că ea și Patrick ar fi acum un cuplu. Trecuseră secole de când nu mai vorbiserăm. Ne trimiseserăm SMS-uri după plecarea ei, dar destul de rar. Absolvise liceul cu un punctaj atât de mare, încât se considera că este în anul al doilea de facultate. Asta se numește o fată deșteaptă.

— E foarte mult de muncă, s-a văitat Krystle. Lucrări de cercetare, proiecte și prezentări… Sunt tare bucuroasă c-o să vin acasă în weekendul ăsta, în vacanța de primăvară.

— E minunat! Am putea să ne distrăm, cu Andy și cu restul găștii! m-am extaziat eu. Eram bucuroasă că aveam să-mi revăd prietena, după trei luni de absență. Și, ce-ai vrea să faci cât timp o să stai?

— Mi-a zis Sheila că o să fie Festivalul Primăverii în weekendul care vine.

— Mamă, ce dor mi-e de ea… Locuiește aici, dar nu apuc niciodată s-o văd, pentru că e tot timpul ocupată, am zis, rezemându-mă de chiuvetă și privind în podea.

— Știu, a încuviințat Krystle, mohorâtă. Și eu vorbesc cu ea foarte rar, n-avem timp nici măcar să ne dăm mesaje. E super ocupată cu munca și cu școala și cu toate alea. Nu știu cum reușește să se descurce. Eu abia mai scot capul de sub teancul de cursuri.

— Mă sperii. Nu știu dacă mai vreau să merg la facultate, am glumit eu.

— Ia mai taci! Ba știi bine c-o să te duci, a chicotit ea. Te-ai hotărât unde te înscrii?

— E încă în dezbatere, am oftat eu. Taxele sunt ridicole.

— Mie-mi spui! Dacă n-ar fi fost bursele de merit și creditele pentru studii, aș fi rămas needucată.

— De-a dreptul dramatic, am zis, râzând.

— Știu. Stresul e de vină. Deci ne vedem când ajung acolo?

— Absolut.

— Bine. Mai vorbim, pa-aaa, a zis.

— Pa, am spus și eu, și am închis.

Cerul era mai albastru, mai senin și mai frumos în dimineața asta. Dacă n-ar fi existat umezeala din aer, ar fi fost perfect.

David purta o bluză polo neagră, cu un tricou alb pe dedesubt. Arăta ca un manechin pe podiumul de defilare.

— Gata, splendoare? m-a întrebat, în timp ce intram cu mașina în campusul școlii.

— Uff! am suspinat eu. Câte zile mai avem până la vacanța de primăvară?

— Nu multe, mi-a răspuns David, sărutându-mi mâna. Ce planuri avem pentru vacanța de primăvară?

— Noi? am întrebat, zâmbind. Frumos mai sună!

— Crezi că mama ta ți-ar da voie să călătorești?

— Nu, dacă nu cumva se apropie Apocalipsa, am răspuns, și un colț al gurii mi s-a ridicat ușor.

— Atunci, voi găsi o cale de a ne distra aici.

David mă ținea de talie când am intrat pe ușa școlii. Se purta cu mine de parcă aș fi fost un vas fragil din cristal. Îmbrățișarea lui era delicată, grijulie și fermă. M-am simțit ca în rai, dar numai până când nările mi-au fost izbite de mirosul greu al pizzei de la micul dejun. Ptiu!

— Ce e cu duhoarea asta? a întrebat David, prinzându-și nasul cu două degete, ca într-un clește.

— Hai să stăm azi la mesele din curte, i-am propus, conducându-l afară, lângă Centrul artelor teatrale.

— Slavă Domnului că mai există și aer curat, nepoluat! a exclamat el, inspirând adânc.

În timp ce ne ocupam locurile, restul găștii a ieșit din școală, îndreptându-se spre noi. Eryx și Galen s-au așezat la o masă dintr-un colț împreună cu alți doi tipi, iar Bill și Andrea s-au așezat cu mine și cu David. În afara noastră nu mai erau alți elevi.

Le-am spus lui Andy și Bill că buna noastră prietenă Krystle venea în oraș pentru vacanța de primăvară, urmând să ne întâlnim cu ea la Festivalul Primăverii. David a tăcut în timp ce Andy și Bill se sfătuiau ce să facă atunci când vor fi în oraș Krystle și Patrick. Mi-am dat seama că tăcea

pentru că vorbise foarte serios când spusese că va găsi o cale de a ne distra pe timpul vacanței de primăvară.

— David, o să-ți placă de Patrick, Krystle și Sheila, i-a zis Andy, entuziasmată. Sunt de treabă.

— Nu cred că Sheila o să poată ajunge la festival. Probabil că o să aibă de lucru, a remarcat Bill. Poate reușim să ne întâlnim cu ea într-una din zilele în care o să mergem la plajă.

— Ei, noi ne-am cam făcut planuri pentru săptămâna asta, i-am zis lui Bill, trăgând cu ochiul spre David.

— Nimic nu este bătut în cuie, a intervenit David, cuprinzându-mă cu brațul. Nu m-ar deranja să-ți cunosc prietenii.

— Uuu-huu! a exclamat Andy, agitându-și pumnii în aer. Vacanța de primăvară, la plajă!

Ziua de școală a trecut repede. La prima oră, David a reușit să-și țină mâinile la locul lor.

La fiziologie — a doua oră — am avut de făcut, de una singură, o prezentare neanunțată. Simon luase asupra lui sarcina de a-și găsi un alt loc în clasă. Iar profesorul se pare că nu se supărase, din moment ce nu îi ceruse să se întoarcă la masa unde stătea de obicei.

Prânzul a trecut ca o vijelie, cu discuții despre cât de grozavă avea să fie vacanța de primăvară. Până și Galen și Eryx au început să arate un oarecare interes, atrași de perspectiva unei minivacanțe relaxante și distractive pe Insulă.

După școală, Andy și Bill erau la fel de entuziasmați de săptămâna care venea. Îmi dădeam seama că abia așteptau să-și petreacă timpul cu cei din vechiul grup. Ne-am luat cu toții rămas-bun și ne-am îndreptat spre mașini.

— Vino, mi-a zis David, făcându-mi semn cu arătătorul.

M-am înclinat spre locul lui. David și-a apăsat buzele lui moi și palide peste ale mele, printr-o mișcare tandră, legănată. Mintea mi s-a încețoșat un moment.

— De patru ore aștept să termin asta, a oftat David, dar a meritat din plin așteptarea, a zis, zâmbind și oferindu-mi un ultim sărut rapid.

— *Touché,* l-am aprobat.

L-am rugat pe David să mergem spre casa mea, ca să putem sta de vorbă. Mama avea o întâlnire și nu ajungea acasă decât după șase, așa că planurile noastre pentru cină se schimbaseră.

David nu prea voia să intre în casă, declarând că mama avea să dezaprobe o astfel de vizită în absența ei. I-am explicat că ea are încredere în mine și i-am repetat același lucru de fiecare dată când îmi oferea pretextul ăsta. În cele din urmă, l-am făcut să se răzgândească.

Mi-am aruncat ghiozdanul pe șezlong și m-am așezat pe canapea.

Lui David îi era jenă până să se și așeze.

— Nu pot să stau mult. Cu toate că mama și frații mei susțin că nu doresc să se amestece în afacerile mele, își fac griji pentru mine, mi-a explicat el, așezându-se pe marginea canapelei.

— Din cauza lui Gabriel, nu-i așa? am zis, lăsând capul în jos, fiindcă știam cine purta toată vina.

David a încuviințat.

— Se tem că Gabriel ar putea să mă înfrunte într-o zi. Singurul motiv pentru care frații mei s-au înscris la școală a fost acela de a mă ține sub observație. Familia mea este precaută zilele astea cu privire la judecata mea. Socotesc că sunt predispus la acțiuni impulsive prin care, în mod neintenționat, o să mă dau în vileag.

— De ce? De ce ar crede așa ceva?

— Pentru că le-am oferit recent motive să se îndoiască de mine, mi-a răspuns David, încruntându-se, iritat de propriile cuvinte.

— Ce ai făcut? m-am mirat, refuzând să cred că David era capabil să facă vreun rău.

David s-a strâmbat și și-a ferit privirea, pentru o clipă.

— Isis, dragostea este irațională. Știi acest lucru, nu-i așa?

— Da, mai mult decât oricine, aș putea spune.

David mi-a luat mâna și a pus-o pe fața lui.

— E greu de mărturisit așa ceva. În disperarea mea, i-am cerut cuiva să încalce o lege, faptă care ne-ar fi putut aduce, atât pe mie, cât și lui, numeroase necazuri.

Mi-a examinat chipul și a continuat.

— Am rugat o zeitate să… îți denatureze sentimentele, astfel încât să mă iubești, a continuat, după care s-a oprit din nou să mă analizeze.

Am simțit cum furia erupe din adâncul ființei mele. Ochii mi-au fost inundați de lacrimi pentru că sufeream din cauza trădării pe care mi-o dezvăluia. Când a încercat să mai spună ceva, am țâșnit în picioare și l-am plesnit violent peste față. Cu toate că mă îndoiesc că i-am provocat vreo durere fizică, pe chip i se reflecta suferința.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? am țipat, printre șuvoaiele de lacrimi. M-ai făcut să cred că te iubesc?!

David m-a luat în brațe, imobilizându-mă. Am încercat să scap cu forța din strânsoarea lui, însă era cu mult mai puternic decât mine. Nu părea să facă vreun efort special pentru asta.

— Nu, Isis, nu este adevărat, a încercat el să mă liniștească.

— Ești un mincinos… un ipocrit… un șarlatan! l-am acuzat, scrâșnind din dinți. Dă-mi drumul! Ieși din casa mea!

— Isis, n-am mers până la capăt, n-am făcut-o. Ascultă-mă, te rog. Sentimentele tale se datorează propriei voințe. Mă iubești pentru că așa vrei.

Mă implora să înțeleg.

Am încetat să mă zbat și l-am ascultat.

— Jur pe viața mea, n-am mers până la capăt. Jur pe orice vrei. Fac tot ce vrei, dar crede-mă, te rog… te rog!

Îi vedeam chipul mistuit de teroare în timp ce mă implora.

M-am gândit în tăcere la ruga lui. Eram încă furioasă. David m-a eliberat din strânsoare. S-a lăsat într-un genunchi în fața mea și mi-a cuprins mijlocul cu palmele.

— Te implor, a zis, accentuând fiecare silabă.

Nu mi-am imaginat niciodată că voi vedea un zeu îngenuncheat în fața mea, implorându-mă să cred în cuvintele lui: era, pur și simplu, total nepotrivit. Nu suportam să-l văd așa: îngenuncheat, așteptându-mi verdictul ca supus la tortură. Mi-am sondat sentimentele: oare chiar țineam la el? Aveam suficientă încredere în el, încât să iau de bună ce-mi spunea și să-l

iert? M-am bizuit mai degrabă pe instinct, decât pe raţiune. Hotărârea mea a fost luată.

— Te cred, i-am zis.

David a răsuflat uşurat. A ţâşnit spre mine, îmbrăţişându-mă. Am întins palmele spre obrajii lui şi i-am luat faţa în mâini.

Vârfurile degetelor de la mâna dreaptă mi-au fost cuprinse de furnicături. Am luat mâna de pe faţa lui David şi am privit-o.

— Degetele mele…, am articulat, ducând mâna mai aproape de ochi.

Unghiile şi buricele degetelor căpătaseră o nuanţă de purpuriu-închis, bătând spre negru. Însoţită de senzaţia de furnicătură, culoarea se întindea deja cu hotărâre spre articulaţiile degetelor.

— Nu! a icnit David, cu ochii larg deschişi, pradă panicii.

Cu o mişcare viguroasă, m-a ridicat şi s-a repezit spre uşă. S-a înălţat spre cer cu o viteză uluitoare. N-am mai avut timp să reacţionez. Formidabila presiune exercitată de vânt îmi provoca dureri în tot trupul şi-mi ardea pielea. Corpul lui David s-a smucit brusc când a aterizat. Picoarele lui au izbit pământul de dedesubt. Îmi răsuceam capul, necontrolat. Totul în jur părea pătat. Mi se făcea rău.

— Trebuie să vomit, m-am văitat eu.

— Încearcă să reziști, iubire, te rog! a insistat David, în timp ce alerga cu mine în braţe.

Am închis ochii ca să nu mai simt cum mi se învârteşte capul, dar senzaţia de greaţă a persistat.

— Nu-mi mai simt mâna, am izbutit să bolborosesc.

Mâna îmi era rece şi inertă. Acum simţeam înţepăturile şi la încheietură.

Am auzit ecourile paşilor lui David. Mi-am dat seama că suntem undeva înăuntru, dar nu voiam să deschid ochii. Stomacul îmi era numai noduri.

— Mamă! Galen! Eryx!

Strigătele lui nerăbdătoare ricoşau din pereţi.

M-a aşezat pe ceva moale. Am auzit zgomote de paşi apropiindu-se în grabă de noi. Cineva mi-a luat braţul drept, pentru a-l examina.

— Trebuie să vomit, i-am avertizat din nou.

— Liniștește-o.

Am recunoscut vocea lui Nyx.

Am simțit o plăcută briză ușoară pe față când am inspirat. Îmi simțeam capul ușor, iar amețeala se dusese. Stomacul începuse să se potolească. Trupul mi s-a relaxat și, încet, încet, am deschis ochii.

David era îngenuncheat la căpătâiul meu. Nyx stătea lângă mine, cu gemenii în spatele ei, în picioare. Mi-am examinat mâna. Începea parcă să se descompună, de la degete. Culoarea vineție acoperea o treime din antebraț. Vârful degetului mic mi-a căzut. Ar fi trebuit să disper, dar eram calmă. Nu puteam să mai gândesc. Nu-mi dădeam seama ce anume vedeam.

— Trebuie s-o ierți, i-a zis Nyx lui David.

— Da, da, o iert, a asigurat-o David.

— Nu, David! Trebuie s-o simți cu adevărat, l-a povățuit ea.

— Mamă, eu ar trebui să-i cer ei iertare, a replicat David, cu o voce în care se citea tulburarea.

— Te-a lovit. Iart-o… IMEDIAT, a poruncit Nyx, enervată.

— Te iert, Isis, a zis David, mângâindu-mă pe cap.

Mi-am studiat brațul. Negreala ajunsese aproape de cot. Simțeam în continuare furnicături. Parcă mi-ar fi clocotit ceva pe sub piele, înaintând lent în sus. Țesutul muscular era la vedere. Puteam să disting oasele și venele, toate înnegrindu-se. Mirosul rânced de carne putrezită mă făcea să vărs.

Am examinat fețele tuturor. Privirile lui Galen și Eryx erau concentrate cu disperare asupra brațului meu. Nyx plângea, dar se străduia să-și păstreze calmul.

— Nu merge! a presat-o David.

— Nu mai ai mult timp la dispoziție, David. În cazul în care coroziunea va ajunge la piept, va muri, i-a atras atenția Nyx, cu o voce întretăiată.

— O să mor? am bâiguit, privindu-i din nou.

Nu mi-a răspuns nimeni.

Întotdeauna crezusem că o să-mi fie frică de moarte. Purtam frica asta cu mine încă de când aveam doisprezece ani, după ce privisem înăuntrul

sicriului acela. Acum însă, când îmi venise rândul, eram pregătită. Ăsta era destinul care-mi fusese scris.

— Nu pot, mamă! Nu am pentru ce s-o iert.

Tonul deznădăjduit al lui David îmi răspundea la întrebare.

Dacă tot era să mor, trebuia să-i spun lui David că îl iubeam. Măcar atât îi datoram după stresul emoţional pe care-l îndurase. Mă întrebam de ce nu-i spusesem până atunci.

Mi-am mai privit o dată, în treacăt, braţul. Mâna se dezintegrase până la cot, iar furnicăturile se strecuraseră în sus, până aproape de umăr. Nu mai aveam timp de pierdut.

— David, am zis, ca să-i atrag atenţia.

Privirea lui dezolată s-a oprit asupra mea.

— Te iubesc, David. Îmi pare rău că nu ţi-am spus, dar te-am iubit încă de când te-am văzut prima dată. Vreau să mă ierţi înainte…

Mi-am întins mâna stângă spre el.

— …înainte de a veni sfârşitul.

Simţeam că furnicăturile trecuseră de umăr. Nyx mi-a deschis bluza, dând la vedere clavicula şi o parte din umăr.

— Iartă-mă, David. Te iubesc.

Am aşteptat ca el să-mi răspundă la fel. Aveam nevoie să aud, pentru ultima oară, că mă iubeşte.

— Da. Te iert, Isis, a articulat David, înfrânându-şi lacrimile. Iartă-mă că ţi-am făcut aşa ceva.

— Spune-mi că mă iubeşti, i-am cerut.

— Din toată inima, mi-a şoptit David, mângâindu-mi fruntea.

Nu-mi mai simţeam braţul, umărul şi o parte din piept. Deodată m-a fulgerat: o durere paralizantă, sfâşietoare, în mijlocul pieptului. M-am zvârcolit de durere, urlând cât mă ţineau puterile. Trupul mi s-a smucit, după care s-a lăsat întunericul. Sfârşitul era aici.

Tăcere.

— Începe să se retragă! a strigat Eryx, arătând spre brațul meu.

David m-a ajutat să mă ridic în capul oaselor.

— Galen! Eryx! Curățați-o! a ordonat David.

Gemenii au pus câte o mână pe umerii mei, în timp ce au ridicat și și-au unit brațele libere, palmă peste palmă. Antebrațele lor formau un A.

O forță ciudată a început să-mi absoarbă interiorul brațului și al mâinii, făcându-mi degetele să se încleștеze.

Două șuvoaie negre s-au năpustit pe sub pielea gemenilor. Au urcat prin mâinile cu care mă țineau de umeri, străbătându-le pieptul și ajungând în brațele ridicate. O sferă de culoarea prunei s-a format între palmele lor.

Între timp, brațul meu și-a recăpătat sensibilitatea. Pielea s-a refăcut. La un moment dat, degetul mic a fost reconstituit, iar simțurile au început să revină.

Gemenii și-au luat mâinile de pe umerii mei. Au lăsat brațele în jos și au întins sfera cât un pepene roșu către Nyx și David.

Globul era alcătuit din vietăți care semănau cu niște larve încolăcite. Micile lor trupuri respingătoare se zvârcoleau, într-o mișcare spiralată.

David a suflat cu putere peste sferă. Vietățile și-au încetat mișcarea imediat.

Nyx a luat globul și l-a comprimat între palme, apoi a întredeschis buzele, sâsâind. A dat la iveală o limbă ca o linie șerpuită, negru cu roz, care a învăluit sfera. Limba a început să se înfășoare și să se desfășoare, ritmic, dizolvând ghemul de larve cu ajutorul unui fluid dens și limpede. N-am putut tolera nici priveliștea, nici mirosul respingător. Stomacul meu protesta. M-am zvârcolit și m-a întors într-o parte, icnind.

În timp ce ascultam sâsâitul din ce în ce mai slab, am fost lovită de unda de șoc provocată de ceea ce tocmai se întâmplase. Mi-am dat seama că viața îmi atârnase de un fir de păr. Nu știam ce mă tulburase mai mult: faptul că fusesem în pragul morții sau extraordinarul spectacol oferit de familia Chios. Am căzut la loc pe canapea.

— Isis?

David părea alarmat.

— Lasă-mă un minut, am răspuns impasibilă, privind în gol, după care am leșinat.

Nyx stătea lângă mine. Când m-am trezit, mi-a frecat ușor brațul, cu un gest liniștitor.

— Ei bine, cu siguranță nu duci lipsă de curaj, nu-i așa? l-am auzit pe Galen, care-mi zâmbea larg.

Se așezase vizavi de mine și de David. Eram în living.

N-am avut cum să-l contrazic, fiindcă era adevărul.

—Probabil că David a făcut ceva foarte greșit, a adăugat Eryx.

— Ba n-a făcut nimic, l-am apărat eu pe David.

— În cazul în care ăsta a fost modul tău de a-ți exprima dragostea pentru el, în ruptul capului n-aș vrea să fiu prin preajmă când o să-ți arăți disprețul, a comentat Galen, râzând.

— Putem lăsa subiectul pe altădată, a intervenit David, adresându-se gemenilor.

Nyx mi-a dus la buze o ceașcă de ceai.

— Simt că ești mai bine, mi-a zis, așezând ceașca pe măsuță.

I-am studiat gura în timp ce vorbea, încercând să-i studiez limba. Acum arăta perfect normal.

— Am tras o sperietură pe cinste din cauza ta, mi-a zis ea, apoi mi-a luat mâna dreaptă ca s-o examineze. Dacă gemenii n-ar fi curățat-o de paraziți, ar fi rămas neagră și deformată; este o pedeapsă pe viață. Slavă Domnului că David te-a iertat la timp.

— Vă mulțumesc pentru…

Mi-am plimbat privirea peste chipurile tuturor.

— Și tu ai fi făcut același lucru pentru noi, sunt convins, mi-a răspuns Eryx. Însă David este cel care merită mulțumirile; în definitiv, el este cel care te-a salvat, acționând la timp.

— Și tot eu sunt cel care, neintenționat, a condamnat-o, a zis David, încruntându-se.

— Dar eu te-am pălmuit, am zis, luând vina asupra mea.

— Haideți să nu mai vorbim despre vină, a hotărât Nyx, punând capăt subiectului.

În toată acea nebunie, lăsaserăm mașina lui David parcată lângă trotuarul din fața casei mele. Eryx s-a oferit să ne conducă, înainte să ajungă mama acasă, însă David a insistat să zburăm pentru că era mai rapid; în ceea ce mă privea, preferam mersul cu mașina. Le-am mulțumit încă o dată lui Nyx și gemenilor pentru tot ce făcuseră, indiferent ce însemna asta, ca să-mi salveze viața.

— Ar trebui să iei în considerare niște cursuri de gestionare a furiei, m-a tachinat Galen, în timp ce ieșeam, împreună cu David, din casă.

Stomacul meu a îndurat mai ușor drumul spre casă decât ultima dată. N-am mai avut nevoie de „asistența” lui David.

— Dacă ne vede cineva aici, sus? am întrebat, realizând că era încă ziuă, în timp ce ne apropiam de casa mea.

Din fericire, mașina mamei nu era acolo.

— Nu suntem vizibili, s-a grăbit el să-mi răspundă.

— Nu suntem vizibili… adică suntem invizibili?

— Camuflați, mai bine zis, m-a corectat el, lăsându-mă jos în living. De cer.

— A! am îngăimat, fără să-mi prea dau seama cum era posibil.

Evident, între timp ajunsesem să cred că orice este posibil.

Când ne-am așezat pe canapea, am auzit un piuit venind dinspre ghiozdanul meu. M-am dus până la șezlong și am scotocit după mobil. Ecranul îmi indica faptul că ratasem mai multe evenimente: nouă apeluri, nouă mesaje vocale, șapte SMS-uri, toate de la Gabriel. Am lăsat telefonul să cadă la loc în ghiozdan, ignorându-le.

Am întors capul spre David. Mă privea în felul acela care mă făcea să mă simt ca și cum aș fi fost Diamantul Speranței. M-am așezat lângă el pe canapea.

— Astăzi a fost cea mai grea zi din viața mea, a remarcat David, cuprinzându-și capul între palme. Niciodată nu m-am simțit mai neajutorat,

sau mai înfricoșat, decât în minutele acelea, care mi s-au părut o eternitate. Dacă te-aș fi pierdut…

A clătinat din cap, refuzând ideea.

— Mi-aș fi smuls singur inima din piept.

— Nu vreau să ne mai gândim la a cui a fost vina, am zis, lăsându-mi capul pe brațul lui. Acum, s-a terminat, și tot ce contează e că suntem împreună.

— Dar trebuie să mă gândesc serios la asta, Isis. Eu sunt cel care a provocat totul, a insistat el, încruntându-se. Îți dai seama ce s-ar fi putut întâmpla în după-amiaza aceea, dacă Gabriel m-ar fi lovit de față cu toată lumea?

Acum înțelegeam de ce David și frații săi fuseseră atât de neliniștiți. Știau ce s-ar fi putut întâmpla dacă Gabriel l-ar fi lovit pe David. N-ar mai fi avut cum să-l salveze. Toată lumea din jurul nostru ar fi văzut cum e devorat în întregime de larvele acelea hidoase. Mi s-a făcut pielea de găină gândindu-mă la acele oribile vietăți care se hrăneau cu carne. M-am cutremurat, în timp ce imagini ale brațului meu descompus mi se derulau prin fața ochilor, ca și cum aș fi retrăit întreaga scenă.

—Abia acum îmi dau seama, am zis, preocupată să găsesc o cale de a pune capăt agresivității lui Gabriel.

— Sigur acum crezi despre mine, a zis David, cu o expresie rigidă pe chip, că nu sunt cu nimic mai presus decât un monstru.

— Nu, l-am contrazis. Nu cred nimic de genul ăsta.

I-am pus o mână pe obraz.

— Te iubesc, i-am zis, rostind cuvintele cu ușurință.

David m-a tras mai aproape de el.

— Nici nu ai idee cât de mult am tânjit ca vorbele astea să-ți înflorească pe buze, mi-a declarat.

Fețele noastre s-au atins într-un sărut delicat. David mi-a apăsat ușor mijlocul cu palmele, întinzându-mă pe canapea. Și-a plimbat răsuflarea caldă de-a lungul gâtului meu. O mână de-a lui și-a făcut drum până în spatele genunchiului meu.

Zgomotul brusc scos de motorul unui automobil intrând pe alee ne-a semnalat sosirea mamei.

— A venit mama, l-am avertizat pe David, străduindu-mă să mă ridic în capul oaselor.

David a sărit în picioare și m-a privit, făcând ochii mari. Am văzut cum i se scurge toată culoarea din obraji.

— Bună, copii, mă scuzați că am întârziat, ne-a zis Claire, fără să observe nimic. Întâlnirea s-a tot prelungit, a explicat ea, desfăcându-și cocul și lăsându-și părul liber. Dați-mi voie să mă schimb și cobor imediat, ca să putem pleca.

Și, fără să mai stea pe gânduri, a început să urce pe scară și ne-a lăsat singuri. David a venit spre mine și m-a luat în brațe.

— Aș fi fost foarte jenat dacă ne-ar fi prins într-o situație atât de compromițătoare. Promite-mi că n-o să mă mai săruți așa niciodată, a adăugat, chicotind pe înfundate.

La restaurant, cam pe la jumătatea mesei, mama s-a apucat să pună întrebări despre tatăl lui David. I s-a răspuns că e vânzător de pantofi.

Lui Claire i-a picat fața.

— Nu mă credeți, a zis David, râzând. Tata — Alezzander îl cheamă — este proprietarul unor companii producătoare de încălțăminte din Grecia și din Italia, unde a locuit familia mea. Cea mai mare parte a timpului și-o petrece călătorind în străinătate în interes de afaceri.

Claire era impresionată. Îi vedeam fața luminându-se tot mai mult, pe măsură ce David îi povestea despre țările prin care fusese. A fost și mai impresionată când i-a spus și câte limbi vorbește: șapte, inclusiv engleza și spaniola.

Apoi David a făcut un lucru la care nu ne așteptam nici eu, nici mama.

— Doamnă Martin, a început el, aș vrea să vă rog să-mi acordați permisiunea de a vă curta fiica. Îmi dau seama că solicitarea mea ar putea să vă pară mult prea prematură, din moment ce eu și Isis ne cunoaștem de puțin timp; cu toate acestea, vă asigur de faptul că intențiile mele sunt onorabile.

În timp ce mă înecam cu limonada, după ce am auzit prima frază din ce avea David de gând să spună, am vrut să protestez. Dacă am fi fost în anul 1823, m-aș fi conformat practicilor timpului. Totuși, dat fiind faptul că drepturile femeii intraseră în vigoare de ceva vreme, nu puteam accepta una ca asta. Plus că aveam aproape optsprezece ani. Nu mai era necesară permisiunea mamei ca să pot avea un iubit.

Mama a chicotit încet la auzul acelui fermecător discurs.

— Da, poți să-mi curtezi fiica, David, a zis, zâmbind. A fost cel mai drăguț lucru pe care l-am auzit în viața mea. Sunt nevoită s-o laud pe Nyx, pentru educația pe care v-a dat-o.

— Păi, la drept vorbind, este vorba despre respectul manifestat atât față de fata care urmează să fie curtată, cât și față de părinți. Este un obicei foarte vechi, i-a explicat David.

Așa că, văzând cât de încântați erau amândoi și apreciind motivația din spatele acestei cereri, mi-am reconsiderat obiecțiile. La urma urmei, era cât se poate de drăguț din partea lui că se gândise și la mama.

Am fost șocată când, după ce David ne-a lăsat acasă, mama n-a început să mă bombardeze cu întrebări. Din câte se părea, David se descurcase de minune și-i alungase toate îndoielile, cerându-i „acordarea permisiunii” de a mă curta.

În timp ce mă pregăteam pentru culcare, mi-am amintit de mesajele de pe telefon. Nu puteam să mai amân: trebuia să rezolv problema imediat.

Mesajele vocale spuneau, toate, același lucru: „Isis, trebuie să vorbesc cu tine. Te rog, răspunde la telefon”. Iar SMS-urile erau, în esență, la fel, cu două excepții: „Cine e tipul cu care erai?” și „Eu nu însemn nimic pentru tine?”

Am cântărit telefonul în palmă, știind că trebuie să pun capăt situației cât mai curând posibil, însă nu aveam niciun plan genial prin care să-l fac pe Gabriel să pună capăt hărțuielii.

Dacă i-aș fi spus că David era iubitul meu, Gabriel ar fi fost tentat să se încaiere cu David. Din moment ce ne văzuse, pe mine și pe David, în ceea

ce părea să fie un moment de intimitate, n-aveam cum să mint și să spun că eram doar prieteni. Trebuia să-mi adaptez strategia din mers.

Am format numărul lui Gabriel și mi-am încrucișat degetele, sperând că n-o să răspundă, dar, la ce noroc am eu, a răspuns. O muzică zgomotoasă urla pe fundal, însoțită de țipete și râsete stridente.

— Gabriel? am zis, după mai multe secunde.

— Știam c-o să mă suni, a zbierat el, acoperind zgomotul. Pot să vin pe la tine?

— Glumești? Nu! am pufnit eu.

— Atunci, pot să trec mâine?

— NU! Nu vreau să te văd. Singurul motiv pentru care te-am sunat este să-ți spun că vreau să încetezi cu sunatul și cu mesajele. S-a terminat. Nu știu cum să te fac să înțelegi mai bine. Practic, ți-am spus-o și pe litere.

— Isis…

Muzica se auzea acum mai încet, ca și cum el s-ar fi îndepărtat de petrecere.

— Nu sunt fericit, mi-a zis. Mă simt părăsit de toată lumea, inclusiv de tine. Uneori, îmi vine să…

A urmat o tăcere prelungită.

— Îți vine să ce? l-am întrebat, simțind o apăsare în piept. Începeam să simt compasiune față de el. Timp de trei ani, fusese cel mai bun prieten al meu. Nu puteam să-l las singur, când trecea prin cele mai grele momente. Pur și simplu, nu mi se părea corect.

— Nu contează. Te sun mai târziu. Nu te aud. Îți tot urlă numele, a zis el, ridicând glasul.

Mi-am îndepărtat telefonul de ureche și l-am privit. Nu auzeam pe nimeni, în afara lui, care urla în microfon.

— Cine urlă? am întrebat, derutată.

— Pa, Isis.

— Stai! Cine…

Dar m-am oprit, fiindcă deja se auzea tonul de apel.

Îmi părea rău pentru Gabriel. Știam cum e să te simți singur și să n-ai pe nimeni care să te înțeleagă. Trecusem prin asta după ce murise tata. Nu

puteam să vorbesc cu Claire, pentru că ea era distrusă, și niciunul dintre prietenii mei nu înțelegea cum e să-ți pierzi un părinte. Tata luase cu el o parte importantă din viața mea. Totuși, aici situația era cu totul alta, și speram din tot sufletul ca Gabriel să caute ajutorul de care avea nevoie pentru a lupta împotriva abuzului de droguri.

Însemnarea nr. 11 în jurnal, 10:17 p.m.

Iată-mă zăcând aici, descompunându-mă în urma unei greșeli comise cu propria-mi mână. Reticența mea de a asculta m-a plasat în acest mormânt.

Ironia vieții este să-ți dai seama că trăiești doar ca să mori. Viața este un dar pe care numai cei care ajung să înfrunte situația cea mai dificilă îl pot înțelege. Fie că trăiești în onoare, în glorie, fie în dizgrație, moartea vine fără să te prevină. Ea sosește la ora care-i convine cel mai mult: nu poartă pelerină, nu duce vreo armă. Îți răpește suflarea și-ți oprește bătăile inimii, fără prejudecăți.

Azi, sunt vie, mulțumită lui Dumnezeu și zeilor înșiși, pentru că ei dispun de puterea de a i se împotrivi.

* * *

Restul săptămânii a fost cu desăvârșire uluitor. Gabriel a încetat cu apelurile, iar eu și David nici că puteam să fim mai fericiți de-atât.

— Mâine este sâmbătă, mi-a zis David, zâmbind. Sigur ești nerăbdătoare să-ți vezi prietenii.

— Da, sunt foarte entuziasmată, i-am răspuns, la fel de zâmbitoare, în timp ce mergeam către cantină. Sper c-o să-ți placă.

— Sunt convins că-mi vor plăcea, a confirmat el. Am o întrebare pentru tine. Legată de săptămâna viitoare.

— Ce e? m-am interesat, oprindu-mă în mijlocul coridorului, ca să-l ascult.

— Tata va veni în vizită, și mi-ar plăcea să-l cunoști. Va sta în oraș doar două zile. Crezi că poți să-ți eliberezi programul luni după-amiază, ca să faci cunoștință cu el?

— Sigur că da, am încuviințat, zâmbind.

Simțeam că relația dintre noi era din ce în ce mai serioasă. Nimic nu era forțat. Părea că totul se petrece la momentul potrivit. Cu toate astea, îmi făceam în continuare griji în privința Legilor Doctrinare. Mă temeam că tatăl lui va avea probleme cu acceptarea relației dintre noi.

— Tatăl tău ne aprobă relația? l-am întrebat, și mi-am mușcat buza, în așteptarea unui răspuns pozitiv.

— Tocmai voiam să-ți spun, mi-a răspuns David, punându-și mâinile după gâtul meu și începând să meargă. Nu știe despre legătura noastră.

— Poftim? am icnit, întorcându-mi fața spre el. O să ne omoare!

— Nu va face așa ceva. Beneficiez de sprijinul familiei. Va asculta de rațiune, mi-a garantat David.

— Bine, am acceptat, dar tot ușor necăjită.

Școala s-a terminat mai devreme, pentru a ne lăsa timp să ajungem la Parada Festivalului de Primăvară, unde competitoarele pentru titlul de Miss Primăvara urmau să defileze, înainte de începerea festivalului propriu-zis. Niciunul dintre noi nu participa la paradă.

Împreună cu David, Andy și Bill, ne-am hotărât să mergem la un film, în timp ce gemenii i-au dat cu flit lui Bill și s-au dus acasă. Nu erau cinefili, am bănuit.

Am observat că David era mai relaxat fără frații lui prin preajmă. Presupun că era din cauza lui Galen — deși mai coborâse garda — care tot părea un pic stânjenit de faptul că eu și David suntem împreună. Ce-i drept, nici mie nu-mi convenea să am o dădacă după mine.

Am urmărit o dulcegărie de film pentru adolescenți, de care m-am îndrăgostit de-a binelea. Și lui Andy i s-a părut grozav. Bill a adormit tot timpul. David a fost de părere că filmului îi lipsește inteligența poetică și pasiunea, dar că, una peste alta, e acceptabil.

După asta, ne-am dus să luăm o mică gustare în zona restaurantelor. În timp ce ne așezam, Bill l-a sunat pe Patrick, ca să stabilească programul pentru a doua zi. Andy i-a smuls telefonul ca să schimbe câteva vorbe cu Krystle. Voia să aibă linie directă la informațiile despre relația ei cu Patrick.

— Atunci, să înțeleg că e oficial? Sunteți împreună? a rostit Andy în microfonul telefonului. Știam eu că-ți place de el! Bietul băiat, l-ai torturat timp de aproape trei ani! a zis ea, izbucnind în râs.

Bill a oftat, aruncând o privire nerăbdătoare spre Andy.

— Trebuie să ne oprim, Krystle. Bill se uită la mine cu privirea „aceea”. Ne vedem mâine, a zis Andy, și i-a întins telefonul lui Bill.

— Doamne, femeie! a exclamat Bill, vârându-și telefonul în buzunar. Îmi mănânci toate minutele cu bârfele voastre.

— Bine, zgârie-brânză, a replicat Andy, dându-și ochii peste cap.

Toyota era parcată pe alee când am ajuns, cu mașina lui David, acasă. L-am invitat înăuntru, dar mi-a zis că are ceva de făcut, înainte de week-end. Era tot legat de Somnium, așa că nu m-am mai sinchisit să-l întreb.

Încercasem odată să aflu cum reușea să-și facă și treburile de-acolo, și să fie și aici, în același timp. A făcut o comparație cu multitaskingul. A zis că e ca și cum ai rula mai multe programe în același timp. Probabil că n-o să înțeleg asta niciodată.

Claire stătea în living, privind spre televizor fără să vadă nimic de fapt.

— Bună, mami, i-am zis, îmbrățișând-o și sărutând-o pe obraji. Ce ai făcut azi?

— Ca de obicei, mi-a răspuns, adâncită în gânduri.

— Ești bine? am întrebat-o, un pic încordată.

Speram să n-o văd trecând iar pe pilot automat. Detestam s-o văd deprimată.

S-a aplecat, a luat telecomanda și a stins televizorul.

— Stai jos, m-a îndemnat, bătând ușor cu palma canapeaua. Am fost la doctorița mea azi, mi-a zis.

— Ești bolnavă? am întrebat-o, străbătută de un val brusc de panică.

— Nu, sunt într-o formă de zile mari, dar noi două trebuie să avem o discuție.

— Despre ce?

— Despre tine.

— Dar nu sunt bolnavă, am replicat, nedumerită.

Mama a întins mâna după geantă și a scos din ea o cutiuță care semăna cu o pudrieră. A deschis-o. Înăuntru erau mai multe biluțe roz, dispuse în cerc, cu numere pe ele.

— Mamă, astea sunt ceea ce cred eu? am întrebat-o, păstrându-mi calmul.

Claire a încuviințat.

— Am rugat-o să-mi dea niște pastile. Tu hotărăști dacă le iei sau nu, Isis.

— Poftim? am mormăit printre dinți. Nu-mi vine să cred că ai făcut așa ceva! Am mai discutat despre asta, mamă. De ce tot insiști asupra subiectului?

M-am ridicat de pe canapea și am lovit șezlongul cu piciorul.

— Pentru numele lui Dumnezeu! am exclamat, enervată.

— Am zis: tu hotărăști dacă le iei. Nu te oblig. Doar vreau să fii pregătită când va sosi timpul, scumpo. Te rog, nu-ți închipui că n-am încredere în tine. Încerc doar să te protejez. Știu cât de personal este un astfel de subiect de discuție. Și eu a trebuit să trec prin asta, cu mama mea. Sunt la la fel de stânjenită ca și tine.

A venit spre mine și mi-a întins pudriera.

— Ține. Le folosești dacă și când vei fi pregătită, și eu n-o să te mai întreb niciodată dacă le iei sau nu.

S-a mai scotocit prin geantă și a scos o carte de vizită.

— Poți să-ți faci programare când o să mai ai nevoie. N-o să te mai deranjez cu subiectul ăsta. Am făcut tot ce poate să facă o mamă și am fost băgăreață, atât cât pot să fiu eu, și-mi pare rău pentru asta.

Apoi Claire a pornit în direcția scării, lăsându-mă acolo, cu anticoncepționalele într-o mână și cu cartea de vizită a ginecologului în cealaltă. Nu știam dacă să fiu furioasă, sau rușinată. Poate ambele.

Am urcat încetișor la etaj și m-am dus în camera mea. Am închis ușa și am deschis pudriera, ca să studiez pastilele rotunde, în culori pastelate. Apoi am închis-o brusc la loc și am împins-o în fundul sertarului meu cu lenjerie intimă, împreună cu cartea de vizită.

M-am întrebat de ce n-a încercat Claire să mă convingă să iau astfel de pastile înainte, când eram cu Gabriel. Poate că se gândea că sunt prea mică. Sau poate că observase felul în care-l priveam pe David. Asta remarcasem și eu. Eram total și până peste cap îndrăgostită de David. Simțeam că existența mea depinde de el.

Noaptea a fost un pic friguroasă. Eram foarte entuziasmată la gândul că-i voi vedea pe Sheila și pe Patrick la Festivalul Primăverii. A doua zi, când ne-am văzut la poartă, eu Andy, Krystle și Sheila am început să țipăm de bucurie.

L-am prezentat pe David grupului. Patrick a fost șocat să vadă că am deja un iubit. O vedeam pe fața lui.

— Dar *eu* unde găsesc unul ca el? m-a întrebat Sheila, înghiontindu-mă.

Krystle s-a prefăcut că e nepăsătoare, dar tot m-a întrebat încetișor dacă David mai are frați, după care a chicotit.

— La drept vorbind…, am zis, suficient de tare încât să audă și Patrick.

— Șșșt! mi-a poruncit Krystle, plesnindu-mă cu palma peste braț și izbucnind în râs.

— Sunt prima pe listă, a declarat Sheila, ridicând mâna. Îmi pare rău, Krystle.

Ne-am distrat de minune la mașinuțe. Caruselul era preferatul meu. Am mers împreună cu David; singuri.

— Se presupune că ar trebui să ne pupăm cât timp ne dăm cu asta, i-am zis, pe tonul cel mai serios.

— Da? m-a întrebat David, chicotind zgomotos.

— Da, toți adolescenții cool fac asta, am confirmat, păstrându-mi tonul serios.

— Faci presiuni asupra mea, nu?

Am clătinat afirmativ din cap.

— Și reușesc?

— Da, mi-a răspuns, strângându-mă cu putere la piept.

Mi-a luat apoi buzele în stăpânire, delicat. Răsuflarea îi era caldă și regulată. Avea gust de santal. Buzele lui dulci mă făceau să uit unde sunt.

— Ai o influență rea asupra mea, a zis, sărutându-mă de încă două ori, scurt.

Eram aproape de finalul cursei, când David mi-a oferit privirea aceea, care mă făcea să mă simt Diamantul Speranței.

— Vei fi al meu totdeauna? mi-au evadat cuvintele de pe buze.

— Și de-a pururi, a răspuns el, sărutându-mă pe frunte.

Mi-am petrecut duminica ajutând-o pe mama în gospodărie, după care am făcut un duș prelungit. David a venit să mă ia după-amiază, ca să-i însoțesc, pe el și pe Nyx, într-o expediție la cumpărături într-un mall ieftin dintr-un oraș vecin.

Femeia asta chiar se pricepe la cumpărături. Eu credeam că mă pricep la shoppingul terapeutic, dar ea îmi dădea clasă. Am ajuns să mă simt într-atât de obosită de atâta mers prin căldură, încât până la urmă m-am așezat pe o bancă și l-am întrebat pe David dacă Nyx mai avea mult până termina.

— Va trebui s-o scoatem afară de păr, mi-a replicat el.

— O, Doamne! m-am văicărit, lăsându-mi capul să cadă pe spate. Nu mai pot. Am nevoie de aer condiționat, de un duș, și de un suc dietetic.

— O voi anunța că plecăm, cu sau fără ea, mi-a propus David, strâmbând scurt din nas.

Îmi plăcea la nebunie când făcea așa.

Am cinat la un local dintr-un lanț de restaurante, aflat în afara mallului. Am băut mai mult ca sigur vreo doi litri de apă. Aveam gâtul pârjolit.

De îndată ce am ajuns acasă, m-am repezit la duș. M-am întrebat dacă David transpira. Mirosea mereu atât de bine!

Mă durea capul pentru că stătusem în soare toată după-amiaza, iar picioarele mai aveau puțin și plesneau. Mi-am masat tălpile și am luat vreo două analgezice ca să-mi alin durerea. Am azvârlit păturile pe podea, mi-am pus căștile în urechi și am căutat prin iPod, să văd ce mai aveam în *playlist*. Muzica clasică mi s-a părut alegerea potrivită pentru acea seară.

Mi-am amintit că a doua zi urma să-l cunosc pe tatăl lui David. Aveam o senzaţie neplăcută în stomac… poate doar de emoţie.

Am ascultat concentrată fiecare notă din *Sonata lunii*, de Beethoven. Încetul cu încetul, pleoapele au început să se îngreuneze, în acord cu linia melodică. Muzica m-a purtat spre un somn adânc.

Capitolul 12

Rochia mea galbenă de primăvară era șifonată, iar celelalte două pe care mă gândisem că aș putea să le port erau la curățătorie. David, punctual cum era, avea să sosească peste cinci minute, și eu încă nu-mi alesesem o vestimentație pentru întâlnirea cu tatăl lui. Nu că aș fi simțit nevoia să arăt extraordinar, dar nu strica să fac o bună impresie la început, una care să dureze, luând în considerare veștile pe care avea să le primească. Rezumând: fiul său avea o relație cu o muritoare, în timp ce el era membru al Sfatului, fiind adânc implicat în toate problemele acestuia. Sfatul nu avea să se bucure la aflarea veștii.

Începeam să transpir doar gândindu-mă la cum ar putea reacționa tatăl lui David. Dacă nu accepta relația noastră? Aș fi fost devastată dacă el i-ar fi cerut lui David să renunțe la mine.

Verificând ora pe telefon, am constatat că-mi mai rămăseseră doar trei minute până când David avea să sune la ușă. Am trecut în revistă hainele care mi se păreau cât de cât acceptabile și le-am aruncat pe pat. David avea să fie nevoit să aștepte.

M-am hotărât să joc rolul fetei simple și să arunc pe mine o pereche de blugi și o bluză. Mi-am pus în urechi prima pereche de cercei care mi-a căzut în mână și mi-am strecurat picioarele într-una dintre cele mai moderne încălțări ale mele cu talpă-platformă. Eram pregătită să-l cunosc pe domnul Chios, vânzător de pantofi alias zeu. Chiar m-am întrebat dac-o să se uite la pantofii mei.

Când am verificat din nou ora, era patru fix: s-a și auzit soneria. Fusesem mai iute decât îmi închipuisem.

David părea abătut când i-am deschis. Amândoi eram.

— Chiar trebuie să-i spunem? l-am întrebat, privind pe geamul mașinii în timp ce treceam pe lângă ultimele case din oraș.

— Așa procedează persoanele responsabile. Este tatăl meu, și îl respect. I-am câștigat respectul fiind sincer cu el de-a lungul anilor.

Mi-a mângâiat ușor brațul.

— În plus, nu este un secret că te iubesc.

Ușa casei s-a deschis larg când David a întins mâna spre ea, iar în prag a apărut Eryx. Părea la fel de stânjenit ca și mine. David, în schimb, era hotărât să termine odată cu asta. Avea o expresie încrâncenată și sobră.

— A venit? l-a întrebat el pe Eryx.

— Într-adevăr, a venit, și e în bună dispoziție, aș putea să adaug. Să vedem și cât va dura.

David a strâns din buze.

— Și mama?

— Cu el. Tata s-a interesat de tine, dar nu am abordat subiectul, așa cum ai solicitat.

Eryx ne-a condus prin antreu până în living.

— Îl voi anunța că ați venit, a zis.

Am suspinat.

— Ești emoționată? m-a întrebat David, strângându-mă de mână.

— Foarte, am mărturisit. O să ne omoare pe amândoi.

David a schițat un zâmbet, emoționat și el.

— Mă îndoiesc că va fi așa.

Am stat tăcuți în livingul în care, cu doar câteva zile înainte, era cât pe ce să-mi pierd viața. Stomacul a început să mi se strângă în timp ce imaginile mi se derulau fulgerător prin minte. Am inspirat adânc, liniștindu-mă.

Eram agitată, așteptând să apară în încăpere capul familiei Chios. Tăcerea făcea ca timpul să se scurgă foarte greu.

S-au auzit pași pe scară. Eu și David ne-am privit unul pe celălalt. Am remarcat că mâna îi tremura ușor, în timp ce-o ținea pe-a mea.

Alezzander s-a dovedit a fi un bărbat înalt și blond, chipeș, cu o statură atletică. O prezență autoritară și intimidantă. Acum înțelegeam de ce nu era o persoană cu care să te pui rău. Acesta era și motivul pentru care David și Eryx păreau neliniștiți.

— Tată…, a zis David, ieșindu-i în întâmpinare.

Și-au strâns mâinile și s-au bătut reciproc pe spate.

— Dahveed, ai adus oaspeți? a întrebat Alezzander, cu o voce adâncă și cu un accent puternic.

Latinesc, am presupus.

David m-a luat de mână și m-a prezentat tatălui său.

— Tată, ți-o prezint pe Isis Martin.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, domnule, am zis, întinzându-i mâna.

Alezzander a întins și el mâna, dar în loc s-o îndrepte spre palma mea, a luat Podoaba Stelei care-mi atârna pe piept și mi-a rupt curelușa din jurul gâtului cu o smucitură. Nările i-au fremătat, și fruntea i s-a încrețit. Era furios.

— Ce înseamnă aceasta? a întrebat, cu o voce groasă.

— I-am dăruit-o, tată, a răspuns, calm, David.

— Nu este ceea ce pare, soțul meu, a intervenit Nyx, luându-l de braț pe Alezzander, pentru că-i remarcase furia. Ea nu este așa cum pare. Privește mai adânc, mult mai adânc.

Ochii lui Alezzander au început să mă sfredelească. Am simțit fiori de gheață când i-am întâlnit privirea. Deodată, a azvârlit steaua la picioarele lui David. David l-a privit mânios în timp ce se apleca să ridice Podoaba Stelei de pe podea.

Fără niciun avertisment, Alezzander a ridicat un braț și m-a prins de gât. Am icnit, sufocându-mă, și m-am zbătut să scap din mâna lui.

— Din cine te-ai născut? m-a întrebat, cu o voce tunătoare.

— Dă-i drumul! a strigat David, străduindu-se să mă elibereze din strânsoarea tatălui său. Nu poate respira!

Făcusem ochii mari și căscasem gura. Îl trăgeam de braț, încercând să-l fac să slăbească strânsoarea, măcar cât să pot inspira.

— Tată, dă-i drumul! Este fragilă, s-a auzit și vocea lui Galen, îngrijorată.

— Alezzander! a strigat din răsputeri Nyx. Încetează!

Alezzander și-a slăbit strânsoarea. M-am prăbușit pe podea, icnind și șuierând, cu lacrimi în ochi. Nu înțelegeam reacția lui Alezzander, și nici semnificația talismanului. Voiam să fug de-acolo, dar nu reușeam să-mi recapăt suflul.

— Spuneți-mi cui îi aparține ființa asta, a zis Alezzander, arătând spre mine.

— O cunosc numai pe mama ei, dar ea este umană. Tatăl ei este un mister, i-a răspuns Nyx, trăgându-l de brațe pe Alezzander cât mai departe de mine.

David și Eryx m-au ajutat să mă ridic de pe podea, apoi m-au ajutat să mă așez pe canapea.

— Îmi cer scuze, tată. Nu ai niciun drept să o tratezi astfel, l-a înfruntat David, cu fruntea încruntată și răsuflarea greoaie.

Alezzander a făcut un pas spre David.

— Tu trebuie să-ți ceri scuze față de mine. Nu știi că nu există nicio modalitate de a contracara consecințele pe care le-ai atras asupra ta și a familiei tale? Te-am pus pe un piedestal, iar tu îmi răsplătești eforturile de a te educa, de a te crește, de a te conduce în direcția potrivită, cu asta?

— Restul familiei nu se opune, a replicat David, ținându-mă la pieptul lui.

Alezzander l-a împins pe David de lângă mine și m-a prins de față.

— Cine sunt părinții tăi? m-a întrebat el.

M-am zbătut. Mă strângea prea tare.

— Las-o! a strigat David, plesnindu-și tatăl peste braț.

Din pieptul lui Alezzander a țâșnit un mârâit.

Nyx s-a așezat lângă mine și m-a îmbrățișat protector.

— Răspunde-i, dragă.

— Pe mama o cheamă Claire Martin, iar tatăl meu a fost Hector Martin, am răspuns, plângând. De ce vă purtați așa?

— Știi foarte bine, corcitură. Credeai că vei trece neobservată? Te cruț acum doar pentru că neghiobul ăsta — a arătat spre David — ți-a dăruit viața lui. Dar acest lucru l-am putea schimba cu ușurință. Nu-i așa, Dahveed? a întrebat Alezzander, înălțând sprâncenele și aruncându-i lui David o privire pârjolitoare.

Nyx s-a așezat între mine și Alezzander.

— Ei nu știu. Fata nu are cunoștință de nimic. Nu dă niciun semn că ar ști.

Alezzander i-a mângâiat fața cu dosul palmei.

— De ce ai ținut acest fapt pentru tine, soața mea? Nu cunoști pedeapsa pentru conspiratori?

— O cunosc, soțul meu… dar aici vorbim despre fiul nostru, a replicat Nyx, ferindu-se de mâna lui Alezzander.

Era supărată.

— Despre ce vorbiți? a intervenit David, a cărui față trăda furie și indignare. M-a tras mai aproape de el când a văzut că tatăl lui se apropie de mine pentru a treia oară. Nu pune mâinile pe ea! l-a avertizat, cu un rânjet.

— O ții pe lângă tine pe post de animal de companie… pe cățelușa asta corcită? l-a întrebat Alezzander, în batjocură.

— Nu-ți voi permite să vorbești așa despre ea!

David s-a ridicat de pe canapea, ridicând tonul la tatăl său. Își ținea mâinile pe lângă corp, cu pumnii strânși.

Alezzander l-a privit stăruitor în ochi.

— Creatura ta nu are tată. Este o corcitură, un animăluț pe care îl voi adormi ca pe un câine, după ce-ți vei lua înapoi ce este al tău.

— Poftim? a strigat David, cu răsuflarea tăiată. Ea nu este o Creatură. Te înșeli.

— Ea *este* o Creatură, David, a confirmat Nyx. Doar dacă i se va aduce vreo vătămare, voi cădea odată cu ea.

— Ai de gând să te compromiți pentru… binele animalului ăstuia murdar? a strigat Alezzander, afectat.

David m-a privit uluit, nevenindu-i să creadă.

Eram… ce? Stăteam cu gura căscată și mă holbam la David.

— Da, a răspuns Nyx, încrucișându-și brațele pe piept. Ea este altfel. Nu e precum celelalte. Este la fel de normală ca orice altă ființă umană de pe planeta asta.

— Isis? a zis David, privindu-mă întrebător.

Am scuturat din cap.

— Nu știu despre ce vorbesc ei acolo.

— Așa se explică și călătoria dimensională, a intervenit Galen, punându o mână pe umărul lui David și privindu-mă cu atenție.

Alezzander l-a apucat pe David cu fermitate de braț.

— Ia-ți înapoi ce-ți aparține, Dahveed. Nu voi privi nepăsător cum te transformi în cine știe ce ar mai fi și acest excrement al iadului.

David și-a coborât privirea spre mâna tatălui său, care-l ținea de braț. Buzele îi tremurau de furie.

— N-o voi lua de la ea, și ți-aș fi recunoscător dacă ai înceta să i te adresezi într-o manieră atât de ofensatoare. Nu vreau să-ți arăt lipsă de respect, tată.

— Eu nu te rog. Îți poruncesc să procedezi astfel. Apoi, mă voi ocupa eu însumi de ea, a zis Alezzander, întâlnindu-mi privirea.

— Nu, tată, i-a răspuns, hotărât, David.

— Îți ordon! a răcnit Alezzander, cu o voce groasă și agresivă.

— Nu! a ripostat David, aplecându-se ușor spre tatăl său.

Alezzander a ridicat mâna, pregătit să-l lovească pe David.

— Alezzander! a strigat Nyx, distrăgându-i atenția înainte de a-și atinge fiul.

M-am ridicat de pe canapea și l-am strâns în brațe pe David, încercând să-l trag deoparte. Gemenii s-au postat între noi și Alezzander.

— Ea mi-a dăruit iubire, a încercat David să-l atragă într-o discuție rațională.

— Poate râie, așa ceva să-ți dea, a ripostat Alezzander, rânjind.

— Nu este nevoie de așa ceva, tată, a rostit Eryx, pe un ton calm. Ești intransigent. Uiți că nu mai suntem copii. Suntem capabili să luăm singuri

decizii… sau să comitem greșeli și fără să ne dai permisiunea.

— Ăsta este un caz de abatere doctrinară, nu de afecțiune personală. Nu voi tolera așa ceva. Iar *fata* asta nu are de ce să rămână în viață. Când îi voi găsi tatăl, mă voi asigura că va cunoaște mânia legilor.

Apoi, Alezzander a arătat spre David.

— Cât despre tine… tu nu mai ai ce căuta în familia asta.

Nyx a clătinat din cap. Cuta de pe frunte i s-a adâncit.

— Faptele tale au vorbit pentru tine astăzi, Alezzander. Tu nu mai ești bărbatul cu care m-am măritat. Ai devenit o brută, incapabil de rațiune și nepăsător față de ai tăi. Tu ești cel care nu mai are ce căuta în familia asta. Ușa este deschisă. Pleacă!

— Nu vrei să spui așa ceva, a zis Alezzander, făcând ochii mari.

— Pleacă, am zis! a repetat Nyx, pe un ton neînduplecat. Nu voi permite ca vreunul dintre fiii mei să fie privat de fericire. Te-ai purtat crud și sălbatic față de acest biet copil, a adăugat, arătând spre mine. Nu ăsta este felul nostru, Alezzander.

Alezzander ne-a întors spatele tuturor. Și-a dus mâna la gură, gânditor, răsuflând anevoie. Apoi a ieșit din încăpere și a început să urce treptele. Am auzit zgomotul unei uși trântite.

Toată lumea a tăcut.

— De ce vrea să-ți dau înapoi Podoaba Stelei? Spune-mi adevărul, i-am cerut lui David, privindu-l fix. Adevărul, am repetat, fără să-l slăbesc din ochi.

Toți ochii erau pe David și pe mine; David mi-a atins fața cu mâna. Eu i-am împins-o deoparte.

— Spune-mi, i-am cerut.

— Îți amintești povestea pe care ți-am spus-o, despre Deus și Starr? m-a întrebat David.

— Ce are asta de-a face cu…?

Am rămas cu gura căscată la jumătatea frazei, fiindcă mi-am amintit povestea, și apoi întrebarea lui, despre îmbătrânitul împreună.

— Ce-ai făcut?

— Voi deveni ceea ce ești tu. Podoaba Stelei nu mai este înăuntrul meu. Amândoi vom fi Creaturi.

— Eu… de ce-ai făcut asta?! am strigat. Nici măcar nu știu ce anume sunt.

— Nu mă interesează, a zis David, prinzându-mi fața în palme. Nu mă interesează altceva decât să fiu cu tine, atât timp cât vom putea în viața asta.

— Nu mai ești nemuritor? am scâncit eu. Ți-ai dat viața pentru mine?

David n-a spus nimic. Am privit spre ceilalți, căutând un răspuns, dar nimeni nu era dispus să vorbească.

— Răspunde-mi! am insistat.

— Nu știu ce voi deveni, pentru că nu știu cum vor fi afectate genele tale. Am renunțat la viața pe care o aveam. Transformarea mea va fi lentă.

— Dar cum pot să fiu eu o Creatură, dacă ambii părinți sunt oameni? l-am întrebat.

— Nu, dragă, mi-a răspuns Nyx, clătinând din cap. Mă tem că bărbatul pe care l-ai cunoscut drept tată nu ți-a fost tată biologic.

— Nu se poate! am exclamat, făcând ochii mari.

— Mama ta este muritoare, a continuat Nyx, frecându-și agitată mâinile. Este unica explicație posibilă, Isis. Altfel n-aveai cum să fii o Creatură.

Galen a început să patruleze în spatele mamei sale. Eryx stătea cu brațele încrucișate pe brațul canapelei.

— Mama ta nu ți-a spus nimic? m-a întrebat David.

— Niciodată, am răspuns, simțindu-mă trădată.

Cum de a putut Claire să-mi ascundă așa ceva? Mă simțeam de parcă mi-aș fi pierdut identitatea. Nu-mi cunoșteam tatăl adevărat, și nici măcar nu știam din ce specie făceam parte.

Am auzit pași greoi coborând pe scară. M-am chircit de frică. Eram îngrozită de bărbatul acela… de Alezzander. Era nemilos și sălbatic, așa cum îl calificase Nyx. Îl uram pe el și cuvintele pe care mi le adresase.

— Vreau să merg acasă, i-am zis lui David, cu o privire imploratoare.

— Da, m-a aprobat David.

Alezzander a intrat în salon cu o înfățișare împietrită. S-a îndreptat spre mine. L-am apucat de braț pe David. David m-a cuprins într-o îmbrățișare protectoare. Nyx l-a prins de braț pe Alezzander, trăgându-l departe de noi.

— Iertați-mă, a rostit Alezzander, privind undeva între mine și David. Mi-am dat seama că nu ești tu de vină pentru faptele părinților tăi. Mă rușinez de comportamentul meu și te rog să înțelegi că situația nu este una comodă. Nu pot trăi fără familia mea, copilă. Dacă singura cale de a-i păstra este să te accept, atunci te voi primi printre noi drept ceea ce ești, dar cu o singură condiție: va trebui să-mi spui cine este tatăl tău. Va trebui să mă ocup personal de el, deoarece a încălcat principiile Doctrinei.

— Nu știu cine este, am răspuns fără să-l privesc. Îl veți omorî?

— Nu este datoria mea să hotărăsc. Sfatul va trebui să judece cazul ăsta, apoi să-i transmită decizia lui Deus, care va avea ultimul cuvânt.

— Vă rog, nu faceți asta, i-am zis, fixându-l cu privirea. Vă rog, nu-l dați pe mâinile Sfatului.

— De ce ai vrea să pledezi în favoarea unui tată care te-a abandonat? s-a mirat Alezzander, înălțându-și sprâncenele stufoase. Crezi că el ar proceda la fel pentru tine?

Mi-am coborât privirea în podea. Alezzander avea dreptate, însă era vorba despre tatăl meu, chiar dacă nu-l cunoscusem.

— E tatăl meu. N-are importanță ce ar face pentru mine. Important e ce simt eu că e corect.

— Nu vreau ca familia mea să fie compromisă. Conspirația se pedepsește cu moartea, din punctul meu de vedere. Tu nu ar trebui să exiști. Înțelegi ce spun?

Am încuviințat.

— Te pot proteja, a declarat Alezzander. Dar nu-ți pot proteja tatăl. Trebuie să iasă în față și să înfrunte Sfatul. Fapta lui este de neiertat.

— Nu cumva există vreo prevedere care să-i ofere tatălui ei imunitate parțială? s-a interesat David.

— Mă tem că nu, i-a răspuns Alezzander. Va fi judecat și i se va da cea mai aspră pedeapsă.

— Nimeni nu știe, în afară de noi, m-am amestecat eu. Și nici nu trebuie să mai afle altcineva.

Alezzander a strâns din buze, gândindu-se la afirmația mea.

— Voi nega că știu ceva. Voi nega că te cunosc, dacă va fi necesar pentru salvarea celor din sângele meu. Mai mult de-atât nu pot face. Restul depinde numai de voi.

— Îți mulțumesc, tată, a zis David, îmbrățișându-mă și mai strâns. Voi face tot posibilul să nu afle nimeni. Dacă, dintr-un motiv oarecare, Sfatul va fi înștiințat despre toate astea, îi voi sluji drept avocat tatălui ei.

— Nu mă pot opune, Dahveed. Cu toate astea, ești un bărbat în toată firea, răspunzător deci pentru faptele tale, a zis Alezzander, așezându-se pe canapea lângă mine. Iar tu, fato, ești greu de detectat până și de un Primitus ca mine. A trebuit să fac eforturi ca să descopăr o cât de mică deosebire la tine. Mă rog ca și în cazul fiului meu să fie la fel, altminteri amândoi veți fi în primejdie.

— Am uitat, ce e un Primitus? am întrebat, uitându-mă la David.

— Prima generație de zei este numită Primitus, mi-a explicat el.

— Sunteți fiul lui Deus și-al lui Starr? l-am întrebat, curioasă.

— Cu toții suntem fiii lui Deus, mi-a răspuns Alezzander, arcuindu-și buzele.

— Prin sânge, sunteți fiul lui Deus? mi-am reformulat întrebarea.

— Prin sânge, mi-a răspuns el, cu toții suntem fiii lui Deus.

Peste încăpere s-a lăsat tăcerea timp de câteva minute. Nyx îl privea încruntată pe Alezzander, încă supărată pentru cele întâmplate mai devreme. Și eu eram supărată, dar voiam să primesc răspunsuri la o groază de întrebări.

— Eu ce sunt? am abordat-o pe Nyx.

— Altceva, mi-a răspuns Nyx. Ai capacitatea de a-ți controla subconștientul. Simt în tine o viață lungă, dar nu pot să-mi dau seama dacă ești nemuritoare. Te văd fragilă, dar aprigă. Nu voi ști ce ești, până nu vei ajunge la majorat.

— Când ar putea să fie? s-a interesat David.

— Un alt lucru pe care nu-l știu, a răspuns Nyx, fixându-mă cu o privire inexpresivă; citindu-mă, bănuiesc.

S-a apropiat apoi de Alezzander, l-a privit timp de câteva secunde, după care l-a pălmuit cu putere.

— Meriți mai mult de-atât. Este îngrozită de tine, iar eu sunt rușinată, a declarat Nyx, și a pornit spre bucătărie, cu lacrimi în ochi.

Alezzander a urmat-o.

Ne-am privit, uluiți. Auzeam dinspre bucătărie o discuție în contradictoriu purtată în limba latină.

— Acum cred că ar fi cazul să plec, i-am zis lui David. Mi-ajunge pentru azi.

— Cred că ar fi mai bine să rămâi. Odihnește-te în camera mea până te mai calmezi și-ți limpezești mintea, înainte să te întorci acasă și să-ți interoghezi mama. Nu trebuie să dai de bănuit când îi vei cere informații despre tatăl tău biologic. Nu trebuie să menționezi cum ai descoperit adevărul.

— Nu vreau să fiu în aceeași casă cu tatăl tău, i-am mărturisit.

— Vino încoace, mi-a zis David, sărutându-mă pe frunte. Nu voi mai lăsa pe nimeni să-ți facă rău vreodată. Nu mă voi mai abține, dacă va mai exista o dată viitoare. Îmi cer scuze pentru purtarea tatălui meu. Nu este un sălbatic, te asigur. Este doar preocupat pentru bunăstarea noastră. A crezut că ești o monstruozitate. Îmi pare rău, frumoasa mea. Sincer, îmi pare rău.

— M-a tratat ca pe un animal! am strigat. E oribil!

— Așa îți dă impresia acum, dar, crede-mă, are inimă bună.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi de furie și neputință, când mi-am dat seama că mama ținuse ascuns un astfel de secret tot acest timp. Și, colac peste pupăză, bărbatul acela oribil era tatăl lui David! Deja îl detestam, și abia îl cunoscusem.

— Vreau să merg acasă, am insistat, continuând să plâng.

— Isis, mi-a zis Galen, cred că ar trebui să urmezi sfatul lui David și să-ți domolești emoțiile înainte de plecare. Doar nu vrei s-o sperii pe mama ta.

— OK, am cedat eu, acceptând raționamentul lui Galen.

— Te voi duce în camera mea. Nu vei fi deranjată acolo, mi-a zis David, petrecându-și brațul peste umerii mei și conducându-mă spre scară.

Ne-am așezat amândoi pe patul lui. Mă ținea strâns de mijloc cu un braț, iar cu cealaltă mână îmi ștergea lacrimile.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat.

— Nu, i-am răspuns, îmbrățișându-l. Vreau să știu ce anume sunt.

— Ești exact aceeași persoană care ai fost înainte ca toate astea să iasă la iveală, mi-a replicat, sărutându-mi ochii. Nu te-ai schimbat.

— Dar totul s-a schimbat pentru mine, am scâncit eu, la pieptul lui. Unde e tatăl meu? De ce mi-a ascuns mama toate astea?

Dintr-odată, mi-a venit un gând. Trăgându-mi nasul, m-am uitat la David.

— Crezi că a făcut același lucru pe care l-ai făcut tu, cu Podoaba Stelei?

— Nu, scumpa mea. Nu este același lucru. Atunci, te-ai fi născut cu desăvârșire umană.

— Și ce sunt, David? am repetat, acoperindu-mi ochii cu palmele. O să mă transform într-o vietate hidoasă?

— Nu. Monstruozitățile se nasc așa. Tu nu ainimic în comun cu ele.

— De ce să-mi ascundă toate astea? am întrebat, lovind patul cu pumnul. L-a făcut pe tata să creadă că sunt fiica lui… sau poate că și el a știut, și nu mi-a spus… Cum aș putea să trăiesc, fără să știu sigur ce sunt?

Buzele îmi tremurau.

— Îmi dau seama că ești copleșită. Și eu sunt la fel de descumpănit ca și tine, dar îți voi fi alături. Voi fi umărul pe care să poți plânge… templul tău.

M-am agățat de el cu toată puterea și am început să hohotesc din nou. Mi-am adăpostit fața în gâtul lui. Îi simțeam mirosul dulce. Mireasma lemnului de santal m-a liniștit. Cu el voiam să fiu într-un astfel de moment, cu nimeni altcineva.

— De ce nu mi-ai spus ce înseamnă Podoaba Stelei, când mi-ai dăruit-o? l-am interogat, încă inspirându-i parfumul.

— Nu mi-ai mai fi permis. Eram un nebun disperat, îndrăgostit, mi-a răspuns, și m-a sărutat pe creștet. Nu exista altă cale.

— Crezi că mama știe despre mine? m-am smiorcăit.

— Nu, și nu trebuie să afle. N-ar duce decât la o și mai gravă compromitere, atât a ei, cât și a noastră, a tuturor.

I-am mângâiat ceafa, trecându-mi degetele prin părul lui negru. S-a apropiat de mine și mi-a cuprins buzele cu ale lui: legănându-se, mușcând, dezmierdându-le.

— Te ador, mi-a șoptit.

Nyx a bătut în ușă.

— Deranjez?

— Nu, mamă. Intră, i-a răspuns David, zâmbindu-i timid.

M-am întrebat cât o fi stat ea acolo, până s-a hotărât să ciocănească.

— Isis, Alezzander vrea să vă vorbească.

— O să mă strângă iar de gât? am replicat, pe un ton de reproș.

— Te rog, iartă-l pentru ieșirea aceea. A crezut că ești altceva. Habar n-avea că ești atât de normală, a explicat ea, intrând în cameră. Vrea să-și ceară scuze. Vei accepta?

David m-a fixat cu privirea, așteptându-mi răspunsul. Ezitam, dar, de dragul frumosului meu David, aveam s-o fac.

— Da, am răspuns.

Alezzander era deja în prag când am răspuns. S-a apropiat de pat și s-a lăsat într-un genunchi. Nyx a ieșit din cameră.

— Ți-am provocat suferințe atât fizice, cât și emoționale. Îmi cer cu toată sinceritatea scuze pentru cuvintele pe care le-am folosit, desconsiderându-te. Am fost pripit în acțiunile mele și nu-mi pot exprima îndeajuns profundul regret pentru ce-am făcut, a început Alezzander să se scuze. Te implor să înțelegi că am fost orbit de surpriza provocată de… specia ta. Am jurat că-mi voi apăra credința, iar tu ești un miracol viu, copilă. Nu știu cum de ai putut trăi nedepistată timp de atâția ani. Pe scurt, te rog, primește scuzele mele cele mai sincere. Îngenunchez înaintea ta, în semn de căință. N-am mai îngenuncheat în fața nimănui în astfel de circumstanțe.

Aș fi vrut să-i zbor dinții. Încă eram supărată pentru faptul că mă numise corcitură și că aproape mă sugrumase. Am aruncat o privire spre David, în timp ce mă gândeam la răspuns. Am continuat oricum.

— Spuneți că sunteți tată și zeu, am zis, clătinând din cap în semn de dezaprobare față de cuvintele lui. Nu meritați niciunul dintre aceste titluri. Nu aveți pic de respect pentru familia dumneavoastră, nici pentru cei cu care ar trebui să empatizați… Cum e cazul meu. Dacă singurul motiv pentru care procedați așa este ca să-i faceți pe plac lui Nyx, atunci păstrați-vă falsele scuze pentru dumneavoastră. Eu nu am nevoie de ele.

David a făcut ochii mari, privindu-mă. Nu se aşteptase ca de pe buzele mele să iasă o astfel de ripostă.

Alezzander și-a lăsat fruntea în jos.

— Îmi dau seama de ce mă disprețuiești, fată dragă. Te implor să te mai gândești. Nu mă voi ridica de-aici, până când nu-mi vei accepta scuzele.

— Nu se preface, Isis. Ipocrizia nu face parte din trăsăturile lui, mi-a atras atenția David, luându-mă de mână.

— Și ție îți datorează scuze, i-am zis lui David, nevrând să cedez.

— Și le voi oferi tuturor scuzele mele, fiindcă le-am provocat suferințe mentale, de asemenea, a promis Alezzander. Însă față de tine sunt îndatorat acum.

Alezzander a rămas cu genunchiul țintuit de podea. Spatele și-l ținea drept, ca un templier aşteptând să fie înnobilat cavaler. Îmi aștepta răspunsul.

David m-a strâns ușor de mână.

— Nu ești obligată să accepți, dacă nu vrei. El va trebui să trăiască mai departe cu remușcarea.

— Nu este în firea mea să țin ranchiună. Ar însemna să am un caracter urât, am zis, oftând.

David mi-a zâmbit, prudent.

— Ce tot spui?

— Vă iert, i-am zis lui Alezzander. Și îmi cer și eu iertare pentru cuvintele mele. Nu e frumos să vorbești așa cu cei mai în vârstă. Nu așa am fost educată. Îmi primiți scuzele?

— Da, mi-a răspuns Alezzander, cu seriozitate. Acum pot să mă ridic?

— De ce mă întrebați așa ceva?

— Din respect, a răspuns David, în numele tatălui său. Nu are voie să se ridice, până când nu-i dai aprobarea.

— Vă rog, ridicați-vă, am zis, simțindu-mă rușinată pentru ignoranța față de obiceiurile lor.

Dintr-odată, am devenit conștientă cât de umilitor era pentru ei să îngenuncheze în fața mea. Alezzander avusese nevoie de multă forță de caracter ca să facă asta de față cu fiul și soția lui. M-a lăsat fără cuvinte.

După ce Alezzander și-a cerut scuze în mod oficial față de familia sa, a început să se delecteze cu capodoperele culinare ale lui Nyx și să mă interogheze. Căuta mici amănunte privitoare la capacitatea mea de a călători până în Somnium. Era curios să-mi testeze agerimea minții și m-a complimentat pentru felul în care arătam.

— Ai moștenit-o pe mama ta? a vrut să știe, trecând la subiecte mai ușoare.

— Nu. Nu semăn absolut deloc cu ea, am răspuns, sorbind din ceaiul calmant pe care mi-l preparase Nyx.

— Este o femeie foarte frumoasă, a remarcat Nyx, dar ai dreptate. Între voi două nu există vreo asemănare.

Fiindcă se apropia miezul nopții, David m-a condus acasă. Eram sigură c-o s-o găsesc pe Claire dormind tun. Avea de lucru a doua zi.

David m-a sărutat în fugă la lumina de pe verandă.

— Nu pleca, l-am rugat. Nu vreau să fiu singură.

— Frumoasa mea, asta nu este o oră potrivită pentru vizite. Mă surprinde faptul că mama ta n-a sunat ca să te certe pentru că ai întârziat atât.

— Știa că sunt cu tine și cu părinții tăi. Nu avea motiv să sune. În plus, nu mi-a fixat o oră limită pentru întoarcere astă-seară.

David și-a lăsat capul într-o parte, privindu-mă.

— Când ai de gând să abordezi problema?

— Mâine, i-am răspuns, dar vocea îmi trăda nesiguranța. Așa cred. Încă nu știu cum o să fac.

— Nu trebuie să fie atât de curând. Poți să aștepți până când vei găsi momentul potrivit. Odihnește-te, și o să-ți găsești cuvintele, m-a sfătuit David, ținându-mă în brațele lui calde și vânjoase.

— Trebuie să știu, am bombănit. Ce, tu ai putea să trăiești fără să știi adevărul? l-am întrebat, privindu-l țintă.

— Nu. Presupun că nu, a recunoscut, desprinzându-se din îmbrățișare. Isis, trebuie să plec. E trecut de miezul nopții. Crezi că se cuvine să fim afară, la o oră atât de târzie?

M-am strâmbat la el.

— Spărgător de petreceri!

— Așa și sunt, a zâmbit el. Este vremea ca fetițele să meargă la culcare.

Am strâmbat din nas și am scos cheia de la casă din buzunarul pantalonilor. Am apăsat pe clanță și am deschis ușa.

— Noapte bună, am zis.

— Stai, m-a oprit David, trăgându-mă înapoi pe verandă. M-a cuprins de mijloc, m-a lipit de perete și m-a sărutat. Noapte bună, iubire, mi-a zis.

Am stat trează timp de mai multe ore, gândindu-mă cum se face că nu remarcasem nici măcar o dată cât de diferită sunt față de Claire. Probabil că semănam cu tata… cine o mai fi fost și acest personaj. Dar dacă fusesem adoptată? Dacă grijulia Claire nu era mama mea? Aveam tare multe întrebări.

Când m-am trezit, Claire plecase deja. Era aproape amiază. Îmi lăsase niște bani pe masa din bucătărie, sub o doză goală de suc dietetic. Era o tentativă subtilă din partea ei de a-mi da de înțeles că trebuie să mai cumpăr.

Mi-am luat o pungă cu pateuri din bufet și m-am întors sus. Am intrat în camera ei și am fixat noptiera în care știam că-și păstrează toate documentele și fotografiile importante. Era posibil ca undeva, pe acolo, să existe și vreun indiciu despre tatăl meu?

Am căutat prin toate documentele legale pe care se aflau numele meu și al ei. Mi-am găsit certificatul de naștere, unde eram înregistrată ca fiind fiica lui Hector Martin și a lui Claire Ann Martin. Totul părea legal și corect.

Fotografii vechi cu tatăl meu, Hector, și cu mine — de când mă născusem, fuseseră vârâte într-un plic împreună cu brățările noastre de spital: a mea și a lui Claire.

Am mai găsit și câteva fotografii vechi cu mama, din perioada sarcinii. În mod evident, teoria mea despre adopție era greșită. Oare Hector știa că nu sunt fiica lui? Fusese un tată minunat pentru mine, în ciuda imperfecțiunilor lui.

Nimic deosebit nu a apărut din noptieră.

Mi-am amintit de o cutie pe care mama o păstra pe șifonier, în colțul cel mai îndepărtat. Și în cutia aia ținea niște documente, laolaltă cu fotografii. Am coborât în goană treptele după scara pliantă și am cărat-o cu mine la etaj.

Am luat cutia și am așezat-o pe podea. Am deschis-o, începând să scot hârtiile din ea: documente pentru asigurarea casei, chitanțe vechi, diploma de colegiu a lui Claire. Am citit temeinic fiecare document, în căutarea unui nume sau a unui indiciu care m-ar fi putut ajuta să descifrez misterul originii mele.

Tocmai când mă pregăteam să pun totul la loc în cutie, am văzut un plic galben de dimensiunile unui dosar, lipit cu bandă adezivă de fundul cutiei. L-am deschis și am vârât mâna înăuntru. Era o scrisoare, adresată mamei, cu o singură propoziție dactilografiată: *Pentru problemele tale.* Nu era semnată. Am vârât din nou mâna în dosar și am dat peste un plic cu ștampila poștală într-o limbă pe care n-o înțelegeam, însă data era suficient de vizibilă ca s-o pot descifra. Era cam la o lună după ce tata murise.

— Isis!

Apariția mamei m-a făcut să tresar.

— Ce faci aici? m-a întrebat.

— Ce-i asta? am replicat, neluându-i în seamă întrebarea și ridicând plicul și scrisoarea.

— De unde ai luat-o?

Claire se prefăcea că nu știe nimic.

— De unde ai ascuns-o, am răspuns, cu o voce ușor supărată. De ce era ascunsă?

Claire a închis ochii, oftând.

— Nu e nimic. Pune-o la loc, a zis, și s-a grăbit să iasă din cameră.

— Mamă, stai! am strigat, ducându-mă după ea. Spune-mi ce e.

— Isis, nu e nimic, a zis, încruntându-se. De ce îmi scotocești prin lucruri?

— Sunt adoptată? am întrebat-o, fără menajamente.

Mama a făcut ochii mari.

— Ai vorbit cu Eva?

— Da, am mințit eu. Mi-a spus câteva lucruri.

Speram să fi găsit cuvintele potrivite ca s-o determin să vorbească.

— Ce ți-a spus? m-a întrebat Claire, cu o expresie de totală surprindere pe față.

— Totul, am mințit din nou. Dar mi-a cerut să nu-ți spun.

— Of, Doamne! a suspinat Claire, intrând din nou în camera ei. Iubito, voiam să-ți spun, dar nu știam cum să fac. Mi-era foarte frică să nu mă urăști pentru că ți-am ascuns. Îmi pare foarte rău că a trebuit să afli așa.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, am insistat, văzând că minciunile mele duceau totuși undeva.

Mi-am împreunat mâinile și m-am așezat pe pat, așteptând explicațiile.

— OK, a zis Claire, clătinând aprobator din cap. De unde să încep?

Și-a dus mâna la frunte, plimbându-se prin cameră.

— Aveam șaptesprezece ani, a început ea să povestească. Mă despărțisem de tatăl tău — de Hector — cu o săptămână înainte. M-am dus în după-amiaza aia cu părinții la pescuit, într-un parc din apropiere. Mă tot gândeam dacă să mă întorc la el, sau nu. Îl prinsesem spunându-i unuia dintre prietenii lui că vrea să se ia de fata aia din școala noastră despre care știa toată lumea că *merge la sigur*, în limbajul băieților.

M-am îndepărtat de mal, hotărându-mă să fac o plimbare de una singură. Era o potecă lungă, pustie; plante verzi, sălbatice, creșteau peste tot. Era pur și simplu frumos.

Îngânam un cântec; am cules câteva flori sălbatice. Credeam că sunt singură. Atunci l-am văzut pe el, așezat sub un *mesquite*[9].

Era foarte frumos. Am început să discutăm. M-a întrebat cum mă cheamă, dar, fiind într-atât de hipnotizată de cum arăta, nu m-am mai gândit să mă interesez și eu de al lui. Avea cam douăzeci de ani și era o ființă de o frumusețe devastatoare. Când vorbea, auzeam absolut orice silabă îi ieșea din gură. Iar când mă privea, îmi tăia respirația.

M-a sărutat, și atunci m-am pierdut în brațele lui. Niciodată nu m-am mai simțit așa de atunci, cu nimeni.

După vreo trei săptămâni, am început să mă simt rău. Am crezut că mă prinsese vreo gripă, dar simptomele au persistat zile în șir. Mama a început să fie îngrijorată și m-a dus la doctor. Mi-au luat sânge pentru analize.

Aici s-a oprit din povestit.

— Și atunci? am îmboldit-o eu să continue.

— Eram însărcinată, Isis, a zis, cu privirea în podea. Însărcinată, purtând copilul băiatului acela, al cărui nume sau identitate n-o cunoșteam. Eram virgină. N-o făcusem niciodată cu Hector. Părinții mei au presupus în mod automat că ești copilul lui Hector, a continuat, oftând și ștergându-și o lacrimă din ochi.

Hector a fost foarte supărat când i-am spus. Mi-a zis c-o să-l omoare dacă-l prinde vreodată. Tatăl tău m-a iubit mult. I-am spus că părinții mei presupun despre copil că e al lui. A zis c-o să-și asume toată răspunderea, și ne-am căsătorit după două luni. Eva era singura care știa adevărul. Ne-a acceptat, și pe mine, și pe tine.

— Și-atunci, asta ce e? am întrebat-o, printre lacrimile care-mi șiroiau pe obraji.

— Am primit scrisoarea asta, împreună cu un cec cu o sumă considerabilă, după ce a murit tatăl tău. L-am folosit ca să plătesc ipoteca și vreo câteva facturi cu care știam că nu m-aș fi putut descurca singură. În rest, mi-am plătit școala, iar puținul rămas l-am depus în bancă, pentru zile negre. Nu exista o adresă a expeditorului… ci doar cecul, și cuvintele astea, dactilografiate pe coală. Am încercat să aflu originea ștampilei poștale, dar n-am ajuns nicăieri. M-am gândit că e de la el, de-aia am și păstrat-o.

Claire s-a oprit din nou să-și șteargă lacrimile de pe față.

— Mă urăști? m-a întrebat, smiorcăindu-se.

Nu mai eram în stare să vorbesc. Nu-mi venea să cred că identitatea tatălui meu biologic rămăsese un mister până și pentru mama. Felul în care-l descrisese era același în care-l vedeam eu pe David. Nu exista nici urmă de îndoială în privința asta. Tata era un zeu.

— Nu te urăsc, mamă, i-am răspuns, luând-o în brațe. Ironia sorții e că te înțeleg.

— Trebuie s-o sun pe Eva, ca să-i spun, s-a hotărât Claire, întinzând mâna după telefon.

— Mamă, nu, am zis, luându-i telefonul din mână și punându-l jos. N-am vorbit deloc cu bunica. Am mințit.

— Dar de ce m-ai întrebat dacă ești adoptată? a vrut să știe Claire, nedumerită.

— Pentru că mi s-a părut ciudat să nu semăn deloc cu tine, sau cu tata, am mințit încă o dată. După care am găsit scrisoarea asta, m-am gândit că ai avut tu un motiv important ca s-o păstrezi.

— M-ai păcălit? a icnit mama, cu o expresie dezolată pe față. Nu pot să cred ce-ai făcut, Isis!

— Aveai de gând să-mi spui într-o zi… nu-i așa? am replicat, încrețindu-mi fruntea.

Eu eram cea care trebuia să fie supărată!

Claire a clătinat din cap aprobator.

— Știu, dar m-ai mințit ca să mă faci să-ți spun ceva extrem de important despre viețile noastre, ale amândurora, Isis. Cum crezi că mă simt eu acum?

— Înșelată, la fel ca și mine, i-am răspuns, pe un ton dur.

Claire și-a lăsat fața între mâini și a început iar să plângă.

— Iartă-mă.

M-am ridicat de pe pat, am luat cutia de pe podea și am pus-o înapoi la locul ei, în șifonier.

— Sunt în camera mea, i-am zis, și am închis ușa după mine.

9 Arbore sau arbust foios întâlnit în sud-vestul Statelor Unite, cu precădere în regiunile semiaride ale Texasului (n. tr.).

Capitolul 13

Însemnarea nr. 12 în jurnal, 1:33 p.m.

Sunt confuză din cauza nesiguranței chinuitoare. Nu știu nici cine, nici ce sunt, și nici ce voi deveni.

Singurul lucru sigur este, în clipa de față, faptul că nu sunt fiica tatălui meu, și cu toate acestea, sunt.

Cel care mi-a dat viață e un necunoscut: o fantomă din trecutul mamei. Eu sunt produsul a două rase diferite. Sunt o Creatură.

* * *

L-am sunat pe David ca să-i spun că trebuie să vorbim. Mi-a zis c-o să ajungă la mine acasă într-o oră.

Claire a ciocănit în ușa mea, întrerupându-mi discuția cu el.

— Hai că vorbim când ajungi. Acum trebuie să închid, i-am zis încetișor lui David.

— Pe curând, iubire.

Am apăsat pe butonul de încheiere a convorbirii.

— Intră, mamă, am zis.

N-avea sens să fiu supărată pe ea, din moment ce era singura mamă pe care aș fi putut s-o am vreodată.

— Am ceva pentru tine, mi-a zis Claire, intrând cu ceva în mână.

Mi-a întins un plic adresat „domnișoarei Isis Martin”. Nu exista vreo adresă a expeditorului.

— Am deschis-o, a recunoscut ea. Nu că aș fi vrut să-mi bag nasul. Doar din grijă pentru fata mea.

Am scos afară scrisoarea din plic. Era dactilografiată, ca și cea adresată ei.

Scumpa mea Isis,

Știu că este extrem de neplăcut să încerc să-ți vorbesc prin astfel de mijloace după atât de mulți ani. Îmi pare sincer rău pentru absența mea din viața ta. M-am gândit să iau legătura cu tine de mai multe ori, dar am simțit că nu sunt în poziția de a face asta, din moment ce mama ta și-a ales un om bun care să-mi ia locul.

Cu toate că nu-mi doresc să-mi dezvălui identitatea în momentul de față, vreau să știi că nu am încetat niciodată să mă gândesc la tine.

Remușcările pentru lașitatea de care am dat dovadă când am părăsit-o pe mama ta în astfel de circumstanțe mi-au ros sufletul neîncetat. Îmi pare rău dacă scrisoarea aceasta ți-a provocat vreo suferință. Nu vreau decât să-ți aduc la cunoștință faptul că ai un tată.

Fără să mai lungesc vorba, îți doresc să ai vești bune.

Toate cele bune

— De cât timp ai asta? am întrebat-o pe Claire, fixând scrisoarea din mâinile mele.

— Cam de o săptămână, aproximativ.

— Asta a fost cauza recentei tale apatii?

Claire a încuviințat.

— Știi bine că da.

— Puteai să-mi fi spus de-atunci. Aș fi preferat să aflu tot de la tine.

Claire a fixat peretele cu privirea.

— Știam c-o să fie greu pentru tine. N-aveam nicio idee cum să încep. Mi-era frică de cum ai fi reacționat. Nu e ușor nici pentru mine.

— Mai sunt și altele… scrisori, adică? m-am interesat, împăturind coala de hârtie și vârând-o la loc în plic.

— Nu, mi-a răspuns Claire, privind în gol. Mi-aș fi dorit să mai fi fost, a adăugat, întorcându-se cu fața spre ușă. Nu știu ce altceva să mai zic. Simt că te-am dezamăgit ca mamă.

M-am dus repede spre ea.

— Mami, tu ai fost cea mai bună mamă din câte mi-aș fi putut dori. Nu m-ai dezamăgit în niciun fel… niciodată, am zis, strângând-o în brațe.

Lui Claire i s-au umezit ochii.

— Isis, părinții mei n-au știut nimic despre asta. Tatăl tău, Hector, n-a vrut să le spun. Singura care știe e Eva, și ea a jurat c-o să ia secretul în mormânt. Și-a ținut promisiunea. Nu s-a purtat niciodată cu tine ca și cum n-ai fi de același sânge.

Claire s-a întors în camera mea și s-a așezat pe marginea patului.

— Habar n-ai cât de greu mi-a fost să dau ochii cu ea, după ce i-a spus Hector că nu ești a lui, mi-a mărturisit, clătinând din cap. Am fost împotrivă, dar el a insistat să-i spună când tatăl lui l-a aruncat în stradă, fără niciun ban, doar cu cămașa de pe el.

— Nu mi-ai spus niciodată asta despre bunicul.

— N-am vrut să-ți faci o impresie proastă despre el. A fost un om bun. Doar că era foarte demodat… și încăpățânat.

M-am așezat pe pat lângă ea. Claire m-a cuprins cu un braț, oftând.

— Abia după ce te-ai născut s-a dat pe brazdă și bunicul tău… l-ai fermecat imediat, a adăugat ea, zâmbind cu jumătate de gură.

— Ar mai trebui să știu și altceva?

— Dac-ar fi fost, n-aș fi ezitat să-ți spun chiar acum… ți-o jur, mi-a zis, făcându-și cruce în dreptul inimii, așa cum făcea când eram eu mică.

— Dacă-ți mai aduci aminte ceva despre el — despre tatăl meu biologic — îmi promiți c-o să-mi spui?

— Mmm-hmm, a încuviințat Claire.

David a sosit exact când Claire dădea cu spatele, pe alee. L-a salutat cu mâna în timp ce demara.

— Salut, chipeșule, l-am întâmpinat, sfioasă, în ușă.

David m-a pupat ușor pe obraz.

— Bună, frumoasa mea. Așteptam cu nerăbdare să mă suni. Ai izbutit să obții informații privitoare la tatăl tău biologic?

— Nu prea multe. Și pentru mama e un mister.

— Un mister pentru mama ta? Cum este posibil? a întrebat David, nedumerit.

I-am relatat povestea pe care mi-i istorisise mama. N-a fost nici pe departe la fel de uluit ca mine, când i-am spus că, de fapt, Claire nici nu-i cunoștea numele.

— Oricum ar fi folosit un pseudonim, dacă l-ar fi întrebat, m-a asigurat David. N-am nici cea mai mică îndoială în privința asta.

— Am primit o scrisoare de la el, i-am dezvăluit.

— Poftim?! David a făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă ce-i spuneam. Parcă ziceai că identitatea i-a rămas nedezvăluită!

— N-a semnat-o și nu există adresă la expeditor.

— Pot s-o văd?

— Sunt două, de fapt, am zis, îndreptându-mă spre scară. Hai, l-am îndemnat, făcându-i semn cu mâna să mă urmeze în camera mea.

— Nu, a refuzat, înălțându-și sprâncenele. Adu-le tu jos, te rog.

— David…

M-am strâmbat și mi-am pus o mână în șold.

— Nu, a repetat el, cu severitate. Din respect pentru mama ta, te rog, adu-le tu jos.

— Foarte bine, am acceptat, oftând.

Nu-mi dădeam seama de ce făcea atât caz. Doar nu săream pe el sau mai știu eu ce.

Am scotocit prin cutia din carton aflată în camera mamei și am găsit scrisoarea primită de ea, după care am dat fuga în camera mea și am luat de pe pat plicul adresat mie. Am coborât în goană la parter și i-am înmânat lui David mai întâi scrisoarea mamei.

David a studiat ștampila poștei de pe plic.

— Maroc, a zis el, ciocănind ștampila cu degetului. Am voie? a întrebat, dar mâna îi era deja înăuntrul plicului.

— Mda, am încuviințat.

— Atât? s-a mirat, făcând o față dezamăgită.

— Da. Mama mi-a zis că a venit împreună cu un cec.

— A păstrat cumva vreo copie?

— Mă îndoiesc, am zis, ridicând din umeri. Dar asta e cea pe care am vrut s-o vezi, am adăugat, întinzându-i lui David cea mai recentă dintre scrisori. A sosit acum o săptămână, aproximativ, dar mama a ascuns-o de mine… până azi.

David a cercetat mai întâi ștampila.

— Turcia, a constatat cu voce tare, încrețind-și fruntea.

— Citește scrisoarea, l-am sfătuit.

David a despăturit coala de hârtie și a parcurs repede scrisoarea. A examinat de două ori foaia.

— S-a exprimat foarte vag. Nu există deloc indicii, a zis, studiind și spatele hârtiei.

— Știu, l-am aprobat, dezamăgită.

David m-a cercetat cu privirea.

— Te așteptai ca eu să găsesc ceva, nu-i așa?

— Speram, am recunoscut dezamăgită.

David s-a întins spre mine și m-a luat în brațe. M-a sărutat pe frunte, apoi pe nas.

— Vrei să-ți găsești tatăl, mi-a zis, dând glas gândului care-mi tot umbla prin minte.

Am ridicat din umeri.

— Poate. Nu știu. Ar fi ciudat.

— Nu e nimic ciudat în a vrea să știi cine este tatăl tău. Aș spune că este cea mai normală reacție.

— Am avut un tată, am zis, cu chipul lui Hector în minte. Nimeni nu-i va putea lua locul niciodată.

— Îți înțeleg punctul de vedere, dar este de o importanță crucială să-ți găsim tatăl biologic. Trebuie să aflăm ce compoziție genetică are, pentru că astfel vom avea idee care sunt caracteristicile genelor tale mutante.

Am făcut o mutră acră.

— Vorbești de parcă aș fi vreun soi de extraterestru.

— Îmi cer scuze; te rog, nu te simți ofensată, mi-a zis David, înlăturându-mi o șuviță de păr căzută peste ochi. Din punct de vedere științific, nu există altă cale de a-ți determina compoziția ADN-ului. Nu trebuie să pierzi din vedere faptul că sunt și eu implicat. Nu știu ce anume vom deveni.

— David, nu pot să mi te imaginez altfel decât ceea ce ești, i-am zis, oftând și abătându-mi privirea de la el. Cred că ar trebui să-ți iei înapoi Podoaba Stelei, până când o să afli ce anume sunt eu în realitate. De unde știi că n-o să devin cine știe ce fel de monstru? Nu vreau să regreți tot restul vieții.

— Ți-am mai spus că toate acele Creaturi așa s-au născut, a zis David, apăsând ușor steaua din aur de pe pieptul meu. Iar asta este a ta, păstreaz-o.

Și a început să-și descheie cămașa.

Făcând ochii mari, m-am dat cu doi pași înapoi, adăpostindu-mă în spatele canapelei.

— Ce faci? l-am întrebat, cu inima bătându-mi nebunește.

David s-a oprit la descheiatul celui de-al patrulea nasture de jos, privindu-mă cu o expresie amuzată.

— Dar ce, dacă-mi permiți să întreb, *crezi* tu că fac?

N-am făcut decât să-l privesc, simțindu-mi inima cât un purice.

David a început să râdă pe înfundate.

— Îmi pare sincer rău că te dezamăgesc, dar nu sunt genul ăla de băiat, a chicotit el. Nu voiam decât să-ți arăt ceva.

— De ce n-ai zis asta înainte de a începe să-ți smulgi hainele de pe tine? am strigat, dramatizând exagerat situația.

— Isis, sunt complet îmbrăcat, a râs el. Te temi de mine?

— Nu, am mărturisit, înroșindu-mă. De mine.

David a căscat ușor gura.

— Înțeleg. Nu mă așteptam la răspunsul ăsta.

Ne-am privit unul pe celălalt, stânjeniți. Mă întrebam ce-o gândi el despre mine. Tot ce puteam să sper era să nu mă considere cine știe ce stricată.

— Ce voiai să-mi arăți? l-am întrebat.

David și-a desfăcut cămașa, arătându-mi coșul pieptului. Se vedea acolo o cicatrice umflată, pe diagonală, cu o mică adâncitură în mijlocul ei.

— Procesul de cicatrizare a început, mi-a zis, trecându-și degetul peste linia aceea roșie.

— Asta ce înseamnă?

— Că nu-mi mai pot pune Podoaba Stelei în piept. Cavitatea în care stătea s-a închis.

M-am apropiat de el și i-am pus mâna pe rană.

— Vrei să spui că e ireversibil? Că ți-ai sacrificat viața?

— Așa trebuia să fie. Dacă nu ți-aș fi oferit Podoaba, n-am fi putut niciodată să fim ca în clipa de față: împreună.

— Cum de-ai fost atât de sigur de ce făceai? Dacă… nu sunt decât ceva nou?

— Iubirea este sentimentul totalei înțelegeri a vieții altcuiva. Știu că nimic nu poate schimba ceea ce simt pentru tine. Și, ca să-ți răspund la întrebare, mi-a zis, luându-mi mâna și atingând-o ușor cu buzele, tu ești și vei fi totdeauna o noutate pentru mine.

Am zâmbit. David mă făcea cu adevărat fericită. Inima îmi palpita când îl ascultam. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că el era alesul: irezistibil, de neînlocuit și incomparabil.

Mi-am îngemănat degetele cu ale lui.

— Știi că ești perfect, nu?

— Nu prea, mi-a replicat, zâmbind. Îmi pare rău că te dezamăgesc din nou.

Am aruncat o privire scurtă spre cămașa lui pe jumătate descheiată, apoi mi-am ridicat ochii spre fața lui. Am pus mâna pe cicatrice și mi-am plimbat degetele în sus, pe gâtul lui. I-am tras capul spre mine. Buzele mi-au alunecat cu ardoare peste ale lui.

David mi-a luat mâna de la ceafa lui și mi-a strâns-o. S-a desprins de mine. Făcuse ochii mari. A clătinat din cap. Își dădea seama că nu căutam doar o simplă sărutare.

Mi-a întors spatele.

— Trebuie să ne consultăm cu tata cu privire la scrisori, a zis, încheindu-și cămașa.

Ce se-ntâmpla cu mine? Eram șocată de propria-mi purtare. Nu mai făcusem așa ceva niciodată. Nu eram eu. M-am înroșit când David a întors capul spre mine. Am fixat podeaua cu privirea, rușinată.

— Te-am jignit împiedicându-te să continui? m-a întrebat el, încet.

Îmi interpretase greșit reacția.

— Nu, am bâiguit. Sunt jenată… nu-mi vine să cred ce-am făcut…

David și-a mușcat buze de jos, străduindu-se să-și împiedice zâmbetul orgolios M-a adăpostit la pieptul lui.

— Dacă poate fi o consolare, te găsesc la fel de ispititoare, iubire.

L-am îmbrățișat strâns și mi-am îngropat fața în cămașa lui, ca să ascund roșul aprins ce-mi invadase gâtul, fața și urechile.

— Trebuie să mă duc să mă îmbrac. Cobor în câteva minute. Sper ca tatăl tău să găsească vreun indiciu în vreo scrisoare din astea.

— Nu te grăbi, frumoasa mea, mi-a zis, slăbindu-și îmbrățișarea și privindu-mă cu ochii aceia albaștri, de vis, ai lui.

Am urcat scara și m-am dus în camera mea. Mi-am căutat în sertar o bluză albă fără mâneci și am tras-o pe mine. O pudrieră rotundă, roz, a zburat din sertar când am scos bluza și a căzut pe podea la picioarele mele. Erau anticoncepționalele pe care mi le dăduse mama.

M-am aplecat și am deschis-o. Oare era cazul s-o ascult pe mama și să iau chestiile-alea? M-am așezat pe pat și le-am privit în tăcere.

E o prostie, mi-am zis mie însămi. Am închis cutia și am împins cercul roz la loc în sertar, unde puteam să uit din nou că există. Nu eram pregătită pentru asta. Încă mă rușinam pentru că aproape sărisem pe David. Cum de-mi trecuse prin cap să iau pastilele alea?

Am mai deschis o dată sertarul și am scos pudriera. Claire avea dreptate spunând că lucrurile de genul ăsta se petrec pe neașteptate. Numai că noi — eu și David — eram obligați să respectăm legile. Nimic nu se putea întâmpla între noi ca să necesite o astfel de măsură.

De data asta, am împins cutia până în fundul sertarului și l-am închis. Eram pe punctul de a-l deschid iar, însă mi-am amintit că David mă aștepta jos. Era o tâmpenie din partea mea să mai arunc vreo privire cutiei cu pastile. Așa că am început să mă dichisesc.

Trecerea de la adolescență la viața adultă aduce cu ea numeroase responsabilități și dileme. Peste două luni, aveam să împlinesc optsprezece ani și să devin majoră. Aveam să fiu considerată adultă, chiar dacă eram încă o adolescentă. Într-un fel, mă simțeam mai mare ca vârstă.

Presupun că experiența prin care trecusem alături de mama și de tata mă făcuse să mă maturizez un pic mai repede. Iar acum… ultimele întâmplări pe care le trăisem de când îl cunoscusem pe David și familia lui îmi deschiseseră ochii către o lume cu totul nouă. Era o realitate despre care cineva putea să scrie într-o carte de ficțiune ca să ascundă adevărul față de omenire. Era, acum, lumea mea: realitatea mea.

Pe chipul lui Alezzander s-a așternut stânjeneala în clipa în care m-a văzut intrând în living. M-am întrebat dacă așa va fi mereu, la fel de jenant.

— Bună ziua, Isis, mi-a zis, și vocea lui tunătoare a reverberat în încăpere.

Și-a așezat ceașca de cafea pe masă și s-a ridicat să mă salute în maniera lor obișnuită. Nu mă așteptasem ca el să mă sărute pe obraji, dar a făcut-o.

— Sunt sincer surprins că te văd aici, mi-a zis Alezzander, oferindu-mi un scaun. Sunt foarte tulburat de reacția mea de ieri. Crede-mă când ți-o spun, nu am fost eu însumi. Sunt rușinat și dezgustat de comportamentul meu.

— Nu trebuie să vă cereți scuze iar. Mi-am dat seama că nu voiați decât siguranța propriei familii.

— Îți mulțumesc. Conștiința mea este mai liniștită acum.

— Tată, a zis David, după ce s-a așezat și Alezzander, vizavi de mine, Isis are ceva vești de împărtășit cu privire la tatăl ei biologic.

— Vorbește atunci, fată dragă. Ce ai de spus? m-a îndemnat Alezzander, mutându-se mai spre marginea scaunului.

Nyx și gemenii ni s-au alăturat în living la scurt timp după ce mi-am început relatarea. Am istorisit întreaga întâmplare a întâlnirii mamei cu bărbatul care mi-a devenit tată biologic. Apoi le-am arătat ambele scrisori.

— Este anonimă, a constatat Nyx, după ce a terminat de citit scrisoarea, întorcându-se spre Alezzander. De ce ar trimite o scrisoare în care să afirme că este tatăl copilei, dar să nu-și dezvăluie identitatea? Ar fi fost mai normal să se fi prezentat fără ocolișuri, astfel încât Isis să vadă că este sincer în această tentativă de a lua legătura cu ea.

— Și eu aș fi făcut același lucru, dac-aș fi fost în pielea lui, a comentat Eryx, luând scrisoarea de la Nyx. Sigur trebuie să fie îngrijorat de gândul că Sfatul va descoperi existența Creatu…

S-a întrerupt brusc, aruncând o privire spre mine și corectându-se imediat.

— …că Sfatul va descoperi cumva existența lui Isis, ca și faptul că el a violat legile.

— Dar de ce ar încerca să ia legătura cu mine acum? A avut ocazia perfectă când a murit tata, adică Hector. Putea să fi strecurat un bilet, ceva, în prima scrisoare pe care i-a adresat-o mamei, am zis, încercând să aflu de la ei răspunsuri pe care știam că nu le dețin.

— Știe că tu ești o Creatură, mi-a zis Alezzander, punându-și mâna pe umărul meu. Poate că e conștient și de faptul că vârsta maturității tale va sosi curând, și odată cu ea, transmutarea.

Mi-am lăsat capul în jos, cutremurându-mă. Ce anume eram? Nesiguranța și frica mă copleșeau. Și, mai rău decât atât, David urma să devină același soi de vietate în care aveam să mă transform.

— Nu vreau să fiu un monstru, am zis, adresându-i o privire imploratoare lui David. Nu vreau să fiu dintr-o altă specie. Nu vreau decât să fim normali.

David m-a tras spre el. Nyx mi-a mângâiat părul.

— Transformarea va fi internă, draga mea, a încercat ea să mă liniștească. Stai calmă. Eu îți voi supraveghea evoluția.

— Mamă, și dacă va interveni ceva? Vreo malformație? a început și David să se îngrijoreze.

M-am uitat repede la Nyx.

— Ne vom descurca, a răspuns Galen, punându-și o mână pe umărul fratelui său geamăn. Ne vom descurca, a repetat el.

Eryx a dat din cap, aprobând cuvintele fratelui său.

— Suntem aici pentru tine, frate… și pentru Isis.

Alezzander își tot freca bărbia.

— Nu am luat în calcul până acum posibilitatea apariției unei trăsături nedorite. Judecând după precedentele mele experiențe cu aceste Creaturi — se poate întâmpla și așa ceva.

— Și care ar fi probabilitățile? s-a interesat David, încruntându-se.

— Dat fiind faptul că ea are un trup uman, aș estima între treizeci și trei și șaizeci și cinci la sută.

— Șaizeci și cinci la sută? am repetat, simțind că mi se taie respirația. Despre ce fel de malformații interne e vorba?

— Nu pot decât să-ți dau exemple, mi-a explicat Alezzander. Pot să varieze de la modificări de personalitate, cum ar fi deteriorarea sănătății mintale, până la puterea de a provoca vătămări fizice doar printr-o privire ori o atingere.

— Deteriorarea sănătății mintale? Adică o să înnebunesc? am zis, încercând să înțeleg ce spunea.

— Sau…, a început Galen, vei deveni o ucigașă cu sânge rece. Un geniu al omuciderii. Un asasin psihopat.

— Cred că ai fost destul de clar, la întrerupt David, aruncându-i lui Galen o privire acuzatoare. Îți mulțumesc pentru că-i provoci mai multă supărare decât e necesar.

— Trebuie să știe, l-a contrazis Galen. Trebuie să ne poată arăta modificările de dispoziție sau de gândire, în eventualitatea în care nu reușim să le sesizăm.

— Galen are dreptate, am zis, oftând. Doar că nu înțeleg cum poți să repari un țicnit.

Eryx a început să-mi explice procedura.

— Noi suntem capabili să controlăm dezechilibrele chimice care provoacă gândurile sau dorințele ucigașe. Trebuie acționat la început, înainte de a putea creierul să transforme complet personalitatea subiectului în cea a unui asasin feroce.

— Ceea ce nu înseamnă neapărat că se va întâmpla și cu noi același lucru, a zis David, și mi-a întors capul spre el, ca să-l privesc în ochi. Astea sunt doar scenarii. Nimic nu este prestabilit. Nu putem ști dacă nu vom rămâne exact cum suntem acum.

— O! Să te audă Deus, fiule! a exclamat Alezzander, închizând ochii și strângând pumnii. Fie ca El să vă țină așa cum sunteți: feriți de defecte precum cele pe care le-am discutat.

M-am întors spre Nyx.

— Deocamdată puteți să simțiți vreo schimbare în noi?

Mă referream, firește, la David și la mine.

— Dă-mi mâinile, mi-a zis, întinzându-se spre mine. Nu vreau să scap nici cea mai neînsemnată modificare în stările voastre emoționale sau fizice.

Nyx a închis ochii și a inspirat adânc. Și-a lăsat capul puțin pe spate. A rămas în poziția asta timp de vreo două minute. Am așteptat cu nerăbdare verdictul.

— Ți s-a modificat temperamentul? m-a întrebat ea. Ai devenit mai agresivă?

— Din câte știu, nu.

— Nu există niciun indiciu de schimbare. Ești perfect normală.

Am oftat ușurată.

— Asta înseamnă că și David e normal, nu?

— Nu dă vreun alt semn de transformare, în afara cicatrizării leziunii din piept, dar asta este ceva normal.

— Când va începe să-și piardă înzestrările? m-am interesat.

Membrii familiei Chios au schimbat priviri între ei. Atinsesem un subiect delicat.

— Schimbările din mine vor fi lente, mi-a amintit David. Este posibil să nu fie sincronizate cu ale tale. Partea interesantă este că deja ar fi trebuit să se manifeste un tipar sesizabil de metamorfoză.

— Cum ar fi? am vrut eu mai multe amănunte.

— Spre exemplu, slăbirea episodică a puterii și neputința temporară de a zbura. Nu înțelegem de ce nu au apărut aceste simptome.

Așadar, erau la fel de neștiutori în privința schimbărilor care-l așteptau pe David, ca și mine. Eram oarba care-i conducea pe orbi.

— Trebuie să-l găsesc, am declarat. Trebuie să-l găsesc pe tatăl meu adevărat.

— Trebuie să-l găsim, m-a corectat Alezzander.

Aveam nevoie de aer. Toată povestea asta îmi provocase o durere de cap și un atac de anxietate. David mi-a propus o plimbare pe potecă.

Vremea era noroasă și umedă. Se lăsa o ceață fină. Oricât de mult detestam umezeala, știam că liniștea pădurii avea să mă calmeze.

Ne-am refugiat sub un copac de burnița care începuse să cadă peste noi. David a ținut să mă asigure din nou că nu aveam să ne transformăm în ciudățenii ale naturii.

— Frații mei își vor ține promisiunea și ne vor ajuta, dacă va fi să se întâmple ce este mai rău; iar mama îi va supraveghea, ca să vadă dacă procedează corect.

Îmbrățișarea lui m-a liniștit, dar nu mi-a alungat grijile.

— Există vreo posibilitate, oricât de mică, ca eu să mă prefac în ceea ce ești tu, și nu invers? l-am întrebat, agățându-mă de ultima fărâmă de speranță rămasă în mine.

— Frumoasa mea, te rog, să nu mai discutăm despre asta. Pentru propria-ți sănătate, gândește-te la altceva.

Era evident că răspunsul nu era cel pe care îl așteptam. Am clătinat din cap în semn de încuviințare, deși nu mi-am putut scoate din minte acest gând.

Am simțit telefonul vibrându-mi în buzunarul de la șold și am vârât mâna după el. Mă suna Andy. Cel mai probabil, voia să ne întâlnim mai târziu, dar n-aveam chef.

— Ești acasă? m-a întrebat, panicată, imediat cum am răspuns.

— Nu, sunt la David. Care-i treaba?

— Eram în drum spre tine, cu Bill, ca să te luăm. Stai acolo unde ești, până te mai sun eu, mi-a zis, cu o voce îngrijorată.

— Ce e? De ce? am întrebat, derutată.

— Gabriel. Ne-a oprit pe Henderson Road și ne-a întrebat unde ești. Am presupus că ești acasă, dar i-am zis că nu știm. Era furios și era înarmat. La amenințat pe Bill cu pistolul și i-a cerut să-i spună unde ești. Bill a încercat să-l potolească, dar Gabriel a zis că știe că ești cu *el*. Am bănuit că se referă la David. A mai zis c-o să vă găsească și-o să se ocupe el de voi doi. Tot vorbea cu cineva din spatele lui, dar nu era nimeni acolo. Iar se purta ca un țicnit.

Andy s-a întrerupt, smiorcăindu-se.

— Isis, eu tremur și-acum. Trebuie să anunțăm poliția, a zis ea. Tocmai am văzut mașina mamei tale la tribunal. Mă bucur că voi doi nu sunteți la tine acasă.

Am simțit cum și eu încep să tremur din tot trupul.

— Isis? a zis David, observându-mi reacția.

— Gabriel…, i-am zis, făcând ochii mari. Ne caută… I-a amenințat pe Bill și pe Andy cu o armă.

David mi-a luat telefonul din mână.

— Alo? a rostit el, ascultând apoi timp de câteva secunde. Andy, tu sau Bill ați pățit ceva?

O nouă pauză.

— Nu înțeleg ce spui, dacă plângi, draga mea. Liniștește-te. Vom rezolva problema.

Mi-am împreunat strâns mâinile și am început să mă plimb.

— Andrea, poți, te rog, să mi-l dai la telefon pe Bill? Nu înțeleg ce tot spui, a zis David, ducându-și o mână la cap în timp ce vorbea.

Apoi, David i-a dat instrucțiuni lui Bill despre cum să ajungă la moșie. Ne-am întors în pas alert spre casă și i-am informat pe cei din familie despre primejdia pe care o reprezenta Gabriel și despre faptul că Andy și Bill erau în drum spre noi.

— Anunțați autoritățile, a cerut Alezzander, când am terminat de relatat convorbirea telefonică.

— Nu încă, tată, s-a împotrivit Eryx. William și Andrea trebuie să fie cei care dau declarații polițiștilor.

— Dar vor vrea să depună plângere împotriva băiatului? s-a întrebat cu voce tare Galen. La urma urmei, este prietenul lor, nu?

— Nu mai e. Nu și după chestia asta, l-am asigurat eu pe Galen. Andy categoric voia să anunțe poliția.

— Era foarte tulburată, a remarcat David.

De parcă n-aveam și-așa destule pe cap, iată că revenea și problema cu Gabriel. Eram în pragul unei crize de plâns. O fată de șaptesprezece ani n-ar trebui să se confrunte cu atât de multe probleme. Nu eram pregătită sufletește să îndur atâtea dintr-odată. Abia începeam să înțeleg faptul că viața mea nu avea să mai fi niciodată aceeași, și acum, mai venea și asta?

Am așteptat tăcuți să se audă soneria. Toată lumea era neliniștită.

David s-a îndreptat spre ușa de la intrare și a deschis-o. Am ieșit împreună cu el pe verandă și am așteptat, rozându-mi unghiile, să apară mașina lui Bill.

— Fir-ar să fie! am exclamat, lovindu-mi coapsa cu pumnul. Unde or fi?!

Începea să mă îngrijoreze gândul că fuseseră opriți de Gabriel, sau, mai rău, că acesta îi urmărise. Trebuiau să fi ajuns până acum.

— Uite-i, a zis David, arătându-mi spre mașina roșie care-și croia drum pe alee.

— Of, slavă Domnului! am suspinat, ușurată.

— Începeam și eu să-mi fac griji, mi-a mărturisit David, în timp ce un colț al gurii i se ridica.

Am ieșit pe alee, în întâmpinarea lui Andy și-a lui Bill. Bill a deschis portiera și a coborât din mașină. Arăta de parcă s-ar fi aflat în stare de șoc: palid și agitat.

Andy a rămas în automobil, cu capul în jos. Am dat fuga spre portiera din dreptul ei, am deschis-o și am strâns-o în brațe cât am putut de tare. Tremura și plângea.

— A dus… arma… la tâmpla lui Bill, a articulat Andy, printre sughițuri. Am crezut c-o să apese pe trăgaci, s-a smiorcăit ea, agățându-se de mine. Am strigat la el să înceteze, și-atunci a îndreptat arma spre mine.

S-a smuls din brațele mele și și-a șters lacrimile.

— Mi-e tare frică pentru noi toți, a mai zis, și a început să plângă din nou.

Bill și David ascultau în spatele meu.

— De ce v-a trebuit atât de mult să ajungeți aici? l-am auzit pe David întrebându-l pe Bill. Tocmai mă pregăteam să plec în căutarea voastră.

— Scuze, frate. Devenise isterică. A trebuit să opresc, i-a explicat Bill.

— Era de așteptat, a încuviințat David, lăsându-și o mână pe umărul meu.

Am scos-o pe Andy afară din mașină.

— Hai, fetițo. O să fie bine, i-am zis, încercând s-o potolesc.

— De ce nu v-ați dus direct la poliție? l-a întrebat David pe Bill, care tocmai o luase în brațe pe Andy.

Ea a început să scâncească încet pe umărul lui Bill.

— Tu ce-ai fi făcut mai întâi, într-o situație ca asta: te-ai fi dus la poliție sau ai fi încercat să-ți avertizezi prietenii?

— Te înțeleg, a zis David.

Alezzander și Nyx și-au făcut apariția pe verandă.

— Aduceți-i înăuntru, ne-a propus Alezzander, cu vocea lui profundă. Lăsați-i să se calmeze.

Am intrat în birou, unde l-am găsit pe Eryx vorbind încet la telefon. Galen stătea cu brațele încrucișate, privindu-și fratele, în fața șemineului. Eryx a pus capăt convorbirii când ne-a văzut intrând.

— Dragă, adu-le ceva care să-i calmeze, i s-a adresat Alezzander lui Nyx.

— Ce vă pot oferi de băut? i-a întrebat Nyx pe Bill și pe Andy.

— Mie, nimic, doamnă… mulţumesc, a răspuns Bill.

Andy nu reușea să-și stăpânească plânsul, așa că n-a reușit să răspundă nici la întrebarea lui Nyx.

— Îţi voi aduce un ceai special… pentru liniștirea nervilor, draga mea. Este bine așa? a întrebat-o Nyx, cu blândețe.

Andy a încuviinţat.

— Da, mulţumesc.

Galen i-a întins lui Andy o cutie cu batistuțe de unică folosinţă.

— Eu cred că ar avea nevoie de ceva mai tare; o vodcă, eventual?

Nu mi se părea o glumă adecvată momentului, însă tot a făcut-o pe Andy să chicotească un pic.

— David, mă ajuți la bucătărie, te rog? a întrebat Nyx, în timp ce ieșea pe ușă.

— Hai cu mine, mi-a zis David, trăgându-mă după el.

— Mă întorc imediat, m-am scuzat eu față de Andy și de Bill.

Am intrat în bucătărie. Nyx deja punea un ceainic pe aragaz.

— Pot să vă ajut cu ceva? m-am interesat eu.

— Trebuie să-ți arăt ceva, mi-a zis David. Mamă, pregătește două porții. Amândoi au nevoie de așa ceva.

— Ce le dați? am întrebat, curioasă.

— Prietenii tăi sunt în stare de șoc. Bill reușește să se ascundă destul de bine, ca s-o împiedice pe Andy să se isterizeze. Simt că nivelul lor de adrenalină este încă ridicat, mi-a explicat Nyx, scoțând o lingură dintr-un sertar. De îndată ce-o să înceapă apa să clocotească, David va adăuga câte o mică doză de tranchilizant pentru fiecare.

— Cum vei face asta? l-am întrebat pe David, privindu-l uimită.

— Privește, mi-a zis, ținându-și degetul mare și pe arătătorul deasupra lingurii din mâna lui Nyx.

Apoi și-a frecat degetele unul de celălalt, lăsând un praf auriu, sclipitor, să cadă în lingură.

— Nu pune prea mult, l-a prevenit Nyx. Este îndeajuns pentru amândoi. Adu-mi altă lingură, te rog, draga mea, a zis, întorcându-și privirea spre mine.

Am scos o altă lingură și i-am înmânat-o. Nyx a împărțit mica grămăjoară de praf auriu sclipitor în cele două linguri.

Ceainicul a început să șuiere.

— Apa, acum, David, l-a instruit ea.

— Sigur, a răspuns David.

— Bill și Andy o să vadă praful auriu în apă și probabil o să-i simtă și gustul, le-am atras eu atenția.

— Nicidecum, m-a contrazis Nyx, zâmbind. Acesta *este* ceaiul. Este dulce, iar apa va căpăta o culoare galben-aurie… ca de mușețel. Este destul de bun. Le va plăcea și îi va liniști.

— Și ție ți-a plăcut, dragostea mea, mi-a dezvăluit David.

— Când?

— Când ați avut cearta aceea, între îndrăgostiți, și tu l-ai pălmuit, ceea ce, după părerea mea, merita din plin, dacă stau să mă gândesc bine, a glumit Nyx.

— Nu-mi aduc aminte, am zis, încruntându-mă.

— După ce ți-ai revenit, ți-am oferit un ceai. Acum îți amintești? mi-a explicat Nyx, amestecând praful auriu în apa clocotită.

Aroma era plăcută. Și dintr-odată mi-am amintit că avea gustul unei rodii foarte dulci.

— Îmi amintesc clar aroma, am zis, cuprinsă de un frison cu gândul la ziua aceea îngrozitoare.

— Este motivul pentru care ai reușit să-ți păstrezi calmul, mi-a zis David, luând cestile cu ceai din mâinile lui Nyx și așezându-le pe o tavă.

— M-ați drogat?! am strigat, îngrozită.

— Draga mea, noi nu drogăm pe nimeni. Noi lecuim, m-a corectat Nyx, pe un ton îmbufnat.

— Corect. Scuze, am retractat eu.

Nyx a luat tava de pe masă și a ieșit din bucătărie. Era clar că o jignisem.

— E supărată? l-am întrebat pe David.

— N-are nimic. Voi, femeile, aveți unele sensibilități pe care noi, bărbații, nu le înțelegem, și nici nu le vom înțelege vreodată.

David m-a luat de mână și m-a condus în birou. Bill și Andy beau deja din ceai. Bill relata incidentul. Andy părea să se mai fi calmat. Mă bucuram să văd asta.

— Mi-am luat libertatea de a anunța poliția, ne-a informat Eryx. Mi s-a spus că va trebui să depuneți o reclamație, împreună cu părinții voștri, la secția de poliție, deoarece sunteți amândoi minori și ați părăsit locul incidentului.

— El de fapt îi ține pe David și pe Isis. N-ar trebui să depună și ei reclamație? l-a întrebat Bill pe Eryx.

— Ba da, David și Isis vă vor însoți, din moment ce ei sunt țintele principale ale lui Gabriel.

Mama avea să facă o criză de proporții cosmice. E o doamnă foarte înfiptă, cu mult tupeu, când vine vorba despre unica ei fiică. Le plângeam deja de milă ofițerilor de poliție care urmau să aibă de-a face cu ea.

— Pot să iau și eu un pic de ceai? am întrebat-o pe Andy.

Brusc, mă simțeam destul de agitată.

— Nu! a exclamat la unison clanul Chios.

— Hm, hm, și-a dres glasul Nyx. Îți pregătesc și ție unul, draga mea, dacă vrei.

Am aruncat o privire spre Andy și Bill, pe ale căror fețe se citea nedumerirea.

— Ăăă… nu… nu e nicio problemă. Nu vreau să vă deranjez. Sunt bine.

— Stai liniștită. Poți să bei din al meu, mi-a oferit Andy.

— Nu. Tu ai mai mare nevoie, decât mine, am refuzat-o. N-am nimic… pe bune!

După ce Andy și Bill și-au terminat de băut ceaiurile, Nyx și Alezzander ne-au însoțit la secția de poliție. Toți șase — eu, Bill, Andy, David, Nyx, Alezzander — ne-am înghesuit în Land Roverul gemenilor. Am remarcat că Bill și Andy căscau frecvent.

— Sunteți obosiți? i-am întrebat.

— Nu, de ce? s-a mirat Bill.

— Tot căscați amândoi, am precizat.

David m-a strâns de mână și m-a privit aspru.

— Este modul în care se eliberează organismul de tensiune după un episod traumatic, a explicat el.

Și probabil că era o minciună, fiindcă sprâncenele lui Andy s-au ridicat destul de mult, punându-i sub semnul întrebării teoria.

— Aha, am zis eu, și am lăsat-o moartă.

Am înaintat în tăcere pe șoseaua 100, prin Los Fresnos, spre secția de poliție.

— Tata o să se suie pe pereți, a comentat Bill, cuprinzându-și capul între palme. Iar mama ta cred c-o să insiste să termini școala în particular, a adăugat el, către mine.

— O să vrea să se ducă după Gabriel, la el acasă, și-a dat cu părerea Andy, în timp ce deschideam ușa grea cu geam a micii secții de poliție.

— Leoaica, la vânătoare. Pfuu! am mormăit eu. Probabil că părinții lui Gabriel o să ajungă să ceară un ordin de restricție, în loc să fie invers.

Alezzander a vorbit ceva cu o funcționară de la un ghișeu. La scurt timp după aceea, un ofițer de poliție ne-a condus pe o altă ușă în biroul său.

— Eu sunt ofițerul Ramirez. Cu ce vă pot fi de folos, domnule? i s-a adresat el lui Alezzander.

Alezzander i-a explicat situația. Părinții noștri au fost chemați imediat la secția de poliție. Ofițerul Ramirez nu le-a dat nicio informație referitoare la motivul prezenței noastre acolo, temându-se să nu-i sperie.

De îndată ce au sosit părinții noștri și le-au fost prezentați cum se cuvine lui Alezzander și lui Nyx, Bill și Andy au început să relateze

incidentul, iar ofițerul să ia notițe.

Curând, clocoteau de furie, ca să nu zic mai mult. Erau șocați și ofensați la gândul că Gabriel umbla liber cu arma după el. Ofițerul a fost nevoit să le tot ceară s-o lase mai moale, deoarece discuția ar fi devenit greu de urmărit dacă atâția oameni țineau morțiș să vorbească simultan.

— Ce ai de gând să faci cu asta, Tomas? trebuie să știu că fata mea poate să doarmă liniștită la noapte. Dacă e nevoie, îl găsesc eu, a amenințat Claire, aplecându-se spre ofițerul Ramirez.

— Ți-am zis eu, i-am șoptit lui David, înghiontindu-l. O să fie închisă înaintea lui Gabriel.

— Te-am auzit, s-a răstit Claire la mine. Aici avem de-a face cu o problemă serioasă, Isis, mi-a atras ea atenția, fără să se obosească să-și întoarcă fața de la ofițerul de poliție. Așadar, ce naiba ai de gând să faci? l-a luat ea în primire din nou pe Ramirez.

— Calmează-te, Claire, a intervenit un alt reprezentant al autorităților, intrând în birou. Te-am auzit și prin afurisita asta de ușă.

— O să tac când o să-l văd pe puștiul ăla după gratii, John, a ripostat mama.

Îl cunoșteam amândouă pe noul venit. Era tatăl lui Krystle.

Ofițerul și-a dat ochii peste cap și s-a îndreptat spre Alezzander și Nyx.

— Bună ziua, oameni buni. Eu sunt ajutorul de șerif Mendiola. Îl voi asista pe ofițerul Ramirez în cazul acesta, s-a prezentat el, întinzându-le mâna celor doi și apoi ridicându-și pălăria spre doctorul Jameson și soția sa, ca și spre domnul și doamna Nesbit: părinții lui Bill. Ce-avem aici, Ramirez? a întrebat apoi ajutorul de șerif.

— Amenințare cu o armă, posibil furată, a raportat repede Ramirez.

— Emit un mandat de percheziție. Știți unde locuiește puștiul? s-a interesat ajutorul de șerif Mendiola, așezându-și pălăria pe birou.

— Mda, i-a răspuns Bill, știm unde locuiește.

— Îl cunoașteți? l-a întrebat ajutorul de șerif pe Bill, pe un ton surprins.

— Mda. E fostul iubit al lui Isis, Gabriel Betancourt.

— Hmm…, a mormăit ajutorul de șerif Mendiola. Fost iubit gelos, ai? a întrebat, cu ochii pe mine și pe David, care ne țineam de mână.

— Cam așa ceva pare să fie, l-a aprobat Ramirez.

Gașca părinților s-a mutat în parcare, să discute situația, în timp ce așteptam cele patru echipaje de poliție chemate și repartizate să ne supravegheze pe fiecare dintre noi pe durata nopții.

Mama avea multe de făcut cât timp au fost stabilite patrulele de noapte. S-a certat cu Ramirez și cu Mendiola, până s-au înverșunat amândoi la față. Au fost nevoiți să cheme detectivi din orașul vecin, Brownsville, din moment ce în Los Fresnos nu erau decât trei ofițeri de poliție de serviciu, iar doi dintre ei erau liberi. Așteptarea a durat cam o jumătate de oră. Am fost escortați la casele noastre de echipajele de poliție. Mi s-a părut destul de caraghios să văd cum un ofițer de poliție escortează familia Chios, din moment ce ei nu aveau nevoie de protecția nimănui.

N-am prea putut să dorm în noaptea aia. Mama tot privea pe fereastra din camera mea și încerca să mă convingă să merg cu ea la serviciu a doua zi. Nu voia să mă scape din ochi.

— Nu vreau să-mi pierd toată ziua ascultând procese sau babe mirosind a cafea întrebându-mă despre povestea asta. Nici gând, mamă. Rămân aici. Plus că n-am ce să pățesc, cu detectivul afară, păzind casa.

— Atunci nu mă duc nici eu la muncă, a declarat ea, încruntându-se. Nu te las singură, și cu asta am terminat.

— Pot să stau peste zi acasă la David, sau la Andy. Acolo n-o să fiu singură.

Nu voiam ca paranoia mamei să mă contamineze și pe mine. Și-așa eram înfricoșată. Simțeam că unica mea salvare era David, dar nu aveam cum să-i spun asta lui Claire. N-ar fi înțeles, și nu puteam să-i divulg adevărul. Cei din familia lui David erau pentru mine un fel de supereroi.

— Iei totul mult prea ușor, fetițo, m-a certat mama, ciocănindu-mă cu degetul în frunte. Tu înțelegi că un tip înarmat umblă să-ți facă Dumnezeu știe ce?

Ciocănitul ei mă călca pe nervi. Detestam când făcea asta. I-am împins mâna deoparte.

— Ce Dumnezeu, mamă… Încetează! Nu sunt tâmpită. Îmi dau seama perfect de gravitatea situației. Nu crezi că mă simt la fel de neajutorată ca și

tine? Doar că eu încerc să-mi păstrez firea. Și ți-aș propune să faci și tu la fel.

— Și cum aș putea, când știu că el e pe undeva, în libertate? Isis, dacă vreodată ți s-ar întâmpla ceva…

A început să clatine din cap, strângând din buze.

— Nu știu de ce-aș fi în stare, scumpa mea.

— Hai să dormim, de acord? Deocamdată n-avem probleme, am încercat eu s-o conving.

— Nu, a refuzat ea, scuturând din cap. Dacă detectivul adoarme?

— Atunci, vrei, te rog, să mă lași pe *mine* să dorm?

Nu că aș fi putut adormi, cu toată acea presiune asupra mea, dar dacă așa puteam s-o împiedic să se isterizeze, atunci merita să încerc o minciună.

Claire a stins veioza de pe noptieră și s-a așezat la fereastră, privind concentrată spre stradă. Am închis ochii, ca nu cumva să reînceapă discuția.

Din când în când, o auzeam patrulând prin cameră în vârful picioarelor. La un moment dat, tot prefăcându-mă că dorm și gândindu-mă că eu eram de vină pentru toată nenorocirea asta, chiar am adormit.

Capitolul 14

Trebuie să fi fost cam șapte dimineața când am auzit bătăi puternice în ușa de la intrare. Claire dormea lângă mine. Am sărit peste ea și am coborât treptele, ducându-mă spre ușă.

Prin vizor, l-am văzut pe tatăl lui Krystle, în uniformă și cu pălăria de cowboy pe cap. Am deschis imediat ușa.

— ’Neața, mi-a zis ajutorul de șerif Mendiola, ridicându-și pălăria. Mama ta-i acas’?

— Da, domnule. Intrați… imediat, s-o chem.

Am închis ușa în urma lui și am urcat în fugă la etaj. Claire a sărit ca arsă când m-a simțit bătând-o ușor pe braț.

— Ce e? m-a întrebat, făcând ochii mari.

— Tatăl lui Krystle e jos. Vrea să stea de vorbă cu tine.

— Cobor imediat, a zis, împleticindu-se spre baie.

Ducându-mă jos, m-am oferit să-l tratez pe ajutorul de șerif cu o cafea, până când avea să ajungă și Claire la noi. Ajutorul de șerif s-a așezat la masa din bucătărie, așteptând să se fiarbă cafeaua.

— Ați găsit ușor casa lui Gabriel? l-am întrebat, încercând să obțin în avanpremieră informația pe care venise să i-o dea mamei.

— Fără probleme, mi-a răspuns.

— El era acasă? am continuat, în timp ce scoteam două cești din bufet.

— Hai s-așteptăm până vine mamă-ta, bine?

— Sigur, am acceptat, dezamăgită.

Așa că eu și ajutorul de șerif am început să discutăm despre mărunțișuri, în așteptare.

Am întors amândoi capetele spre scară când am auzit-o pe Claire coborând.

— ’Neața, John. Scuze pentru așteptare, dar n-am închis un ochi toată noaptea, s-a justificat Claire, îndreptându-se direct spre cafetieră.

— N-aș spune că mă miră. Să fi fost în locul tău, și eu aș fi stat cu ochii-n patru pentru puștoaica mea.

— Așadar, ce s-a întâmplat aseară, după ce-am plecat de la secție? s-a interesat Claire, sorbind din cafeaua ei fără zahăr.

— Am reușit să percheziționăm casa… să-i interogăm pe părinți; totuși, puștiul era plecat. Ai lui ne-au zis că și-a luat ceva lucruri și-a plecat cu mașina, fără o vorbă. Am găsit câteva urme de droguri în camera lui, dar nu și arme. Puștiu’ cre’ c-o fi luat-o la sănătoasa, părerea mea.

— Părerea ta? a repetat Claire, sarcastică.

— Nu mă lași să termin? s-a stropșit el.

— Scuze, s-a retras Claire. Dă-i înainte.

— Părinții am impresia c-au avut multă bătaie de cap cu puștiu’. A fost suspendat pentru tot semestrul de la școală. Și-a pierdut bursa.

— Nu e deloc caracteristic pentru el, m-am amestecat eu.

— Nici să-i amenințe cu o armă pe prietenii tăi, dar drogurile te îndeamnă să faci tot felul de prostii, a remarcat Claire, ridicând din sprâncene.

— Chestia e…, a continuat Mendiola, că am primit o informație telefonică despre o mașină abandonată, cam pe la patru azi-dimineață… lângă una dintre fermele de lângă oraș. Am verificat număru’ de înmatriculare și-a ieșit că proprietaru-i tatăl băiatului. Hainele băiatului erau în mașină, ușa larg deschisă, dar nici urmă de puști.

— Așadar, e undeva în libertate, cu o armă, căutând-o pe fata mea? a tras concluzia Claire, cu o voce ascuțită, vărsând un pic de cafea în timp ce gesticula cu ceașca în mână.

— I-am luat urma pe câmpu’ cu trestie de zahăr, cu K-9, dar n-am dat de nimic. Urmele au dispărut, pur și simplu.

— Cum ar fi putut să dispară? m-am mirat eu. Înseamnă că și le-a camuflat.

— Acu’ nu putem să știm sigur, a replicat ajutorul de șerif, lăsându-se pe spate și ștergându-și mustața cu un șervețel. Familia a reclamat dispariția mai devreme, în dimineața asta, când a fost anunțată că s-a găsit mașina părăsită.

— Prin urmare, acum ce se-ntâmplă? Doar nu putea să dispară în ceață! Trebuie să fie pe undeva. Căutați mai bine, a cerut Claire.

— Am întors fiecare piatră și pietricică din orașu’ ăsta și din zonele învecinate. S-a dus, bănuiesc. Aproape că pot să garantez, a zis Mendiola.

— Eu nu înghit așa ceva, a replicat Claire, încrucișându-și brațele. Nici gând să fi dispărut fără urmă.

— Or’ce putea să i se-ntâmple la orele alea din noapte. Motoru’ era cald încă, atunci când am ajuns noi acolo. Nu putea să fi ajuns departe, a declarat ajutorul de șerif, ridicându-se de pe scaun. Acum, dacă mă scuzați, trebuie să mă duc să-i eliberez pe detectivii din serviciu.

— Asta-i tot? a întrebat Claire, punându-și mâinile în șolduri. O lași pe Isis expusă, John. Nu se poate să-i spui ofițerului ăluia să plece!

— Echipajele de poliție vor patrula în jurul casei voastre la fiecare sfert de oră, în următoarele douăzeci și patru de ore. Dacă puștiu’ nu se arată până atunci, e declarat oficial dispărut și poliția se retrage din cazu’ vostru.

— Dar, John! a protestat Claire.

Ajutorul de șerif Mendiola a ridicat brațele spre tavan.

— Știu, Claire, dar eu trebuie să procedez după regulament. M-ai înțeles?

Claire a oftat, nemulțumită.

— Nu-mi vine să cred că nu poți să-mi faci serviciul ăsta personal, Mendiola. Doar știi că suntem numai noi două, fără vreun bărbat în casă.

— Acu’, ia stai tu o clipă, nu încerca să-mi înmoi mie inima. Nu i-am zis nimic lui Krystle despre incident, din același motiv, a zis Mendiola, întorcându-ne spatele și pornind spre ușă. Dacă asta vă face să vă simțiți mai bine, a adăugat, o să preiau eu patrularea în zonă după ziua de mâine, Isis fiind principala mea preocupare.

— Ei, vă mulţumesc, domnule ajutor de şerif, a zis Claire, zâmbind ca şi cum ar fi scăpat basma curată cu ceva.

— Nu-mi mulţumi. Fac asta pentru mine. Altfel, mi-ar ţiui urechile din cauza ta.

Acestea fiind zise, ajutorul de şerif şi-a pus pălăria pe cap şi a deschis uşa.

— Ei, aveţi grijă acu', a mai zis, făcându-ne semne de rămas-bun cu mâna şi închizând uşa după el.

Claire a refuzat să se ducă la muncă. N-am avut voie să privesc pe fereastră, sau să scot nasul afară din casă. Şi, cu cât devenea Claire mai paranoică, pe atât de agitată deveneam şi eu.

— N-ai de gând să încetezi cu paranoia asta? am apostrofat-o pe mama, care tocmai se zgâia afară, prin transperante, tocmai când trecea o maşină de poliţie.

— Pentru ultima dată îţi spun, îndepărtează-te de fereastră, Isis! Dacă este peste drum şi abia aşteaptă să te zărească pentru o clipă?

— O spui de parcă ar fi un asasin profesionist. Eşti caraghioasă, mamă. Eu mă duc sus, am anunţat-o, aflându-mă deja pe la jumătatea scării.

— Fără zgâit pe fereastră! a urlat ea după mine.

L-am sunat pe David ca să-i transmit veştile despre Gabriel, dar un ofiţer de poliţie mi-o luase deja înainte.

— Nu vreau să ieşi din casă astăzi, mi-a zis, şi vocea i-a sunat autoritar. Fraţii mei au fost să cerceteze zona în care a fost găsit vehiculul abandonat al lui Gabriel. N-au găsit nicio urmă de-a lui. Au dat roată oraşului, pe sus, toată noaptea. Le-am zis să ţină sub supraveghere reşedinţa lui Bill, a lui Andy şi-a ta.

— Mulţumesc pentru asta. Îmi pare rău că n-am sunat aseară. Mama nu m-a lăsat singură absolut deloc, am zis, întinzându-mă pe pat şi ţinând telefonul la câţiva centimetri distanţă de gură.

— Eu n-am avut această problemă, dar am considerat inoportun să te sun, date fiind circumstanţele.

— Ştiam eu c-o să spui ceva raţional, i-am zis, zâmbind. În orice caz, nu ştiu când o să te mai pot vedea. Sunt la izolare pentru câteva zile. Totuşi,

nu știu dacă mama te-ar lăsa să vii pe-aici. Trebuie să vorbesc cu ea mai întâi.

— Eu cred că nu va aproba, dat fiind că eu sunt motivul acestei situații dificile. Va simți că ești supusă unui mai mare risc dacă ești cu mine în perioada aceasta.

— Nu tu ești motivul: eu sunt. Dar s-ar putea să ai dreptate când zici că ar fi mai stresată știindu-ne împreună. Paranoia ei mă sufocă.

— Este mama ta. Las-o să te sufoce cât vrea, cât timp durează situația asta. Instinctul ei îi cere să-ți fie pavăză. O ajută să se simtă mai în largul ei și mai stăpână pe situație.

M-am strâmbat spre telefon. De ce trebuia să fie el mereu atât de chibzuit în toate?

— Sigur, am zis, cu ochii pe Claire, care mă urmărea din ușa camerei mele. Și, ce zici că faci în restul zilei? am adăugat, continuând conversația.

Claire a traversat camera până la fereastră și s-a așezat pe pervaz.

— Mă gândesc la tine, mi-a răspuns David.

Claire a chicotit, auzindu-i vocea în difuzor.

— Mda, și eu, am zis, zâmbind.

Dat fiind că mama nu avea de gând să mă lase singură, am fost nevoită să-mi închei convorbirea cu David. Momentele de dulcegărie cu el erau numai pentru mine.

— Îmi place băiatul ăsta, a zis Claire, privind gânditoare pe fereastră. Îmi aduce aminte de…

— De cine?

— E caraghios, a răspuns ea, zâmbind și scuturând din cap, dar felul în care se poartă, și vorbește, îmi amintește de tatăl tău biologic… atât de elocvent și jovial. Cred că avem gusturi foarte bune la bărbați, a adăugat, făcându-mi cu ochiul.

— Cele mai bune, am aprobat-o, râzând.

În următoarele câteva zile, n-am avut voie să ies din casă. Ofițerul Ramirez ne-a trimis vorbă că Gabriel a fost declarat în mod oficial dispărut. Familia lui a împrăștiat fluturași prin tot orașul și în zonele învecinate.

Aveam senzația că i s-a întâmplat ceva oribil. Cu toate că-i amenințase pe Andy și pe Bill, grijile mele în privința lui nu dispăruseră. Mă rugam în tăcere ca el să se întoarcă teafăr la familia lui.

Vineri, Claire s-a întors în sfârșit la serviciu. Aveam casa numai pentru mine, dar fusesem sfătuită s-o sun chiar și numai dacă-mi trecea prin minte să deschid ușa de la intrare.

Eram plictisită și simțeam o nevoie disperată de companie. Vacanța mea de primăvară se dusese de râpă, și nu putusem să-i văd pe Krystle, pe Patrick sau pe Sheila, deoarece părinții lor își făcuseră griji că n-ar fi în siguranță. Nu voiau să-și petreacă timpul în apropierea mea, deocamdată.

M-am gândit dacă e o idee bună să-l sun pe David, dar asta nu m-ar fi făcut decât să-i simt și mai mult lipsa. Nu voia să mă viziteze până când mama nu se liniștea.

Probabil că așa se simțiseră Romeo și Julieta, când fuseseră despărțiți. Pieptul îmi era greu de dor. Îl iubeam pe David. Și nu era doar o dragoste omenească, ci o dragoste care mă durea și mă făcea să fiu și veselă, și slabă, și puternică, toate în același timp… și să mă gândesc că, într-o zi, el avea să fie numai al meu, iar eu numai a lui. Dar, până să putem fi împreună, mă întrebam dacă eram nevoiți să suferim precum Romeo și Julieta… minus partea cu muritul, normal. Nu sunt genul sinucigaș.

În după-amiaza acelei zile, m-a sunat mama ca să-mi spună că vorbise cu ajutorul de șerif Mendiola și aflase că Gabriel era în continuare dat dispărut. Am încercat să-l sun pe numărul de mobil, dar îmi intra direct mesageria vocală. Îmi părea foarte rău pentru el și pentru familia lui. Mă întrebam ce s-o fi întâmplat cu el. Oare aveau să apară polițiștii de undeva cu cadavrul lui într-un sac din plastic? Gândul ăsta m-a făcut să mă cutremur. Poate că ar fi trebuit să-l ajut când știam că e sub influența drogurilor, nu să-l alung. Eu eram motivul pentru care i se întâmplaseră toate astea, fără dubiu. Trebuia să mă port mai mult ca o prietenă, nu ca o o fostă iubită.

Era clar că tipul urla după ajutor la fiecare tentativă de a ajunge la mine. Trebuia să fi luat legătura cu părinții lui, când se întâmplase totul.

Trebuia s-o fi informat pe mama. Trebuia să fi încercat să am cu el o discuție într-o manieră civilizată, în loc să-l trimit la plimbare.

Tot ce se întâmpla era din vina mea: puteam să văd asta acum. Eu eram de vină pentru trauma pe care le-o provocase lui Andy și lui Bill, și pentru gelozia care ardea în el și care îl determinase să îndrepte o armă spre prietenii mei. Eu eram de vină pentru dispariția lui. N-ar fi fugit niciodată, dacă nu m-ar fi căutat pe mine.

Mai eram răspunzătoare și pentru tot ce se întâmpla cu David și cu familia lui. Ei își puneau viețile în joc pentru mine.

Chiar aveam nevoie de o intervenție divină.

A fost un week-end lung și anost. Duminică seara mama mi-a permis în sfârșit să-l invit pe David la cină. Eu am gătit. Am fost foarte mândră de lasagna și de salata mea. Și lui David mi s-a părut că i-au plăcut. Mama l-a prevenit de vreo zece ori despre cum să conducă spre și de la școală și cât trebuie să fie de grijuliu. A propus să mă lase mai bine la ea, la birou, după școală, însă eu n-am fost de acord.

— N-o să am probleme, mamă. Gabriel e dat dispărut în continuare, ai uitat? Dacă asta te face să te simți mai bine, atunci o să stau acasă la David până când termini tu serviciul, dar nu am de gând să stau la tine la birou.

— Familia lui David nu e obligată să te dădăcească în locul meu. Nu mă simt bine să-i plasez lui Nyx o astfel de responsabilitate, știind foarte bine că își face deja destule griji pentru propriul fiu. Nu vreau să dublez presiunea, a declarat Claire, ducându-și farfuria la chiuvetă.

— Nu va fi o povară, doamnă Martin. Din contră, cred că asta ar contribui puțin la liniștirea dumneavoastră și a mamei. De când cu incidentul, nu mai face altceva decât să întrebe de Isis și de dumneavoastră, a intervenit David, încercând s-o convingă pe altă cale. Cred că e o idee grozavă.

— Hmm…, a mormăit Claire, și i-au apărut mici cute la un colț al gurii. Crezi că aș putea să vorbesc la telefon cu mama ta?

— Sigur, a răspuns David.

Și-a scos telefonul din buzunarul pantalonilor și a format numărul.

Apoi, eu și David am ascultat un monolog, cât timp ne-am terminat mâncarea. Nyx a convins-o pe mama că ar fi mult mai bine să mă lase să stau la ei timp de vreo două ore după ce termin școala, decât să fiu singură acasă. Eram nevoită să recunosc meritele lui Nyx: chiar se pricepe să negocieze.

Claire și-a cerut scuze și s-a dus sus, iar eu și David am rămas să facem curat în bucătărie. Imediat cum am auzit ușa de la camera mamei închizându-se, m-am și azvârlit în brațele lui David.

— Mi-a fost dor de tine, i-am zis, inspirându-i mireasma de santal a cămășii.

Buzele lui mi-au mângâiat cu tandrețe fruntea.

— Eu am agonizat fără tine.

I-am zâmbit.

— M-am gândit la tine în permanență, mi-a zis, ridicându-mi bărbia ca să-l privesc în ochi.

— Și eu.

— Ți-am scris ceva, dar aș prefera să citești diseară, înainte de culcare.

Mi-a întins o bucată de hârtie, împăturită de două ori.

— Ce-i asta? m-am interesat, vârând-o în buzunarul de la spate.

— Gândurile mele.

David a plecat după puțin timp. Parfumul lui încă se simțea pe bluza mea verde. Am întins-o pe pernă, sperând că o va impregna. Am făcut un duș rapid înainte de culcare, nerăbdătoare să citesc ce îmi scrisese.

Am sărit în pat cu pergamentul în mână și l-am desfăcut.

Scumpa mea iubită,

În timp ce stau aici, scriindu-ţi, nu îmi doresc nimic mai mult decât să te am cu mine. Zilele au trecut cu mare încetineală fără să-ţi văd privirea tandră. Sunt slab fără tine, şi nu ştiu cum aş putea supravieţui în starea asta.

Parfumul părului tău, atingerea buzelor, trandafiriul obrajilor tăi, toate astea mi-au rămas întipărite în pipăit, în văz, în miros, în minte şi în inimă. Mă încredinţez ţie cu tot ceea ce sunt, iar fără tine nu mai sunt nimic.

Astă-seară, stau treaz, rememorând întâlnirile noastre de îndrăgostiţi şi agonizând din cauza nesemnificativei distanţe dintre noi. Cu toate astea, mă îndurerează să te ştiu departe, chiar la o atât de mică distanţă. Poate că sunt nebun să simt astfel? Iar dacă nebun aş fi, atunci aş fi pentru tine; fiindcă tu poţi face din oricare bărbat nebunul[10] *regelui, regina mea.*

Mă rog să-ţi fie somnul lin, cu vise despre iubirea ta adevărată, şi fie ca eu să fiu acela, fiindcă iubirea vieţii mele veşnice e cea care insuflă viaţă în sufletul meu, şi aceea eşti tu, şi numai tu.

Îţi doresc vise plăcute şi dulci sărutări pe al tău obraz şi pe ale tale buze şi pe ai tăi ochi, pe care m-aş socoti nespus de norocos să le păstrez pe ale mele buze în fiecare noapte.

Al tău, necontenit,
David Chios

10 Joc de cuvinte, în limba engleză *fool* însemnând atât „nebun”, cât şi „bufon” (n. tr.).

Asta era cea dintâi scrisoare de dragoste pe care o primisem în viața mea, și cât putea să fie de desăvârșită! Trebuia să o arăt cuiva. Am dat fuga spre camera mamei și am bătut la ușă.

— Mamă, ești trează? am întrebat, într-o șoaptă răsunătoare, în eventualitatea în care ar fi adormit.

— Intră, a urlat ea de dincolo de ușă.

Claire era înfășurată în halatul ei de baie roz, cu un prosop în jurul capului. Își făcea unghiile de la picioare, stând pe pat.

— Care-i treaba, iubito?

— David mi-a scris o scrisoare. Vreau s-o citești și tu. E superbă! am strigat, entuziasmată.

— Dă-o încoace, a zis, întinzându-se și smulgând-o din mâna mea.

A început s-o citească pe un ton grav, încercând să imite accentul lui David, dar după primul rând a revenit la vocea ei normală.

— Cât de poetic, a zis. Cum de le-o fi născocit pe toate, singur?

— E al naibii de genial, uite cum! am replicat. Am înșfăcat scrisoarea, mi-am pus-o pe piept și m-am trântit pe spate pe pat. Mă iubește, am zis, cu un zâmbet întins de la o ureche la cealaltă.

— Da, asta-i evident.

M-am întors pe burtă, cu o mâna sub bărbie, în cealaltă ținând scrisoarea.

— Mă iubește, i-am repetat.

— Te-am auzit și prima dată, a replicat ea, râzând.

— Știu, dar vreau doar să mă conving pe mine însămi, am explicat, chicotind. Crezi că David ar fi un soț bun? am întrebat-o, fără să mă gândesc cui îi puneam o astfel de întrebare.

— Ia stai puțin, domnișoară. Nu accept o astfel de conversație. Ai doar șaptesprezece ani. Mută macazul ăla și îndreaptă-te către studii. Nu vreau să aud nimic din toate astea până nu termini facultatea, a declarat, încruntată.

— A fost o întrebare retorică, mamă.

— Ba nu, n-a fost. Te văd cum îți fug ochii după băiatul ăsta. Crezi că n-am trecut prin aceeași experiență când am fost adolescentă?

— N-a fost decât o întrebare, am repetat, ofensată. Nu am de gând să mă mărit în viitorul apropiat.

Claire a stat un minut pe gânduri.

— N-am vrut să sune ca și cum te-aș certa. Dar m-ai prins pe picior greșit. Știi cât de mult înseamnă pentru mine să termini facultatea, mi-a zis, desfăcându-și prosopul și zâmbindu-mi. Eu cred că ar fi un soț perfect, Isis. Tocmai de-asta m-am și speriat, bine?

— Zău? m-am mirat, ridicându-mă în șezut pe pat.

— Da. E inteligent, superb, sincer și respectuos. Ce altceva ai mai putea cere?

Am zâmbit.

— Nu-i așa? am zis, împreunându-mi mâinile și fluturându-mi genele, jucăușă.

— Caraghioasă mai ești! Fugi la culcare, a poruncit ea.

— Noapte bună, am zis, sărind jos de pe pat și sărutând-o pe obraz. Te iubesc, mamă.

— Și eu te iubesc, puștoaico.

Luni dimineața, peste noi s-a abătut un nou front atmosferic dinspre nord. Cerul era mohorât, anunțând alte ploi. Vântul era răcoros și plăcut. Nu-mi păsa de ploaie; în schimb, temperatura era minunată.

Claire a plecat la serviciu mai devreme ca de obicei, pentru că lipsise trei zile din săptămâna precedentă. Eu am mai zăbovit pe verandă, cu ceașca mea de cafea, așteptând să treacă timpul până venea David ca să mergem la școală.

M-am întors în casă, am spălat ceașca, după care am dat fuga sus să mă spăl pe dinți pentru a doua oară. *Să miros a cafea nu e tocmai potrivit*, mi-am zis

Scrisoarea atât de sugestivă scrisă de David îmi era proaspătă în memorie. Niciodată n-aș fi putut să ajung atât de îndemânatică în mânuirea cuvintelor ca el. Cu o seară în urmă probabil că recitisem de vreo zece ori scrisoarea, înainte să adorm.

Soneria s-a auzit tocmai când verificam mirosul răsuflării în căuşul palmei. Mi-am înhăţat lucrurile şi am coborât treptele în goană. Am fost foarte fericită când l-am văzut la uşă pe David.

— Bună dimineaţa, iubire, m-a întâmpinat el cu un sărut pe buze.

— Stai, am zis, trăgându-l din nou în jos spre mine. Eu n-am terminat.

L-am sărutat pe frunte, pe ochi, pe nas şi, în cele din urmă, pe buze.

— Nu eşti nebun, am zis, făcând aluzie la scrisoare.

— Ba da… sunt nebunul tău. Ai putea să-mi ceri moartea, şi eu aş fi la cheremul tău.

— Nici măcar în glumă să nu mai spui asta, am zis, încruntându-mă.

David a chicotit uşor.

— Este inima mea nebună cea care vorbeşte. Eu sunt doar marioneta.

— Îmi pare rău, nu mă ocup de băieţei din lemn, Pinocchio.

— Mare păcat, a zis el, dându-şi ochii peste cap şi clătinându-l dezamăgit. Şi eu, care credeam că o sărutare de-a prinţesei mele mă va putea preface într-un băiat adevărat…

Gluma lui m-a făcut să râd.

— Hai să vedem dac-o fi adevărat.

— Bucuros, a zis, aspirând tot aerul din mine.

— David, am icnit. Mă zdrobeşti.

— Scuze, s-a hlizit el. Am uitat cât eşti de fragilă. Ai păţit ceva?

— Cred că am câteva coaste rupte, dar în rest, sunt în perfectă stare.

— Ajunge, frumoasa mea. Să pornim la drum.

Lucrurile păreau să se fi întors la normal în următoarele două zile. Cumva, se răspândise vestea despre incidentul dintre Gabriel şi prietenii mei. Cred că nimic nu poate să rămână secret într-un oraş atât de mic.

Andy şi Bill păreau să-şi revină, încetul cu încetul, de pe urma sperieturii.

Poliţia tot nu avea habar ce se întâmplase cu Gabriel. Eu mă învinovăţeam în continuare pentru că nu-l luasem mai în serios, atunci, prima dată când îi arătase pistolul lui Bill. Puteam să fi vorbit cu el. Puteam să fi evitat toată încurcătura asta.

Mama, după ce a vorbit cu polițiștii, mi-a zis că toată lumea, inclusiv părinții lui Gabriel, e convinsă că el a murit. Ofițerul Ramirez susținea că nu există nici cea mai mică urmă de-a lui și că probabilitatea să mai fie găsit era minimă.

Ramirez i-a zis mamei că dispariția lui Gabriel e un mister și că părinților li s-a promis că se va mai cerceta o dată câmpurile cu trestie de zahăr, în speranța că se vor găsi rămășițele. Credea că e posibil să se fi sinucis. Am fost distrusă când mi-a dat mama veștile.

— Cum de pot fi atât de siguri? am întrebat-o pe Claire.

— Spun că se potrivește profilului unui maniac depresiv și că nu exclud ipoteza sinuciderii.

— Dar asta nu înseamnă că e neapărat mo-mort, am zis, având dificultăți cu ultimul cuvânt.

— E cumplit pentru părinții lui, Isis. Au plecat să-l caute pe cont propriu. Nu m-aș putea imagina trecând prin ceva asemănător. Mă simt îngrozitor pentru ei, a zis Claire în seara aceea de marți, după cină, frecând o tigaie.

Eu stăteam acolo, în spatele ei, înfrigurată și neconvinsă.

— Pur și simplu nu pot să cred, mamă. Sunt șocată.

— Așa am fost și eu, scumpo. Îl cunoșteam pe băiatul ăla de când a fost în școala primară cu tine, a zis ea, ștergându-și mâinile pe șorț. Pur și simplu, nu înțeleg cum de-a ajuns să se implice în afaceri cu droguri, arme și Dumnezeu mai știe ce. Era un băiat atât de drăguț…

— A fost, am aprobat-o, cu o privire goală și un nod în gât.

În noaptea aia, m-am tot sucit și m-am învârtit gândindu-mă la fostul meu iubit și prieten. Îmi doream atât de mult să știu ce se întâmplase cu el! Să fi murit, într-adevăr? Să fi fost doar un trup neînsuflețit, zăcând undeva pe un câmp, sau într-un șanț? Mă cutremuram de fiecare dată când mă gândeam la asta. Nu voiam să mi-l imaginez așa, dar gândul m-a tot bântuit, întreaga noapte.

Vântul dinspre nord a bătut de-a binelea în dimineața de miercuri. Era o schimbare semnificativă față de săptămâna precedentă, umiditatea din

atmosferă crescând. Era un anotimp nebun pentru sudul Texasului.

Claire plecase din nou mai devreme la muncă. Încerca să recupereze întârzierile cu dosarele din zilele în care lipsise.

David m-a luat fix la ora stabilită. Arăta orbitor în blugi negri și o cămașă neagră cu mâneci lungi. Ochii lui albaștri te sfredeleau. Era de-a dreptul perfect.

După schimbul de saluturi matinale, am pornit spre școală. David m-a rugat să mai rămân în mașină când am ajuns în parcarea școlii.

— Tata a plecat în Italia, cu afaceri, mi-a explicat el. Mi-a cerut să-l informez despre orice fel de schimbări ai putea experimenta în ultima vreme, deoarece în cazul meu nu s-a schimbat nimic.

— Nici eu nu simt vreo diferență, am zis. Nici nu sunt sigură dacă mă schimb câtuși de puțin.

— I-am zis și eu asta, a încuviințat David, părând ușor dezamăgit. Dacă metamorfoza nu se petrece curând, a zis, cred că voi avea un acces de anxietate. Nu pot să mai suport așa ceva. Vreau să fii a mea pentru totdeauna.

— Credeam că sunt deja, am remarcat, neliniștită.

David a oftat.

— Isis… iubire… dacă schimbările nu se petrec, nu putem fi împreună.

— Dar tu spuneai… familia ta spunea…, am bâiguit, necăjită.

— Da, am spus că schimbările vor avea loc. Așa se presupune că ar trebui să se întâmple în cazul oricărui om normal. Zeul trebuie să se prefacă într-un muritor, însă, în cazul nostru… în fine, este greu de spus ce se va întâmpla.

— Nu te părăsesc, nu mă interesează dacă nu ne schimbăm, l-am avertizat eu.

— Nu te-aș lăsa niciodată să mă părăsești, a replicat el, privindu-mă concentrat.

Am stat așa, tăcuți, privindu-ne unul pe celălalt. Tocmai căzuserăm de acord să trăim împotriva regulilor. Ce putea să rezerve viitorul pentru o corcitură umană și un zeu nemuritor?

Gemenii au venit după noi în parcarea elevilor. Când au văzut că suntem bine, s-au întors în clădirea școlii.

— Te iubesc, David, am zis, întrerupând în sfârșit tăcerea. Trebuie să găsim o cale de a fi împreună, dacă schimbarea nu se va petrece. Nu vreau să te pierd, pentru nimic în lume.

David m-a luat de mână.

— Vreau ca tu să-mi promiți un lucru, a zis.

Am încuviințat.

— Promite-mi că nu vei iubi niciodată pe nimeni mai mult decât mă iubești pe mine.

— Ce faci, îmi spui adio? am replicat, simțind cum începe să mă doară inima.

— Nu. Îmi pun la adăpost comoara.

— Îți promit, am zis, făcându-mi cruce în dreptul inimii.

— Îți promit că *vom fi* împreună.

David a scos din buzunar un inel din aur și mi l-a strecurat pe degetul inelar al mâinii drepte. Inelul era simplu, cu o mică piatră albă: un diamant.

Inima a început să-mi bată cu o viteză incredibilă. În același timp, am încetat să respir. Știam că nu mă cere oficial de soție, însă cu inelul acela, știam că promite s-o facă într-o zi. Rămăsesem fără grai.

Întârziaserăm la prima oră. Andy stătea pe marginea scaunului când am intrat noi.

— Unde-ați fost? ne-a luat la rost în șoaptă. De ce n-ați răspuns la telefon? Am crezut că vi s-a întâmplat ceva, a rostit, părând supărată.

— Scuze, i-am răspuns, fluturându-mi degetele mâinii drepte. Am fost ocupați.

— V-ați logodit?!

O spusese pe un ton foarte ridicat, făcând toată clasa să se întoarcă.

— Șșșt! ne-a făcut observație profesorul.

— Nu, nu ne-am logodit, a răspuns David, îmbrățișându-mă din banca în care stătea, în spatele meu. Aș fi fost tare norocos.

— Dar tot ar fi trebuit să răspundeți la telefoane. Și să nu-mi mai faci mie asta, ai auzit?

Și-a deschis furioasă caietul și a început să mâzgălească.

Înțelegeam de ce era Andy atât de supărată. Ea încă nu știa ce-i spuseseră mamei polițiștii despre Gabriel. Nu scosesem nici un cuvânt despre asta, fiindcă speram din tot sufletul că-l vor găsi pe Gabriel viu. Trebuia să le spun, ca să-i liniștesc. Păstrasem secretul până și față de David. Era cazul să le spun chiar în ziua aceea.

Pe timpul pauzei de prânz, am adunat tot grupul într-un colț, la o masă izolată de anturajul gemenilor. Era greu să-i ții la distanță pe toți adolescenții ăia mai mult de cinci minute, așa că m-am mișcat repede.

— Polițiștii i-au spus mamei că e posibil ca Gabriel să se fi sinucis, am zis, trecând direct la subiect.

Am auzit un icnet venit dinspre Bill.

— Poftim?

— Asta e ipoteza lor, am confirmat, simțind un nod în gât. O să-l mai caute pentru ultima dată azi.

Toți cei din grup m-au privit, așteptând mai multe amănunte.

— Nu știu ce să cred. Am vrut doar să știți și voi ce se-ntâmplă cu cazul, astfel încât să fie informați și părinții voștri și să-și facă mai puține griji pentru voi.

Am simțit mâna lui David lăsându-se peste a mea.

— Asta-i tot ce am să vă spun, am adăugat, înainte ca vreo câțiva fani de-ai gemenilor să înceapă să urle după ei de la masa cea mai apropiată.

Galen a ridicat mâna, făcându-le semn să mai stea puțin.

— Cât sunt de siguri polițiștii în privința asta?

— Nu știu. Ceea ce știu e că și familia lui îl caută, dar că s-au întors cu mâinile goale.

Am auzit-o pe Andy scâncind. Își pusese capul pe umărul lui Bill.

— Îl cred capabil, în starea lui… de sinucidere, adică, a zis Bill, cu gândul la comportamentul din ultimul timp al lui Gabriel. Dar polițiștii probabil că se bazează pe ceva, dacă au venit cu teoria asta.

— O s-o întreb pe mama după-amiază, le-am promis, în timp ce doi băieți se apropiau de Galen și de Eryx, ca să intre în vorbă cu ei.

Prânzul a fost destul de mohorât după anunțul meu. Andy n-avea chef de vorbă. Eram sigură că era încă supărată pentru că nici eu, nici David, nu-i răspunseserăm la telefon de dimineață; asta, plus că era și speriată.

Vestea îl lovise destul de tare și pe Bill. Nici el nu prea era dispus să facă conversație.

Cu toții aveam sentimente amestecate cu privire la Gabriel. Era un fost prieten, dar asta nu însemna că și-ar fi meritat soarta zugrăvită de polițiști.

— Ești îngrijorată pentru Gabriel, a decretat David.

M-am simțit de parcă l-aș fi înșelat, într-un fel.

— Da, i-am răspuns, cu o voce moale. Îmi pare rău.

— De ce te scuzi? Eu nu te judec. Îmi dau seama că a fost important pentru tine, într-o anumită perioadă a vieții tale. Probabil că și eu aș fi reacționat la fel.

Să fi reacționat la fel? Față de cine?

— A, am rostit, încleștându-mi fălcile. N-am știut că ai și tu foste iubite.

— Doar câteva, a recunoscut el.

— Înțeleg, am zis, și m-am încruntat automat.

— Ești geloasă? m-a întrebat, cu zâmbetul lui superior.

— Nu! m-am răstit, privindu-l cu dispreț.

— O, Doamne! a exclamat el, acoperindu-și gura cu palma. Chiar *ești*! Mă simt grozav.

Mi-am dat ochii peste cap. M-a sărutat repede pe obraz, izbucnind în râs.

— Te iubesc, scumpete.

După-amiaza mi s-a părut ciudată. Simțeam ceva în stomac care-mi spunea că un anume eveniment e pe cale să se petreacă. Eram agitată.

După școală, Andy a trecut peste incidentul cu apelurile nepreluate. M-a complimentat pentru inelul de logodnă și a părut mai în largul ei decât fusese pe durata prânzului.

Eu și David ne pregăteam să ne îndreptăm spre mașină, când m-a sunat mama.

— Isis, au apărut noutăți în cazul lui Gabriel, m-a anunțat ea.

— Ce anume? am întrebat, oprindu-mă în mijlocul intersecției din parcare.

David m-a tras de braț până pe partea cealaltă.

— S-a descoperit un cadavru în preajma unuia dintre câmpurile unde a fost descoperită mașina lui Gabriel. Încă nu-și dau seama precis dacă e el, dar pare să se potrivească. De fapt, cadavrul e… of, Doamne… Cadavrul e imposibil de identificat. Cred că din cauza coioților.

— O, Doamne! am exclamat și eu, ducându-mi mâna la gură.

— Știu, iubito… știu, a zis mama. Trebuie să te las acum, dar dacă poți, te rog, înștiințează-ți prietenii, ca să le poată spune părinților.

— Mamă, dar atunci cum îl vor identifica?

— O să se facă o autopsie și-o să preleve mostre de ADN. Mai trec vreo două zile până vin rezultatele. Până atunci, să ne rugăm pentru biata familie.

— Mersi pentru că m-ai sunat să mă anunți, mamă. Ne vedem mai târziu, i-am zis, și am închis. Eram iar în stare de șoc.

— Ce s-a întâmplat? s-a interesat David.

— Au găsit un cadavru pe câmp, aproape de locul unde a dispărut Gabriel. E imposibil de identificat, dar se crede că el ar fi. Nu vor ști sigur până nu primesc rezultatele testului ADN.

Andy s-a repezit spre noi, să afle de ce mă agățam așa de David. Mă văzuse că vorbisem la telefon.

— Ce mai e? a întrebat, pe un ton de parcă se aștepta la alte vești rele.

Am povestit despre cadavrul descoperit pe câmp.

Bill a izbucnit în lacrimi înaintea lui Andy. Ea era paralizată de uimire, ca și cum încă n-ar fi înțeles pe deplin.

M-am smiorcăit și eu un pic, străduindu-mă să-mi țin în frâu emoțiile. Nu puteam digera informația pe care mi-o dăduse Claire. Îmi era rău.

Capitolul 15

— Ai de gând să mănânci ceva? m-a întrebat Claire, văzându-mă că mă mulţumeam doar să privesc mâncarea.

— Nu prea mi-e foame, am răspuns, ciocănind cu furculița în farfurie. Cred c-o să cam sar peste masă.

— Isis, ştiu că ţi-e greu. Eu a trebuit s-o văd pe biata femeie — maică-sa — cum dă o declarație pentru ziarul local. E complet distrusă. Domnul Betancourt n-a vrut să dea declaraţii. E furios pentru că au transformat totul într-un circ media. Şi eu aș fi fost, dar doamna Betancourt încă speră că-i vor găsi fiul în viață, chiar dacă probabilitatea ca trupul descoperit azi să-i aparţină e foarte mare.

— Mi-e rău, i-am zis, ținându-mă de stomac. Nu vreau să mai aud nimic.

— Scuză-mă iubito, nu mai suflu o vorbă, a promis mama, ridicându-se de la masă și îmbrățișându-mă. Sunt nervii. Știu cum te simți.

— Mamă… crezi că din cauza mea i s-au întâmplat toate astea lui Gabriel?

Mamei i s-au format riduri la colțul ochilor.

— Nu. De ce-aș crede una ca asta? Băiatul ăla avea probleme. Noi toți facem alegerile noastre, iar întâmplarea a făcut ca el să aleagă greșit. Nu te învinui pentru lipsa de judecată a altora.

— Sigur, am răspuns, neconvinsă. În orice caz, mă duc sus. Nu prea am chef de nimic.

Am ieșit pe fereastră pe acoperișul verandei, unde puteam vedea cerul lipsit de stele al nopții. Luna plină părea, cumva, anostă. Simțeam că noaptea era îndoliată alături de mine. M-am cutremurat simțind în jurul meu o răceală ca de moarte.

Mi s-a pus un nod în gât. N-am putut să rezist tentației de a suna singura persoană care mă putea face să mă simt mai bine.

— Prințesă, mi-a răspuns el la telefon, părând bucuros.

— Bună, i-am zis, cu o voce întretăiată.

Lacrimile începuseră deja să-mi curgă din ochi.

— Plângi? m-a întrebat David cu blândețe.

— Puțin. Nu-i nimic, am zis, ștergându-mi lacrimile pe blugi.

— Ce e? a vrut el să știe.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Am vrut doar să-ți aud vocea.

— Foarte bine. Atunci, despre ce să vorbim?

— Nu știu.

— Ai vrea să-ți povestesc despre Grecia?

— Sună frumos.

— Foarte bine, atunci… În Grecia, familia mea deține o casă aflată pe un vârf de deal, aproape de mare. În împrejurimi sunt multe minuni arhitecturale și cătune. Mai există și o mulțime de muzee, pe care aș vrea să le vezi și tu, într-o zi, curând. Voi fi ghidul tău personal, desigur.

— Sună minunat, dar mama nu m-ar lăsa niciodată să merg, am zis, cutremurându-mă când am simțit bătaia rece a vântului pe spate.

— Niciodată nu știi, până nu încerci, mi-a zis în șoaptă.

— De ce vorbești în șoaptă?

— Sunt precaut, nu vreau să te înfricoșez.

— Cum ai putea să mă înfricoșezi? am zis, și am observat o umbră mișcându-se lângă mine.

Am scos un țipăt, scăpând telefonul din mână, și am sărit înapoi, cât pe ce să cad de pe acoperiș. David m-a prins de braț și m-a tras pe pervazul ferestrei.

— Șșt, m-a liniștit el. Sunt eu.

Tremuram din tot corpul.

— Să nu mai faci asta niciodată, i-am zis, supărată.

— Scuzele mele, mi-a răspuns, înfășurându-mă într-un mic pled care știam că e din camera lui.

Îl văzusem în ziua când Alezzander mă făcuse cățea și mă strânsese de gât ca pe un pui de găină.

Ce zi distractivă fusese!

— Știam că vei fi aici, mi-a zis. N-am vrut decât să te fac să te simți un pic mai bine.

— Mulțumesc pentru că a venit, i-am zis, cuibărindu-mă mai strâns în el.

Era cald, și parfumul lui îmi îmbăta toate simțurile. Aproape că puteam să simt gustul lemnului de santal, atât era de puternic. Abia acum remarcam că, atunci când îi creștea temperatura, mirosul lui era mai pregnant.

— Cum ai ajuns aici atât de repede? m-am mirat eu.

— Tu cum crezi? mi-a răspuns, chicotind. Ei bine, ce-ai zice despre o excursie în Grecia? a reluat el subiectul.

— Total ieșită din discuție. Mama s-ar urca pe pereți. În plus, nici nu am bani pentru o excursie ca asta.

— Ți-aș acoperi eu costurile, a zis.

Și nu glumea. Mă invita, cu toată sinceritatea, să fac o excursie în Europa, cu el. Era unul dintre visurile mele.

Mi-am tras capul înapoi, ca să-l privesc.

— David…

Am oftat, clătinând din cap.

— De ce nu?

— Nu pot să te las să plătești, fiindcă e vorba despre foarte mulți bani.

— Într-o zi vei fi soția mea. Va trebui să-mi asum responsabilitatea satisfacerii necesităților tale financiare.

— Hopa! am exclamat, retrăgându-mă. Tu mi-ai dat un inel de *promisiune*. Nu e un inel de logodnă, ai uitat? Asta înseamnă că nu trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru nevoile mele.

— Și dacă așa îmi va fi voința? m-a întrebat, ridicând bărbia.

— Ei bine, eu ți-aș propune să-ți lași voința asta deoparte, pentru că mama n-o să fie niciodată de acord, și nici eu. Vreau să mai savurez pentru o vreme plăcerea de a-ți fi iubită.

— Poți să savurezi plăcerea de a-mi fi iubită în Grecia pe timpul verii.

— David, eu vreau să merg, dar mama nu m-ar lăsa niciodată să zbor spre Europa împreună cu iubitul meu abia ieșit de pe băncile liceului. Și, în definitiv, cât costă asta?

— Asta nu constituie un argument decisiv în discuție. Suntem amândoi niște tineri adulți cu judecată. Eu nu sunt naiv, și nici tu. Știm ce facem. Tu vei împlini optsprezece ani până atunci, și vei fi capabilă să iei propriile decizii. Nu văd care ar fi problema.

Am oftat.

— Tu nu înțelegi? Există o problemă, și numele ei este Claire. Ai văzut-o cât a fost de agresivă cu ofițerii de poliție de la secție. Imaginează-ți cum ar reacționa dacă aș ruga-o să mă lase să plec într-o excursie pe care s-o finanțeze iubitul meu!

L-am sărutat ușor pe obraz.

— Nu se poate, băiete din vis… pare rău.

— Mai vedem noi. Eu totdeauna obțin ceea ce vreau.

Mi-am dat ochii peste cap. Era clar că nu înțelege despre ce e vorba.

— Mai departe…, l-am îmboldit să schimbe subiectul.

— Știi, un inel de logodnă, în lumea mea, mă îndreptățește să mă îngrijesc de bunăstarea și de nevoile tale materiale. Părinții mei ar fi rușinați dacă ar afla că nu mi-ai permis acest lucru.

— Poftim? am strigat, mijind ochii. Asta pui la cale?

— Da, a recunoscut el, zâmbind infatuat. Vreau să am grijă de tine.

— David! Nu-mi face una ca asta! Devin excesiv de agitată când e vorba de astfel de lucruri, bine?

— Și-atunci, cum te vei descurca în ziua în care te voi cere în căsătorie?

— Aia e altceva.

— Cum adică?

— Fetițele visează toată viața la Făt-Frumos… la rochia albă de mireasă… la flori. Eu le vreau pe toate, am mărturisit, ferindu-mi privirea. Doar că nu le vreau chiar acum.

— O! a exclamat David, încleștându-și maxilarele. Eu crezusem că suntem în aceeași barcă. Îmi închipuisem că vrei să fii cu mine pentru totdeauna.

L-am apucat de mâini.

— Dar vreau. Te iubesc… Dar trebuie să înțelegi că am și alte priorități. Vreau să merg la facultate. Vreau s-o fac pe mama să fie mândră de mine. Vreau să cunosc viața. Iar acum, când nu știu dac-o s-ajung să fac toate lucrurile astea, mi le doresc mai mult ca oricând.

— Și, m-a întrebat David, oftând, cam cât crezi că va dura până când vei fi pregătită să faci acest pas înainte?

Mi-am lăsat capul în jos și l-am privit printre gene.

— David, am doar șaptesprezece ani. Nu știu.

— Înțeleg, a zis, clătinând aprobator din cap. Presupun că sunt excesiv de insistent și de-a dreptul egoist. Am uitat că ești tânără și neexperimentată.

— Nu știu dac-ar trebui s-o iau ca pe un compliment sau ca pe o insultă.

— Inocența este o frumoasă raritate, a replicat, mângâindu-mă pe cap. Asta n-aș schimba-o niciodată la tine.

— Mersi, i-am zis, punându-mi capul pe pieptul lui. Nici eu n-aș schimba nimic la tine.

Vizita lui a fost scurtă, judecând după standardele mele. David m-a obligat să intru în casă înainte ca el să plece. L-am rugat să-mi lase pătura, impregnată de mirosul lui, din moment ce insistase să plece până nu era descoperit de mama. N-a înțeles de ce voiam pătura lui. Când i-am spus că doream să-i simt mirosul împrejurul meu, orgoliul lui a crescut până dincolo de acoperiș. Am fost fericită văzându-i zâmbetul frumos, larg. Am simțit că ar compensa, într-o mică măsură, conversația de mai devreme, când îi zdrobisem entuziasmul de îndrăgostit.

Însemnarea nr. 13 în jurnal, 10:32 p.m.

E ca și cum aș fi fost înghițită toată de pământul pe care calcă tălpile lui. Câmpurile de trestie de zahăr își șoptesc secretul, în timp ce vântul șuieră prin fiecare tulpină.

Ce s-a întâmplat cu Gabriel Betancourt?

Nu am nicio idee pe unde ar putea să fie, dar mă rog ca Dumnezeu să-mi asculte dorința.

Mă rog pentru tot ce este viață și pentru tot ce este voința Lui. Mă rog, stărui și implor ca să pot rămâne ceea ce se spune că sunt: chipul și asemănarea Lui.

* * *

Era joi dimineață, și am ajuns la școală, împreună cu Făt-Frumos, unde, spre surprinderea mea, am găsit afișe cu chipul Gabriel de-a lungul pereților albi ai coridorului. De parcă aș mai fi avut nevoie de alte motive ca să mă simt absolut dezgustată de mine, pentru faptul că nu-i fusesem de ajutor, acum trebuia să suport și cum se holbează la mine din afișe, prin toată școala. Sinistru.

David a abordat din nou subiectul Grecia într-o discuție de grup la masa noastră. Pe Galen nici că se putea să-l intereseze mai puțin; în schimb, Eryx și-a dat ochii peste cap, făcând semne evidente de negație. Era clar împotriva ideii.

— Europa ar fi cea mai tare destinație pentru vacanța de vară de dinaintea facultății, și-a dat cu părerea Andy, pe un ton entuziast. Aș da orice pentru o experiență ca asta.

— Mda, dar mai e și problema banilor aici, am zis, strângând din buze și înălțând sprânceana stângă.

— Problema este numai cea de solicitare a permisiunii. Costurile sunt irelevante, s-a încăpățânat David să-și reia argumentul.

— Ba sunt prea relevante, a ripostat Andy. Sunt de nivelul miilor de dolari, nu? Și nu cred că mama lui Isis ar fi cumva în măsură să cheltuiască atâta bănet.

— Nu, nu e, am aprobat-o eu.

— Excursia ar fi pe cheltuiala mea, a explicat David.

— Ei bine, în cazul ăsta…, s-a retras Andy, ridicând din umeri. Aș zice să începi cam de-acum să-i ceri permisiunea lui Claire.

— Eu n-aș fi prea optimist că o să meargă prea grozav cu doamna Martin, a zis Bill, înainte de a sorbi din paharul cu lapte.

— Îți mulțumesc, am zis, ridicând o mână. Iată aici și vocea rațiunii.

— *Touché,* a aprobat și Eryx.

— Trei contra doi. Subiect închis, am declarat, lăsându-l pe dinafară pe Galen, care și-așa era ocupat cu două fete care îi făceau ochi dulci, încadrându-l.

— Mă îndoiesc să se fi încheiat, a replicat David, râzând în zeflemea.

— Da, bine, am bombănit.

Când am ajuns acasă, după-amiază, Claire era în spălătorie, sortând niște haine.

— Salut, mi-a zis, aruncând o bluză într-un maldăr de rufe de culoare închisă. Ce mai face familia regală?

— Bună, i-am răspuns, îmbrățișând-o. Nyx îți trimite salutări. Alezzander e plecat cu afaceri.

— Transmite-i când te duci mâine toate cele bune din partea mea, bine? Spune-i că ar fi cazul să ne întâlnim la o cafea, ceva. Mi-ar plăcea la nebunie s-o mai vizitez.

— Sigur, am încuviințat, ajutând-o să aleagă rufele murdare. Ai mai auzit ceva despre Gabriel?

— Nț, mi-a răspuns, examinându-mi fața. Cum te simți în legătură cu toată povestea asta îngrozitoare? N-ai deschis deloc vorba despre ea.

— Oribil. Simt că e din vina mea.

Claire s-a oprit din treabă și m-a privit.

— Ei, cum Dumnezeu să fie din vina ta?

— Mamă… eu… eu nu ți-am spus tot.

Claire și-a proptit mâna în șold.

— Ei bine, deșartă sacul, a zis, părând deja enervată.

Am lăsat capul în jos, știind mult prea bine că urma s-o apuce pandaliile auzind ceea ce aveam eu de destăinuit.

— Gabriel începuse deja să mă hărțuiască. A încercat să provoace o încăierare cu David, și pe urmă i-a arătat arma lui Bill, înainte să se-ntâmple toate astea. Am tot încercat să-i spun că nu mă mai interesează persoana lui. Se comporta ciudat. Nebunește chiar. L-am trimis la plimbare și nu l-am mai luat în seamă.

Am auzit-o pe mama răsuflând adânc. Eram un pic cam prea intimidată ca să pot privi leoaica furioasă.

— Nu pot să cred că mi-ai ascuns ceva atât de grav, mi-a zis, cu o voce calmă și cu o mână la tâmplă. Uită-te la mine, mi-a cerut. Niciodată, dar niciodată, să nu mai faci așa ceva. S-a înțeles?

— Da, am răspuns în șoaptă.

— De ce nu mi-ai spus?

— Mamă, îl cunosc de-o viață. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar putea să se poarte în halul ăla.

Ochii lui Claire parcă mă ardeau, străpungându-mă.

— Isis, eu te-am crezut mai responsabilă. Nu ai deloc judecată?

— Ba am, mamă. Doar că n-am vrut să reacționez exagerat.

Claire a mai aruncat câteva articole vestimentare peste grămezile corespunzătoare.

— Ești pedepsită, Isis. Închisă în casă. Cum ți se pare asta, ca reacție exagerată?

— Mamă! am protestat eu.

— Nu vreau să aud nimic. Du-te în camera ta, mi-a poruncit, furioasă.

— Nu-ți înțeleg raționamentul. De ce mă închizi în casă? am zis, încercând s-o aduc la sentimente mai bune.

— Am zis să te duci în camera ta… IMEDIAT, a repetat ea, ridicând vocea.

— Mă pedepsești pentru că am fost cinstită? m-am apărat eu.

— Nici nu te gândi să te contrazici cu mine, domnișoară. Faptul că mi-ai ascuns treaba asta e pe departe cel mai prostesc lucru din câte ai făcut. Cum te-ai putea aștepta ca eu să nu exagerez? a zis.

S-a oprit să arunce câteva rufe albe în mașina de spălat.

— Viața ta a fost în pericol, Isis. Înțelegi asta? m-a întrebat, trântind capacul mașinii de spălat.

— Îmi pare rău, mamă. Ce Dumnezeu! Uită-te la mine. Sunt întreagă.

— Ei bine, Bill și Andy ar fi putut să nu aibă tot atât noroc, Isis. La asta te-ai gândit?

De data asta, îmi lămurise foarte limpede punctul ei de vedere.

Dintr-odată, mi-am dat seama că nu luasem niciodată și asta în calcul. Gabriel ar fi putut să omoare pe cineva, în demența lui. Eram nevoită să recunosc că nu fusesem prea înțeleaptă. Ceea ce era de neiertat.

Mă usturau mușchii gâtului din cauza încordării.

— Am dat-o în bară, am recunoscut. Pentru cât timp sunt pedepsită?

— Pentru tot restul vieții tale de pe pământ, mi-a răspuns Claire, în timp ce ieșea, clocotind de nervi, din spălătorie.

M-am dus după ea.

— Mamă, așteaptă.

— Poftim? a replicat Claire, oftând sâcâită.

— Îmi cer scuze.

— Asta chiar nu e de ajuns, în clipa de față, mi-a zis, întorcându-mi spatele și pornind în sus pe scară. Tu nu ai nici pic de considerație față de mine, ca mamă, a adăugat. Du-te în camera ta.

Mama era dezamăgită de mine. Știam asta. Era una dintre cele mai neplăcute senzații din câte cunoscusem în viața mea. Cum de putusem să fiu atât de proastă? Cum de fusesem în stare să cred că aș putea avea control asupra cuiva atât de evident instabil emoțional? Mare greșeală făcusem.

— Sunt pedepsită, i-am spus lui Andy, la telefon. N-am mai fost închisă în casă de când aveam doisprezece ani.

— De ce? s-a mirat ea, făcând să pocnească zgomotos un balon din gumă de mestecat.

— I-am spus mamei că știam de arma cu care umbla Gabriel dinainte să vă amenințe pe voi.

— Eu le-am zis părinților mei doar după ce-a fost întocmit procesul-verbal la poliție. Nici ei n-au fost prea bucuroși, dar nu m-au pedepsit. Probabil s-au gândit că e o pedeapsă suficientă, să fi avut o armă îndreptată spre mine.

— Ei bine, mama m-a făcut să privesc lucrurile dintr-o perspectivă cu totul nouă. Voi doi puteați s-o pățiți destul de rău.

— Phii, eu cum de nu m-am gândit la asta? a replicat Andy, sarcastică.

— Îmi pare sincer rău că nu te-am ascultat, Andy. Trebuia să mă fi dus imediat la poliție.

— Asta e, cu toții învățăm din greșelile noastre. Suntem tineri. La ce te-ai fi așteptat? a zis ea, străduindu-se să mă facă să mă simt mai bine.

— Dar asta nu-mi scuză greșeala. Trebuia să-mi dau seama că nu e bine să ținem așa ceva secret față de părinții noștri. Sunt o idioată, și am fost cât pe ce să-ți provoc moartea din cauza asta.

— Nu mai lua toată vina asupra ta. Avem și noi creier, dar am preferat să nu spunem nimic. Toți suntem o gașcă de idioți.

— Ei, mersi pentru că mă faci să mă simt mai bine. Acum trebuie să mă duc să încep să pregătesc cina și să mai acumulez ceva puncte, ca să văd dacă mai pot să-mi recapăt libertatea, într-o bună zi.

— Pa, a zis Andy, chicotind.

— Pe mâine, i-am răspuns, închizând telefonul.

În timp ce tranșam pieptul de pui pentru cina specială prin care îmi ceream scuze, am auzit zgomot de pași pe scară. Claire s-a așezat la masă și a început să bată cu degetele în tăblie.

— Nu mai ești pedepsită pentru tot restul vieții, a inițiat ea conversația.

— Mersi, i-am zis, zâmbind în sinea mea. Și-atunci, pentru cât timp s-a stabilit?

— Ești prea mare ca să te mai țin închisă în casă. Și ce-aș avea de câștigat din asta?

— Tu ești autoritatea părintească. Tu știi cum e mai bine. Eu nu contest pedeapsa, am zis, spărgând un ou într-un bol din sticlă și începând să-l bat.

Claire mi-a răspuns cu un oftat.

— La ce ți-ar fi de folos? Ești o tânără adultă. Te descurci cu consecințele propriilor decizii luate fără prea mult discernământ. Asta o să te disciplineze când o să fii pe cont propriu: încercările și greșelile. Așa că poți foarte bine să începi de pe acum să înveți.

Nu detest nimic mai mult decât să-mi țină mama teorii prin care să mă facă și mai conștientă de greșelile mele. Cu toate astea, n-aș putea să mă plâng: talentele ei părintești fac minuni în cazul meu în faza în care sunt.

— Aaa… vechea cale, a torturii psihologice și emoționale! Mersi, ador chestia asta la tine, mamă. Accentuarea sentimentului de vinovăție are totdeauna efect asupra mea.

— Știu, mi-a răspuns, cu modestie. Adu-mi aminte să mă răsplătesc cu ceva drăguț, data viitoare când mai mergem la cumpărături.

Puiul cu parmezan a fost destul de bun. Pe timpul cinei, Claire mi-a observat inelul. N-a făcut prea mare caz de el, fiindcă era încă supărată pe mine, dar știam că ar vrea să știe când și cum mi l-a dăruit David. Interogatoriul probabil că avea să urmeze după furtuna care clocotea încă în ea.

Am făcut curat prin bucătărie și am terminat de spălat rufele în locul lui Claire. Ea s-a retras devreme, și oricum majoritatea rufelor îmi aparţineau, așa că mi s-a părut cât se poate de corect să termin eu treaba.

Am făcut un duș mai lung și m-am înfășurat în pătura lui David, imediat cum am ajuns în pat. Mi-am dus pătura la nas și am inspirat. Mireasma era delicioasă. Aș fi vrut să fie brațele lui, în locul păturii, dar pentru moment trebuia să mă mulţumesc cu atât.

Bâzâitul telefonului meu m-a îndemnat să întind mâna după el. Aveam un SMS de la David, care mă întreba dacă mai sunt trează.

„Numai pentru tine”, i-am răspuns.

Apelul lui a sosit după numai un minut.

— Bună, i-am răspuns.

— Bună, frumoasa mea. Cum te simţi?

— Groaznic, am început. Am fost molestată psihologic.

— Da? a întrebat el.

Am început să-i povestesc cum am scos la iveală adevărul faţă de Claire despre toată situaţia încurcată cu Gabriel, şi cum ea nu primise deloc cu bucurie vestea.

— Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva. A avut tot dreptul, a zis el, ţinându-i partea lui Claire.

— De ce spui mereu asta? l-am întrebat, sâcâită. Nu poţi să fii şi de partea mea, măcar o dată?

— Ar trebui?

— Nu, şi eu sunt de partea ei, am recunoscut, chicotind.

— Ce planuri ai pentru week-end? s-a interesat el.

— Nimic, pentru moment. Agenda mea e complet goală.

— Aş vrea să te invit la cină, mâine-seară. Crezi că mama ta ar avea ceva împotrivă, după discuţia pe care aţi avut-o?

— Cred că doar o să-mi facă iar figura cu vinovăţia. Nu mare chestie. Cum ar trebui să mă îmbrac?

— Semiprotocolar.

— O-la-la, am exclamat, zâmbind. O întâlnire amoroasă în toată regula.

— Aşa şi este, iubirea mea. Eşti la fel de entuziasmată ca şi mine?

— Absolut, am răspuns, şi un zâmbet mi s-a întins pe toată faţa.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, mi-a spus, pe un ton serios.

— Ce anume?

— Mi-e dor de tine în fiecare secundă în care suntem despărţiţi.

— Te ador, am şoptit.

— Şi eu pe tine. Noapte bună, frumoasa mea. Să-ţi fie toate visele frumoase.

— Dacă ai apărea tu în ele, ar fi.

— O, stai potolită, inimă sprinţară. Cuvintele nu ţi le pun la îndoială. Căci tu eşti cea pe care-o ţin de sfântă-n a mea viaţă, tu, singura-mi iubire-adevărată.

Auzindu-l, m-am hotărât să-mi pun la încercare propria inteligenţă, iniţiind un joc de iscusinţă în declaraţii. Speram că William Shakespeare i-a fost un bun profesor.

— Cuvinte n-am, pe ale tale să le-ntrec, dar în al meu piept găsești aceleași adevăruri despre care ai grăit, am declamat, dând startul.

— Mă vei iubi de-a pururi? m-a întrebat el.

— Și mai departe de atât, i-am răspuns.

— Mai mult mă adora-vei?

— Cu fiecare oră care trece, tot mai mult.

David a râs, văzând că-l tot provoc, și a continuat jocul cuvintelor.

— O noapte bună. Și dulci sărutуri pe ale tale buze. Absența tu mi-o scuză: prudența doar captiv mă ține, altminteri chiar acum aș fi acolo.

— Vino atunci. Fii strajă iubitoare, și-apoi multe vei primi.

L-am auzit pe David icnind de surprindere.

— Isis, nu-mi vorbi astfel. Mă faci să cred că vorbești serios.

— Și dacă e așa? l-am întrebat.

David a tăcut.

— Mai ești acolo? l-am întrebat, mirată că nu spune nimic.

— Nu mai vorbi despre astfel de lucruri. Buzele tale au și venin, și nectar, deopotrivă.

— Îmi pare rău. M-a luat valul, am zis, cu toate că nu-mi părea absolut deloc rău.

— O, vai, dă-mi voie noapte bună să-ți doresc, iubirea mea, ’nainte ca imboldul să-mi urmez.

— Nu-mi spune noapte bună, mai bine ziua bună să îmi spui.

— Isis, draga mea, te rog, încetează. Dacă planul tău a fost să stârnești dragostea pe care o am față de tine, atunci ai ieșit victorioasă. Nu mă împinge mai departe.

— Și dacă te implor?

— Sângele îmi clocotește pentru tine. Încetează, imediat. Știu că nu te joci.

— Noapte bună, atunci, am zis, și dezamăgirea mea n-a fost deloc discretă.

— Noapte bună, iubita mea.

Un fior de emoție mi-a străbătut șira spinării în timp ce așteptam pe verandă să-i văd mașina îndreptându-se spre casa mea. Abia așteptam să-i văd chipul chinuitor de frumos și azi.

Am dat fuga spre mașina lui imediat cum am văzut-o apărând pe alee. A deschis repede portiera și m-a îmbrățișat fără o vorbă. Spatele îmi era lipit de mașină, și i-am simțit cutia toracică mișcându-se în ritmul respirației în timp ce mă săruta. Mâinile lui mi-au trecut prin păr și mi-au coborât pe spate. Așa aș fi vrut să rămânem pe veșnicie.

— Hai să nu mai mergem azi la școală,i-am zis, sărutându-l pe gât.

— Isis, te rog, abține-te de la astfel de cuvinte. Îmi sabotezi simțul rațiunii, a replicat, sărutându-mă pe obraz. Și știi ce catastrofă s-ar produce atunci?

— Sunt foarte conștientă.

— Atunci, termină. Te implor, scumpa mea. Nu-ți mai transpune gândurile astea în cuvinte, fiindcă nu sunt lipsit de sentimente.

— O să termin, am încuviințat eu.

M-a privit adânc în ochi și mi-a mângâiat fața cu dosul palmei.

— Dragă, dragă fată… sunt pierdut fără tine, dar sunt pierdut și cu tine, de asemenea. O cauză pierdută, asta sunt.

Am zâmbit și l-am îmbrățișat înainte să mă dezlipească — la propriu — de el, după care am pornit spre școală.

Astăzi, David a parcat mașina în apropierea campusului. M-a privit stăruitor după ce a oprit motorul, m-a tras repede spre el și m-a sărutat în aceeași manieră febrilă de mai devreme, când ajunsese la mine acasă. Mi-am lăsat mâinile să-i rătăcească pe piept. Îl iubeam pe băiatul ăsta din toată inima. Îl doream pentru mine, și numai pentru mine.

— Riscăm să întârziem iar, mi-a atras atenția, desprinzându-mi cu blândețe mâinile și plasându-mi-le în poală. Ar trebui să intrăm.

— Mda, l-am aprobat. Categoric.

David mă ținea strâns când am intrat în școală. Grupul nostru era deja adunat la una dintre mesele lungi și dreptunghiulare din cantină.

Andy îi dădea lui Bill să mănânce dintr-un măr. Gemenii conversau cu câteva persoane ale căror chipuri mi se păreau familiare, deși nu le

cunoșteam personal.

Ne-am așezat la capătul cel mai îndepărtat și mai puțin aglomerat al mesei, împreună cu Andy și Bill. David s-a oferit să-mi cumpere ceva, fiindcă nu băusem decât un suc de portocale în dimineața aceea, dar nu-mi prea era foame.

Probabil că ar fi trebuit, totuși, să mănânc ceva, de vreme ce zilele de vineri erau consacrate testelor și păreau să se prelungească la infinit. Pe la jumătatea dimineții, avea să-mi chiorăie stomacul.

Mi-am amintit că era și ziua când urmau să sosească testele ADN pentru cadavrul descoperit pe câmp. În timp ce-i priveam pe cei din grupul nostru, desfășurându-și activitățile obișnuite la școală, m-am întrebat dacă-și amintea cineva că e ziua în care vom afla dacă fostul nostru prieten s-a dus pentru totdeauna. Nu puteam decât să-mi imaginez prin ce putea să treacă familia lui. Am tresărit, făcându-mă ghem, când m-am întrebat la ce oră avea să mă sune Claire.

Probabil că aveam o expresie cam stânjenită, fiindcă David m-a și întrebat dacă s-a întâmplat ceva.

— Nimic, i-am răspuns, cu un zâmbet crispat, nevrând să-i stric ziua care debutase desăvârșit.

Ne-am dus spre clasa în care aveam prima oră, și am fost întâmpinați la ușă de colile albe de hârtie. Mormăituri și gemete au pornit dinspre elevi, pe măsură ce-și primeau foile. Știam cu toții că avea să urmeze o verificare.

David s-a așezat în spatele meu, pe locul lui obișnuit, iar Andy, lângă mine. Am așteptat întrebările testului, nerăbdători să scăpăm mai repede.

Nu m-am grăbit să dau răspunsurile la cele două întrebări enunțate de profesor. Trebuia să iau examenul ăsta cu notă maximă, ca să-mi mențin media generală ridicată. Fusesem într-atât de preocupată de viață — adică de David — încât media generală pe anul acesta îmi scăzuse puțin. Bursa pentru care depusesem cerere ar fi fost în pericol, dacă n-aș fi terminat cu media generală 9, în cel mai rău caz.

Profesorul nostru, cât timp a așteptat ca toți ceilalți elevi să-și termine lucrările, a cerut să se păstreze liniștea în sala de clasă. Mă plictiseam.

Mi-am lăsat capul pe brațul întins pe bancă, întrebându-mă cam cât de frumoasă ar putea fi excursia aia în Grecia, dacă acceptam să merg. Oare mama avea să mă lase să mă duc? Nu mai departe de aseară afirma că am nevoie să învăț pe cont propriu anumite lucruri. Acum îmi puneam problema dacă și asta s-ar fi încadrat în categoria experienţelor didactice.

David m-a atins ușor pe umăr, ca să mă întorc cu fața spre el. Și-a țuguiat buzele trimițându-mi o sărutare și mi-a făcut cu ochiul.

Am chicotit pe înfundate și am spus un „mulțumesc” din buze. El mi-a zâmbit și mi-a mai trimis o bezea.

— Toată lumea se uită la tine, i-am șoptit.

— Ai naibii geloși, a zâmbit el.

Nu m-am mai putut abține să nu râd de el.

— Fără discuții, ne-a avertizat profesorul. Și așa s-a terminat prima oră.

David era foarte demonstrativ. Între ore, mă strângea atât de tare în brațe, încât îmi oprea respirația.

— Nu plec nicăieri, am gâfâit.

— Nu, dacă am și eu un cuvânt de spus, a glumit, strângându-mă și mai tare.

— David, iar mă sufoci!

— O! a exclamat el, slăbindu-și strânsoarea și începând să râdă. Nu mi-am dat seama câtă presiune exercit asupra ta.

— Din plin, am replicat, frecându-mi coastele.

M-a condus la oră, m-a sărutat în fugă pe obraz o dată și pe gură de două ori, și a fugit spre clasa lui, aflată de cealaltă parte a coridorului. Soneria s-a auzit exact în timp ce intra.

Pe timpul prânzului, Eryx a stat cu noi. Galen nu se alăturase azi grupului nostru. Nu era de văzut pe nicăieri.

— Unde e Galen? l-am întrebat pe Eryx.

— În detenție, pe durata prânzului, a răspuns Eryx, chicotind cu înțeles.

— Ce-a mai născocit? s-a interesat Bill.

— A făcut-o pe suplinitoare să creadă că este un student în practică pedagogică, pregătindu-se să termine universitatea, și s-a dat la ea de față cu toată clasa, a explicat Eryx, oprindu-se să arunce o bucată de șuncă din

sandvici pe farfuria din plastic aflată în fața lui. Și ea a căzut în plasă. Era ca un aluat în mâinile lui. Malefic băiat!

Nimeni n-a suflat o vorbă despre necazul cu Gabriel. Mi-am închipuit că toată lumea nu voia decât să-și continue viața și să uite de întâmplare. După-amiază, Claire urma să aibă vești pentru mine, și aveam cu toții să fim obligați să ne amintim.

Ultimul test al zilei a venit însoțit de o durere de cap, în ceea ce mă privea. După ce-am terminat, am stat și m-am jucat cu telefonul, până când aproape că am adormit. David m-a fixat tot timpul cu privirea din partea cealaltă a clasei, cu ochii unui prizonier implorând îndurarea.

A patra oră era pe sfârșite, când am primit un SMS. Mi-am întors privirea spre David, convinsă că e de la el. Avea telefonul în mâini.

„Te rog, ajută-mă”, zicea mesajul. Și provenea de pe numărul de telefon al lui Gabriel.

Capitolul 16

Pulsul mi s-a accelerat.

„Unde ești?”, am răspuns imediat.

„În parcarea elevilor”, a venit iar mesaj.

Am sărit de pe scaun și mi-am înșfăcat geanta. Am întors capul spre David, care m-a privit întrebător.

— Vă rog să mă scuzați, trebuie să plec, i-am zis domnișoarei Vincent, și am ieșit în fugă din sală.

Îmi auzeam bătăile inimii în timpane. Eram emoționată și nerăbdătoare să-l văd pe Gabriel. Am alergat de-a lungul coridoarelor cât am putut de repede, până când am ajuns la ieșire.

Gabriel era în picioare, în mijlocul parcării, ud leoarcă de la ploaia venită odată cu vântul dinspre nord. Avea hainele zdrențuite și părea chiar mai slab și mai palid decât ultima dată. Am avut impresia c-o să cadă în timp ce alergam spre el.

— Gabriel! am țipat, răgușită.

A pornit și el în fugă spre mine, zâmbind. Mi-am încetinit înaintarea când l-am văzut scoțând ceva de la spate. Era pistolul.

Am încremenit pe loc și m-am întors ca să fug de el. Totul părea să se deruleze cu încetinitorul. Picioarele n-au reușit să mă poate mai departe de câțiva pași, până când am simțit cum sunt trasă de păr cu violență. Mi-a astupat gura înainte să pot țipa și m-a târât spre o camionetă.

M-a azvârlit în camionetă, a blocat portierele și a început să mă înjure. Am țipat la el cât mă țineau puterile, cerându-i să înceteze.

M-a făcut curvă și cățea trădătoare și m-a lovit puternic în tâmplă cu arma. Am căzut pe spate, și el a continuat să mă lovească violent peste față, până când aproape că am leșinat.

Vederea mi s-a încețoșat. A continuat să mă facă în fel și chip și mi-a sfâșiat bluza.

Am încercat să mă lupt cu el, dar degeaba. Era prea mare pentru mine.

— Nu, am izbutit cu greu să șoptesc.

L-am văzut ducându-și mâna la curea.

— Termină… te rog, am strigat. Gabriel, termină. Te rog, termină! l-am implorat.

Mi-a descheiat cu forța blugii.

Ultimele rămășițe de adrenalină din mine s-au adunat într-un țipăt.

— Nu! am strigat. Nu! Te rog, nu!

Deodată, am auzit un zgomot puternic de sticlă spartă, și Gabriel a zburat afară pe geamul portierei din dreptul volanului.

Ceva cald și gros mi s-a scurs pe față.

— Oprește-te, frate! l-am auzit urlând pe Galen. Nu este vrednic să moară.

— David, gândește-te la *ea*. Gândește-te la Isis, a intervenit, cu o voce puternică Eryx. Dă-i drumul lui.

— El nu merită să trăiască, a rostit David, printre dinți. Îi smulg toate membrele cu dinții.

— David, i-a atras din nou atenția Galen. Isis este rănită. Ai grijă de ea!

Am auzit o bubuitură și un icnet venind dinspre Gabriel.

— Țineți-l jos! a ordonat David.

Am văzut ca prin ceață silueta lui David deschizând portiera.

— Isis…, a icnit el, cu răsuflarea tăiată. Ce ți-a făcut? m-a întrebat, și i-am simțit clar furia din voce.

Și-a scos cămașa, mi-a șters fața și apoi m-a acoperit cu ea. Mi-am dat seama că dâra caldă de pe fața mea era de sânge abia când am văzut petele de pe cămașa așternută peste mine. David m-a ridicat în brațe și m-a scos din camionetă.

— Trimiteți imediat o ambulanță încoace! am auzit-o pe directoarea Miller urlând în telefonul ei.

Am simțit cum David pornește la trap, cu mine în brațe, de lângă camionetă. L-am văzut pe Galen ținându-l pe Gabriel pironit de asfalt, și pe Eryx în fața lui David, pregătit să-l împiedice dacă avea de gând să-l atace pe Gabriel.

Deja se strânsese lume multă în parcare. Gabriel urla cât îl țineau puterile într-o limbă pe care n-o înțelegeam, zvârcolindu-se sub apăsarea lui Galen.

— Unde crezi că te duci cu ea? Se află pe teritoriul școlii. Răspund pentru ea până la sosirea părinților, a strigat directoarea Miller, alergând în urma lui David și-a mea.

— Îmi asum întreaga răspundere, i-a răspuns David, fără să întoarcă măcar capul spre ea.

M-a dus până spre Land Rover și m-a întins pe bancheta din spate. Eryx s-a strecurat la volan și a ambalat motorul.

— Isis, să nu închizi ochii, dragostea mea, m-a implorat David. Nu-i închide.

I-am simțit mâinile alunecoase când mi-a șters sângele de pe ochi. Probabil că și ele erau acum pline de sânge.

—Mă doare, am șoptit.

David a scos un mârâit răsunător, urmat de un scâncet și hohote de plâns.

— Șșt, mi-a zis, legănându-mă ușor. Stai nemișcată, scumpa mea. Aproape că am ajuns.

Îmi dădeam seama cu ce viteză gonea jeepul după cum lua virajele. Capul îmi zvâcnea.

Am mai privit o dată ochii înlăcrimați ai lui David, înainte de a-i închide pe-ai mei.

— Deschide ochii, frumoasa mea. Deschide ochii.

Am mai simțit doar cum mâna lui David îmi zgâlțâie ușor fața.

Când am redevenit conștientă, am simțit cum sunt întinsă pe o suprafață dură, cu o lumină albă, strălucitoare, deasupra mea. Abia puteam să întredeschid ochii. Zăream ca prin ceață niște oameni care mă apăsau pe o parte a capului, pe nas, pe buze. Nu recunoșteam pe nimeni.

O femeie mi-a ridicat pleoapele și mi-a îndreptat o lumină puternică spre ochi.

— S-a trezit, a anunțat ea.

— Țineți-o trează, a poruncit o voce bărbătească, și să-i faceți o tomografie imediat după ce-i curățați fața.

— Câte degete vezi? m-a întrebat femeia, ținându-și mâna în fața ochilor mei.

— Văd prin ceață, am șoptit.

Mă durea când îmi mișcam gura.

Am fost dusă într-o cameră albă și vârâtă într-un cilindru. Vederea îmi era în continuare încețoșată. Nu știam ce se-ntâmplă. Am auzit un zumzet puternic venind dinspre aparat.

— Stai complet nemișcată, te rog, am auzit o voce bărbătească.

Dar cum aș fi putut să mă mișc, când îmi simțeam capul pe cale să explodeze?

— Dacă simți greață sau amețeală, anunță-mă, mi-a zis aceeași voce. Să știu, ca să opresc aparatul.

Zumzetul puternic al mașinăriei n-a ținut mult. Sau poate din cauză că tot leșinam și mă trezeam, de-aia nu-mi mai amintesc.

Am fost scoasă din camera aia și dusă pe mai multe coridoare, până într-o sală cu o mulțime de echipamente medicale în ea.

Îmi simțeam pleoapele grele, și-aș fi vrut să cer ceva analgezice, însă asistenta era la ușă, discutând în contradictoriu cu cineva. Am auzit-o spunând că nu are nimeni voie să intre.

— Drăguță, rămâi trează, mi-a zis asistenta. Trebuie să-ți pun câteva întrebări.

A injectat o substanță în instalația pentru perfuzii legată la brațul meu.

— Știi cum te numești? m-a întrebat.

— Isis, am răspuns, încercând să nu-mi mișc gura.

— Știi ce ți s-a întâmplat, Isis? Știi de ce te afli aici? a continuat ea să mă interogheze.

— Da, am răspuns.

Ușa încăperii s-a deschis. Claire a dat buzna înăuntru și s-a oprit când m-a văzut. Și-a dus mâna la gură, icnind. Lacrimile au început imediat să-i șiroiască pe obraji. A mai făcut câțiva pași și și-a șters fața.

— Isis, știi cine e? m-a întrebat asistenta.

— Mama mea, am răspuns, și am început și eu să plâng.

Claire s-a pus din nou pe plâns, când m-a văzut.

— Mamă, am zis, întinzând mâna spre ea.

Pe chipul lui Claire se vedea o suferință cumplită. Era palidă ca urmare a șocului suferit când m-a văzut așa. Probabil că arătam înfiorător.

— Vreau o oglindă, am zis.

Asistenta a privit spre mama, iar mama spre asistentă.

— Nu ai nevoie de oglindă în clipa asta, Isis. Ai suferit mai multe comoții. Vei fi ținută sub strictă observație până la noi instrucțiuni din partea doctorilor, m-a informat cu o voce blândă asistenta. Mama ta e aici, ca să te țină trează. Fii fată cuminte și rămâi trează, bine?

— OK, am zis, încercând să clatin din cap, dar neputând din cauza durerii care-mi pulsa în craniu. Mi-am dus mâna spre cap, dar mama mi-a înhățat-o în grabă și mi-a așezat-o la loc.

— Nu pune mâna, m-a prevenit ea, cu o voce întretăiată.

— Și nasul mă doare, am zis.

— Știu, mi-a răspuns Claire, plângând. Iubito, va trebui să stai aici timp de câteva zile. Și-o să vină și cei de la poliție, să-ți ia o declarație.

— Mamă, nu plânge, i-am zis, mângâindu-i mâna.

— Isis…, a zis ea, icnind. Tică… Gabriel a fost arestat de polițiști. Nu e în toate mințile. Au zis c-o să-l ducă la un spital de psihiatrie.

— David unde e? am vrut eu să știu.

— Afară. Nu vor să-l lase să intre. Tocmai s-a certat cu ei adineauri. Ești la secția de terapie intensivă. Numai rudele foarte apropiate au voie înăuntru.

— Vreau să-l văd, am zis în șoaptă, strângându-i mâna.

— Da, dar el n-are voie aici, a șoptit și mama.

— Te rog? am insistat.

— Numai o persoană poate să fie aici înăuntru, și trebuie să facă parte din familie. Ar trebui să ies eu și să spun o minciună cu privire la cine e dar nu vreau să te părăsesc.

Claire m-a fixat cu privirea, străduindu-se să-și stăpânească lacrimile. Probabil că Gabriel îşi făcuse foarte serios de lucru cu faţa mea, dacă ea era atât de înnebunită.

Când, în sfârșit, lui Claire i s-a spus că pot să adorm și să mă odihnesc, i-am zis și eu să se ducă să mănânce un pic. Ea și-a șters lacrimile și mi-a atins obrazul cu degetele, cu multă blândețe, după care a plecat spre cantină.

Tocmai dădeam să închid ochii, când am auzit ușa deschizându-se. David reușise cumva să înșele vigilența asistentei și acum stătea în prag, căscând gura la mine.

— E rău? l-am întrebat.

— Of, Isis…, mi-a răspuns, și privirea lui m-a neliniștit.

S-a apropiat de pat și și-a lăsat capul pe pieptul meu.

— Tare frică mi-a fost, a mărturisit.

— Sunt bine, am zis, trecându-mi degetele prin părul lui negru, mătăsos.

Și-a șters ochii și și-a atins foarte ușor buzele de ale mele.

— Nu ești bine. Ar trebui să te vezi cum arăți. De-acum încolo, nu te mai scap din ochi niciodată.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Intraţi, a rostit David, cu voce tare.

Un ofițer de poliție a pătruns în încăpere. Pe ecusonul lui scria „Cortez”.

— Domnule ofițer, l-a întâmpinat David, întinzându-i mâna.

— ’Neața, a zis Cortez, strângându-i mâna lui David. Am venit să iau o declarație din partea victimei. Poate să vorbească?

— Da, am răspuns, înclinând ușor din cap.

Ofițerul mi-a pus o serie de întrebări, și am fost nevoită să povestesc incidentul. Parcă l-aș fi retrăit. Am văzut buzele lui David tremurând de

furie, în timp ce-mi asculta relatarea.

Mama a intrat în salon la scurt timp după ce am terminat de dat declarația. Ofițerul tocmai ieșea, când a intrat Claire.

— Ei știu că ești aici? l-a întrebat în șoaptă pe David.

El a scuturat din cap.

— Nu, i-a răspuns. Doamnă Martin, ați stat aici toată noaptea. Duceți-vă acasă și odihniți-vă. Stau eu cu ea, a zis, încercând s-o convingă să plece.

— Nu, a refuzat Claire. Cel care are nevoie să plece acasă ești tu. Ai stat toată noaptea în sala de așteptare. Du-te acasă, la mama ta, tinere. Probabil că se îmbolnăvește de grijă.

— Nu plec, a declarat David, fără să-și dezlipească privirea de mine, în timp ce vorbea cu mama.

— Atunci, treaba ta, a zis ea, frecându-mi buzele cu puțină gheață.

Au trecut vreo două zile, și am fost externată din spital, cu câteva cusături pe o parte a capului. În jurul ochilor și pe cea mai mare parte a feței, aveam pete vinețiii și roșii. Umflăturile buzelor se mai retrăseseră, dar nasul îmi era spart, iar durerea de cap nu voia să cedeze.

N-am avut voie să mă întorc la școală decât după încă o săptămână. Când am revenit, am fost întâmpinată cu priviri lungi și murmure. David și-a luat scutire pentru aceeași perioadă, pe motiv de „stres emoțional”. El și ceilalți din familia lui m-au vizitat în fiecare zi. Claire și-a luat câteva zile libere de la lucru, până când s-a oferit Nyx să mă vegheze, acasă la mine, pe tot restul săptămânii.

Fața mea era un dezastru. Machiajul nu făcea decât să înrăutățească situația. Îmi mai rămăseseră ceva urme pe brațe, de când mă luptasem cu Gabriel ca să mă eliberez, așa că am purtat mâneci lungi până când au devenit mai puțin vizibile.

De data asta, David n-a mai trebuit să insiste, ca s-o convingă pe Claire: mama a fost cea care a stăruit ca, după școală, să stau cu David și cu familia lui; Alezzander m-a vizitat și el, în săptămâna în care m-am întors la liceu.

— Am ceva să-ți spun în legătură cu prietenul tău Gabriel, a început el, patrulând agitat prin birou.

Tocmai când credeam că lucrurile aveau să evolueze spre bine, iată că soseau alte vești rele.

— Limba în care l-ai auzit vorbind în ziua incidentului nu era a lui. Este corect?

— Da, foarte corect, am încuviințat eu.

— Isis, Nyx s-a dus să-l viziteze la spitalul de psihiatrie în care a fost internat. El pretinde că aude voci. Doctorii au afirmat că are stări maniacale și halucinații. Consideră că suferă de schizofrenie, însă soția mea a descoperit adevărul.

S-a oprit, privindu-mă și așteptând o reacție.

— A fost vizitat de Turpis, mi-a dezvăluit Alezzander.

— Nu înțeleg, m-am plâns eu.

— Turpis sunt vietăți demonice nevăzute. Sunt viclene, și malefice, și nu iau prizonieri, copilă. S-au folosit de el ca să ajungă la tine.

— Poftim?! a strigat David, ridicându-se de pe scaun. Tată, mie de ce nu mi s-a spus până acum?

— Îți spun eu în clipa aceasta, i-a răspuns Alezzander, făcându-i semn să se așeze la loc.

— Dar ce vor de la mine? am întrebat.

— Avem motive să credem că ai fost descoperită. Se pare că posezi un anumit element-cheie care-i atrage spre tine. Noi trebuie să aflăm ce anume caută, mi-a explicat Alezzander. Iar tu trebuie să-ți găsești tatăl.

— E imposibil. Nu știu cine e, cu atât mai puțin unde e, i-am spus.

— Trebuie să găsim o cale. Turpis nu vor avea liniște, până când tu nu vei înceta să trăiești. Și nu putem permite așa ceva, greșesc? a zis, arătând spre Podoaba Stelei de pe pieptul meu.

— Dar cum? l-a întrebat David pe tatăl său.

— Scrisorile pe care el le va trimite, vor trebui să servească drept bază pentru găsirea lui. Sunt sigur că vei mai primi și altele. Până atunci, însă, nu trebuie să stai la distanță de noi. Suntem unica ta protecție împotriva acestor vietăți.

— Vreau să-mi retrag acuzațiile, i-am spus lui David, în timp ce mă conducea acasă.

Mă necăjea faptul că Gabriel fusese o victimă a acelor ființe, exact la fel cum fusesem și eu.

— Nu, s-a împotrivit David, încleștându-și fălcile. Nu vei face una ca asta. Ar putea să te atace iar.

— E o victimă, David.

— Nu mă interesează. Nu este în toate mințile, și poate că nici nu va mai fi vreodată. Monștrii aceia nu părăsesc persoana așa, pur și simplu. O tot bântuie… se zvârcolesc în interiorul și în jurul ei, până când ea nu mai știe nici cum se numește. Sunt ca o boală care-i face pe oameni să-și piardă mințile.

— Tu vorbești despre posedare?

— Ar putea foarte bine să fie cazul.

— Atunci, trebuie să-l ajutați. Tu și toată familia ta trebuie să-l ajutați, l-am rugat eu. Nu e vina lui pentru ce mi-a făcut mie.

— Nu, a replicat cu asprime David. Doar peste cadavrul meu descompus.

Mă durea să mă încrunt la el, dar tot am făcut-o. Și n-am mai vorbit pe tot restul drumului spre casă.

M-am așezat pe patul meu, privindu-mi vânătăile în oglindă. O șuviță de păr pe care o prinsesem intenționat cu agrafa acolo îmi acoperea cusăturile pe o parte a capului. Deja puteam să văd câteva fire țepoase de păr crescând la loc pe porțiunea rasă din jurul rănii.

Cercurile întunecate de sub ochii mei căpătaseră acum o nuanță gălbuie. Mi-am pipăit încet rădăcina nasului. Umflătura se mai dusese cât de cât, dar tot mă durea un pic când respiram.

Am luat leacul din plante — o cremă — pe care mi-l preparase Nyx și mi-am tratat vânătăile, așa cum mă învățase.

Pe timpul săptămânilor următoare, m-am gândit foarte mult la Gabriel, cum stătea în spitalul acela de psihiatrie. Cât timp era încarcerat acolo, eu deveneam o paranoică din cauza familiei Chios și a lui Claire.

Nyx și Claire petreceau acum o mulțime de timp împreună. Întruniri prietenești se țineau frecvent, când acasă la mine, când la moșia Ebony, cel puțin doi dintre membrii familiei Chios fiind de fiecare dată prezenți. David pleca de lângă mine numai noaptea, dar știam că stă pe acoperișul verandei și mă veghează. Niciodată n-ar fi vrut s-o recunoască.

A trebuit să treacă o lună, dar în sfârșit umflăturile de pe față mi-au trecut, și vânătăile au dispărut cu desăvârșire. Nu am avut nevoie de vreo operație estetică pentru îndreptarea rădăcinii nasului, grație tehnicilor tămăduitoare ale gemenilor.

Eram bănuitoare față de toată lumea și tulburată de propria paranoia. Nici măcar balul absolvenților nu mi se mai părea distractiv.

Multă vreme, nu s-a întâmplat nimic neobișnuit, asta până spre sfârșitul lui mai.

Tocmai ajungeam acasă, împreună cu David, în ajunul zilei mele de naștere, cu patru zile înainte de absolvirea liceului. Mama ne aștepta pe verandă.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar aș putea să vorbesc cu tine între patru ochi, pui? m-a întrebat Claire.

— Sigur că da, i-am răspuns, urmând-o în bucătărie.

— Uite, asta a sosit azi, pentru tine, m-a informat, întinzându-mi un plic nedesfăcut.

— E de la *el*, am zis, privind ștampila poștei, pe care scria „Atena”.

Claire mi-a făcut un semn de încuviințare.

— Da, a zis ea.

Am rupt cu grijă plicul pe o latură. Am scos scrisoarea aflată înăuntru și am despăturit-o. Înăuntrul ei se afla și un cec în valoare de 25 000 de dolari.

Am început să citesc scrisoarea.

Scumpa mea fiică,

Sper că ești bine, fericită că absolvi liceul și că ajungi la vârsta majoratului. Îți trimit cele mai calde felicitări pentru ambele.

Alăturat vei găsi un cec pe care ești liberă să-l folosești după cum vei dori. Eu nu încerc să cumpăr acceptarea ta, ci mai degrabă să-ți predau ceea ce nu am fost capabil să-ți ofer din cauza lipsei mele.

Am întreprins demersurile necesare unor depuneri lunare pe numele tău, într-un cont din banca amplasată în colțul dinspre nord al intersecției din orașul tău. Contul îți va fi alimentat în permanență, deoarece mă voi îngriji de el cât timp vei fi înscrisă la facultate.

Încă nu m-am hotărât când mă voi prezenta personal în fața ta. Sper că-mi vei înțelege teama de respingere, atât din partea ta, cât și a mamei tale.

Îți doresc să ai vești bune.

Cu cele mai bune urări,
S. Leumas

— Asta a venit azi? am întrebat-o pe Claire.

— Da, mi-a răspuns, împreunându-și mâinile. Ce e?

— Cred că un cadou pentru ziua de naștere și pentru absolvire.

— Poftim? s-a mirat Claire, care nu știa de cec.

I-am întins ambele hârtii.

— Citește, am îndemnat-o.

— O, au, phii! a exclamat, țopăind. El vrea să te vadă! El vrea să *mă* vadă!

— Ce-ai păţit?

— E dragostea vieţii mele, Isis, mi-a mărturisit, în șoaptă.

— Și cum rămâne cu Judele?

— Nu suntem exclusiviști, mi-a răspuns, adulmecând hârtia. E parfumul lui. Mmmmmm! a murmurat, închizând ochii.

David a intrat în bucătărie.

— Sunteți bine? s-a interesat el.

Claire a ascuns scrisoarea la spate.

— Foarte bine, mulţumim.

— Am vrut să fiu sigur, a mai zis David, întorcându-se în living.

Claire s-a întors spre mine, zâmbind.

— Poți să-ți cumperi o mașină, pentru facultate.

Deodată, mi s-a aprins beculeţul. Dacă scrisoarea purta ștampila poștei din Atena, asta însemna că tatăl meu era acolo, acum. Eu și David puteam să plecăm imediat după absolvire… adică peste doar câteva zile. Aș fi mers ca la o vânătoare, prada fiind el. Dar mama ar fi acceptat?

— De fapt, am început, David m-a invitat să mergem în Grecia. Au o casă acolo, dar știu că tu…

— Du-te, a zis, fără să mă lase măcar să termin.

— Hî? am bâiguit, năucită.

— Du-te, Isis. A fost mereu un vis de-al meu, să mergem amândouă, când vei fi mare. Tu o să fii mereu fetița mea, dar acum nu mai ești mică. Am încredere în tine. Așa că, du-te. Bani ai.

— Nu glumești? am întrebat-o, cu gura căscată.

— Du-te! a strigat, fluturându-mi cecul prin fața ochilor.

— David! am urlat după el din bucătărie, țopăind împreună cu mama. Mergem în Grecia vara asta!

Pe 30 mai e ziua mea. Am avut o reuniune în cadru restrâns, cu familia Chios, cu toți prietenii mei cei mai buni și cu mama, la un restaurant, seara.

Eram entuziasmată la gândul că, peste câteva zile, aveam să fiu de cealaltă parte a globului, pe pământ străin.

Cu toate cumpărăturile pentru hainele pe care aveam să le iau cu mine în excursie și formalitățile pentru absolvire și înscriere la facultate, aveam impresia că, pur și simplu, nu e timp suficient.

De asemenea, mai trebuia să mă gândesc și la presupusa mea transformare. Trebuia să-mi găsesc tatăl, și cât mai repede. Trebuia să aflu de ce eu și David nu ne transformam în cu totul altceva, și era posibil ca el să fie cel care deține răspunsul pentru această întrebare.

În seara de după festivitatea de absolvire, David m-a surprins cu un buchet de flori și un set de genți de voiaj nou-nouțe. Am fost într-atât de emoționată, încât n-am putut să dorm. Am scos capul pe fereastră, la orele mici de dinaintea răsăritului, și l-am descoperit acolo pe David.

— Bună, am zis, lungindu-mi gâtul spre el.

— Bună dimineața, frumoasa mea, mi-a răspuns el, zâmbind. De data aceasta,m-ai prins.

— Hai înăuntru, i-am zis.

M-a fixat cu privirea, stând să se gândească.

— Doar de data asta… te rog? am încercat din nou.

S-a ridicat de pe acoperișul verandei și a încălecat fereastra, intrând în camera mea. M-a învăluit în brațele lui, dezmierdându-și buzele de ale mele. I-am lăsat mâinile să-mi rătăcească în jos, pe spate, până la șolduri.

— Îți vine să crezi că vom fi împreună timp de două luni, începând chiar de mâine? Nu voi mai fi nevoit să te împart cu nimeni, a zis, mușcându-mi buza.

— Sunt atât de emoționată, i-am răspuns.

Am privit amândoi, de la fereastra mea, cum răsare soarele. Cerul arăta cu desăvârșire superb, cu nuanțele lui stacojii, aurii și albăstrii.

Era începutul noii mele vieți. Eram o femeie tânără, logodită cu bărbatul viselor mele.

Epilog

La poarta pentru plecări, mi-am luat rămas-bun de la mama, care era mai emoţionată decât dacă ar fi fost ea cea care pleca în excursia asta. Mi-a părut rău că n-a acceptat oferta de a veni cu noi. A argumentat că e debutul vieţii mele adulte şi că nu poate să se amestece.

Mi-am ocupat locul la fereastră. David s-a aşezat lângă mine, cu un zâmbet de-un kilometru pe faţă.

— Dac-aş putea, te-aş mai răpi o dată, a glumit el.

— Şi eu te-aş lăsa, i-am replicat, zâmbind.

Semnalul luminos pentru prinderea centurilor s-a aprins înainte ca pilotul să-şi înceapă anunţul de bun venit. Mi-am întors privirea spre David şi l-am strâns de mână. Plecam într-o călătorie cu scopul de a-l găsi pe bărbatul care mi-a fost tată.

Mi-am scos jurnalul, în timp ce David dormea. L-am deschis şi am scris pe coperta interioară.

Sunt, în acelaşi timp, mai mult dar şi mai puţin decât o fiinţă umană. Sunt, prin cine ştie ce întâmplare miraculoasă, încă în viaţă. Aceasta este povestea primei mele iubiri, povestea vieţii mele trecute, şi povestea renaşterii mele… în chip de Creatură.

* * *

David încă dormea buştean. Mi-am scos pudriera şi m-am privit în oglinda ei, vrând să-mi refac machiajul. Pupilele ochilor mei verzi deveniseră alungite şi înguste, ca de şarpe. Mi-am întors privirea spre

pasagerul așezat de cealaltă parte a intervalului și am scos un sâsâit, înainte de a ataca.

E doar începutul